çilekteki nefret

CEYDA KILINÇ

22. Baskı

İLYA

ÇİLEKTEKİ NEFRET

Ceyda Kılınç

İLYA İZMİR YAYINEVİ

İLYA
Adı
Yazarı
Gen. Yayın Editörü
Yayın No.

EDEBİYAT DİZİSİ / ÇAĞDAŞ YAZARLAR - 09
Çilekteki Nefret
Ceyda Kılınç
Sevim Korkmaz Dinç
158

© Copyright

2008, İlya İzmir Yayınevi, İzmir - Türkiye
5846 Sayılı Yasaya göre tüm hakları İlya İzmir Yayınevi'ne ait olup kısmen veya tamamen, izin alınmadan basılamaz.

ISBN

978-9944-260-10-7

Baskı

Yirmiikinci Baskı, Aralık 2014 - İZMİR

Basıldığı Yer

İlya İzmir Yayınevi Matbaası

Adres

İlya İzmir Yayın Medya Yapım Dağıtım
Pazarlama Sanayi Tic. Ltd. Şti.
Refik Tulga Cad. No:11 Çamdibi/İzmir
Tel-Pbx : (0232) 462 75 86 - Fax : (0232) 462 32 19
ilyayayinevi@gmail.com
www.ilyayayinevi.com.tr

ÇİLEKTEKİ NEFRET

Ceyda Kılınç

İLYA
EDEBİYAT DİZİSİ

1. GÜN

Hastanenin uzun, mermer koridorları, beyaz önlüklü kadının ayak sesleriyle yankılanıyordu. Kadın, koridorun en sonundaki 313 numaralı odanın kapısının önüne geldiğinde durdu, özenle üstünü başını düzeltti. İçeride karşılaşacağı duruma hazırlanabilmek için son bir kez derin nefes aldı ve tüm cesaretini toplayarak 313 numaralı odanın kapısını açtı.

Kolları, bacakları alçılı, kafası bandajla sarılı, mumyayı andıran bir insan yatakta boylu boyunca yatıyordu. Kapının kapanmasıyla mumya insanın sargılı başı hafifçe, sesin geldiği yöne doğru hareket etti ve ardından uzun bir "Ahhh..." çekti.

"Günlerdir bekliyorduk, nihayet kendinize geldiniz. Sabah doktor beyle konuşmuşsunuz. Ben de kendimi size tanıtmak için iyice ayılmanızı bekledim." dedi hemşire, hastanın açık tutmaya çalıştığı gözlerine bakarak.

"Adım Müge, hemşirenizim."

"Başım, başım çok ağrıyor... Ağrı kesici... Lütfen, ağrı kesici." diye inledi kadın.

"Az önce ağrı kesici iğneniz yapıldı. Şimdi etkisini göstermeye başlar."

Kadın kıpırdamaya çalıştı. Yüzü kızardı. "Sanırım altıma kaçırdım." dedi.

"Rahat olun, altınızda hasta bezi var. Hemen hastabakıcınızı çağırıyorum. Ben yine gelirim." deyip odadan çıktı Müge.

Hastabakıcı işini bitirir bitirmez Müge odaya girdi.

Müge kadının yüzüne dikkatle bakıp "Şimdi daha iyi görünüyorsunuz." dedi.

"Oğlum nerede? Kardeşim, sevgilim nasıl?" diye fısıldadı kadın.

"Sevgiliniz ve kardeşiniz yaralı, onlar da başka hastanedeler. Durumları sizden daha iyi. Fakat bacaklarındaki kırıklar yüzünden her ikisi de uzun süre hastanede yatacaklar. Oğlunuz, bakıcısı Gülay Hanım'la birlikte evde."

"Hemen oğlumu görmek istiyorum, Çağan'ı buraya getirin."

"Lütfen sakin olun, çok ciddi bir kaza geçirdiniz, sizi neredeyse kaybediyorduk. Heyecanlanmamanız lazım."

"Oğlumu ne zaman görebilirim?"

"Üzgünüm, geçirdiğiniz kaza bir travmaya yol açmış, bu yüzden doktorunuz izin verene kadar sizi hiç kimseyle görüştüremeyiz." dedi Müge, üzülerek.

"Ben kimseden bahsetmiyorum, oğlumdan bahsediyorum. Hiçbir kuvvet bana oğlumu görmeyi yasaklayamaz. O, daha bebek ve bana ihtiyacı var. Hemen oğlumu buraya getirin."

"Peki, bebeğinizin hastaneye girmesi sizce doğru mu? Hem, gelse de sizi tanıyabileceğini hiç sanmıyorum. Hatta belki de korkar. Oğlunuzu korkutmak istemezsiniz herhalde. Bu ikiniz için de en doğrusu, lütfen ısrar etmeyin."

"Gerçekten o kadar kötü mü görünüyorum?" diye sordu kadın.

"Daha kötülerini de görmüştüm; ama bir bebek için oldukça ürkütücü."

"Evet alçılar falan, çocuğu ürkütebilir. Haklısınız." dedi oldukça sakin ve üzgün.

"Gülay'ı üzmüyordur umarım. Bütün işler ona kalacak. Gülay sabırlı kızdır ama..."

"Ben konuştum şimdilik iyi idare ediyor, hem aileler yardımcı oluyormuş."

"Sevindim."

"Peki, kaza nasıl oldu?" diye sordu Müge konuyu değiştirmek için.

"Ne? Kaza nasıl mı oldu? Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum." dedi Müge şaşkın şaşkın.

"Sen, son zamanlarda hiç televizyon izlemedin mi? Gazete okumadın mı?"

"Özür dilerim... İsterseniz biraz kendimden bahsedeyim. Yaklaşık on iki yıl yurtdışında yaşadım. Bu on iki yıl süresince dünyanın en iyi hastanelerinde görev yaptım ve birkaç gün önce de Türkiye'ye geldim. Henüz televizyon izlemeye ya da gazete okumaya fırsat bulamadım; ama siz, kendinizi bana anlatmak isterseniz memnuniyetle dinlerim."

"Peki, oğlum, sevgilim ve kardeşim hakkındaki sorulara nasıl cevap verdiniz?"

"Durumunuz bana genel hatlarıyla anlatıldı, sanırım yüksek bir yerden düşmüşsünüz. Dediğim gibi ayrıntıları bilmiyorum ve gerçekten çok merak etmeye başladım."

"Film çekiyorduk, senaryo gereği son sahnede sevgilimi ve kız kardeşimi terastan atmam gerekiyordu. Terasın ahşap korkuluklarını kırabilmek için kollarımı açıp hızla koşmaya başladım. Korkuluklar bizi taşıyamadı ve kırıldı. Hep birlikte aşağıya düştük. Ve sizin de bildiğiniz gibi gözümü daha bugün açabildim. "

"Peki, düşeceğiniz yere şişme yatak ya da branda falan serilmedi mi?"

"Serilmişti ama yanlış yere sermişler herhalde. Şu hastaneden bir çıkayım, görecek onlar gününü, mahkemeye verip sürüm sürüm

süründüreceğim hepsini. Beni mumya gibi burada yatırmalarının hesabını soracağım."

"Peki, filmin konusu neydi?"

"Eee, sen de aç biraz gazete oku, hatta bana da getir ben de okuyayım. Hakkımda çıkan haberleri merak ediyorum?"

"Daha önce de söylediğim gibi insanlarla görüşmeniz ve dışarıdan haberler almanız, doktorlar tarafından kesinlikle yasaklandı."

"Bu ne saçma iş, daha önce hiç böyle bir uygulama duymamıştım. Gazete okumanın ne zararı varmış? "

"Siz tanınan birisiniz, hakkınızda çıkan haberler psikolojinizi bozabilir ve iyileşme sürecinizi uzatabilir. Bu yüzden sakin olun ve hastaneden taburcu olacağınız güne kadar sabredin."

"Bakın ben gayet iyiyim, sadece kırıklarım var. Psikolojim bozuk falan değil; ama böyle giderse yakında bozulacak. Ve buradan kurtulduğumda bana çektirdiklerinizin hesabını mahkemede soracağım, hem de büyük bir zevkle." dedi kadın sinirle gülerek.

"Çok haklısınız tabii ki hastaneden ayrıldığınızda istediğinizi yapabilirsiniz; fakat unutmayın ben, sadece sizin rahatınızı ve sağlığınızı düşünmek zorunda olan bir hemşireyim ve doktorların talimatlarına uymak zorundayım. Eğer isterseniz söylediklerinizi doktorunuza iletebilirim."

"Tamam, sizi anlıyorum da benim bildiğim, bu durumda olan hastalar, yakınlarıyla sevdikleriyle görüştürülür. Böylece hasta, yakınlarından aldığı moralle daha çabuk iyileşir. Bense burada hiç tanımadığım biriyle günlerimi geçirmek zorundayım, bu size de çok saçma gelmiyor mu?"

"Doktorunuz sizin için en iyisinin bu olduğuna karar verdi. Ayrıca sevgiliniz ve kardeşiniz de hastanede, yani sizi ziyaret edebilecek durumda değiller."

"Benim hayatım sevgilim ve kardeşimden ibaret değil ki. Dostlarım, sevenlerim ve sevdiklerim var. Beni görmek isteyenleri nasıl

durdurabilirsiniz? Bu hasta haklarını aykırı değil mi? Çabuk bana, bu saçma kararı veren doktoru bulup getirin." dedi kadın sesini yükseltmeye çalışarak.

"Doktor bey şu anda hastanede değil, yarın sabah kontrole gelecek, o zaman sormak istediklerinizi sorarsınız."

"Bu ne böyle? Ne desem olmaz diyorsunuz. Siz beni delirtmeye karar vermişsiniz. Bu hastanede benim hiçbir şeye hakkım yok mu?" dedi kadın ve gözleri doldu.

"Tamam, artık bu konuyu kapatalım, sinirleniyorsunuz, bu sizin için çok zararlı. İsterseniz ben size biraz kitap okuyayım."

"Hayır istemiyorum."

"Peki, bana biraz yaptığınız işlerden bahsetmek ister misiniz?" diye sordu Müge konuyu değiştirip havayı yumuşatabilmek için.

Kadın cevap vermedi. Müge, gözlerini tavana dikmiş, alçılar ve sargılar içinde öylece kımıldamadan yatan kadına baktı bir süre. Dakikalar sonra derin bir "Offf!" çekti kadın.

"Sıkıldınız biliyorum, ben de çok sıkıldım. Neden benimle sohbet etmek istemiyorsunuz?" dedi Müge, nazikçe.

Kadın yine bir "Offf!" çektikten sonra "Peki, sen sor ben anlatayım?" diye sordu istemeye istemeye.

"Öncelikle adınız ne?"

"Yok artık, hiç duymadın mı, ismimi?" dedi kadın azarlarcasına.

"Aslında söylemişlerdi ama unuttum. İsim hafızam pek iyi değildir."

"Cansın. Cansın Ercan. İsmimi hiç duymadığınızı söylemeyin lütfen, bu kadarına dayanamam."

"Doğru ya, Cansın Ercan. Kusura bakmayın unutmuşum."

"Ben tiyatro oyuncusuyum. Tiyatro oyunlarında, dizilerde başrol oynadım. Mutlaka bir yerlerden duymuşsunuzdur."

"Duydum. Peki, bu son oynadığınız filmin konusu ne?"

"Konusu hakkında kimseye bilgi vermiyoruz, basına sızar falan."

"Haklısınız. Yine başrolde mi oynadınız?"

"Tabii, zaten senaryosunu da ben yazdım."

"İnanmıyorum, çok yetenekli biri olmalısınız. Aslında şimdi daha da meraklandım. Biraz anlatsanız."

"Bilemiyorum. Basına sızarsa başım çok ağrır. Yapımcımız bu konularda çok hassas."

"Söz veriyorum kimseye anlatmam. Hem ben Türkiye`ye daha yeni geldim, İstanbul`da hiç tanıdığım yok."

"Tamam, biraz anlatayım. Film, benim hayatımı anlatıyor; ama başka biri olarak."

"Nasıl yani?" diye sordu Müge şaşkın şaşkın.

"Benim hayatım anlatılıyor ama ben, beni oynamıyorum."

"Çok ilginç, devam edin lütfen. Siz kimi oynuyorsunuz?"

"Ben, kız kardeşim Nazmiye`yi oynuyorum. Aslında gerçek kız kardeşim değil, teyzemin kızı."

"Hiçbir şey anlamadım desem kızar mısınız?"

"Haklısın, böyle olmuyor, en iyisi baştan anlatmak." dedi kadın ve derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya başladı."Film bir kasabada başlıyor. Afyon`un bir kasabası, annemin yaşadığı kasaba. Meydanda on yedi yaşlarında çok güzel bir kız, kalabalık bir kadın grubuyla birlikte yürür. Adı Gülseren, yani benim annem. Annem çok güzel bir kadındır, esmer güzeli. Zaten herkes ona benzediğimi söyler. Neyse senaryoya geri dönelim. İki gençle karşılaşırlar. Gençlerden biri kasabaya yeni tayin olmuş doktor Mehmet`tir, diğeri de onu ziyarete gelmiş olan yakın arkadaşı Aslan. Yani benim babam. Uzun boylu, kumral, yakışıklı bir adamdır babam. İlk görüşte birbirlerine aşık olurlar. Fakat kasaba ne de olsa, buradaki gibi gidip öyle tanışmak, konuşmak yok."

"Tabii, küçük yerlerde bir kızla bir delikanlının konuşması hoş karşılanmaz. Kesin, annenizin ağabeyleri de vardır." diye söze karıştı Müge.

"Olmaz mı? Annemler sekiz kardeşmiş; üç abla, dört ağabey." dedi kadın gülerek.

"Eee, nasıl konuşmuşlar?" diye sordu Müge heyecanla.

"Babam arkadaşıyla takip etmiş annemleri. Annemler de o sırada nişan alışverişi yapıyorlarmış." dedikten sonra "Kim nişanlanıyormuş, bil bakalım?" diye sordu Müge'ye gülerek.

"Anneniz mi?" dedi, Müge heyecanla.

"Evet, o hafta sonu annem, kasabanın ileri gelenlerinden birinin oğluyla nişanlandırılacakmış. Tabii, babam her şeyden habersiz annemin peşinde tüm çarşıyı dolaşmış."

"Durumu kimse fark etmemiş mi?"

"Yok, annem dışında herkes alışverişe kendisini öylesine kaptırmış ki babamın annemin eline not sıkıştırdığını bile fark etmemişler."

"Eee, notta ne yazıyormuş?"

"Gece yarısı evden gizlice çıkabilir misin?"

"Çok hızlıymış."

"Evet gerçekten çok hızlıymış, annem de az değilmiş. Notu okuduktan sonra, evet anlamında göz kırpmış babama. Babam o gece saatlerce annemin evinin önünde beklemiş."

"Gitmiş mi?"

"Gitmiş hem de koşa koşa gitmiş. Ne cesaret! Zaten hep çok cesur bir kadın olmuştur annem. Neyse o gece annem, evlenmek üzere olduğunu; fakat o genci hiç sevmediğini, aslında yarım bırakmak zorunda kaldığı eğitimine devam edip çocuk doktoru olmak istediğini anlatmış babama."

"Babanız ne iş yapıyor?"

"Söylemedim mi? Babam da doktordur. Türkiye'nin en iyi beyin cerrahlarından biri. İstanbul'un göbeğinde özel bir kliniği var, belki ismini duymuşsundur Aslan Ercan."

"Tabii ki duydum. Hatta amcam birkaç yıl önce orada bir operasyon geçirdi. Peki, bu olayların hepsi senaryoda yer alıyor mu?"

"Yok, anlatmak çok uzun sürüyor ama filmde birkaç sahneyle olay özetlenebiliyor. Yolda karşılaşma, not verme, gece buluşma ve kaçma sahnesi; dört sahnede tüm bu olanlar anlatıldı."

"Demek kaçtılar, ne kadar heyecan verici."

"Evet öyle, ben bu hikâyeyi dinleyerek büyüdüm ve hep böyle büyük bir aşkın hayalini kurdum."

"Ne zaman kaçmışlar?"

"O gece konuşup kaçmaya karar vermişler, öbür gece de annem eşyalarını hazırlamış ve arabaya atladıkları gibi soluğu İstanbul'da almışlar. Tabii bu kadar basit olmamış, annem çok korkmuş kaçarken. İstemediği bir adamla evlenmekten kaçarken daha büyük bir hata yapmaktan korkmuş. Başka çaresi olmadığını düşündüğü için kaçmış."

"Eee, annenizin ağabeyleri, evlenmek üzere olduğu genç ne yapmış, olayı duyunca?"

"İşte, ondan sonra kıyamet kopmuş. Gencin babası , annemin ailesine hayatı zindan etmiş. Ağabeyleri hemen toparlanıp annemlerin peşinden İstanbul'a gelmişler. Annemin yaşı tutmadığı için polisleri de yanlarına alıp başlamışlar babamın akrabalarını araştırmaya. Annemle babam aylarca kaçmak zorunda kalmışlar."

"Yakalanmışlar mı?"

"Evet. Nikâh çıkışında yakalanmışlar."

"Tabii, ağabeyleri hiçbir şey yapamamış."

"Yok annemle babama kimse dokunamamış; ama olan annemin ailesine olmuş. Kasabanın ileri gelenleri, olanları öğrenince annemin ailesini yerlerinden yurtlarından etmişler."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, küçük yerlerde böyle şeyler yaşanırmış. `Bir kıza sahip çıkamadınız` demiş ve aileyi kovalamışlar."

"Çok ilginç." dedi Müge.

"Akşam yemeğiniz geldi." dedi hemşire, elindeki yemek tepsisini kadına göstererek.

"Umarım kalorisini hesaplamışsınızdır, ben rejimdeyim de."

"Merak etmeyin size özel yemek hazırlanıyor." dedi hemşire ve yatağı hastayı incitmeden dikleştirip özenle yemeği kadına yedirmeye başladı. Yemek biter bitmez kadın uykuya daldı.

2. GÜN

313 numaralı odanın kapısı yavaşça açıldı. İçeriye iki doktor ve bir hemşire girdi. Doktorlardan biri "Bu sabah kahvaltınızı bitirmemişsiniz." dedi.

"Evet, kahvaltı etmekten pek hoşlanmam, hele sabah sabah süt içmekten nefret ederim. Zaten canım da çok sıkılıyor, saatlerdir yalnızım ve tek eğlencem duvara bakmak."

Doktor, kadının başındaki yaralarını kontrol ederken "Vücudunuzda toplam sekiz kırık var, kalsiyum ilaçları veriyoruz; ama süt içmeniz şart. Ayrıca bizden sonra Müge Hanım gelecek, onunla sohbet edersiniz, isterseniz size kitap okur, sıkılmazsınız." dedikten sonra hemşireye dönüp "Yaradan kültür alalım. Ayrıca idrar tahlili ve kültürü, kan ve boğaz kültürü de istiyorum." dedi.

"Hastanede kaldığım sürece hiçbir yakınımla görüşmemem gerekiyormuş. Bu kararı hangi doktor verdi?"

"Ben verdim. Sizinle ilgilenen doktorlar, hastabakıcılar ve Müge Hanım haricinde ne tanıdığınız ne de tanımadığınız hiç kimseyle görüştürülmeyeceksiniz." dedi doktor ve kadının ayak parmaklarına bakmaya başladı.

"Bunu nasıl yaparsınız, benim hayatımla ilgili böylesine önemli bir kararı nasıl verebilirsiniz? Ailem kim bilir şimdi ne haldedir? Bu, hasta haklarına aykırı değil mi?"

"Parmaklarınızın rengi ve ısısı normal. Kendinizi zorlamadan parmaklarınızı oynatın lütfen."

Kadın hafifçe parmaklarını oynattıktan sonra "Size bir soru sordum!" dedi.

"Durumunuz çok ciddi. Ben tüm yakınlarınızla konuştum, anlayışla karşıladılar. Önemli olan sizin iyileşmeniz. Herhangi bir sorun çıkmazsa yaklaşık otuz-kırk gün sonra hayatınıza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz." dedi doktor.

"Ne! Otuz-kırk gün mü?"

"Evet, yaklaşık otuz gün. Her on günde bir kontrol grafisi çekilecek, eğer kırıklar geç iyileşirse bu süre uzayabilir."

"Aman Allahım! Bu kadar zaman bu eziyet çekilir mi? En azından bir televizyon getirin de haberleri izleyeyim. Film ne durumda, benim hakkımda neler söyleniyor?"

"Eee, ne anlamı kaldı bizim koyduğumuz yasağın?" dedi doktor alay edercesine. "Bu yasak sizin sinirlenmemeniz ve heyecanlanmamanız için konuldu. Hastanede kaldığınız sürece moralinizi sağlam tutup iyileşmeye odaklanmak zorundasınız. Yoksa çok daha ciddi sorunlarla karşı karşıya kalırız."

"Yani, ne dersem diyeyim, fikrinizi değiştirmeyeceğim."

"Anladığınıza sevindim. Öğleden sonra fizyoterapist arkadaşımız gelip size yatak içi ve solunum egzersizleri verecek. Eğer başka bir sorunuz yoksa bugünkü kontrolünüz bitti. Kuvvetli ağrı kesiciler size uyku verecektir, endişelenmeyin. Bu arada sütünüzü de bir daha geri çevirmeyin. Sorunuz yoksa biz gidiyoruz." dedi ve kadına baktı birkaç saniye, sonra yanındaki diğer doktor ve hemşireyle beraber arkasını dönüp odadan çıktı. Beş dakika sonra tekrar açıldı 313 numaralı odanın kapısı. Elinde bir kitapla Müge girdi içeriye.

"Merhaba, bugün nasılız?" dedi Müge neşeyle.

"Berbat. Bu doktor ne kadar sinir bozucu birisi. Neredeyse beni dövecekti."

"Evet, Ali Bey biraz serttir; ama inanın, alanında çok başarılı bir doktordur."

"Olabilir... Fakat ben başarıdan çok insanlığı tercih ederim."

"Haklısınız. Boş verin, bozmayın moralinizi."

"Yaa, sizin için söylemesi kolay. Sabahın köründe bir hemşire gelip bana zorla süt içirmeye çalıştı. Sonra saatlerce odada tek başıma duvarlara baktım. En sonunda da bir doktor tarafından azarlandım. Sanki hastanede değil eziyethanedeyim."

"Konuyu değiştirsek iyi olacak. Bugün isterseniz size kitap okuyabilirim. İsterseniz dünkü gibi sohbet de edebiliriz. Ama bana sorarsanız ikinci seçeneği tercih edelim; çünkü senaryonun devamını gerçekten çok merak ediyorum."

"Bugün canım hiçbir şey yapmak istemiyor." dedi kadın şımarık bir tavırla. Ve yine boş duvarlara bakmaya başladı.

Okumakta olduğu kitabı kapatıp "Sıkılmadınız mı? İsterseniz sesli okuyayım." dedi Müge yarım saat kadar sonra.

"Sıkılmak ımı? Şuna ne zaman sıkıntıdan delireceksin, desene."

"Anlıyorum; ama siz de benim işimi hiç kolaylaştırmıyorsunuz. Bir şeyler söyleyin elimden geldiğince isteklerinizi yerine getirmeye çalışayım."

"Hayır, işinizi kolaylaştırıyorum. Siz beni delirtmeye çalışıyorsunuz, ben de üç güne kalmaz deliririm; böylece işiniz de bitmiş olur."

"Neden anlamak istemiyorsunuz? Ben sadece emirleri yerine getiriyorum, lütfen artık gerçekleri kabullenin. Hadi bana senaryonuzu anlatın, şu kasvetli havayı dağıtalım artık."

"Nerede kalmıştık?" dedi kadın istemeye istemeye.

"Anneniz ve babanız evlendi, kasabanın ileri gelenleri de annenizin ailesini kasabadan kovdu."

"Evet, annem on sekiz yaşını doldurunca babamla evlenmiş ve yarım bıraktığı öğrenimine devam etmeye karar vermiş. Babam çok kültürlü bir insandır, annemi bu konuda elinden geldiğince desteklemiş. Hatta oturup birlikte ders çalışırlarmış. Hâlâ var mı bilmiyorum, o zamanlar dışardan lise bitirme sınavları varmış. Annem çok yüksek bir puanla sınavı kazanmış. Sonra üniversite sınavlarına girmiş. Tek hayali çocuk doktoru olmakmış. Annem çocukları çok sever zaten o yüzden başımıza gelmedik kalmadı."

"Ne geldi ki başınıza?"

"Nazmiye."

"Teyzenizin kızı Nazmiye mi?"

"Evet."

"Ama daha önce kız kardeşim demiştiniz."

"Hem kız kardeşim hem teyzemin kızı."

"Pek anlayamadım."

"Anlatıyorum işte, biraz sabırlı ol. Nerede kalmıştım?"

"Annenız üniversite sınavına girdi."

"Evet, annem Türkiye`in en iyi üniversitesinin sınavını kazanmış ve çok çalışmaya devam etmiş. Daha önce söyledim mi bilmiyorum, annem çok hırslı, azimli bir kadındır. Kimse onu kararından döndüremez. Ama babamın da hakkının yememek lazım, annemin başarılı olabilmesi için elinden gelen her şeyi yapmış. Annem mezun olacağı sene bana hamile kalmış. Zaten onca sene nasıl sabretmiş bilemiyorum. İçindeki çocuk sevgisi kelimelerle anlatılamaz. Ve ben doğmuşum. Annem `Senin doğduğun gün, hayatımın en güzel günüydü.` derdi hep. Zaten evimiz benim resimlerimle doluydu. Her anımın fotoğrafını çekmişler, gülerken, ağlarken, banyo yaparken, yemek yerken. Gerçekten, abartmıyorum, bakmak istesen bir günde bitiremezsin, yüzlerce fotoğrafım var."

"Böylesine sevilmek çok güzel bir duygu olmalı."

"Olmaz mı? O yüzden hep sevgi, ilgi arsızı olmuşumdur. Bana ne isim vereceklerini aylarca düşünmüşler. Annem beni hep canımısın, cansın diye severmiş ve en sonunda bana Cansın ismini vermişler. Hem soyadımla da çok uyumlu Cansın Ercan. Tam bir artist ismi."

"Evet, gerçekten çok güzel."

"Annem mesleğine, hayatına tamamen ara vermiş, sabahtan akşama kadar benimle oyunlar oynarmış. Babam, `Annen sana olan sevgisi yüzünden aklını kaçıracak.` derdi hep."

"Peki, senaryoda bu bölüm nasıl anlatılıyor?"

"Senaryoda annemin okul durumuna pek değinmedim, zaten benim doğumum da bir sahnede anlatılıyor. Sonra çok daha önemli olaylar olmuş, asıl onları uzun uzun anlattım."

"Ne gibi önemli olaylar?"

"Annemin geçirdiği kaza, Nazmiye`nin gelişi..."

"Anneniz kaza mı geçirdi?" diye soruyor Müge heyecanla.

"Evet, çok ciddi bir trafik kazası."

"Nasıl olmuş?"

"O zaman dört yaşındaydım ama yine de tüm olanları saniyesi saniyesine hatırlıyorum. Annem arabayı park etmeye çalışıyordu, ben de arka koltuktaydım. Çok dik bir yokuşun hemen karşısındaki parkın yanına park etmiştik. Annem çantasını açmış, içinde bir şeyler arıyordu. Tam o sırada tuhaf bir ses bize doğru yaklaştı ve annemin oturduğu taraf içeriye girdi. Arabamız sanki metrelerce havalanıp yere düşmüş gibi oldu. Motosiklet bizim arabanın içindeydi ama üzerinde kimse yoktu. Sonradan öğrendiğimize göre motosikletin freni patlamış, üzerindeki genç de çarpmanın etkisiyle parka fırlamış. Bildiğim kadarıyla o da bu kazadan sonra sakat kalmış.

Annem öylece hareketsiz duruyordu. Sadece sağ kolunu görebiliyordum, kan içindeydi. Yüzüne bakamadım, çok korktum. İyi ki bakmamışım. Çevreden koştular, 'Araba patlayabilir.' diyerek beni içerden çıkardılar. Bana su içirdiler, sonra polis, ambulans falan geldi."

"Size bir şey olmadı mı?"

"Hayır, burnum bile kanamadı; ama annem iki ay hastanede yattı. Olanları yıllarca kâbuslarımda tekrar takrar yaşadım. Bir çocuk için ne kadar zor olduğunu anlatamam. Aslında, düşününce Çağan`ın beni bu durumda görmemesi iyi oldu. Daha çok küçük; ama yine de etkilenebilir." dedi içini çekerek.

"Doktorlar daima hastalarının iyiliğini düşünür."

"Zaten kurallara uymaktan başka çarem de yok."

"Neyse, yine bu konuya girmeyelim, Sonra ne oldu?"

"Dediğim gibi annem iki ay hastanede yattı. Babam hep başında bekledi, bir gün bile annemi yalnız bırakmadı."

"Peki, ya siz ne yaptınız?"

"Ben, babaannem ve dedemin yanında kaldım. Yazık onlar da perişan olmuşlardı. Bana belli etmemeye çalıştılar hep; ama geceleri babaannem gizli gizli ağlardı. Bir sabah babam dedemlere geldi. Beni odama çıkardılar, özel bir şey konuşacaklarmış. Annemle ilgili olduğunu anladım. Usulca odamdan çıkıp salonun kapısına gittim. Kapı biraz aralıktı. Ne konuştuklarını dinlemeye çalıştım; ama çok sessiz konuşuyorlardı, tek kelime bile anlayamadım. Sadece ağladıklarını gördüm, dedem bile ağlıyordu. Annem çok kötü durumda olmalı, diye düşündüm. Dayanamayıp içeriye daldım ve `Anneme ne oldu? Beni anneme götürün` diye bağırıp ağlamaya başladım."

"Ne olmuş?" diye soru Müge heyecanla.

"Söylemediler. Beni yatıştırmak için dışarıya çıkarıp bütün bir gün gezdirdiler. Oyuncaklar aldık, parka gittik, dondurma yedik.

Unuttum zannettiler, ben unutmadım. Beni yatırdıktan sonra babaannem ve dedem salonda konuşmaya başladılar. Konuşacaklarını biliyordum o yüzden uyumamıştım. Yine sessizce odamdan çıkıp salona gittim ve dinlemeye başladım. Annem hamileymiş, çocuğunu kaybetmiş ve rahim dahil birçok iç organı da ciddi anlamda hasar görmüş, bir daha asla eski sağlığına kavuşamayacak ve çocuğu olmayacakmış. Annem bana hep büyüdüğümü, artık abla olmam gerektiğini söyler ve kaç kardeş istediğimi sorardı. Ben de bir kız bir erkek, iki kardeş istediğimi söylerdim. Hatta isimlerine bile karar vermiştik Cansel ve Caner. O korkunç kaza kardeşlerimi benden aldı." dedi ve gözleri doldu kadının.

"Çok üzüldüm. Peki, ya annenizin sağlık durumu nasıl oldu?"

"Şükürler olsun korkulduğu gibi sakat kalmadı; ama yıllarca ilaçlara mahkûm oldu. Özellikle ağrı kesicilere... Avuç avuç ağrı kesici içtiğini bilirim. Aslında daha da kötüsü, psikolojisi bozuldu. Kaç gece ter içinde bağırarak uyandı. Ve tabii çocuk meselesi... Annem kadar çocuk seven birinin, bir daha çocuk doğuramayacak olması..."

Kadın, sözünü bitiremeden içeriye elinde tepsiyle hemşire girdi. "Yemek ve ilaç saati." dedi gülümseyerek.

Müge, hemşire için bir sandalye çekti."Yemekten sonra fizyoterapist gelecek. Yarın konuşmaya devam ederiz. Senaryonun devamını çok merak ediyorum." dedi ve kitabını alıp odadan dışarıya çıktı.

3. GÜN

313 numaralı odanın kapısı yavaşça açıldı. İçeriye iki doktor ve bir hemşire girdi.

Doktor, "Bugün nasılsınız?" deyip elindeki dereceyi nazikçe kadının koltuğunun altına yerleştirdi.

"İyiyim; ama çok sıkılıyorum."

"Ağrılarınız devam ediyor mu?" diye sordu doktor ve kadının başındaki sargıları açtı.

"Eskisi kadar ağrım yok, ilaçlar iyi geliyor."

"Sevindim. Bugün yine sütünüzü bitirmemişsiniz." dedi doktor, kadının başındaki yaraları kontrol ederken.

"Sabah sabah koca bir bardak sütü nasıl bitireyim? Elimden geldiğince içmeye çalışıyorum işte."

"Bitirmezseniz iyileşme süreniz uzayabilir, daha uzun süre burada kalmak istemezsiniz herhalde." dedi doktor ve kadının koltuğunun altındaki dereceyi çıkartıp havaya kaldırdı.

"36,5 çok iyi. Bu arada dün yapılan idrar tahlili ve kültürü, kan ve boğaz kültüründe bakteriyel üreme olmadığı anlaşıldı. Yani, durumunuz gayet iyi."

"Bu hastanede fazladan bir dakika bile kalmayacağım, emin olabilirsiniz." dedi kadın ukala bir tavırla.

"Dün fizyoterapistinizin verdiği yatak içi ve solunum egzersizlerini yaptınız mı?"

"Elbette yaptım. Dediğim gibi bu hastanede fazladan bir dakika bile kalmak istemiyorum."

Doktor, kadının ayak parmaklarını kontrol etti ve hemşireye dönüp "kontrol grafisi istiyorum." dedi.

Doktor kontrollerini bitirdikten sonra "Müge Hanım birazdan yanınızda olur. Söylemek istediğiniz bir şey yoksa biz çıkıyoruz." dedi ve odadan ayrıldı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Müge içeriye girdi. "Bu gün nasılız?" diye sordu yatağın yanındaki sandalyeye otururken.

"Çok sıkılıyorum. Günlerdir hiç hareket etmeden boş boş duvarlara bakıyorum. Bu duruma daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Ben çok sosyal bir insanımdır, beş dakikamı bile boş geçiremem. Yani bu hallere düşmeden önce öyleydim."

"Anlıyorum ama kaza işte. Başımıza ne zaman, ne gelecek bilemeyiz. Durumunuz gerçekten çok ciddi, bu yüzden şikâyet etmek yerine iyileşmeye çalışmanızı tavsiye ederim."

"Sevgilim ve kız kardeşim hastaneden çıktılar mı?"

"Hayır. Uzun bir süre de çıkabileceklerini sanmıyorum."

"Onların durumu da mı benimki kadar ciddi?"

"Bildiğim kadarıyla onların sadece kırıkları var. Siz düşerken başınızı taşa çarpmışsınız. Sakat kalmamanız mucize."

"Ya oğlum, o nasıl? Ne yapıyor?"

"Ali Bey dün Gülay Hanım'la konuştu, çok iyiymiş, tüm gün oyun oynayıp çizgi film izliyormuş. Bu arada sesler de çıkarmaya başlamış."

"Yaa, ben görmeyeli kim bilir ne kadar büyümüştür. Anne diyor muymuş? Ben de telefonda görüşebilir miyim? En azından se-

simi duyurmuş olurum, bakalım bana da cevap verecek mi?" dedi kadın gözleri parlayarak.

"Özür dilerim, imkânsız. Hiç kimseyle hiçbir şekilde görüşemezsiniz."

"Yeter artık yeter, bu ne böyle? Buradan bir çıkayım, hepinize dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim." dedi kadın sinirden sesi titreyerek.

"Lütfen böyle söylemeyin ben sadece emirleri yerine getiren bir hemşireyim. Keşke elimden bir şey gelebilseydi."

"Neden olmasın? İki dakika, cep telefonundan iki dakikacık oğlumla görüşsem. Sonra dile benden ne dilersen. Biliyorsun ben çok zengin bir kadınım, sana ömür boyu bakarım; bir daha çalışmak zorunda kalmazsın."

"Kusura bakmayın, bu mümkün değil."

"Doktorlar duyar, işimden olurum, diye düşünme sakın. Kimsenin ruhu bile duymaz, bu ikimiz arasında bir sır olarak kalır. Ayrıca sen çok büyük bir iyilik yapmış olacaksın, düşünsene hasret çeken bir anneyle oğlunu görüştüreceksin." deyip Müge'ye baktı, sonra en yumuşak en şefkatli tavrını takınıp "Senin çocuğun var mı?" diye sordu.

"Evet, benim de bir oğlum var."

"O zaman ne demek istediğimi anlıyorsundur. Hem sesini duymanın ne gibi bir sakıncası olabilir ki?"

"Sanırım bunu yapabilirim." diye fısıldadı Müge.

"Hadi o zaman, ver şu cep telefonunu."

"Cep telefonu taşımıyorum."

"Nasıl yani? Cep telefonun yok mu? Hangi devirde yaşıyorsun sen?" diye bağırdı kadın dişlerini sıkarak.

"Telefonum var; ama yanımda taşımıyorum. Merak etmeyin yarın getiririm."

"İyi, anlaştık yani."

"Evet, yarın oğlunuzla konuşacaksınız. Eğer doktorlar bu durumla ilgili herhangi bir şey duyar veya hissederlerse benim işim biter, bilmiş olun."

"Bundan emin olabilirsin ve sana söz veriyorum iyiliğinin karşılığını fazlasıyla alacaksın." dedi kadın kendinden emin tavrıyla.

"Senaryonun devamını anlatman benim için yeterli olacaktır."

"Nasıl istersen. Nerede kalmıştık?"

"Kazadan sonra annenizin durumunu anlatıyordunuz. Ama bu durumun senaryoya nasıl yansıdığını anlatmamıştınız."

"Çok zor bir sahne oldu, dublörler, özel efektler..." dedi ve durakladı, sonra derin bir "Offf" çekip anlatmaya devam etti: "Kazanın yaşandığı yere bir daha asla gitmeyeceğimi zannederdim; ama gittim işte. Daha doğrusu gidebildim. Yönetmenimiz aynı model arabayı buldurmuş, rengi farklı ama modeli aynıydı. Ve sahneyi aynen çektik tıpkı kâbuslarımdaki gibi. Ama bu sefer dışarıdan nasıl göründüğünü izledim. Film çekimi olduğunu bildiğim halde bütün tüylerim diken diken oldu. Yıllar önce o arabanın içinde annem ve ben vardık. Sadece birkaç saniye sürdü çarpma anı, insan hayatında önemsiz gibi görünen; ama hayatını tamamen değiştiren o birkaç saniye..." dedi ve derin derin nefes alıp vermeye başladı.

"Tamam sakin olun, üzmeyin kendinizi bu kadar, hepsi yaşanmış bitmiş. Peki, sonra senaryoda ne oluyor?"

"Sonra babaannem ve dedemle kaldığım günler çekildi. Beni canlandıran küçük kızı görmelisin, dünyalar tatlısı. Çok da güzel oynadı cimcime. Yazık, günlerce ağlamak zorunda kaldı, kızcağızın gözleri balon gibi şişti. Bir ara annesi dayanamayıp kızı götürecek zannettim. Gerçekçi olsun diye çok uğraştık, küçük bir kız için annesini kaybedebileceği düşüncesinin ne kadar korkunç olduğunu anlattım ona uzun uzun. Bu yüzden de biraz fazla ağladı ama değdi."

"Sonra da annenizin eve geri dönüşü ve yaşadığı bunalımlar..."

"Evet, ama o kadar basit değil. Filmin yaşadıklarımızı tam anlamıyla yansıtması için annemle kaza ve sonrasında yaşadıkları hakkında uzun uzun konuştuk. Bir daha çocuk sahibi olamayacağını hastaneden çıkarken öğrenmiş. Aylarca rüyalarında bebekler görmüş. Çok ağladı, o günleri hatırlamak hâlâ ona acı veriyor. Bir daha bebek sahibi olamayacağını öğrenmenin ne denli acı olduğunu ancak anne olduktan sonra anlayabildim." dedi kadın ve sonra derin bir "Offf" çekti.

"Peki, ya kardeşiniz Nazmiye?"

"İşte o karar, hayatımızın hatası oldu. Kazadan bir yıl sonraydı. Annem ortanca ablasının küçük kızı Nazmiye`den bahsetmeye başladı. Her gün, her an Nazmiye`nin adı geçiyordu evimizde. Babam ilk başlarda tepkiliydi; ama annem yılmadı. Kafasına koyduğunu yapar, daha önce de söylemiştim. Bir gün odamda oyun oynuyorduk. Çok iyi hatırlarım, annem bana yeni çıkan Barbie bebeklerden almıştı, rengârenk elbiseleri vardı bebeğin. Annem 'Kardeşin olsun ister misin?' diye sordu bana, ben de 'Ama benim kardeşim olamaz ki.' dedim. 'Hayır, istersen olabilir, kardeşin olması için illaki benim doğurmam gerekmiyor.' dedi. 'Nasıl olacak?' diye sordum büyük bir hevesle. O zamanlar kardeşliği güzel bir şey zannederdim. Aslında annem benim öyle düşünmemi sağlamıştı. Heyecanla anlatmaya başladı. 'Sen tanımıyorsun; ama benim ablalarım var ve ablalarımdan birinin Nazmiye adında çok tatlı bir kızı var. Seninle yaşıt. `Evet, Nazmiye` dedim. Aylardır ondan bahsediyorduk, artık bizimle yaşayan biri gibi olmuştu. 'İstersen Nazmiye kardeşin olabilir, ona bizimle yaşamasını teklif edebiliriz.' dedi, gözleri parlayarak. Neden olmasın, hem büyümesini beklememe de gerek kalmaz, benimle aynı yaşta. Birlikte oyunlar oynarız, diye düşündüm. Çocuk aklı işte. 'Tamam, çağıralım gelsin hemen.' dedim sevinçten havalara zıplayarak. 'Ama bu, o kadar kolay değil. Önce babanı ikna etmemiz gerekiyor. Şimdi yanıma otur ve beni çok iyi dinle.' dedi. Bu önemli görevi iyice anlayabilmek için tüm ciddiyetimle annemin yanına oturdum ve din-

lemeye başladım. 'Çok sıkıldığını ve kardeş istediğini söyleyeceksin babana. Hep Nazmiye'den bahsedeceksin, birlikte oyun oynamanın ne kadar güzel olacağını anlatacaksın. Ben de seni sürekli destekleyeceğim. Belki aylar sürer; ama sonunda Nazmiye gelecek.' dedi. 'Tamam!' dedim heyecanla, başıma aldığım dertten habersiz."

"Neden bu kadar olumsuz konuşuyorsunuz kardeşiniz hakkında?"

"Anlatacağım, zamanı gelince her şeyi öğrenecek ve bana hak vereceksin. Neyse, artık o büyük görevi almış ve kardeşimin geleceği günü iple çekmeye başlamıştım. Ben de annem gibi her fırsatta babama Nazmiye'den bahsetmeye başladım. Daha doğrusu annemle birlikte babamın beynini yedik. Aradan aylar geçti, yine bir akşam yemeğinde Nazmiye'nin hangi yemekleri sevdiği hakkında saçma sapan bir konuşma yapıyorduk ve babam, 'Tamam, yeter artık teslim oluyorum.' dedi. Annemin yüzündeki ifade görülmeye değerdi. 'Aylardır ne yapmak istediğinizin farkındayım, geçer, unutursunuz diye çok bekledim ama kurtuluş yok, artık anladım. Bu çok büyük bir sorumluluk, kızı ailesinden ayırıp buraya getireceğiz. Peki, ya onunla anlaşamazsanız, ya bir sorun çıkarsa, hevesimiz geçti alın kızınızı geri mi diyeceğiz?' dedi. O an babamın ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım, tabii şimdi çok iyi anlıyorum. 'Yok canım olur mu hiç öyle şey, hem ne sonun çıkabilir ki? Beş yaşında şirin mi şirin bir kız çocuğu, hem de ablamın kızı. Her şey harika olacak, bana güvenebilirsin.' dedi annem kendinden emin bir tavırla. O gece hayatımızı değiştirecek kararı almış olduk. O dönemde babam havuzlu bir villa yaptırıyordu. O evin bahçesinde birlikte oynamanın, havuza girmenin hayallerini kurmaya başladım. İşim gücüm Nazmiye'yi düşünmek olmuştu, acaba yüzü nasıl, saçı uzun mu, hangi oyuncaklarla oynamayı seviyor?"

"Eee, ne zaman karşılaştınız?"

"Bir hafta sonra babam işlerini ayarladı ve cumartesi günü Nazmiye'yi almak için Afyon'un bilmem ne köyüne doğru yola çıktık."

"Peki, kızın ailesi sorun çıkartmadı mı?"

"Yok, annem ablasıyla sürekli telefonda görüşüyordu. Haberleri vardı. Zaten onlar teklif etmiş; bakacak, okutacak durumları yokmuş. Tabii ben durumdan habersiz, arkadaşlarım gibi bir kızla karşılaşacağımı sanıyordum."

"Büyük bir hayal kırıklığı yaşamışsınızdır."

"Evet, ilk hayal kırıklığımı arabayı park ettiğimiz zaman yaşadım. Derme çatma evlerle dolu, bol çukurlu toprak bir yolda ilerliyorduk. Ben ne zaman normal evlerin olduğu asfalt bir yola çıkacağız diye beklerken, annem `İşte burası, dur.` dedi babama. Tozun toprağın içinde oynayan çocuklara baktım. Hepsi oyunlarını bırakmış, uzay aracı görmüşcesine hayretle arabamıza bakıyorlardı. Donmuş kalmışım, beni arabadan babam indirdi. Büyükler bizi kapıda karşıladı. Kalabalıklardı, herkesle sarıldık öpüştük. Sonradan öğrendim, aynı evde iki aile yaşıyorlarmış. Önce bir bahçeye girdik; ama bahçe diyorsam öyle çiçekler, ağaçlar falan yok, domates, biber ve ne olduğunu bilemediğim birkaç çeşit sebze. Sonra eve girdik, 'ev' demek ne kadar doğru olur bilmem, aslında tek bir odaydı. Mutfağı, banyosu neredeydi, bilmiyorum, zaten çok şekilsiz tek katlı bir yapıydı."

"Hiçbir ayrıntıyı unutmamışsınız."

"Unutmak ne mümkün, hayatımda ilk defa öyle bir manzarayla karşılaşmıştım. Ayrıca o sırada benim için dünyanın merkezi Nazmiye`ydi. Ömrümün sonuna kadar unutamam. Zaten unutmamak için de günlük tutmaya karar verdim; o sıralar okuma yazma bilmiyordum. Annem yurt dışından pembe bir ses kayıt cihazı getirmişti. 'İstersen yaşadıklarını bu küçük kasetlere kaydedebilirsin. Okuma yazma öğrenince de günlük tutarsın.' demişti. Pembe renkli o küçük alet bana çileği hatırlatıyordu. Bu yüzden de adını Çilek koydum ve hayatımın her anını Çilek`le paylaşmaya başladım. Yaşadıklarımı Çilek`e anlatmak öylesine hoşuma gitmişti ki okuma yazma öğrenince de Çilek`le sohbet etmekten vazgeçemedim.

Zaten film de Çilek`le birebir ilerledi, hayatımın en önemli olaylarını Çilek`e anlattığım gibi beyaz perdeye aktardım.

Neyse, odaya girdik. Gözlerim koltuk, kanepe ya da benzeri bir şey aradı; ama onun yerine minderler vardı, yer minderleri. Herkes minderlere oturdu, bense aval aval neler olup bittiğini izliyordum. Annem beni kolumdan çekip kucağına oturttu. Sonra kadınlar ortalıkta koşuşturmaya başladılar. Önce tepsi içinde kocaman bir çaydanlıkla çay bardakları geldi. Ardından mis gibi kokan börekler. Ama benim gözlerim sadece Nazmiye`yi arıyordu. Dayanamayıp 'Nazmiye nerede?' diye sordum. Kadınlardan biri, bir şeyler söyledi; ama tek kelimesini bile anlayamadım. Ne demek istedi dercesine annemin yüzüne baktım. `Utanıyormuş. Teyzen şimdi alıp getirecek.` dedi annem. Utandığını duyunca merakım, sabırsızlığım iyiden iyiye arttı. Gözlerimi kapıya dikip beklemeye başladım, dünyayla bağlantım kesilmiş gibiydi. Ve nihayet Nazmiye geldi."

"Nasıldı? Kime benziyordu?"

"Karmakarışık, uzun altın rengi saçları vardı. Boncuk mavisi gözleri ağlamaktan şişmişti. Annesinin bacaklarının arasına saklanmış, korkarak bana bakıyordu. O an gözümün önünden hiç gitmez."

"Neden ağlamıştı?"

"Bilmiyorum, her halde ailesinden ayrılacağı içindi. Zaten bu, onu ağlarken ilk ve son görüşüm oldu. Annesi yine anlayamadığım bir şeyler söyleyip beni gösterdi. Bilinçsizce ayağa fırlayıp yanına gittim. Öylesine heyecanlıydım ki sanki bacaklarımı hissetmiyordum. Elimi uzattım. Tutmadı. Aslında o an anlamalıydım beni istemediğini. Annesi ellerimizi birleştirdi. Sonra göz göze geldik, öfke saçıyordu gözleri."

"Neden size karşı öfkeliydi?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Belki benden hoşlanmadı, belki ailesinden ayrılmak istemiyordu. Ama hep öyle baktı. Ömrüm bo-

yunca öfke saçan gözlerinde bir an sıcaklık görmedim, en mutlu olduğumuz anlarda bile. Onu anlamak için çok uğraştım, öfkesini, nefretini kırmaya çalıştım; ama ne mümkün! Ben yaklaştıkça o..."

Kadın sözünü bitiremeden kapı açıldı. Hemşire elinde yemek tepsisiyle gülümseyerek "Yemek ve ilaç saati." dedi ve yatağın yanına oturdu.

"Ben gideyim, siz rahat rahat yemeğinizi bitirip dinlenin." dedi Müge ve kadına baktı. Bakışlarıyla bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi kadın. Müge başını sallayıp odadan çıktı.

4. GÜN

313 numaralı odanın kapısı açıldı. İçeriye her zamanki gibi iki doktor ve bir hemşire girdi. "Günaydın, bugün sütünüzü içmişsiniz, sevindim." dedi doktor ve kadının başındaki sargıyı açmaya başladı.

"Evet, artık alıştım sabah kahvaltı etmeye."

Doktor, kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirirken "Bugün sizde bir değişiklik var." dedi.

"Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Sevindim. Zaten dün çektirdiğimiz kontrol grafisinde kırıklarınızın iyi durumda olduğu görünüyordu." dedi doktor ve sargıyı kadının başına sardı. Sonra vücudundaki diğer yaraları ve ayak parmaklarını kontrol etmeye başladı.

"Müge Hanım ne zaman gelir?" diye sordu kadın, heyecanını gizlemeye çalışarak.

Doktor, şüpheli gözlerle kadına baktı ve "Birazdan gelir." dedi.

Günler sonra oğlunun sesini duyma fırsatı elinc geçmişti, riske atamazdı. "Çok sıkıldım, Müge Hanım'la sohbet etmek bana iyi geliyor." dedi kadın ve elinden geldiğince sakin görünmeye uğraştı.

Doktor, anlıyorum dercesine başını salladı. Kadının koltuğunun altındaki dereceye baktıktan sonra hemşireye dönüp "Günde bir kere ağrı kesici yapın." dedi ve kadına "Müge Hanım'ı hemen gönderiyorum." deyip odadan çıktı.

Derin bir "Ohhh!" çekti kadın ve beklemeye başladı. Heyecandan gerilen yüzü kapıya dönüktü. Gözlerini kırpmadan kapının açılmasını bekliyordu ki kapı hızla açıldı ve içeriye Müge girdi. Tedirgin görünüyordu.

"Getirdin mi?" diye sordu kadın heyecandın titreyen sesiyle.

"Getirdim, getirdim merak etmeyin." dedi Müge ve hemen kitaplarının arasına sakladığı cep telefonunu çıkarıp numarayı çevirmeye başladı. Telefonu kulağına koydu. Kadın artık sabredemiyordu. "Merhaba Gülay Hanım, ben Müge, hani dün konuşmuştuk, Çağan'la görüşebilir miyiz?" dedi ve telefonu kadının kulağına koydu.

"Çağan, yavrucuğum nasılsın?" deyip ağlamaya başladı kadın.

"Ben de seni çok özledim bir tanem."

"Gülay Abla'yı üzüyor musun?"

"Gülay Abla sana kitap okuyor mu? Birlikte geziyor musunuz?"

"Söyle Gülay Abla'na seni parka götürsün, salıncaklara bindirsin."

"Oğluşum, benim biraz işim var. Sen bir süre Gülay Abla'yla birlikte kalacaksın."

"Uslu dur tamam mı oğluşum, ben yakında geleceğim." dedi ve Müge telefonu kadının kulağından çekip kendi kulağına koydu.

"Gülay Hanım dün konuştuğumuz gibi, durumdan kimsenin haberi olmasın lütfen."

"Çok sağ olun iyi günler." deyip telefonu kapattı.

"Bu iyiliğini asla unutmayacağım." dedi kadın, hâlâ ağlamaya devam ediyordu.

Müge bir süre sessiz kalıp kadının hıçkırıklarının hafiflemesini bekledi.

"Sulugözün tekiyim değil mi?"

"Kesinlikle hayır, ben de olsaydım aynı tepkiyi verirdim."

"Zaten çok duygusal biriydim; ama Çağan`a hamile kaldığım andan itibaren her şeye ağlar oldum, sanırım hormonlarım çıldırdı."

"Eskiden nelere ağlardınız?"

"Neye olacak, tabii ki Nazmiye`nin yaptıklarına. Ne kadar duygusal olduğumu bilir, sürekli beni ağlatmaya çalışırdı."

"Ne yapardı mesela?"

"Genelde ailesinden ayrı olduğunu hatırlatırdı bana. İstediği bir şeyi yaptırabilmek için duygusallığını kullanır, hep kendini acındırırdı. Bir keresinde annemin çok severek aldığı gümüş işlemeli cam vazoyu kırdı, oynarken. Artık yanlışlıkla mı oldu yoksa bilerek mi, ondan pek emin değilim. Sonra koşa koşa yanıma geldi. `Gülseren Anne çok kızacak, kesin beni geri gönderir.` dedi `Yok, kızar ama geri göndermez, ben de daha önce tabaklarını kırmıştım, kızdı söylendi; ama hiçbir şey yapmadı.` dedim. `Tabii, o senin annen sana bir şey yapmaz. Benim annem de bana bir şey yapmazdı. Ama ben kırdım dersen Gülseren Anne, sana birazcık kızar ve beni de geri göndermez.` dedi."

"Sonra ne oldu? "

"Çocukluk işte, suçu ben üstlendim. Annem beni cezalandırdı. O gün bizi parka götürecekti, ben evde kaldım Nazmiye`yi parka götürdü. O da kardeşim evde cezalıyken gitmem, demedi. Bana nispet yaparcasına güzel güzel giyindi, güle oynaya annemin elinden tuttu ve gitti. Hatta giderken de bana el salladı. Ben de zırlaya zırlaya Çilek`e bütün olanı biteni anlattım."

"Peki, ilk eve geldiği gün ne yaptı?"

"Ooo anlatmakla bitmez. Köyden eve gelene kadar benimle tek kelime bile konuşmadı. Yol yedi-sekiz saat sürmüştü. Düşün

artık, ne kadar inatçı. Oyuncaklarımı verdim almadı, birlikte uyuyalım istedim, uyumadı. Öyle put gibi oturup camdan dışarıya baktı. Eve geldik. Bir süreliğine aynı odayı paylaşmamız gerekiyordu. Daha önce de söylemişimdir, babam havuzlu bir villa yaptırıyordu, o bitene kadar yani birkaç ay aynı odada kalmamız gerekiyordu. Annem benim yatağımın yanına bir yatak daha yerleştirmişti, çok güzel pembe bir oda takımının yatağıydı. Dolabına yer olmadığı için oda takımının geri kalanı hâlâ mağazadaydı, biz yeni eve geçerken getireceklerdi. Ama Nazmiye durur mu, benim dolabımı boşaltıp içine köyden getirdiği, ablalarından kalma, üç parça eski giysiyi yerleştirdi. Yanlış anlama, küçümsemiyorum, kızıyorum, dolabı paylaşacaktık; onun için yeterince yer açmıştım. Hem zaten birlikte alışverişe çıkacak, istediği her şeyi alacaktık. Sadece bir gün beklemesi gerekiyordu."

"O dolabı boşaltırken siz ne yaptınız?"

"Önce anlatmaya çalıştım, `Yeni elbiseler alacağız bunlara ihtiyacın kalmayacak.` dedim, daha da sinirlendi, hırslandı sanki, yere saçılan eşyalarımı tekmeleyerek hıncını çıkarmaya çalıştı. Çıldırmış gibiydi. Hemen koşup annemin yanına gittim, durumu anlattım. Annem beni kucağına oturtup `Canım, biraz sabırlı olmalısın, Nazmiye daha ailesinden yeni ayrıldı. Hırçınlık yapması doğal. Onun yerine kendini koy. Bizden ayrılıp hiç bilmediğin bir yerde tanımadığın insanlarla yaşamak zorunda olsaydın ne yapardın? Düşün bakalım.` dedi. Düşündüm, daha doğrusu düşünemedim, ağlamaya başladım. Korkunç olmalıydı, onu anlıyordum. Ve o an büyük bir hata yaptığımızı fark ettim, Nazmiye evinde kalmalıydı. Ama maalesef bunu anneme söyleyemedim; çünkü hâlâ umutluydum. Ona iyi davranırsam her şey yoluna girer sandım."

"Gerçekten zor bir durum, keşke geri götürseydiniz."

"Keşke, ama dediğim gibi bizi seveceğini umut etmiştim. Sonra annem elimden tutup beni odaya götürdü. Odadaki manzarayı görmeliydin. Benim tüm eşyalarım yerlerde, Nazmiye`nin üç parça

giysisi ise koskoca dolapta öylece duruyordu. Nazmiye yatağın kenarına oturmuş, mavi gözlerini açmış, az önce müthiş bir hırsla yere fırlattığı eşyalara bakıyordu. Annem eşyaların üzerinden atlayıp gülümseyerek yanına oturdu ve Nazmiye'ye sıkıca sarıldı. `Kusura bakma sana anlatmadık, biz yakında yeni bir eve taşınacağız, senin ayrı odan olacak. Dolabın da oraya gelecek. Ama o zamana kadar bu dolabı paylaşmak zorundasınız, tamam mı bir tanem.` deyip onu alnından öptü. Nazmiye'nin yüzündeki ifadeyi unutamam, zafer kazanmıştı sanki, gözleri artık bu evde benim borum ötecek dercesine bakıyordu. Zaten öyle de oldu."

"Ona kendinizi sevdirebilmek için istediği her şeyi yaptınız, öyle mi?"

"Hem de tüm gücümüzle. Öbür gün annem ikimizi de yıkadı, saçlarımızı taradı, süsledi püsledi, sonra elimizden tutup İstanbul'un en güzel çocuk mağazasına götürdü. Rengârenk kazaklar, etekler, ayakkabılar, şapkalar, çoraplar, tokalar aklına ne gelirse... Annem bizi giydirdikçe giydirdi. Tabii Nazmiye orada da rahat durmadı. Aynanın karşısına geçip önce kendi üzerindekilere sonra da benim üzerimdekilere bakıp `Ben seninkileri beğendim .` dedi ve benim almak istediğim her şeyi kendisi aldı. Ben de onu mutlu etmek için buna izin verdim; zaten aynı boyda aynı kilodaydık, aldıklarımızı değiştirerek kullanabilirdik."

"Ama düşündüğünüz gibi olmadı."

"Evet, tabii ki olmadı. O benim tüm eşyalarımı istediği gibi kullanabildi ama ben onunkilere elimi bile süremedim."

"Peki, karşı çıkmadınız mı?"

"Yok, benim oldum olası parada, eşyada pek gözüm olmamıştır. Daha doğrusu aldığım her şey çok değerliydi, temiz temiz kullanır özenle saklardım; ama senin şuyun var, benim neden yok, diye düşündüğümü hiç bilmem."

"Zaten her şeye sahip olduğunuz içindir."

"Bizimle yaşamaya başladıktan sonra Nazmiye`nin de her şeyi oldu; ama onun gözü, hep benimkilerdeydi. İlk önceleri küçük eşyalarla başladı. Hele bir keresinde hiç unutmam, arkadaşım bana çok güzel, pembe, simli bir toka hediye etmişti. En özel günlerde takardım o tokayı, gözüm gibi bakardım. Nazmiye bir gün bana sormadan o tokayı takmış. Şoke oldum; ama geri istemedim, takmıştı çünkü, bir toka için onun kalbini kıramazdım. Sadece kibarca o tokanın benim için çok değerli olduğunu söyledim."

"Ne yaptı?"

"On gün boyunca saçından çıkarmadı, banyo yaparken bile, sonra da parçalayıp geri verdi. Delirdim tabii, elimde toka, saatlerce ağladım. Karşıma geçip güldü `Bir toka için zır zır ağlanır mı, sen bebek misin?` deyip alay etti. Benim için ne kadar değerli olduğunu anlayamamış ya da anlamış ve beni üzmek için yapmıştı. Zaten beni üzen her şey, onu mutlu ederdi."

"Küçük eşyalardan sonra gözünü neye dikti?"

"Sonra gözünü sevgiye dikti. Annemin, babamın, babaannemin, dedemin, arkadaşlarımın bana olan sevgisini çalmaya çalıştı."

"Ama bu imkânsız."

"Tabii ki imkânsız; fakat Nazmiye için imkânsız yoktur, kelimenin anlamını bile bilmez."

"Ne kadar başarılı olabildi?"

"Hiç. Çabaladıkça nefret kazandı. Çünkü beni kötüleyerek onların sevgisini kazanabileceğini sandı. `Çocuk aklı işte.` diyeceksin ama değil; çünkü büyüdüğünde de aynı şeyleri yapmaya devam ediyordu."

"Bunlara senaryoda yer verdiniz mi?"

"Vermez miyim? Hele bir keresinde babaannemle dedem bizi parka götürmüşlerdi. Onların evinin önünde kocaman bir park vardı. Ben orada oynamaya bayılırdım. Önce salıncaklara bindik sonra sıra kaydırağa geldi. Bir küçük bir de daha büyük çocuklar için

kaydırak vardı. `Ben büyük kaydıraktan kaymak istiyorum.` dedim. Babaannem de `Tabii ki kayarsın benim güçlü torunum.` dedi. Nazmiye durur mu? `Ben de kaymak istiyorum.` dedi. Benim arkamdan merdivenleri tırmandı. Önce ben oturdum kaydırağa; ama ben daha yere inmemişken arkamdan hızla gelip ayaklarıyla beni itti, çok hızlandım, tutunamayıp kafa üstü kuma çakıldım. O yavaşça yere inip gülmeye, dalga geçmeye başladı. Babaannem ve dedem beni yerden kaldırıp alnımdaki kanı temizlemeye çalışırken o, `Kaydıraktan bile kayamıyorsun, beceriksiz bebek.` deyip kahkahalar atıyordu. Güya ne kadar becerikli olduğunu gösterirse onu daha çok seveceklerdi. Bu sahneyi tüm detaylarıyla senaryoda anlattım. Çocuklar çekimler sırasında çok yoruldular, belki otuz kez çekimi tekrarladık; ama sonuç mükemmeldi. Tam anılarımdaki gibi oldu."

"Babaannen ve deden ne yaptılar?"

"Çok kızdılar tabii, Nazmiye`ye söylendiler. Babaannem ve dedem, annemi çok severlerdi, üzülmesin diye onun işlerine pek karışmazlardı. Annem kafamdaki yara bandını sorunca, küçük bir kaza olduğunu Nazmiye`nin bana istemeyerek çarptığını söylediler. Ama babaannem beni bir kenara çekip `Bu canavara dikkat et kızım.` dedi."

"Keşke anneni uyarsalardı."

"Annem çok iyi niyetli bir kadındı. Uyarsalar da pek faydası olmazdı. Sonuçta ablasının kızının kötü biri olabileceğini aklına bile getirmiyordu."

"Siz anlatmayı denemediniz mi?"

"Evet, bir keresinde denedim. Oyun oynarken yapmasını istediğim bir şeyi yapmamıştı. Ben de kızdım, çünkü oyunun kuralı öyleydi. Ona sabırla anlatmaya çalıştım; ama anlamak istemiyordu. En sonunda patladım `Beni kızdırmak için elinden geleni yapmaya devam et.` dedim. Mavi gözlerini açıp `Vay, prensesimizin sinirleri bozuldu. Ben seni eğlendirmek için ailesinden kopartılan

bir oyuncağım sadece. Git söyle anneciğine de beni geri göndersin, artık pilim bitti.` dedi ve koşarak odaya gidip kapıyı çarptı. İlk defa düşüncelerini bu kadar açık ifade etmişti. Elim ayağım tutmuyordu yere çöküp ağlamaya başladım. Ben onu asla bir oyuncak olarak görmemiştim. Annem gelince olanları bir bir anlattım. Onu ailesinin yanına götürmemiz gerektiğini söyledim. `Evet artık ben de hatamı kabul ediyorum, Nazmiye`yi buraya getirmek iyi bir fikir değildi. Geçen gün ablamla konuştum, çektiğimiz sıkıntılardan bahsettim, daha geri gönderme konusunu açamadan ablam ağlamaya başladı. Durumlarının çok kötü olduğunu Nazmiye`yi okutamayacaklarını söyledi.` Sonra durdu yüzümü ellerinin arasına aldı. `Sen de gördün yaşadıkları yeri, kendi karınlarını bile zor doyuruyorlar. Eğer onu geri gönderirsek çok sıkıntı çekecek, bu küçücük yaşında tarlada çalışmak zorunda kalacak, okula gidemeyecek. Bu fırsatı tepmesine izin vermemeliyiz. İyi eğitim alması, meslek sahibi olup kendi ayakları üzerinde durabilmesi bize bağlı.` diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı."

Kapı açıldı. Kadın, karşısında kendisine yemek getiren hemşireyi değil de fizyoterapisti görünce şaşırdı. "Bugün erkencisiniz." dedi.

Müge, "Ben sizi yalnız bırakayım." deyip alelacele odadan ayrıldı.

5. GÜN

Oda kapısı açıldı. Ali Bey yanında doktor arkadaşı ve bir hemşireyle içeriye girdi.

"Günaydın, bugün nasılsınız?" diye sordu Ali Bey her zamanki gibi ve kadının koltuk altına derece yerleştirip başındaki sargıları açmaya başladı.

"İyiyim, gerçekten artık kendimi çok iyi hissediyorum."

"Güzel, ağrılarınızda bir değişiklik var mı?" diye sordu doktor kadının başındaki yarayı temizlerken.

"Sabah başım biraz ağrıdı; ama şimdi daha iyi."

"Ağrı kesiciyi günde bir kereye düşürdük ondandır." deyip kadının sargılarını sarmaya başladı.

"Yatmaktan çok sıkıldım; biraz hareket etsem, yürüsem."

Ali Bey güldü. İlk defa gülmüştü, kadın şaşkın şaşkın Ali Bey`e baktı. "Bacaklarınız kırık, tuvalete bile gidemiyorsunuz. Nasıl yürüyebilirsiniz ki?"

"Offf" dedi kadın ve sinirle kolunu yatağın kenarına vurdu.

Ali Bey tekrar güldü dalga geçercesine. Kadının ayak parmaklarını kontrol etmeye başladı.

"O yükseklikten düşüp de sakat kalmadığınız için dua etmelisiniz. Alçılarınız çıktığı zaman, istediğinizi yaparsınız." dedi ve kadının vücudundaki diğer yaraları kontrol etmeye başladı.

"Tamam, ilaçlara aynı şekilde devam ediyoruz." dedi Ali Bey, hemşireye dönüp.

"Söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa biz çıkıyoruz."

Kadın sessizce duvara baktı ve kapı kapandı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. "Merhaba." dedi Müge ve her zamanki yerine, kadının yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Kadın sessizce duvara bakmaya devam ediyordu.

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Her zamankinden daha kötü değil. Alçılar çıkana kadar hareket edemeyecekmişim."

"Maalesef öyle, keşke bu konuda da size yardımcı olabilsem."

"Biliyorum yardım etmek istersin, zaten sana minnettarım."

"Yapılacak bir şey yoksa konuşmanın faydası da yok. Dün hikâyenin en heyecanlı yerinde kalmıştınız, ben dinlemeye hazırım."

"En heyecanlı yeri mi? Daha bunlar ne ki... Neyse devam edelim bakalım. Annem `Sen burada kal, benim Nazmiye ile baş başa konuşma zamanım geldi.` dedi ve odaya gidip kapıyı kapattı. Sessizce kulağımı kapıya dayayıp ne konuştuklarını dinlemek istedim. Ama yapamadım. Annemin sözleri beynimin içinde yankılanıp duruyordu. Eğer geri dönerse tarlada çalışacak, okula gidemeyecekti Nazmiye. Engel tanımayan, hırslı Nazmiye buna dayanamazdı. Ve kapı açıldı, önce annem çıktı odadan, ardından Nazmiye. Mavi gözlerini benden kaçırıp usulca karşımdaki koltuğa oturdu. Yarım saat boyunca halının desenlerine baktı. Onun hissettiklerin anlamaya çalıştım, kim bilir ne kadar üzülmüştü. Dayanamadım, yanına gidip ona sıkıca sarıldım. O günden sonra daha dikkatli davranmaya başladı, yani sinsileşti."

"Hiç vazgeçmedi mi?"

"Asla. Niyeti neydi, onu da bilmiyorum. Bana zarar vermek için uğraşıp durdu."

"Çocukluğunuz, gençliğiniz hep birlikte mi geçti?"

"Geldiği günden bu yana hemen hemen hiç ayrılmadık, sadece eşim ya da sevgilimle tatile çıktığımda, bazı turnelerde ve Çağan`ın doğumunda ayrı kaldık."

"Eşiniz, sevgiliniz kaç erkek girdi hayatınıza?"

"Fazla değil. Onları şimdi anlatmayayım, biraz merak edin."

"Peki, villaya ne zaman taşındınız?"

"Dört ya da beş ay sonra. Çok güzel bir villa, annemler hâlâ orada oturur. Annemle birlikte koltuk takımları, halılar, perdeler, avizeler seçmeye giderdik. Bir keresinde ona hangi koltuğun bizim ev için daha uygun olacağını sormuştum. `Bana ne, orası sizin eviniz.` demişti, umursamazca. Hiç heveslenmedi ev döşenirken. Yardımcı olmaya çalışmamıştı; ama sorun da çıkarmadı, kendisinden ne istendiyse yaptı. Yalnız hiç unutmam, oda takımı geldiğinde sevinmişti. Ve küçük ama dev bir sorun yumağı haline gelmeye uygun bir konu vardı önümüzde, oda seçimi. Sorun çıkaracağını bildiğimden istemediğim bir odayı gösterip `Ben bu odayı seçtim.` dedim. Tam da beklediğim gibi oldu, yüzü asılıverdi. `Ama o odayı ben istiyorum.` dedi. Üzülmüş gibi yaptım. `İyi, senin olsun.` dedim ve güle oynaya asıl istediğim odaya yerleştim."

"İdare etmeyi öğrenmişsiniz."

"Evet, onun gözü benim istediklerimdeydi. Ama her şey bu kadar kolay olmadı, büyüdükçe çıkardığı sorunlar da büyüdü."

"Ne gibi?"

"Okul, dersler, arkadaşlar, sevgililer, eşler."

"Hiç sizin sevgilinizi ya da eşinizi çalmaya çalıştı mı?"

Kahkahalarla gülmeye başladı kadın: "Ne kadar anlatsam da anlayamazsın, Nazmiye her şeyi yapabilir."

"Başarılı oldu mu?"

"Bilemiyorum, hikâye bittiğinde başarılı olup olmadığına sen karar verirsin. Nerede kalmıştık?"

"Odanıza taşındınız."

"Evet. Bu evle birlikte hayatımızda birçok yenilik oldu. Annem, böylesine büyük bir evin sorumluluğunu tek başına kaldıramayacağı için iki genç yardımcıyla anlaştı. Öznur Abla temizlik, çamaşır, ütü gibi ev işleriyle ilgilenecek; Zuhal Abla`ysa yemek yapacaktı. Tabii, Nazmiye bu durumu lehine çevirmek için türlü numaralara başvurmaktan geri kalmadı."

"Neden?"

"Çünkü annem yakında çalışmaya başlayacak, bizimle Öznur ve Zuhal Abla ilgilenecekti. Eğer onlara kendisini benden daha çok sevdirirse benim üzerimde hakimiyet kurabileceğini düşünmüştü. Onların yanında Nazmiye`yi tanıyamıyordum, bambaşka biri oluveriyordu. Bir keresinde `Ben temizlik yapmayı çok severim.` deyip Öznur Abla'yla birlikte yerleri bile silmişti."

"Anneniz bu duruma tepki göstermedi mi?"

"O, Nazmiye`nin evcilik oynadığını düşünüyordu. Zaten kimseye zarar vermediği sürece her istediğini yapmakta özgürdü. Ve annemin işe gitme günü geldi çattı. Kapı kapanır kapanmaz Nazmiye kulağıma yaklaşıp `İşte şimdi benim elime düştün.` dedi. İlk başta çok tedirgin oldum, daha alışamadığım bir ev, hiç tanımadığım iki insan ve Nazmiye`nin hain planları... İyi düşünüp doğru hareket etmeliydim; ipler bir kere Nazmiye`nin eline geçerse burası artık benim evim olmaktan çıkardı."

"Nasıl bir strateji izlediniz?"

"Komik ama gerçekten evde stratejik bir savaş başlamıştı. Önce hiçbir şey yapmadan Nazmiye`yi izledim. Onun isteklerini yerine getirmek için çevresinde pervane olan Zuhal ve Öznur Abla'yı izledim. Sonra gördüğüm her şeyi ve yapmam gerekenleri maddeler halinde Çilek`e kaydettim. Ve en sonunda da küçük bir not defterine izlemem gereken stratejiyi yazdım."

"Bir saniye, anlayamadım, siz o zaman kaç yaşındaydınız?" dedi Müge şüpheyle.

"Altıı, niye ki?"

"Altı yaşında okuma yazma biliyor muydunuz?"

"Ya ben sana durumu tam anlatamadım ya da sen anlattıklarımı hafife aldın. Ben annemin yıllarca istediği; fakat idealleri yüzünden suçluluk duygusuyla ertelediği, sağlıklı dünyaya gelmesi için adaklar adadığı, ismi için aylarca düşündüğü, yanından bir saniye olsun ayrılmadığı, her anını fotoğrafladığı, hayal bile edemeyeceğin kadar oyuncak, pembe toka ve elbise aldığı, sadece kardeşsiz büyümesin diye köydeki kız kardeşinin kızını ailesinden ayırıp evimize getirecek kadar çok gözünü kararttığı biricik prensesiyim. Ve bu denli ilgi odağı bir çocuğun altı yaşında okuma yazmayı öğrenmesi bence çok normal." dedi kadın ukala bir tavırla.

Duyduklarının şaşkınlığıyla fal taşı gibi açılan gözlerini kadının üzerinden alamayan Müge birkaç saniye düşündükten sonra, "Kusura bakmayın gerçekten anlayamamışım. Peki sonra nasıl bir strateji izlemeye karar verdiniz?" diye sürdürdü konuşmasını.

"Hiç, sadece evin gerçek sahibi olduğumu onlara hissettirecektim. Görevlerinin öncelikle Nazmiye`nin saçını tarayıp evcilik oynamak değil, ev işi yapmak olduğunu hatırlattım. Böylece Nazmiye onların gözünde ayaklarına dolanan, asıl işlerini yapmalarını engelleyen, kaprisli bir çocuk durumuna düştü. Ben de olgun, anlayışlı, uslu kız oluverdim. Hatta Öznur Abla `Nazmiyeciğim, bizim çok işimiz var, bak Cansın ne güzel kendi kendine oynuyor, sen de onunla oynar mısın?` dedi ve Nazmiye`nin nefretini kazanmış oldu."

"Sizi örnek gösterdiği için mi?"

"Evet, artık sen de Nazmiye`yi anlamaya başladın. Nazmiye için, sen de Cansın gibi olsana, dönemi başlamıştı. Daha önce bizimle sadece annem ve babam ilgilenirlerdi ve onlar, asla bu cüm-

leyi kullanmazlardı. Fakat artık hayatımıza yeni insanlar girmeye başlamıştı. Sadece Öznur ve Zuhal Abla değil, komşu çocukları, onların aileleri ve daha sonra da öğretmenlerimiz."

"Aman Allah`ım, okulda kim bilir başınıza neler geldi."

"Anlatmakla bitmez, çevremiz genişledikçe sorunlar arttı. Nazmiye`nin başkalarına kendini sevdirme hırsı, başıma olmadık işler açtı."

"Ne gibi?"

"Daha önce de anlattığım gibi beni kötüleyerek ya da bana zarar vererek kendini kanıtlamaya çalışıyordu. Örneğin öğretmenimize ne kadar çalışkan olduğunu göstermek için verdiği ödevleri benim anneme yaptırdığımı, kendisinin ise tek başına uğraşıp yaptığını söylemişti."

"Bunu duyunca öğretmeniniz ne yaptı?"

"Hemen annemi okula çağırdı. Annem bilinçli bir kadındı, ödev yaparken bize yardımcı olmaz; sadece bitirdikten sonra kontrol eder, yanlışlarımızın doğrusunu anlatmaya çalışırdı.

Annem okula gelip öğretmenimizle uzun uzun konuştu; fakat konu ödevlerimiz değil, Nazmiye`nin beni küçük düşürmek için söylediği saçma sapan yalanlardı. Annem bizi İstanbul`un en iyi kolejlerinden birine yazdırmıştı. Öğretmenlerimiz sadece derslerle değil, öğrencilerin kişilik gelişimleriyle de yakından ilgileniyorlardı. Okulumuzda, sorunlu çocuklara yardımcı olabilmek için rehberlik öğretmeni adı altında bir de pedagog vardı. Annemle yaptığı konuşmanın ardından öğretmenimiz Nazmiye`ye farklı gözle bakmaya ve onunla özel olarak ilgilenmeye başladı. Ve tabii rehberlik öğretmeni de."

"Nazmiye bu durumdan rahatsız olmadı mı?"

"Nazmiye sadece ilgi çekmek istemiş ve başarılı da olmuştu. Öğretmenler tarafından çağrılmak, özel ilgi görmek, onu müthiş keyiflendiriyordu. Bir anda okulun en sevilen öğrencisi olduğunu

ve ben dahil tüm arkadaşların onu kıskandığımızı düşünüyordu. Teneffüslerde hava güzelse kızlarla büyük bahçeye çıkar, ya ip atlar ya da top oynardık. Bir keresinde yine kızlarla bahçede ip atlıyorduk. Birisi `Nazmiye` diye bağırdı, hepimiz sesin geldiği yöne baktık. Rehberlik öğretmeni odasının penceresinden sarkmış, Nazmiye`yi yanına çağırıyordu. Hepimiz şaşkın şaşkın birbirimizin yüzüne bakakaldık. Nazmiye gayet ukala bir tavırla `Bu rehberlik öğretmeni de beni görmeden duramıyor. Neyse çocuklar bensiz devam etmek zorundasınız, üzülmeyin öbür teneffüs sizlerleyim, söz.` dedi ve saçını savurup merdivenleri çıkmaya başladı. Şaşkınlığımız iyice artmıştı, Nazmiye`nin ardından olduğumuz yerde öylece donup kalmıştık. Onu çok sevdikleri ve görmeden duramadıkları için çağırmadıklarını biliyordum ama ne konuştuklarını öğrenmek için de çıldırıyordum. O gün bütün arkadaşlarım bana aynı soruyu sordu. `Öğretmenler neden sürekli kardeşinle konuşuyorlar?` Onlara hiçbir fikrim olmadığını söyledim."

"Sizin kardeş olmadığınızı bilmiyorlar mıydı?"

"Hayır, anlatmamıştım, daha doğrusu annem bu konunun gizli kalması gerektiğini, eğer anlatırsam, Nazmiye`nin küçük düşeceğini ve sorunlarımızın artacağını söyledi. Benimle en son istediğim şey sorunlarımızın artmasıydı."

"Soyadınız farklı değil miydi?"

"Tabii ki farklıydı. Ayrıca farklılık sadece soyadlarımız da değildi. O sarışın, ben esmer. Yüz hatlarımız ve davranışlarımızla birbirine zıt iki insandık. Bir terslik olduğunu herkes anlamıştı, ama hiçbir arkadaşım bana o soruyu sormaya cesaret edemedi. Hoş, sorsalardı da ne derdim bilmiyorum. Neyse, o gün kafaya koydum, öğretmenlerin Nazmiye`yle neden bu kadar ilgilendiklerini anneme soracaktım. Akşam yemeğinden sonra annem ve babam aşağıdaki salonda televizyon izler, biz de odalarımıza çıkar ders çalışırdık. O akşam gizlice aşağıya indim, annemi mutfağa çağırıp ona okulda olanları anlattım ve tabii sebebini sordum. Önce anlatmak isteme-

di; sonra bana, anlayabileceğim bir dille, Nazmiye`nin bize olan öfkesinden kurtulabilmesi için yardım alması gerektiğini bunun da en iyi okulda yapılabileceğini anlattı. Annem hâlâ umutluydu her konunun bir uzmanı olduğunu ve Nazmiye`nin okuldaki uzmanlar sayesinde düzeleceğini düşünüyordu. Öğretmenlere yaşadıklarımızı anlattığını; fakat benim, sınıftaki arkadaşlarıma hiçbir şey anlatmamam gerektiğini yineledi."

"Eninde sonunda birisi çıkıp `Soyadlarınız farklı, siz nasıl kardeşsiniz?` diye sormuştur."

"Evet, o kâbus yaşandı ama yıllar sonra. Önce kibarca neden birbirimize benzemediğimiz soruldu."

"Ne dediniz?"

"Yalan söyledim. `Ben anneme benziyorum, Nazmiye babama` dedim. Tabii kimse inanmadı. Muhtemelen üvey kardeş falan olduğumuzu düşünüp özelimize saygı gösterdiler. Ama artık yalan söylemekten sıkılmaya başlamıştım. Ne zaman arkadaşlarımın yanına gitsem bana Nazmiye hakkında sorular soruyor, ağzımdan laf almaya çalışıyorlardı. Yaşları küçük de olsa onun farklı biri olduğunu anlamışlardı. Nasıl anlamasınlar, ben ilk günden anlamıştım. Arkadaşlarım benden uzaklaşmaya başladı, artık yanlarına gittiğimde kulaktan kulağa fısıldaşıp benim yüzüme bakıyorlardı. Arkadaşlarım olmalıydı; yoksa evde Nazmiye, okulda Nazmiye, çekilecek dert değildi."

"Ne yapmaya karar verdiniz?"

"Önce öğretmene gidip Nazmiye`yle aynı sırada oturmak istemediğimi, farklı arkadaşlıklar kurmaya ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Bir de yan yana mı oturuyordunuz?"

"Tabii ya... Evde dibimde, derste dibimde, serviste dibimde... Bitmez tükenmez işkence... Neyse, öğretmen `tamam` dedi ve beni Burcu adında dünyalar tatlısı bir kızın yanına yerleştirdi. Siyah

dalgalı saçları, ela gözleri vardı. Pembe beyaz yanakları heyecanlandığında kızarırdı. Önceleri benden pek hoşlanmıyor gibiydi; ama sonra öyle iyi arkadaş olduk ki birbirimize 'kanka' demeye başladık. Tabii Nazmiye bu durumdan hiç hoşlanmadı."

"Sizin aranızı bozmak için kim bilir neler yaptı?"

"Evet, tek derdi bizim aramızı bozmaktı. Sıra arkadaşıyla konuşmayı, onu tanımayı hiç denemedi. Enerjisini, çevre edinmek ve mutlu olmak için değil, beni tüm dünyaya rezil edebilmek için harcardı."

"Ve sizin olanları çalmak için."

"Evet, aynen öyle. Hayatımı, tüm hareketlerime, söylediklerime dikkat ederek geçerdim."

"Mutlaka hatalar yapmışsınızdır."

"Yapmaz mıyım, öyle hatalar yaptım, öyle kozlar verdim ki Nazmiye'nin eline..." dedi ve kapı açıldı. Hemşire elinde yemek tepsisiyle içeriye girip "Yemek saatiniz geldi." dedi.

Kadın yüzünü buruşturup utana sıkıla "Önce hastabakıcı gelip hasta bezini değiştirse." diye fısıldadı.

6. GÜN

Oda kapısı açıldı, iki doktor ve bir hemşire içeriye girdi.

"Bugün nasılsınız?" diye sordu Ali Bey.

"Her zamanki gibi."

Doktor, kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirdi ve başındaki sargıları çıkarmaya başladı.

"Bir ayna getirebilir misiniz?" diye sordu kadın heyecanla.

Doktor şaşkın şaşkın hemşireye baktı

"Hayır, olmaz." dediler hep bir ağızdan.

"Neden? Neden yüzüme bakamıyorum?" diye bağırdı kadın korkuyla.

Doktor, "Çünkü..." dedi ve diğer doktor arkadaşına baktı yardım istercesine.

"Yaralarınızı görmeseniz daha iyi olur." dedi diğer doktor, kekeleyerek.

"Ne var yüzümde, çabuk söyleyin bana." Gözleri, yuvalarını terk etmek istercesine dışarıya doğru çıkmıştı. Soluk bile almadan bekliyordu kadın doktorun ağzından dökülecek kelimeleri.

"Yok bir şey, yakında düzelecek; ama şimdi aynaya bakmanız pek doğru değil. Dikişler falan var. Şimdi moraliniz bozulmasın." dedi Ali Bey gözlerini kaçırarak.

"Yalan söylüyorsunuz. Gerçeği öğrenmek istiyorum, lütfen anlatın."

"Estetik operasyon gerekiyor."

"Yapın o zaman. Saçma sapan yasaklar koymayı biliyorsunuz da estetik yapmayı mı bilmiyorsunuz."

"Çok ciddi operasyonlar geçirdiniz, bir süre kendinizi toparlamanızı beklemeliyiz. Hemen yaparsak istediğimiz sonuçları alamayız. Lütfen biraz sabırlı olun." dedi doktor, gözlerini kadının gözlerinden kaçırarak.

"Artık size inanmıyorum."

Doktor, aceleyle kadının koltuğunun altındaki dereceyi çıkardı. Sonra ayak parmak uçlarını ve vücudundaki yaraları kontrol etti.

Ali Bey, "Fizyoterapistinizin verdiği yatak içi ve solunum egzersizlerini aksatmadan yapın." dedikten sonra diğer doktor arkadaşı ve hemşireyle birlikte odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Müge gülümseyerek içeriye girip yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Dikkatle, her zamankinden daha hızlı soluk alıp veren kadına baktı.

"Ne oldu?" diye sordu heyecanla.

Kadından ses çıkmadı.

"Doktoru çağırıyorum." deyip heyecanla yerinden fırladı, Müge.

"Dur." dedi kadın, Müge tam kapıyı açacakken.

Müge kapının önünde durup "Kendinizi iyi hissetmiyorsanız doktoru çağırmalıyız." dedi.

"Evet, kendimi iyi hissetmiyorum; ama o deli doktor yüzünden."

"Ne olduğunu baştan anlatır mısın?"

"Önce gel, otur yanıma."

Müge geri dönüp endişeyle sandalyenin kenarına oturdu.

"Bana ayna getirebilir misin?" diye sordu kadın ve Müge`yi dikkatle izlemeye başladı.

"Estetik ameliyat olmadan yüzünüze bakmanız sizin için pek iyi olmaz." dedi Müge, sakin ve üzgün.

"Bu benim için gerçekten çok önemli, eğer bana bir ayna getirebilirsen..."

"Hayır, olmaz." dedi Müge, kadının sözünü bitirmesine izin vermeyerek.

"Ama daha önce oğlumla görüşmeme izin vermiştin."

"Evet; çünkü oğlunuzun sesini duymak, size iyi gelecekti. Ama aynaya bakmak psikolojinizi tamamen bozabilir."

Derin bir "offf" çektikten sonra "Müge, doktorlardan çok sana güveniyorum; çünkü benim iyiliğimi istediğini biliyorum. Şimdi lütfen bana doğruyu söyle, durumum çok mu kötü?" diye sordu kadın çok ciddi bir tavırla ve gözlerini Müge`nin gözlerine dikti.

"Biliyorsunuz ben doktor değilim; ama doktorlarımızın sizinle ilgili yaptığı tüm toplantılara katıldım. Önce dikişler alınacak ve yaralarınızın düzelmesini bekleyecek sonra da iz kalan bölgelere estetik uygulayacaklar. Bence endişe verici bir durum yok. Ayrıca siz güvenmiyor olabilirsiniz; ama doktorlarımız Türkiye`nin en iyi doktorları."

"Sanki bana yalan söylüyorlarmış gibi geldi."

"Yok, sadece üzülmenizden, kötü yönde etkilenmenizden korkmuşlardır. Sonuçta siz önemli bir oyuncusunuz, yüzünüz çok değerli."

"Şimdi rahatladım, dediğim gibi sana gerçekten güveniyorum." dedi kadın, sakince.

"Bırakalım artık bu tatsız konuyu, siz senaryonuzdan bahsetmeye devam edin." dedi Müge konuyu değiştirme telaşıyla.

Kadın, az önce yuvalarını terk etmek üzere olan gözlerini yavaşça kapattı ve nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı. Birkaç saniye süren bu uğraşın ardından sakinleşmiş olarak açtı gözlerini ve otomatiğe bağlamışcasına kaldığı yerden devam etti anlatmaya. "Evet, sıra arkadaşım Burcu`da kalmıştık sanırım. Burcu çok sevimli ve iyi niyetli bir kızdı. Damarına basılmadıktan sonra kolay kolay sesini bile yükseltmezdi. Hayatım boyunca en iyi dostum ve sırdaşım oldu, bazen onu kendime Çilek kadar yakın hissettim, zaten şimdi de avukatım."

"Ne güzel."

"Onun kadar güvenilir bir dostla çalıştığım için çok şanslıyım. Aslında Nazmiye`nin iyilikleri de oldu. En azından hayatımdaki güzelliklere sıkı sıkıya sarılmayı öğrendim onun sayesinde. Burcu da o güzelliklerden biriydi. İlk birkaç hafta birbirimize karşı çok resmiydik. Bir sabah Burcu kıpkırmızı girdi sınıfa; önce çantasını yere fırlattı, sonra sinirle kendini sıraya bıraktı. Neyi olduğunu sordum. Ağabeyinden bahsetmeye başladı. İlk defa o gün ağabeyi olduğunu öğrenmiştim. İki kardeş sürekli kavga ederlermiş. O sabah ağabeyi, Burcu`nun en sevdiği kokulu pembe kalemini almış ve kırmış. Anlatırken kıpkırmızı dudakları sinirden titriyordu. İçimde bir şeyler kıpırdadı, ona sıkıca sarıldım. Şaşırdı. `Seni çok iyi anlıyorum; çünkü ben de aynı eziyeti çekiyorum ` dedim. Nazmiye`ye baktı. `Bana yaptıklarını bir bilsen.` dedim. O gün bütün teneffüslerde bu konuyu konuştuk. Öyle çok konuştuk ki önceki haftaların acısını çıkardık. Tabii bu yakınlaşma Nazmiye`nin gözünden kaçmadı. Artık zil çalar çalmaz koşarak yanımıza geliyor ve öğretmen kapıda görününceye kadar konuştuklarımızı dikkatle dinliyordu. Neyse ki rehberlik öğretmeni onu sık sık yanına çağırıp bizi kurtarıyordu."

"Nazmiye kadar kurnaz bir kız kendisini çekiştirdiğinizi anlamıyor muydu?"

"Evet anladı, zaten asıl sorunlar da ondan sonra başladı. Nazmiye, kendine güvensiz biri olduğu için genelde herkesin onun arkasından konuştuğunu düşünürdü."

"Peki, düşüncesinde haklı mıydı?"

"Tabii ki, ilgi çekmek ya da kendini sevdirmek için yaptığı saçma sapan hareketler insanların tuhafına gidiyor ve dedikodu yapmalarına neden oluyordu."

"Yani kendini sevdirmeye çalışmasa daha çok sevilecekti."

"Evet, aynen öyle; çünkü davranışları, aşırı derecede yapmacıktı. Burcu'yu uyarmıştım, Nazmiye'nin yanında konuşmalarına dikkat edecek ve benim anlattıklarımı kesinlikle ağzından kaçırmayacaktı. Zaten ben hep senin yanında olurum, demiştim ona. Ama bir gün dişim ağrıdığı için annemin beni doktora götürmesi gerekti. Ne kadar anlatsam da Burcu Nazmiye'nin yapabileceklerini tahmin bile edemezdi. Sadece bir gün, bir günde öğrenmemesi gereken her şeyi öğrenmişti. Ve öğrendikleri bana tehdit olarak geri dönmüştü."

"Hangi konuda sizi tehdit etti ki?"

"Özel bir okul olduğu için binanın her katında o kattan sorumlu müdürler vardı. Bizim kat müdürümüz Semra Hanım da tuhaf kıyafetler giyen, saçını bile doğru düzgün taramayan bir kadındı. Ona, `pasaklı` diye isim takmıştık Burcu'yla birlikte. Çocukluk işte, öğretmenlerimize isimler takıp onlarla dalga geçmeye bayılırdık. Neyse, o hafta sınıf başkanlığı seçimi vardı. Başkanlık kelimesi Nazmiye'nin çok hoşuna gitmişti. Eğer başkan olmasına yardım etmezsem Semra Hanım'a `pasaklı` diye isim taktığımızı, Semra Hanım dahil tüm öğretmenlere söyleyecekti."

"Yardım ettiniz mi?"

"Etmez miyim, sadece ben değil Burcu da yardım etti. İkimiz birlikte tüm sınıfı ikna etmeye çalıştık. Semra Hanım, elinde kocaman cetveliyle sınıfları dolaşan ürkütücü bir kadındı. Arkasından konuştuğumuzu öğrenirse bizi parçalara ayırabilirdi."

"Nazmiye, başkan olabildi mi?"

"Hayır, kimse onun başkan olmasını istemedi. Zaten öğretmen de farklı bir yöntem uyguladı. Sınav yaptı, en yüksek notu alana da ödül olarak başkanlığı verdi."

"Yani, kime?"

"Tabii ki bana. Başkan olduğumu öğrendiğimde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Göz ucuyla Nazmiye`ye baktım, göz göze geldik, mavi gözleri ateş saçıyordu, sinsi sinsi gülerek başını salladı. Burcu da durumu fark etmiş olmalı, kulağıma eğilip `Yandık.` diye fısıldadı."

"Söyledi mi Semra Hanım`a?"

"Söylemez mi! Zil çalar çalmaz yerinden fırladı. Arkasından koştum; ama yetişemedim. Semra Hanım`ın odasına girip kapıyı yüzüme kapattı. Ölüm emrini bekleyen mahkûmlar gibi başımı öne eğip sırama geri döndüm. Korkudan her yerim titriyordu, Burcu`ya baktım, onun da yüzü renk değiştiriyordu; önce pembeleşmeye, sonra da yavaş yavaş kırmızılaşmaya başladık. Birkaç dakika sonra Semra Hanım hışımla sınıfa girip kükrercesine isimlerimizi söyledi. Nazmiye kapıya yaslanmış sırıtarak bizi izliyordu. Yerimizden kalkıp Semra Hanım`a doğru ilerlemeye başladık. Korkudan her yerim uyuşmuştu, ayaklarımı hissedemiyordum. Bizi odaya alıp kapıyı kapattı. Güç almak için birbirimize yaslandık, adeta yapıştık. Semra Hanım karşımıza geçti, yedi yaşındaki iki korkak kıza göre dev gibi cüssesi vardı. Elinden hiç düşürmediği uzun cetvelini bize doğrultarak gür sesiyle kükremeye başladı."

"Ne dedi?"

"Korkudan sadece kalp atışlarımı duyuyordum, neredeyse altıma edecektim. Ne dediğini tam olarak hatırlayamıyorum. Odadan çıktığımızda Burcu`ya baktım, yüzü bordoyla mor arasıydı. Sınıf öğretmenimiz ne olduğunu sordu. Konuşamadık. Zaten uzun bir süre tek kelime edemedik. Sadece sıramıza oturup avanak avanak etrafımıza bakınarak ilk şoku atlatmaya çalıştık. Tabii o zamanlar yaşamakta olduğumuz o korkunç durumun, bir filmin en komik sahnelerinden biri olacağını bilmeden titremeye devam ediyorduk."

"Ceza aldınız mı? Başkanlık ne oldu?"

"Dur anlatıyorum, sen de çok acelecisin." deyip güldükten sonra devam etti kadın. "Semra Hanım ortalığı birbirine kattı; önce annelerimizi arayıp acilen okula gelmelerini söyledi, ardından da sınıf öğretmenimizi yanına çağırdı."

"Nazmiye ne yapıyordu?"

"Aslında işlerin bu noktaya geleceğini düşünmemişti; ama durumdan memnundu. Tüm gün yüzündeki o iğrenç gülümsemeyle bizim çaresizliğimizi izledi. Hemen bir şeyler yapıp durumu kendi lehime çevirmeliydim ve bunu ancak annem sayesinde yapabilirdim. Burcu'yla birlikte okulun kapısına inip annelerimizi beklemeye başladık, müthiş bir planım vardı; fakat bunun için, Burcu'nun ağzını bile açmaması gerekiyordu. Zaten açabilecek hali de kalmamıştı. Önce benim annem geldi, heyecandan nefes nefese kalmıştı. Endişeli gözlerini gözlerime dikerek `Anlat.` dedi. Tek çare yalan söyleyerek durumu kısaca özetlemekti. `Nazmiye sınıf başkanı olmak istiyordu, ama öğretmen, sınavda en yüksek notu aldığım için beni seçti. Nazmiye de sinirlenip kat müdürümüze bizi şikâyet etmiş.` dedim heyecanla. Annem hâlâ şüpheli gözlerle bakıyordu bana, inandırabilmek için biraz daha çaba harcamam gerekiyordu. `Anneciğim yemin ederim doğruyu söylüyorum. Hem sen de biliyorsun geldiğinden beri yaptıklarını, kıskandı işte yine kıskandı. Onun yardıma ihtiyacı var. Ne olur Semra Hanım'la konuş, bizim öyle bir terbiyesizlik yapamayacağımızı anlat.` dedim anneme en masum tavrımla. Bana inanmış görünüyordu."

"Siz de az değilmişsiniz."

"Ne yapayım, Semra Hanım gibi bir müdürün nefretini kazanmayı asla istemezdim. Düşünsene, daha ilkokul birdeydim ve tüm okul hayatım kabus tadında geçebilirdi. Ayrıca kat müdürüne isim takmanın bedeli de bu kadar ağır olmamalıydı. Kim öğretmenine isim takmamıştır ki..."

"Evet, biz de takardık hem de tüm öğretmenlerimize; ama başımız hiç derde girmezdi."

"Çünkü senin Nazmiye gibi bir kardeşin yoktu."

"Nazmiye gibi bir kardeşim olacağına hayat boyu yalnız kalmayı tercih ederdim."

"Ben de, ama tercih yapmak için çok geç kalmıştım. Neyse ki başımı beladan kurtarmayı yavaş yavaş öğreniyordum."

"Durumu öğrenince Semra Hanım`ın tepkisi ne oldu?"

"Nazmiye dahil herkes cezalandırılacağımızı düşünürken Semra Hanım bize, özellikle de bana kucak açtı. Hatta bir keresinde beni yanına çekip `Kardeşinin sorunları olduğunu duymuştum; ama bu kadar ileriye gidebileceğini düşünmemiştim. Bundan böyle seni üzdüğü an yanıma gel.` demişti."

"Annenizin konuşması ikna edici olmuş."

"Benim küçük numaramı da yabana atmamak lazım. Semra Hanım tehlikesinden kurtulmuştuk kurtulmasına ama Nazmiye durmak dinlenmek bilmiyordu. Hele cezalandırılmamı beklerken ödüllendirilmem onu feci hırslandırmıştı."

"Zaten başkanlık da sizde."

"Ya, o da apayrı bir olay. Açığımı yakalayabilmek için sürekli fırsat kolluyordu."

"Nazmiye`nin açığınızı yakalamak için yaptığı numaralar senaryoya nasıl yansıdı?"

"Çok komik olanlar hariç, yaşadığımız birçok şeye senaryoda yer veremedim. Bunlar küçük sürtüşmeler, asıl olaylar biz büyüyünce patlak verdi."

"Yani daha başlamadık."

"Tabii. Size öyle hikâyeler anlatacağım ki ağzınız bir karış açık kalacak. Hele bir keresinde matematik sınavı oluyorduk. Burcu benim sıramın..." dedi kadın ve sözünü bitiremeden kapı açıldı.

"Yemek saati." dedi hemşire gülümseyerek.

7. GÜN

313 numaralı odanın kapısı açıldı, Ali Bey yanında hemşireyle birlikte aceleyle içeriye girdiler.

"Bu sabah geç kaldınız, çok sıkıldım. Diğer doktor arkadaşınız nerede?" diye sordu kadın, hesap sorarcasına.

"Bugün taburcu olacak birkaç hastamız var. Diğer doktor arkadaşımız da onların yanında." dedi doktor ve kadının başındaki sargıları açmaya başladı. Derin bir nefes aldı kadın, gözleri doldu, bir süre sessizce tavana baktı.

"Ne güzel, onlar kurtuluyor bu hastaneden. Bıktım artık yatmaktan. Dışarıya çıkmak, sevdiklerimi görmek istiyorum." dedi kadın umutsuzca. Doktor hafifçe gülümsedi, cevap vermedi.

"Lütfen, uzaktan görmeye bile razıyım. Bir kerecik izin verin ne olur."

"Bu konuyu daha önce defalarca tartıştık, mümkün değil." dedi doktor kadının başındaki yarayı sararken.

Kadın sinirle yumruklarını sıkıp "Ama bu kadar eziyet edilmez ki insana!" diye bağırdı.

Doktor sessizce kadının ayak parmak uçlarını kontrol etmeye devam etti.

Kadın öfkeden kızaran gözlerini iyice açarak "Sizi mahkemelerde sürüm sürüm süründüreceğim. Bana ettiklerinizin cezasını çekeceksiniz!" diye bağırdı var gücüyle.

"Haklısınız ama biraz sakin olun." dedi doktor aceleyle kontrollere devam ederek.

Daha da sinirlenen kadın "Sakin falan olmak istemiyorum." diye haykırdı.

Doktor kontrolleri bitirir bitirmez hemşireyle birlikte kaçarcasına odadan ayrıldı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Müge önce başını uzatıp korkak gözlerle odayı kontrol etti.

"Gelebilir miyim?" diye sordu fısıldayarak. Bekledi, ama ses çıkmadı kadından. Ürkek adımlarla içeriye girip kapıyı kapattı. Sandalyesine oturup beklemeye devam etti. Tavana bakarak derin derin nefes alıp veren kadını izledi bir süre. Acıyan gözlerle baktı ona.

"Sesiniz koridorlarda çınladı. Sorun yine Ali Bey mi?" diye sordu Müge.

"O Ali Bey`in, gelmişini, geçmişini, hayatın..."

"Yok, yok küfür etmiyoruz."

"Neden, o da mı yasak?"

"Yasak değil aslında; ama kendisi benim arkadaşım olur, küfür etmezseniz sevinirim."

Kadın kahkahalarla gülmeye başladı. "Söyleyin ona, beni delirtmeyi başardı, artık sevinebilir."

"Aslında amaç, sizi delirtmek değil, iyileştirmekti."

"Yöntem değiştirmeye ne dersiniz?" dedi ve camda bir karartı belirdi. Giydiği siyah 'sweatshirt'ün kapüşonunu kafasına geçirmiş bir adam, pencerenin pervazında duruyor ve dikkatle içeriye bakıyordu. İçeridekinin aradığı kişi olduğunu anlayıp gülümsedikten

sonra cebinden gümüş rengi küçük bir şey çıkardı. Müge yerinden kalkıp perdeyi kapatana kadar iki kere flaş patladı.

"Olamaz. Hemen o gazeteciyi yakalayın!" diye bağırmaya başladı, kadın. Müge camın önünde durup ne yapayım dercesine ellerini açtı.

"Şaşkın şaşkın yüzüme bakacağına koş hemen güvenliğe haber ver, yakalayıp makineyi elinden alsınlar!" diye emirler yağdırdı.

Müge şoku üzerinden atıp koşarak odadan çıktı. Yarım saat kadar sonra, durumu öğrenmek için merakla bekleyen kadının yanına geldi, başı öne eğikti.

"Yakalayamadık, arabaya binip kaçmış."

"Nasıl bir hastane burası? Güvenlik yok mu? Ellerini kollarını sallayarak benim fotoğrafımı çekiyorlar ve siz hiçbir şey yapamıyorsunuz!" diye bağırdı kadın, delirmiş gibiydi.

"Elini kolunu sallayarak değil, dördüncü kata tırmanarak çekmiş fotoğrafınızı."

"Tırmanır tabii, adamın işi bu. Siz izin verirseniz her şekilde fotoğrafımı çekebilir. Yarın görürsünüz, boy boy fotoğraflarım çıkacak baş sayfada, kim bilir neler yazacaklar?" dedi kadın sinirden titreyerek.

"Merak etmeyin gazetecinin kimliğini araştırıyoruz belki fotoğrafınızı basmamaya ikna edebiliriz." dedi Müge, kadını sakinleştirebilmek için.

"Sen hayal görmeye devam et. Adam boşu boşuna mı tırmandı dördüncü kata kadar, belki ödül bile alır bu haberle. Ödül olmasa da kesin ikramiye alır patronundan." Kadın bağırdıkça bağırıyor, bir türlü sakinleşemiyordu. "Siz bana kendimi, oğlumu, sevgilimi, kardeşimi, yakınlarımı göstermeyin; ama tüm Türkiye yarın benim bu aciz halimi görsün. Olacak iş mi?"

"Lütfen biraz sakin olun, halletmeye çalışıyoruz."

"Neyi hallediyorsunuz? Bugüne kadar neyi hallettiniz de bunu halledesiniz? Size güvenmekle büyük hata ettim. Hemen yakınlarıma haber verin, beni başka hastaneye geçirsinler. Nereye gidersem gideyim, eminim buradakinden çok daha iyi muamele göreceğim."

"Bugün odanızı değiştiriyoruz; ama başka bir hastaneye gitmeniz kesinlikle mümkün değil."

Kadın, "mümkün değil" sözünü duyunca yeniden deliye döndü. "Mümkün değil, mümkün değil... Başka laf bilmez misiniz? Ne demekmiş mümkün değil?"

"Bize kızmayın, yakınlarınız burada kalmanızı istiyor, sizin iyiliğiniz için."

"Başlarım şimdi iyiliğine de kötülüğüne de. Hangi yakınımmış o söyleyin de dostumu, düşmanımı bileyim."

"Aileniz, sevgiliniz, kardeşiniz."

"Bunların hepsi Nazmiye`nin başının altından çıkıyor değil mi? Eline bir fırsat geçti ya, hemen kullanıyor. Sevgilimi, oğlumu elimden almaya çalışıyor, benim yerime geçmek istiyor. Ona engel olmalıyım, lütfen bana yardım et. Müge sana yalvarıyorum, yardım et."

"Sizin ailenizi kimse sizden çalamaz. Nazmiye bile. Bugüne kadar ne yaptıysa başarılı olamamış, şimdi de başarılı olamayacak. O da sizin gibi alçılar içinde hastane yatağında yatıyor. Siz rahat olun, önce kendi sağlığınızı düşünün."

"Sen Nazmiye`yi tanımıyorsun. Eminim, fotoğraflarımı çeksin diye o gazeteciyi buraya Nazmiye göndermiştir. Beni rezil etmek, hayatımı mahvetmek, onun en büyük arzusudur."

"Bir kaza geçirdiniz ve hastanedesiniz, bu herkesin başına gelebilirdi. Hastanede yatmakla kimse rezil olmaz."

"Beni anlamıyorsun, kimse beni anlamıyor." diyerek hıçkırıklara boğuldu kadın.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı, üç görevli girdi içeriye. "Sizi yeni odanıza götürmeye geldik." dedi görevlilerden bir tanesi ve hazırlıklara başladılar. Üzerinde kadının sessizce ağlamakta olduğu tekerlekli yatağı, yavaş yavaş kapıya doğru ittiler. Günlerdir kapalı kaldığı odadan , beyaz boyalı, uzun koridora çıktı kadın, üç görevli ve Müge eşliğinde. Göz yaşları dinmek bilmese de dünyayı keşfetmeye çalışan küçük bir çocuk gibi merakla bakınmaya başladı etrafına. Koridorda yavaşça ilerlerken açık olan kapıların ötesindeki diğer hastalara baktı, kendine ve onlara acıyarak. Dakikalar sürmüştü asansöre ulaşmak. Asansördeki ayna geldi aklına, doğrulmaya çalıştı bir an bile olsa kendini görebilmek için. Fakat görevliler yatağı çevirdiler asansörün kapıları açılırken. Ayna arkasında kaldı kadının. Görevlinin düğmelerden birine basmasıyla geniş hastane asansörü hareket etti. İki kat çıktıktan sonra kapılar tekrar açıldı. Bu sefer gezinti kısa sürdü, asansörün hemen yanındaki kapıdan geçip girdi kadın, yeni dört duvarı içine. Görevlilerin yatağı yerleştirip dışarıya çıkmasıyla kadın ve Müge yeniden baş başa kaldılar.

"Nasıl, beğendiniz mi yeni odanızı?" diye sordu Müge gülümseyerek.

"Diğerinden ne farkı var ki?" dedi kadın burnunu çekerek.

"Biliyorum çok sıkıldınız ama..."

"Bilemezsin, hele bugün olanlardan sonra ne hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Düşünüyorum, sürekli düşünüyorum; ama bana, bunca kötülüğü neden yaptığınızı bir türlü anlayamıyorum."

"Biz size kötülük yapmak iste..."

"Hayır, seni dinlemek istemiyorum, sadece sorularıma cevap ver, Nazmiye sizden ne yapmanızı istedi?" diye sordu kadın tüm ciddiyetiyle.

"Nazmiye Hanım, bizden sizin iyileşmeniz için ne gerekiyorsa yapmamızı istedi."

"Yani tahmin ettiğim gibi bu işte Nazmiye`nin parmağı var."

"Bakın ben Nazmiye Hanım`ı görmedim bile. O da bir hastanede eski sağlığına kavuşabilmek için tedavi görüyor. Sizden tek farkı, istediği zaman telefon açabilmesi. Her gün hastanemizi arayıp durumunuz hakkında bilgi alıyor ve sizin bir an önce iyileşip evinize, oğlunuza dönmenizi diliyor."

"O telefonla görüşebiliyor; ama bana her şey yasak. Eminim, durmak dinlenmek bilmeden o küçük beyninin içinde hain planlar hazırlıyordur. Günlerdir sana Nazmiye yüzünden çektiğim onca eziyeti anlatıyorum, o benim iyiliğim için parmağını bile kıpırdatmaz!" diye bağırdı kadın, tüm gücüyle.

"Tamam, düşünceniz doğru olabilir; ama burası bir hastane, hem de çok ciddi, güvenilir bir hastane ve hiç kimse doktorlarımıza telefon açıp 'hastama her türlü kötülüğü yapabilirsiniz' diyemez. Sizinle konuşabilmek için nasıl can attığına, doktorunuz izin vermeyince üzülüşüne ben şahidim."

Kadın bir süre tavana bakıp düşündükten sonra "Tabii hastane yatağında benim moralimi bozamadığı için üzülmüştür." dedi sinirle.

"Bu konuda haklı olabilirsiniz; ama doktorlarımız hakkında çok yanlış düşünüyorsunuz."

Kadın derin bir iç çektikten sonra anlatmaya başladı. "İlk tiyatro oyunumdu, eşim sayesinde başrolü almıştım. Oyun çok beğenildi, Anadolu turnesine çıktık. Nazmiye, ben de gelmek istiyorum, deyip peşimize takıldı. Hava değişiminden olacak, Ankara`da feci bir gribe yakalandım. Oyun biter bitmez beni hastaneye kaldırdılar. Hayal meyal hatırlıyorum. Hastaneye vardığımızda kendimden geçmişim. Doktor antibiyotiğe alerjim olup olmadığını sormuş. Nazmiye de yok demiş. Doktor tam iğneyi vuracakken arkadaşlardan biri hatırlamış, neyse ki. İlk oyunumu berbat etmek için gelmişti benimle turneye. Nazmiye`ye göre anne, öğretmen, doktor, eş hiç önemli değildir, benim hayatımı karartmak için herkesi maşa olarak kullanabilir. Şimdi ne demek istediğimi daha iyi anlamışsındır."

"Evet, endişelerinizi anlayabiliyorum ve eminim, şu anda Nazmiye Hanım'ın kafası planlarla doludur; ama durum, bizim kontrolümüz altında, en azından bu hastanede. Artık biraz rahat olsanız..."

"Peki, ya duvara tırmanıp fotoğrafımı çeken gazeteci için ne diyeceksiniz?"

"Ne diyebilirim ki?.. Kızmakta haklısınız, çok daha dikkatli olmalıydık. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşılmadığı için yeterli önlem alınınamış."

"Aslında biliyordum bunun olacağını, Nazmiye ne yapar eder, benim hastane yatağında fotoğrafımı çektirir, diyordum. Onun birinci silahıdır fotoğraflar. Hayatımı fotoğraflar sayesinde mahvetmeyi sever. İlk fotoğraf bana lisedeki ilk disiplin cezamı getirmişti. Okul hayatımdaki en zor günlerden biriydi."

"Ciddi bir suç muydu?"

"Lise ikide idik. Okulun son haftasıydı, notlar idareye teslim edilmiş; bizim de azma vaktimiz gelmişti. Burcu okula sigara getirmiş. Birkaç fırlama arkadaşla birlikte, beden eğitimi dersinde ilkokul binasına girip tuvalette püfür püfür sigara içmeye başladık."

"Tabii, öğretmenler ilkokul tuvaletlerini kontrol etmezler."

"Evet ama Nazmiye eder. Fotoğrafı, bize fark ettirmeden nasıl ve nereden çekti bilmiyorum; zaten o gün, bir şey olmadı. Ertesi gün ilk teneffüs, hepimiz müdürün karşısında ter döküyorduk. Ailelerimiz çağrıldı. Burcu yanımda duruyor, suratının kırmızılığıyla bize durumun ne kadar ciddi olduğunu sinyalini veriyordu. Biz inkâr etmeye çalıştıkça müdür daha da sinirleniyor, bağırdıkça bağırıyordu."

"Müdür, size fotoğrafı göstermedi mi?"

"Göstermedi. Nazmiye kendisinden şüpheleneceğimizi bildiği için, müdürden göstermemesini istemiş."

"Siz nereden anladınız?"

"Gizlice çantasını karıştırıp fotoğraf makinesini ve fotoğrafçı fişini buldum. Hem zaten müdür nereden anlamış olabilirdi ki? Ayrıca anlasaydı da, o gün canımızı okurdu, bir gün sonra değil."

"Ceza aldınız mı?"

"Hem okuldan hem de ailelerimizden. Yaklaşık bir ay boyunca bizim evde başka konu konuşulmadı. Tabii bunda Nazıniye`nin rolü büyüktü. Durup durup konuyu sigaraya getiriyor, annem ve babama olanları hatırlatıyordu. Sadece annem ve babamla kalsa iyi... Eve gelen misafirler, komşular, akrabalar, tanıdık tanımadık herkes benim sigara içtiğim için disiplin cezası aldığımı öğrendi hem de tüm ayrıntısıyla."

"Tam anlamıyla rezillik."

"Hele büyüklerin beni karşılarına alıp saatlerce sigaranın zararlarını anlattıktan sonra başımı okşayarak `Bir daha içme olur mu kızım.` demeleri yok mu, beni iyice delirtiyordu."

"Nazıniye`ye karşılık vermişsinizdir herhalde."

"Verdim, vermez miyim?" dedi kadın kahkahalar atarak. "Uzun süre düşündüm, ona öyle güzel bir oyun oynamalıydım ki bana çektirdikleri, burnundan fitil fitil gelsin. En sonunda Burcu`yla karar verdik; Nazmiye`ye birlikte ceza verecektik. O nasıl hepimize azap çektirdiyse biz de ona..." dedi kadın ve kapı açıldı.

"Merhaba." dedi fizyoterapist Serkan Bey.

"Bugün yine erkencisiniz." dedi kadın.

Müge, "Yarın görüşürüz." deyip odadan ayrıldı.

8. GÜN

Oda kapısı açıldı, Ali Bey hemşireyle birlikte içeriye girip "Bugün nasılsınız?" diye sordu kadına ve her zamanki kontrollerine başladı.

"İyiyim, korkunç fotoğrafları gazetelerin baş sayfalarında boy boy yayımlanan biri olarak gerçekten çok iyiyim."

Ali Bey sessizce işini yapmaya devam ediyordu.

"Engel olamadınız değil mi?"

"Olamadık." dedi Ali Bey istemeye istemeye.

"Çok mu kötü çıkmış, neler yazmışlar?" diye sordu kadın heyecanla.

Ali Bey sessizce kadının ateşini ölçtü, başındaki sargıyı değiştirdi ve ayak parmak uçlarını kontrol etti.

"Çabucak işinizi bitirip sorularıma cevap vermeden kaçmak istiyorsunuz. Demek ki durum çok kötü." dedi kadın korkudan titreyerek.

"Hayır, yanlış anladınız... Aslında gazeteyi tam olarak inceleyemedim, sadece fotoğraflarınızı gördüm. Sabahları çok yoğun olduğumdan gazete okumaya pek fırsat bula..."

"Hastanenizde mumya gibi yatan, hem de sizin tedavi ettiğiniz bir hastanın gazetede, muhtemelen de baş sayfada, fotoğrafları çıkıyor ve siz inceleme fırsatı bulamıyorsunuz; çünkü vaktiniz yok. Çok komik. Ayrıca yalan söylemeyi de hiç beceremiyorsunuz. Evet, şimdi gerçekleri duymak istiyorum."

"Doğruyu söylüyorum, inceleme fırsatı bulamadım; ama Müge Hanım okuyordu, gördüm. İsterseniz ondan öğrenebilirsiniz." dedi Ali Bey ve işini bitirip koşarak odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra Müge girdi içeriye. Kadın önce Müge`nin ellerine baktı, gazete yoktu. Ardından endişeyle,

"Getirmedin mi?" diye sordu.

"Getirmedim; ama endişelenecek bir durum yok."

"Nasıl yok?" diye sordu kadın heyecanla.

"Fotoğraf net çıkmamış, yüzünüz sargılı, kim olduğunuz bile belli değil."

"Hemen bir basın toplantısı yapalım." dedi kadın, sonra düşündü bir süre. "Ben bu halimle basının karşısına..."

"Çıkamazsınız."

"Aylarca benden bahsedilecek, kim bilir neler yazacaklar hakkımda? Hemen bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Başhekimimizin ve Ali Bey`in açıklama yapacağı bir basın toplantısı ayarladık."

"Çok iyi hazırlanılması gerekiyor, basın öyle sorular sorar ki ağzınız açık kalır. Nasıl bir açıklama yapmayı düşünüyorlar?" diye sordu kadın merakla.

"Öncelikle gazeteci arkadaşın yanlış hastanın fotoğrafını çektiğini söyleyecekler, ardından da sizin durumunuz hakkında bilgi verecekler."

"Yanlış hasta mı?" deyip kahkahalarla gülmeye başladı kadın. "Basın bu yalanı asla yutmaz." dedi ve gülmeye devam etti.

"Sizne söylememizi istersiniz?"

"Sinirden gülüyorum." dedi kadın, bir anda ciddileşti. "Doğru aslında, söylenilebilecek başka yalan yok." dedi ve sonra gözlerini tavana dikip derin bir "Off..." çekti.

"Üzülmeyin, bu günler de geçer. Sapasağlam ayağa kalkıp işinize, hayatınıza devam edersiniz. Yazılanlar, çizilenler birkaç gün içinde unutulur. Türkiye'de neler, kimler unutuldu." dedi Müge, güç vermek için elini kadının omzuna koyarak.

"Filmden bahsetmişler mi, neler yazmışlar hakkımda?" diye sordu umutsuzca.

"Film setinde düştüğünüzü, yakınlarınızla görüştürülmediğinizi, kardeşinizin ve sevgilinizin başka bir hastanede tedavi gördüğünü falan yazmışlar, açıkçası ortada pek de endişelenilecek bir durum yok; ama yine de basın toplantısı yapmakta fayda var."

"Bir daha yürüyemeyecek diye yazmamışlar mı?"

"Hayır ama yazsalar da önemli değil; çünkü siz, yürüyeceksiniz."

"Benden birçok şeyi sakladığını biliyorum; ama yine de seninle konuşmak, bana huzur veriyor." dedi kadın hafifçe gülümseyerek.

"O zaman bu konudan daha fazla bahsetmeyelim, hayatınızı, senaryonuzu anlatmaya devam edin. Dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Güldü kadın "Hayat sürprizlerle doludur, derler ya doğru. Benim hayatım sürprizlerden ibaretti. Nazmiye geldikten sonra tek bir günüm bile huzurlu geçmedi. Ama o olmasaydı hayallerinin peşinde koşan böylesine güçlü bir kadın olamazdım, asla. İsteklerimin, önüne gümüş tepsiyle sunulmasına alışmış biri, ne kadar mücadeleci olabilir ki? Engeller bazılarını vazgeçirir, bazılarını da hırslandırır ve ancak hırslananlar hayatta başarıya ulaşabilir. İşte ben, o hırslananlardan oldum, Nazmiye sayesinde. Belki Nazmiye hayal ettiğim gibi bir kardeş olsaydı, ne okulda, ne de hayatta istediğim yerlere gelebilirdim."

"Her şeyde bir hayır varmış, derler."

"Evet öyle, Nazmiye yüzünden çekmediğim eziyet kalmasa da ben kazançlıyım."

"Nazmiye sizden çok daha hırslıymış; ama siz, hep daha başarılı olmuşsunuz, neden?"

"Çünkü ben mantıklıyım. Hırs, Nazmiye`nin gözlerini kör etmişti. Adımlarını, sonunu düşünmeden attığı için kabak hep onun başına patladı. Hataları, beni insanların gözünde yüceltti. Çevremdekiler sabrıma, anlayışıma hayran kaldı. Bir keresinde sınavdaydık, yanlış hatırlamıyorsam kimya sınavıydı. Tek kişilik sıralarda oturuyorduk. Sınavlarda sıraları eşit aralıklarla birbirlerinden ayırır, düz çizgiler oluştururduk. Nazmiye duvar kenarında arkadan ikinci sıradaydı. Öğretmen, beni de onun önüne oturttu. Kağıtlar dağıtıldı, sessizce başımızı öne eğip soruları çözmeye başladık. Çok sertti öğretmenimiz, kesinlikle kopya çektirmez; hatta kafasını kağıttan kaldıranı yakalayıp sınavdan atardı. Sınavın bitimine yakın, 'küt' diye bir ses yankılandı sınıfta, sonra bir kitabın ayaklarımın arasından geçip gittiğini gördüm. Öğretmen koşarak bizim sıraya geldi. Önden de birisi tekmelemiş olacak, kitap tekrar ayaklarımın arasından geçip arkaya gitti. Öğretmen koşarak kitabı takip ediyordu. Ben ayaklarımı kaldırdım, kitap yine öne gitti. O kadar komikti ki... Kitap bir öne bir arkaya gidiyor, öğretmen de peşinde koşup duruyordu. Sonra `Yeteeer!` diye bağırdı öğretmenimiz. Kitap ön tarafta birilerinin altında kaldı. Öğretmen eğilip kitabı aldı ve havaya kaldırdı. Kimya kitabıydı. Sınıfta müthiş bir uğultu başladı. `Kesin sesinizi, benimle dalga geçmek ne demekmiş gösteririm size. Kağıtları önden arkaya doğru gönderin bakalım!` diye haykırdı. Sınav daha bitmemişti; ama elimiz mahkûm gönderdik kağıtları. Öğretmen kağıtları topladıktan sonra kitabın kapağını açtı `Evet Cansın Ercan, bu kitap senin mi?` diye sordu bana. Şimdi bittim, dedim içimden, korkudan titreyerek ayağa kalkıp öğretmenin yanına kitaba bakmaya gittim. Üzerinde benim ismim yazıyor-

du, kitap benimdi. `Benim ama ben kopya çekmedim.` dedim korkudan titreyerek. `Eminim öyledir.` deyip gülmeye başladı, öğretmen. `Demek bu şekilde sınıf birincisi oluyorsun, bravo sana.` dedi. Hemen yan sıramızda oturan Özkan ismindeki arkadaş ayağa fırlayıp `Ben gördüm, kitabı yere Nazmiye düşürdü.` diye bağırdı. Burcu, Özkan`ın arkasında oturuyordu. O da ayağa fırlayıp `Ben de gördüm.` dedi. Öğretmen dahil tüm sınıf Nazmiye`ye bakıyorduk. `Ben yapmadım.` dedi Nazmiye. `Anlamanın kolayı var, tahtaya geçin sözlü yapacağım.` dedi öğretmen. Sorduğu tüm soruları bildim. Nazmiye daha ilk soruda takıldı. Öğretmen `Aferin kızım, zaten blöf yapmıştım, senin kopya çekebileceğin aklımın ucuna bile gelmemişti.` dedi ve saçımı okşadı."

"Nazmiye`ye ne ceza verdi." diye sordu Müge, sevinerek.

"Öbür gün tüm sınıfa tekrar sınav yaptı, Nazmiye`yi sınava almadı ve sıfır verdi. Soruları bildiğimiz için hazırlanıp öyle girdik sınava ve hepimiz yüz aldık. Ama asıl komik olan bu değil. O arbededen sonra Özkan ve Burcu`nun yanına gidip gördüklerini anlatmalarını istedim." deyip kahkahalarla gülmeye başladı kadın.

"Ne oldu? Çok merak ettim." diye sordu Müge heyecanla.

"İkisi de hiçbir şey görmemiş."

"Nasıl?"

"Bizim sınıfta birini ayağı takılıp yere düşse Nazmiye`den bilinirdi. İşte dediğim gibi kabak hep Nazmiye`nin başına patladı."

"İyi de durumu bile bile niye bu tür oyunlar oynamaya devam etti?"

"Hırsından, öfkesinden, belki de kafası pek çalışmadığından... Bilmiyorum. Tek bildiğim, ömrümün bu tür oyunlara maruz kalarak geçtiği. O, planlar yaptıkça insanların gözünden düştü, insanların gözünden düştükçe de daha fazla plan yaptı. Böylece hayatımız bir kısır döngü içinde devam etti, gitti."

"Battıkça battı yani."

"Çoğunlukla Nazmiye`nin küçük düşüşünü, karşımda öfkeden titreyişini, tahmin edilemeyen bir hazla izledim; ama geceleri yatağıma yatıp gözlerimi kapattığımda o deniz mavisi gözler, gözlerimin önünden hiç gitmezdi. Sanki Nazmiye`nin hayali gelir, kalbimi avuçlarının içinde sıkardı. İçimde bir ses bu anlamsız savaşı bitirip makul bir barış anlaşması imzalayabileceğimizi fısıldayıp dururdu hep. Gelmesini hayaller kurarak heyecanla beklediğim kardeşimi alt ettiğimde yaşadığım keyfi düşünüp kendimden nefret eder, saatlerce ağlardım. Hatta bu durumu senaryoma da taşıdım. Filmi izlerken insanların, kardeş olmaya çabalayan iki kızın güç savaşına şahit olduklarını düşünmelerini istemedim. Biz çok zor günler yaşadık, ikimiz de. Olaya tek taraflı bakmak yanlış olur. Birçok kez kendimi Nazmiye`nin yerine koydum ve muhtemelen ben de aynı şeyleri yapardım, diye düşündüm. Ne kadar iyi imkânlar da sağlasalar, beni ailemden koparan insanlar hakkında olumlu düşünmem mümkün olmazdı sanırım. Ne Nazmiye`nin ailesinden ayrılırken ne de benim Nazmiye geldikten sonra seçme şansımız olabildi. Çaresizlik içinde birbirimizle cebelleşip durduk."

"Hiç sıfırdan başlamayı düşünmediniz mi?"

"Düşündüm, düşünmez olur muyum? Dördüncü sınıf bitmiş, yaz tatiline girmiştik, ikimizin de karnesi pekiyilerle doluydu. Fakat sınıf birincisi yine ben olmuştum. Karne hediyesi olarak babam ikimize de bisiklet almıştı, şu orta boy bisikletlerden; benimki pembe, onunki sarıydı. Modelleri de farklıydı. Ne yalan söyleyeyim benimki daha gösterişli duruyordu. İsim bile takmıştım, ona pembe kaplan diyordum. Ben, sabah gözümü pembe kaplanımın üzerinde açar, akşama kadar bahçede, mahallede fıldır fıldır gezerken Nazmiye bisikletine elini bile sürmedi. Yemek molası için eve geldiğimde `Hadi birlikte dolaşalım.` dedim. `Kendi bisikletinin benimkinden daha güzel olduğunu göstermek için mi çağırıyorsun beni?` diye sordu, mavi gözlerini açıp üzerime yürüyerek. Kanım dondu, cevap veremedim, sadece koşarak evden dışarı çıkabildim. O gece

uzun uzun düşündüm, ağladım, eşyalarımı tekmeledim ve sonunda içimi Çilek'e döküp en doğru kararı verebildim. Artık ateşkes anlaşması imzalanmalıydı. Sabah sessizce odasına girip yanına uzandım, altın sarısı saçlarını okşadım, pembe beyaz yanaklarını öperek uyandırdım. Şaşırdı uyanır uyanmaz yanında beni görünce `Ne işin var burada?` dedi uyku mahmurluğuyla gözlerini ovuşturarak. `Bugün seni ben uyandırmak istedim.` dedim en sevimli halimle. `Neden, yoksa beni köye mi göndereceksiniz?` diye sordu endişeyle. `Saçmalama, ben senden ayrılabilir miyim?` deyip sarıldım ona."

"Sözünüzü kesiyorum; ama anlayamadığım bir şey var. Ailesinden ayrılmasına sebep olduğunuz için sizden hoşlanmıyor; fakat geri göndereceksiniz, diye de endişeleniyor. Çok saçma değil mi?"

"Hayır, değil. Bizi, onu ailesinden ayırdığımız için, ailesini de onu bize gönderdiği için suçluyor. Sonuç olarak hepimizden nefret ediyor. Ayrıca onu geri gönderseydik ailesinin yanına mücadeleyi kaybetmiş olarak gidecekti ve bunu asla istemezdi. Zaten ailesini telefonla bile aramaz; ancak onlar aradığında istemeye istemeye konuşurdu."

"Yani tek isteği sizi alt etmekti."

"Evet, hayattaki tek emeli. Neyse birlikte aşağıya indik, kahvaltımızı etmeye başladık. Kahvaltı boyunca beni süzdü endişeyle. `Kahvaltıdan sonra ne yapmak istersin?` diye sordum. `Bu iyiliğinin sebebini öğrenmek isterim.` dedi küstahça. Gülümsedim. Çok zorlu bir yola baş koyduğumu, sabırlı ve sakin olmam gerektiğini biliyordum. Kahvaltı bittikten sonra hikâye kitabını alıp bahçeye çıktı, peşinden gittim. Çimlerin üzerine oturdu, ben de yanına oturdum. Sinirden büyüyen mavi gözlerini üzerime dikip `Neden peşimde dolanıp duruyorsun?` diye sordu. `Karar verdim artık seninle iyi geçinmek istiyorum.` dedim gülümseyerek. `Tabii, zaten her şey senin karar vermene bağlı.` dedi dişlerini sıkarak. `Hayır, düşündüğün gibi değil, seni de ikna etmek istiyorum. Biz kardeşiz,

aynı evde yaşıyoruz, aynı okula gidiyoruz, hayatımız boyunca hep birlikte olacağız.` `Bunu ben istemedim.` dedi umursamazca. `Ben de böyle olsun istemezdim. Çok üzülüyorum, annem de üzülüyor ve eminim sen de üzülüyorsundur. Artık iyi anlaşalım, lütfen, olur mu?` dedim yalvarırcasına. `Beni herkese küçük düşürmeye çalışıyorsun.` dedi. Önce sen başlattın diyecektim; ama tekrar tartışmaya başlamanın gereği yok diye düşündüm `Tamam bundan sonra küçük düşürmeye çalışmak yok, anlaştık mı?` deyip elimi uzattım. Durdu ve düşündü `Daha bitmedi.` dedi. `Tamam ne istiyorsan söyle.` dedim `Arkadaşlarınla benden gizli konuşmak; elbiselerini, tokalarını, kitaplarını benden saklamak yok. Bisikletine de isteğim zaman binerim.` dedi ve elini uzattı. `Anlaştık.` dedim ve tokalaştık. Her şey yoluna girmiş gibiydi. O günü birbirimizin gözünü oymak için planlar yapmadan geçirdik. Hatta çok da iyi anlaştık diyebilirim. Bisikletlerimize binip mahallede dolaştık, okulumuzdan, öğretmenlerimizden, sınıftaki arkadaşlarımızdan bahsettik. Gerçek kardeşler gibiydik. Annem ve babam sevinçten ne yapacaklarını bilemez haldeydiler."

"Peki, o mutlu aile tablosu neden bozuldu?"

"Nazmiye benim samimiyetime inanmıştı, ben de artık ona güvenmeye başlamıştım. Ama bir gün aklıma saçma sapan bir fikir geldi. Artık birbirimizle uğraşmadığımız için çok sıkılmaya başlamıştık, bir çılgınlık yapmak isted..."

Kadın sözünü bitiremeden kapı açıldı, hastabakıcı içeriye girdi ve:

"Müge Hanım, başhekim sizi çağırıyor." dedi.

"Benim gitmem gerekiyor. Hikâyenin geri kalanını çok merak ediyorum ama ne yapalım." dedi Müge ve odadan çıktı.

9. GÜN

Oda kapısı açıldı, içeriye önce doktor sonra hemşire girdi. "Bu gün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Ali Bey kadının başındaki sargıyı açarken.

"Beni boş verin, haberler sizde."

"Anlayamadım." dedi Ali Bey gözlerini kadından kaçırarak.

"Basın toplantısından bahsettiğimi biliyorsunuz, ne oldu? Ne dediniz?"

"Durumunuz hakkında bilgi verdik, yakında sapasağlam ayağa kalkabileceğinizi söyledik. O kadar." dedi doktor ve süratle kadının yaralarını kontrol etmeye devam etti.

"Gazetecinin çektiği fotoğraflar hakkında konuşulmadı mı hiç?"

"Gazetede çıkan fotoğrafların size ait olmadığını, gazeteci arkadaşın odaları karıştırdığını söyledik."

"İnandılar mı?" diye soru kadın heyecanla.

"İnandılar, inandılar." dedi doktor, kadının ateşini ölçerken.

"Gazetelere baktınız mı, ne yazmışlar?"

"Daha fırsat bulamadım; ama Müge Hanım size bilgi verir." dedi Ali Bey ve kadının kontrollerini aceleyle bitirip hemşireyle birlikte odayı terk etti.

Birkaç dakika sonra odanın kapısı tekrar açıldı, Müge girdi içeriye gülümseyerek:

"Hikâyenin devamını dinlemek için sabırsızlanıyorum." dedi ve heyecanla yatağın hemen yanındaki sandalyeye oturdu.

"Ben de gazetede çıkan haberleri öğrenmek için sabırsızlanıyorum." dedi kadın, imalı imalı Müge`ye bakarak.

"Korktuğumuz gibi olmadı, tüm gazeteler çekilmiş olan fotoğrafları kınıyor ve size acil şifalar diliyorlar. Hatta bir köşe yazarı sizin gibi değerli bir sanatçıya sahip çıkılması gerektiğini, yayımlanan fotoğrafların büyük bir talihsizlik olduğunu yazmış, köşesinde."

"Yani benimle dalga geçmiyorlar."

"Niye dalga geçsinler, kazayla dalga geçilir miymiş hiç?"

"Sevindim." dedikten sonra gülümsedi kadın.

"Merak etmeyin, size zarar verecek bir tek satır bile yazmaya kimse cesaret edemez artık. Hadi siz hikâyenizi anlatmaya devam edin, ne oldu da aranız tekrar bozuldu? "

"İyi." dedi kadın şaşkın şaşkın. Sonra derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. "Annem ve babam yanımızda biri olmadan havuza girmemize asla izin vermezlerdi. Ben iyi yüzüyordum; fakat Nazmiye, kollukla bile yüzmeyi beceremiyordu. O gün Zuhal Abla pazara gitmiş, Öznur Abla da yukarıda temizlik yapıyordu. `Hava çok sıcak hadi havuza girelim, sana yüzmeyi öğreteyim.` dedim Nazmiye`ye. `Olmaz, çok korkuyorum.` dedi. Ama ben kafaya koymuştum, ne yapıp edip ikna ettim onu havuza girmeye. Öznur Abla`ya haber vermeden, gizli gizli mayolarımızı giyip havuz kenarına indik. Önce ben atladım serin sulara, Nazmiye korka korka kolluklarını takmaya çalışıyordu. `Takma kolluklarını ben sana yardım ederim.` dedim. Çocukluk işte, ne kadar tehlikeli bir iş yaptığı-

mın farkında değilim o sırada. `Hadi korkma, atla.` dedim. Gözlerini sıkıca yumup burnunu kapadıktan sonra atladı. Sonra çırpınarak suyun üzerine çıktı. Onu tuttum; ama çırpınmaya devam ediyordu, birlikte batıp çıkmaya başladık. `Çırpınma!` dedim; ama durmuyordu. Onu çekerek havuzun kenarına tutunmaya çalışıyordum. Batıp çıkmaya, su yutmaya devam ettik. En sonunda onu kendi haline bırakıp havuzun kenarına tutundum. Öznur Abla koşup elbiseleriyle suya atladı ve Nazmiye`yi havuzun dibinden çıkardı. Sudan çıktığında kendinde değildi. Çimlerin üzerine yatırdık. Öznur Abla, Nazmiye`nin karnına bastırmaya başladı. Nazmiye`nin ağzından sular çıkıyordu. Sonra öksürmeye başladı, çok bitkin görünüyordu. Öznur Abla ikimizi de havlularla sardıktan sonra annemi aramak için içeriye koştu. `Özür dilerim.` deyip ağlamaya başladım. `Git başımdan.` dedi. Sonra annem geldi; deli gibi ağlıyor, bağırıyordu. `Yanınızda biz olmadan havuza girmenizi yasaklamadım mı ben size?` Düşündükçe yaptığım hatanın ne denli büyük olduğunun farkına varıyordum; ama dönüşü yoktu. `Benim hatamdı.` dedim anneme; ama dinlemedi bile, söylenip duruyordu. Sonra Nazmiye`yi alıp kontrol için çalıştığı hastaneye götürdü. Onca yıl geçti üzerinden ama ben, hayatımın her gününde yaptığım hatanın bedelini tekrar tekrar ödemek zorunda kaldım. O gece ben ağlayarak Çilek`le dertleşirken odama geldi, `Sana güvenmemem gerektiğini bir kere daha gösterdin. Benden bu kadar çok nefret ettiğini bilmiyordum.` dedi öfkeyle ve odamdan çıktı. Arkasından koşup kolunu tuttum. `Özür dilerim, bir hata yaptım, lütfen beni affet.` dedim hıçkırıklara boğularak; ama beni dinlemedi. Yüzüme bile bakmadan beni itti ve odasına kapandı."

"Sizin kendisini öldürmek istediğinizi mi düşündü?"

"Aslında çocukça bir oyundu ama yine de onu havuza girmeye ben zorladım ve ne kadar çabalasam da onu suyun içinden çıkartamadım. Böylece asıl savaşı da başlatmış oldu. Hayatımızın en önemli dönüm noktalarından biri olduğu için bu olaya senaryoda en ince ayrıntısına kadar yer verdim. Yaşananları tarafsızca

yansıtmaya çalıştım. Kimse hayatına ben kötü olmak istiyorum, diye başlamaz; şartlar insanları kötü yapar. Ya da bazen sizin için iyi olan başkası için kötü olabilir. Aynen Nazmiye ve benim aramızdaki küçük kıskançlıklarla başlayıp yıllar geçtikçe çetinleşen yaşam savaşı gibi."

"Ama siz Nazmiye`ye kaliteli bir yaşam, iyi şartlarda eğitim ve güzel bir gelecek sunmuşsunuz, köyde bu imkânları hayal bile edemezdi. Bunlar düşünülecek olursa yaptıkları sizce de nankörlük değil mi?"

"Daha önce de dediğim gibi ona seçme şansı verilmedi. Belki mecbur bırakılmasaydı seve seve bizim yanımızda kalırdı. Ama muhtemelen Nazmiye`ye, 'Teyzenin kızı Cansın`nın kardeşi yok, çok sıkılıyor git ona kardeşlik et.' dediler."

"Böyle söylediklerini hiç sanmıyorum."

"Beş yaşındaki tatlı kızlarına, ekonomik durumlarının ona bakamayacak kadar kötü olduğunu söylemiş olduklarını da ben hiç sanmıyorum."

"Ama bu düpedüz sizi hedef göstermek."

"Onlar da annem ve benim gibi Nazmiye`nin bizim yanımızda çok mutlu olacağını ve hatta kendini diğer kardeşlerine nazaran çok daha şanslı göreceğini sanmışlardır."

"Belki ikinizin de kız olmasından kaynaklanmıştır."

"Anlayamadım."

"Genellikle aynı cinsiyette olan kardeşler arasında rekabet ve kıskançlık daha çok görülür. Eğer biriniz kız, diğeriniz erkek olsaydınız düşüncelerinizin ve isteklerinizin farklılığından dolayı rekabet etmenize de gerek kalmazdı."

"Bunu hiç düşünmemiştim." dedi kadın düşünceli düşünceli.

"Tabii ki farklı cinsiyete sahip kardeşler arasında da kıskançlık olur; fakat sanıyorum, sizinkinin boyutlarına ulaşamaz."

"Doğru, en azından giysi, toka, arkadaş, sevgili, güzellik gibi konularda sürtüşme yaşamak zorunda kalmazdık ki zaten bunlar da Nazmiye ve benim en çok tartıştığımız konulardı. Bir keresinde saçlarını savura savura yanıma gelip `Türk erkekleri benim gibi sarışın kızlardan hoşlanıyorlarmış.` demişti elindeki dergiyi göstererek. Dergiyi umursamazca alıp karıştırmaya başladım. Anket yapmışlar; çıkan sonuca göre erkekler güzel ve aptal olduklarını düşündükleri için sarışınları, esmerlere tercih ediyorlarmış. Nazmiye, yazının gerisini okumadan dergiyi bana getirmişti. Ben de yazıyı yüksek sesle okuyup Nazmiye`nin delirişini keyifle izlemiştim."

"Ben sarışınların aptal olduğunu düşünmüyorum, ya siz?"

"Ben de düşünmüyorum, bence aptal olan erkekler." deyip kahkahalarla gülmeye başladı.

"Peki, Nazmiye`nin aptal olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum daha doğrusu onu anlayamıyorum. Benim hayatımı mahvetmek için kendi hayatından vazgeçen birini sizce nasıl değerlendirebilirdim ki?"

"Ben deli olduğunu düşünürdüm."

"Doğru, deliydi; en azından ben onun umduğu gibi hareket etmeyince delirirdi. İlk aşkını istemeyerek de olsa elinden aldığım zaman delirdiğine şahit olmuştum."

"O zaman kaç yaşındaydınız?"

"Liseye başlamıştık. Sınıfımıza yeni öğrenciler gelmişti. Nazmiye, Kerem diye pek yakışıklı olmayan; ama sevimli ve zeki bir çocukla ilgileniyordu. Nazmiye tamamen Kerem`e odaklanmış, ben de bir süre rahat etmiştim. Uzun boylu olduğu için en arkada otururdu Kerem ve arkada oturan her öğrenci gibi fazlasıyla yaramazdı. Sanırım Nazmiye, onun çılgınlıklarına vurulmuştu. Sınıfın neşe kaynağıydı Kerem, `Hobilerim arasında, derste sütlaç yemek, öğretmenlere isim takmak ve sınıftan atılmak var.` derdi hep. Hat-

ta kat müdürümüz Hayrullah Bey, Kerem sınıftan atıldığında ayakta kalmasın diye kapının önüne sandalye bile koymuştu."

"Arkadaş yaramazlıkta sınır tanımıyormuş."

"Yaramazlıkta kimse onun eline su dökemezdi. Yedi ana binadan oluşan, alt ve üst caddeyi birbirine bağlayan çok büyük bir okulda okuyorduk. Biz alt caddeye bakan en büyük binadaydık, sınıflarımızın hepsi deniz manzaralıydı. Kışın kaloriferler ne kadar güçlü yanarsa yansın boydan boya pencereli sınıfımızda donardık. Bir gün kaloriferler bozuldu. Üzerimizde montlar, ellerimizde eldivenler, titreyerek dinliyorduk dersi. Hayrullah Bey sınıfa girip kaloriferlerimizin birkaç gün yanamayacağını, okula gelirken sıkı sıkı giyinmemiz gerektiğini söyledi. Ertesi gün Kerem her zamanki muzip tavrıyla sınıfa girip `Isınmak isteyenler bana yaklaşsın.` diye bağırdı. Hepimiz merakla koşup yanına gittik. Elindeki sarı şeyi gösterdi bize. Ne olduğunu anlamadan öylece bakakaldık. Sonra o sarı şeyi havaya kaldırıp `Asrın buluşu, çıra.` dedi ve kahkahalarla güldü. Ardından tarih öğretmenimiz kapıda belirdi, yerlerimize geçip oturduktan sonra dersi anlatmaya başladı. Dersin ilk dakikaları her şey yolundaydı; ama sonra arkadan duman eşliğinde tubaf bir koku gelmeye başladı. Çığlıklar yükseliyordu. Kerem ön tarafa doğru koştu. Arkama dönüp baktığımda sıraların arasından yükselen alevin perdeleri tutuşturduğunu gördüm. Tarih öğretmenimiz dahil hepimiz yerlerimizden fırlayıp `Yangın var.` diye bağırarak kapıya koştuk. Ortalık savaş alanına dönmüştü, eline kova alan sınıfa dalıyordu. Sonra Hayrullah Bey çıktı odasından elinde kocaman bir yangın tüpüyle. Neyse uzatmayayım, en sonunda yangın söndürüldü; ama okul idaresi, bu konuyu kapatmaya pek niyetli değildi. Ertesi gün disiplin kurulu toplandı, Kerem`e ceza vermek için. Kurulun kapısına kadar sınıfça eşlik ettik ona, ne de olsa sınıfımızın neşe kaynağıydı ve yangını da bizi ısıtmak için çıkarmıştı. Nazmiye`yi daha önce hiç öylesine üzgün görmemiştim, diyebilirim. Başı öne eğik, düzeltti Kerem`ın kravatını ve kurulun kapısından girene kadar onun yanında yürüdü. Dersler geçiyor; ama

Kerem bir türlü dönmek bilmiyordu. Nazmiye teneffüs zili çalar çalmaz bir haber alabilmek için koşarak kurulun kapısına gidiyor, teneffüs sonuna kadar bekleyip geriye eli boş dönüyordu. En sonunda Hayrullah Bey Kerem'in bir hafta okuldan uzaklaştırma cezası aldığını açıkladı. Okuldan atılacağını düşünürken uzaklaştırma cezası aldığını duyunca sevinçten deliye döndük. Nazmiye derin bir ohh çekti, ilk aşkından ufacık bir yangın yüzünden ayrılmaya dayanamazdı herhalde."

"Cezadan sonra Kerem değişti mi?"

"Yok, hayır, ama daha zararsız yaramazlıklar yapmaya başladı. Keremsiz geçirdiğimiz bir hafta inanılmaz sıkıcıydı, onun değerini anladık ve bir daha kendini riske atacak herhangi bir şey yapmasına engel olduk, yani en azından çalıştık; ama o, mutlaka başını belaya sokmanın bir yolunu bulurdu."

"Yeni belası Nazmiye miydi?"

"Evet Nazmiye, Kerem'i elinden kaçırmamaya niyetliydi. Ona yaklaşmanın en kolay yolunu buldu."

"Birlikte yaramazlık yapmak mı?"

"Hayır, kopya vermek. Kerem dersleri kaçırmıştı, zaten çalışmakla da pek işi olmazdı. İngilizce sınavına hazırlanıyorduk, zaman kaybetmemek için sıraları teneffüste düzenlerdik. Arka tarafta fısır fısır konuştuklarını gördüm ve yanlarına gittim. Nazmiye, Kerem'e önünde oturacağını ve kağıdını hafifçe kaldıracağını anlatıyordu. Bu taktik testlerde ve boşluk doldurmalı sınavlarda çok işe yarardı. Kerem'in gözleri parladı. Nazmiye gibi biri bile sevdiği erkek için fedakârlık yapabiliyordu. 'Değer mi?' diye geçirdim içimden. Yakalanmadan kopya çekmenin dayanılmaz mutluluğuyla ikisinin de yüzünde güller açıyordu. Birbirlerine hiç olmadığı kadar yakınlaşmışlardı. O gün Kerem Nazmiye'ye `Nazmiye, senin ismin çok uzun, bundan sonra sana Naz, desek olur mu?` diye sormuştu ve o günden sonra Naz'a kimse Nazmiye diye hitap edemedi. Nazmiye, küfür gibi geliyordu Naz'ın kulağına; annemi, babamı,

öğretmenleri ve hatta müdürleri bile alıştırmıştı yeni ismine. Çünkü Kerem öyle istemişti. Ve Naz için ciddi önem taşıyan o an, senaryomda da yer aldı."

"Sevgili oldular mı?"

"Daha olmamışlardı; ama dönem dönem oldular diyebilirim."

"Hangi dönemlerde?"

"Kerem`in kız arkadaşa ihtiyaç duyduğu dönemlerde." dedi kadın ve kapı açıldı. Hemşire elinde tepsiyle içeriye girerek "Yemek saati." dedi ve yatağın diğer yanındaki sandalyeye oturdu.

10. GÜN

Oda kapısı açıldı. Doktor, hemşireyle birlikte içeriye girdi.

"Nasılsınız?" diye sordu Ali Bey ve her zamanki gibi sargıları değiştirmeye başladı.

"Çok sıkılıyorum; ama umurunuzda olduğunu sanmıyorum."

"Müge Hanım'la iyi vakit geçirmiyor musunuz?"

"İyi vakit geçiriyoruz; ama yetmiyor. O sadece birkaç saat yanımda duruyor, sonra tek başıma kalıyorum. Artık eskisi kadar uyumuyorum da."

"Anlıyorum. Müge Hanım`la bu konu hakkında konuşurum." dedi Ali Bey kadının yaralarını kontrol etmeye devam ederek.

"Ben dışarıya çıkmak istiyorum."

"Biliyorum ama elimizden bir şey gelmiyor."

"En azından, tekerlekli sandalye ile bahçeye çıksam."

"Bacaklarınız kalçanıza kadar alçıda, bu durumda sandalyeye oturamazsınız."

"Dışarıya çıkmamın başka bir çaresi yok mu?"

"Maalesef."

"Benim gibi yatmak zorunda olan hastalarınız ne yapıyorlar?"

"Yatıyorlar."

"Sağ olun cevabınız çok açıklayıcı."

"Halinize şükretmelisiniz, bir daha asla yürüyemeyecek ve hatta kollarını bile kıpırdatamayacak olan hastalarımız var. Siz şanslısınız alçılarınız çıktıktan sonra eski halinize geri döneceksiniz. Peki onlar ne yapsın?" dedi Ali Bey üzüntüyle.

Kadın gözlerini tavana dikip yutkundu. "Haklısınız." dedi kısık sesle. Kibirli halinden eser kalmamıştı.

Doktor, usulca kontrollerini bitirip "Müge Hanım`la konuşup bir çare bulmaya çalışacağım." dedi. Sonra hemşireye dönüp "Öğleden sonra kontrol grafisi çekelim. Bakalım kırıklar iyileşiyor mu?" dedi ve hemşireyle birlikte odadan ayrıldı.

On-on beş dakika kadar sonra Müge girdi içeriye gülümseyerek. "Duyduğuma göre çok sıkılmışız." dedi kadının yanındaki sandalyeye oturur oturmaz.

"Sıkıldım ama..."

"Bir fikrim var, hoşunuza gider mi bilmem." dedi Müge, kadının sözünü keserek.

Gözlerini kocaman açıp merakla beklemeye başladı kadın.

"Televizyon ve DVD getirsek, film izlemek hoşunuza gider belki."

"Bu harika bir fikir!" diye bağırdı kadın sevinçle.

"Tamam, bu akşam yakınlarınızla konuşurum yarın da sistemi kurarız olur mu?"

"Süper olur, evdeki plazmayı göndersinler, izlemeyi isteyip de fırsat bulamadığım dünya kadar film var."

"En sonunda sizi de mutlu edecek bir şey bulduk."

"Sizce zor biri miyim?"

"Hayır, sizin yerinizde kim olsa aynı tepkileri verirdi, asıl sorun bizim çaresiz kalmamız."

"Neyse şimdi keyfim yerine geldi."

"O zaman hikâyeyi anlatmaya devam edin. Nazmiye, pardon Naz ve Kerem`in aşkını merak ediyorum."

Kadın gülümsedi, birkaç saniye tavana bakıp düşündükten sonra başladı anlatmaya."Son kopya olayından sonra aralarından su sızmıyordu desem yeridir. Ben de acayip rahattım, Burcu`yla beraber Naz`ın dırdırından kurtulmanın keyfini sürüyorduk. Hatta araları bozulmasın diye dualar ediyorduk."

"Sizin sevgiliniz var mıydı?"

"Hayır, ben daha aşk meşk olaylarına başlamamıştım. O günlerde kuş kadar özgürdüm. Ama bir gün Burcu koşarak yanıma geldi, yanakları pembe pembeydi ve heyecanla anlatmaya başladı. Naz tuvaletteyken birkaç kız, Kerem hakkında ileri geri konuşmuşlar. Hareketlerinin rahatsız edici ve çocukça olduğunu, okulun düzenini bozduğunu falan söylemişler. Naz, tuvaletten hışımla çıkıp kızların üzerine saldırmış. Kızlar onu köşeye sıkıştırmışlar ve okul çıkışında döveceklerini söylemişler. Burcu`yla birlikte hemen Naz`ın yanına koştuk. Elimi, omzuna koyarak `Merak etme, ben senin yanındayım.` dedim. Burcu da başını salladı korkakça. Sınıftan kavgaya meraklı, iri yapılı birkaç kız daha ayarlayıp kavga saatini beklemeye başladık. Ders bitiş zili çalmasına yakın Burcu kulağıma eğilip `Gerçekten kavga edecek miyiz?` diye sordu. `Gerekirse ederiz.` dedim. Burcu`nun yanakları yeniden pembeleşti.

Aslında ben de çok korkmuştum, alışkın değildim böyle şeylere, elim ayağım titriyordu; ama belli etmemeye çalıştım. Zil çaldı yavaş yavaş eşyalarımızı toplamaya başladık. Cesur olmaya çalıştıkça kalp atışlarının hızlandığını hissediyordum. Altı kız yan yana geldik, arkamıza çantalarımızı atıp savaşa giden kahramanlar gibi sınıftan çıktık. Karşımızda sekiz iri yarı kız duruyordu, bir tanesi yanımıza gelip `Otobüs durağının arkasında`. dedi. Önce biz ulaştık durağın arkasına. En irimiz olan Selin anlatmaya başladı. `Bakın kızlar, elinizi sımsıkı yumacaksınız, gücü vücudunuzdan alıp kolu-

nuzu bükmeden atacaksınız yumruğu. İşte böyle.` deyip bize doğru bir yumruk savurdu. Naz, Burcu ve ben yumruğun savurduğu rüzgârla bir adım geriye gittik. Sonra, `Sizinle işimiz var.` dedi dalga geçercesine ve anlatmaya devam etti. `Kızlar, genelde kavga ederken saç çekerler. Saçlarınıza dikkat edin. Ve en önemli nokta, tırnaklar. En değerli silahınızı, tırnaklarınızı iyi kullanın.` dedi ve sözünü bitirir bitirmez karşı grubun kızları belirdi önümüzde. İçlerinden en iri olanı `Bizim derdimiz Nazmiye`yle sizin burada ne işiniz var?` dedi kükrercesine.

Selin birkaç adım öne çıktı, kabadayı edasıyla, `Arkadaşımızı yalnız bırakmak bizim kitabımızda yazmaz. Hadi bakalım neyse derdiniz derman olalım.` deyip kahkahalar atmaya başladı. Diğer kız da aynı kabadayı edasıyla Selin`e yaklaşıp `Sen horozlanmayı kesip Nazmiye`ye sorsana derdimizi.` dedi küstahça. Nazmiye dayanamayıp `Bana Naz, diyeceksin.` diye kükredi. Diğer grup kahkahalarla güldü. Selin`in karşısındaki kız, `Ne oldu isminden mi utanıyorsun?` dedi alay ederek. `Ne ismimle, ne de Kerem`le dalga geçemezsiniz.` diye bağırıp var gücüyle koşarak grubun üzerine atladı Naz ve kavga başladı.

Herkes birbirinin üzerine saldırıyordu, Burcu ve ben arkada durmuş endişeli gözlerle olanları izliyorduk. Bir an benim burada ne işim var, diye düşündüm. Nazmiye`nin Kerem`ine laf ettiler diye kavga etmek zorunda mıydık? Ama gelmiştik bir kere, vazgeçmek için artık çok geçti. Kavga iyiden iyiye kızışmıştı Burcu beklenmedik bir hamle yaparak Naz`ı dövmekte olan iki kızdan birinin üzerine atladı. Geride bir tek ben kalmıştım ki bu durumu gururuma yediremezdim; Naz`ı dövmekte olan diğer kızın üzerine de ben atladım. Kızın boyu benden en az on santim daha uzun ve eni Burcu`yla benim birleşimim kadardı. Başımı kızın göğüslerinin arasına sokup karnını var gücümle yumruklamaya başladım. Kız, örgülü uzun saçlarımı koluna dolayıp beni oltaya takılmış küçük bir balık gibi havaya kaldırdı. Çırpınıp yumruk sallamaya devam ediyordum ki boşta kalan koluyla yüzüme feci bir yumruk attıktan sonra beni

silkeleyip yere bıraktı. Gözümün önünde şimşekler çakarken, yere boylu boyunca uzandığımı fark ettim.

Kavga tüm şiddetiyle devam ediyordu, sesleri duyabiliyor; ama gözümü açamıyordum. Üzerime bir ağırlığın çöktüğünü hissettim, birkaç saniye sonra da yüzümün diğer tarafına balyoz gibi bir yumruk daha geldi. Gözümün önündeki şimşekler jet hızıyla yanıp sönmeye başladı. Sonra biri, var gücüyle bağırarak üzerimdeki ağırlığı kaldırıp yere savurdu. Sesler beynimin içinde uğuldamaya başladı ve uğultular gitgide artıyordu. Birileri yardıma gelmiş olmalıydı.

Kuvvetli iki kol beni yerden kaldırdı. Yeni bir balyoz gelecek korkusuyla ellerimle yüzümü kapattım. Kuvvetli iki kolun sahibi beni silkeleyerek `İyi misin ?` diye sordu. Korka korka ellerimi yüzünden indirip gözlerimi açmaya çalıştım. Daha önce hiç görmediğim bir adam duruyordu karşımda. `İyi misin?` deyip sorusunu yineledi. Cevap vermeye halim yoktu, öylece adamın suratına baktım. Çevremiz çok kalabalıktı, sanırım durağın etrafındaki iş yerlerinde çalışanlar, kavgayı görüp bizi ayırmaya gelmişlerdi. İyi ki gelmişlerdi. `Şu sandalyeyi getirin.` diye bağırıyorlardı. Beni ayakta tutmaya çalışan adam sandalye gelince, yavaşça, oturmama yardımcı oldu. Durağın hemen yanındaki Bakkal Teyze pet şişedeki suyu eline döküp yüzümü yıkamaya başladı. Soğuk su, cayır cayır yanmakta olan yüzüme değdikçe ürperiyordum. Kendime gelmeye başlamıştım. Hemen yanımdan tanıdık bir sesin oflamaları yükseliyordu. Başımı çevirdim Burcu`yla göz göze geldik. Saçları dağılmış, yüzü yara bere içindeydi. Bakkal Teyze onun da yüzünü yıkıyor, su yaralarına geldikçe de Burcu avaz avaz bağırıyordu. Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Gülünce ağrım arttı ve ben de 'Ahhh!' diye bağırdım tüm gücümle. Selin geldi yanıma; saçı, başı darmadağındı, yüzünde sadece bir iki ufak sıyrık vardı. 'Bundan sonra kavga etmeden önce iyi düşünürsün.' deyip kahkahalar atmaya başladı.`Naz nerede?` diye sordum. `Bayılmış,

ayıltmaya çalışıyorlar.` deyip bir kahkaha daha patlattı. Sonra anlatmaya devam etti. `Diğer grubu arabalara bindirip gönderdiler, tabii onlar sizin gibi darmaduman olmadılar. Benim de eve gitmem gerekiyor, siz ne yapacaksınız?` diye sordu endişeyle. Biraz düşünüp kendimi tarttıktan sonra `Bizim, hastaneye gitmemiz gerekiyor.` dedim ıhlayarak. Beş, on dakika daha bekledik; bu arada Naz da ayılmış, bir sandalyeye oturtulmuştu. Selin, bir taksi çevirip çevredeki insanların yardımıyla bizi taksiye taşıdı. Dikiz aynasından, haşat edilmiş üç kızı arabasının arka koltuğunda gören taksi şoförü gülmemek için kendini zor tutuyordu. `Hangi hastane?` diye sordu. Annemin çalıştığı hastanenin ismini söyledim. Naz, zar zor kafasını kaldırıp, emin misin dercesine suratıma baktı. Konuşmaya halimiz yoktu; arka koltuğa yığılıp kalmıştık. Ve taksi sıkışık trafikte yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Araba durunca kendime geldim, yol boyunca uyumuşum. Yanımdakilere baktım Naz ve Burcu hâlâ uyuyorlardı. Dürterek uyandırdım onları. Sonra taksimetreye baktım, çok yazmış. Harçlıklarımızı birleştirip ödemeyi yaptık, yüzümüze bakıp sırıtan taksi şoförüne. Zar zor arabadan inip ayakta durmaya çalıştık. Kendi ağırlığımız yetmiyormuş gibi bir de sırtımızda kocaman çantalarımız vardı.

Birbirimize yaslanıp yavaş yavaş çıkmaya başladık hastane merdivenlerini. Kapıdaki görevlilere Gülseren Ercan`ın kızı olduğumu söyledim, annemin odasına kadar bize yardım ettiler. Asansörden iner inmez annemi gördüm, oda kapısı ardına kadar açıktı ve telefonla görüşüyordu. Gözlerini kısıp dikkatle bize baktı, sonra bir çığlık atıp elindeki telefonu fırlattı ve yanımıza koştu. Onun çığlığını duyan diğer doktorlar da koşarak odalarından çıkıp yanımıza geldiler. Annem çığlıklar atmaya devam ederek bana sarıldı, ne yapacağını bilmez haldeydi. Bizi hemen sedyelere yatırıp yaralarımızı kontrol etmeye başladılar. Sonra bayılmışım. Neyse, ne zaman uyandım, eve nasıl döndük bilmiyorum. Sadece babamın

geldiğini bizi söylene söylene arabaya taşıdığını hatırlıyorum hayal meyal.

Tam anlamıyla kendime geldiğimde evde annemlerin yatağında yanımda Naz'la birlikte yatıyorduk, annem ve babam da hemen başucumuzdaydı. Ve sorgulama başladı `Ne oldu?` diye sordu annem endişeyle. `Kavga ettik.` dedim. `Biliyoruz, dün okuldan aradılar.` dedi babam sinirle. Şaşırdım, `Dün mü? Hemen nasıl haberleri olmuş?` diye sordum. `Hemen değil bir gün sonra haberleri olmuş; ama siz iki gündür uyuduğunuz için hiçbir şeyin farkında değilsiniz.` dedi babam dişlerini sıkarak. Annem babamın elini tuttu sakin ol dercesine, sonra şefkatle başımı okşayıp `Şu Kerem denen çocuk da kim?` diye sordu. Kerem ismini duyar duymaz gözlerini açtı Naz. `Ne oldu, Kerem mi geldi?` dedi heyecanla. `Amma meraklıymışsınız Kerem'e, söyleyin bakayım kim bu herif?` diye kükredi babam. `Ne herifi hayatım, okuldan bir çocuk işte.` deyip sakinleştirmeye çalıştı annem babamı, ama nafile `Nasıl arkadaş bu? Benim kızlarım onun yüzünden kavga edip nasıl hastanelik olurlar?` diye kükremeye devam etti babam. Naz'la birbirimize baktık, anlatılacak hiçbir şey kalmamıştı.

Hangi boşboğazın işiydi bilmiyorum; ama okul yönetiminin ve bizimkilerin bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Aslında fena da olmamıştı; çünkü ikimiz de pek bahane uyduracak havada değildik. Ama aldığı haberler, babamı lise bire giden bir çocuğa herif diyecek kadar sinirlenmişti. `O Kerem denilen herif yüzünden disiplin cezası alacaksınız.` dedi babam sinirden titreyerek. Korka korka önce birbirimize sonra da babamın yüzüne baktık. `Hiç öyle bakmayın, okuldan atılmamanız için ne diller döktüm, araya kimleri soktum bilemezsiniz.` dedi ve öfkeyle odadan çıktı. Çarpan kapının sesiyle yatağın içinde ufacık olduğumu hissettim. Annem yanımızda kaldı. O, babam kadar sinirli değildi. `İşte kardeşlik böyle bir şey, evde birbirinizin gözünü oyabilirsiniz; ama dışarıda, en ufak tehlikeye karşı bile birlikte savaşırsınız.` dedi gülümseyerek.

Neredeyse kavga ettiğimiz için gurur duyduğunu söyleyecekti. Aslında haklıydı, çok uzun zamandır birlikte yaptığımız ilk şeydi bu. Birçok kez düşündüm, aynı durumda ben olsaydım Naz yardım eder miydi, diye. Sanırım etmezdi, hatta bir köşede oturur, keyifle benim dayak yiyişimi izlerdi. Ama ben yapamazdım, yapamadım da." dedi ve Müge'ye baktı. Müge hayran hayran kadını dinliyordu.

"Ne güzel anlatıyorsunuz, her karesini gözümde canlandırabiliyorum." dedi tüm içtenliğiyle.

"Umarım filmi izlerken de aynı şeyleri düşünürsün. Özellikle bu sahne çok güzel oldu, çekerken çok eğlendik."

"Eminim çok güzel olmuştur, uzun zamandır böylesine etkileyici bir hikâye dinlememiştim. Sizce ne zaman vizyona girer?"

"Bilemiyorum, yönetmene bağlı; montajı uzun sürer, zamanlama da çok önemli. Bittiği halde doğru zaman için bekletilen filmler var. Aslında ben de montaja girmek istiyordum; ama durum böyle..." Sözünü bitiremeden kapı açıldı ve hemşire girdi içeriye, elinde tepsiyle, her zamanki gibi gülümseyerek "Yemek zamanı." dedi.

"Ben gideyim, siz rahat rahat yemeğinizi yiyin." dedi Müge ve ayağa kalktı.

"Plazmayı söylemeyi unutma." dedi kadın, Müge'nin arkasından bağırarak.

"Tamam." dedi Müge ve kapı kapandı.

11. GÜN

Odanın kapısı o gün her zamankinden daha erken açıldı. İçeriye elleri kolları dolu iki görevli girdi. "Günaydın." dedi görevlilerden bir tanesi.

"Günaydın." dedi kadın merakla görevlileri izlerken.

Görevliler taşıdıkları kutuları kadının yatağının önündeki boşluğa bıraktılar. Az önce günaydın, diyen görevli elindeki matkabı göstererek "Sizi biraz rahatsız edeceğiz." dedi.

Kadın gülümseyerek başını salladı ve merakla olup biteni izlemeye devam etti. Aşırı gürültü çıkararak duvara yedi sekiz tane delik açıldı. Sonra görevliler yere bıraktıkları kutuları açıp içinden kadının istediği 102 ekran plazma televizyonu çıkardılar. İstediği oyuncağa kavuşmuş çocuklar gibi gözleri parladı kadının.

"Burası nasıl?" diye sordu görevli, televizyonu kadının tam karşısındaki duvara tutarak.

"Evet, evet çok iyi." dedi kadın sevinçle.

Matkapla deldikleri deliklere vidaları yerleştirip televizyonu monte ettiler özenle. Sonra diğer kutuları açıp DVD playeri çıkardılar. Duracağı yeri ve kablo bağlantılarını da ayarladıktan sonra sıra

geldi çalışıp çalışmadığını kontrol etmeye. Bir film takıp beklemeye başladılar, kadın heyecandan yerinde duramıyordu adeta. Ve ekranda görüntüler belirmeye başladı.

"Tamam." diye bağırdı kadın sevinçle.

Hemen ardından Doktor ve bir hemşire girdi odaya. "Bugün iyi gördüm sizi." dedi Ali Bey.

"Nasıl iyi olmam, artık sıkıntıdan patlamak yok." dedi kadın ve ilk defa Ali Bey`in yüzüne gülümseyerek baktı.

"Tamam arkadaşlar, kapatıp gidebilirsiniz." dedi Ali Bey görevlilere.

"Çok teşekkür ederim." dedi kadın, görevliler odadan çıkarken.

Ali Bey kontrollere başladı, her zamanki gibi hastasının başındaki sargıları açtıktan sonra kadın yüzünü buruşturup "Sanki içimden bir şey çekiliyor." dedi.

Güldü Ali Bey, "Dikişlerinizi alıyorum. Artık başınızı sarmamıza gerek kalmadı." dedi.

"Aynaya bakabilir miyim?" diye sordu kadın hevesle.

"Hayır, daha olmaz." dedi Ali Bey tedirgin bir tavırla ve telaşla kontrollerine devam etti.

Hırçınlaştı kadın "Hep böyle yapıyorsunuz, bu tedirgin haliniz beni korkutuyor."

"Daha zamanı gelmedi." dedi doktor, kadının yüzüne bakmadan.

"Neler çevirdiğinizi bir anlayabilsem." dedi kadın öfkeyle dişlerini sıkarak.

Doktor sessizce kontrollerini tamamlayıp "Aslında size kötü bir haberim daha var." dedi.

Kadın nefesini tutup beklemeye başladı.

"Dün kontrol grafisi çekmiştik ya..."

"Kırıklar için." dedi kadın heyecanla.

"Evet. Maalesef kırıklarınızın iyileşmesi beklediğimizden biraz daha uzun sürecek." deyip gözlerini kıstı doktor.

"Ne yani, bu korkunç yerde daha uzun süre mi kalacağım?" diye haykırdı kadın.

"Çok üzgünüm. Bu, beklemediğimiz bir durum."

"Kaç gün, kaç ay, kaç yıl daha yatıracaksınız beni bu hastanede?"

"Abartmayın lütfen, sadece birkaç gün daha, sonra sapasağlam ayağa kalkıp evinize gideceksiniz. Üç gün önce, beş gün sonra ne fark eder ki?"

"Sizin için söylemesi kolay, benim için çok şey fark eder."

"Üzgünüm benim şimdi gitmem gerekiyor." dedi doktor ve hemşireyle birlikte kaçarcasına odadan ayrıldı.

Birkaç dakika sonra oda kapısı tekrar açıldı. Müge girdi içeriye gülümseyerek "Umarım bugün daha iyisinizdir." dedi ve plazmanın yanına gitti. Plazmayı ve DVD`yi inceledikten sonra "Artık sıkılmazsınız." dedi ve tam sandalyesine oturacakken kadının yüzüne bakıp donakaldı. Kadının yüzünü ilk defa sargısız görüyordu.

"Çok mu kötü?" diye bağırdı kadın endişeyle.

Müge, "Yooo!" dedi, kadının yüzünü dikkatle inceleyerek.

"Bana neden öyle bakıyorsun o zaman?" diye sordu kadın korka korka.

"On bir gündür sizinle konuşuyordum; ama hiç yüzünüzü görmemiştim. Değişik geldi de ondan." dedi şaşkın şaşkın.

"Aynaya bakmama izin vermiyorlar. Ayrıca kırıklarımın geç iyileştiğini bahane ederek beni bu iğrenç yerde daha fazla kalmaya zorluyorlar. Bir terslik olduğunu biliyorum." dedi ağlamaklı.

"Hayır terslik yok, kırıklarınızın geç iyileşmesi size ancak birkaç gün kaybettirir."

"Ya yüzüm? Neden aynaya bakmama izin vermiyorlar?"

"Alnınızda biraz iz kalabilir. Moraliniz bozulmasın diye izin vermiyorlardır. Hiç merak etmeyin çok iyi estetik cerrahlarımız var. En kısa zamanda eskisi kadar güzel olacaksınız." dedi Müge.

Kadın dikkatle Müge'yi inceliyordu, yüz ifadesinden durumunun ciddiyetini anlayabilmek için. Müge, kadını daha fazla endişelendirmemek için sakince gülümsedi.

"Sen öyle diyorsan..." dedi kadın, rahatlamış gibiydi.

"Sizin için yaptıklarımızdan memnun kaldınız mı?" diye sordu Müge televizyonu gösterip konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Daha izleyemedim; ama gerçekten çok güzel, size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Kumandası nerede?" diye sordu sinsi sinsi gülümseyerek.

"Hastabakıcınızı görevlendirdim, istediğiniz zaman gelip filmi takacak."

"Kumanda nerede?" diye yineledi kadın sorusunu; ama bu sefer biraz sinirliydi.

"Kumandayı size veremeyiz o zaman kanalları izlersiniz, ben bunun pek iyi bir fikir olduğunu..."

"Biliyordum zaten, benim hakkımda abuk subuk haberler çıkıyor değil mi?" diye bağırdı kadın, Müge'nin sözünü bitirmesine izin vermeyerek.

"Hayır, yanılıyorsunuz sizin hakkınızda haber çıkmıyor."

"O zaman neden televizyon izleyemiyorum?" diye sordu kadın sinirden titreyen sesiyle.

"Sağlığınızı, kendinizi düşünmenizi istiyoruz. Sinirleriniz bozuldukça iyileşme süreciniz de uzuyor. Lütfen artık bağırıp çağırmayın." dedi Müge, kadının saçlarını okşayıp onu sakinleştirmeye çalışarak.

Kadın, gözlerini tavana dikip derin bir "Offf!" çekti.

"Bakın, televizyonda sinir bozucu bir haberle karşılaşırsanız, çarpma yüzünden geçirdiğiniz travma..."

"Tamam tamam yine başlamayın, siz `travma` dedikçe başıma korkunç bir ağrı saplanıyor." dedi kadın sıkıntıyla.

"İşte ben de bundan bahsediyordum, sıkıntıdan kaynaklanan bu baş ağrıları pek iyiye işaret değil. O yüzden başınızı ağrıtacak konulardan uzak duralım. Bana senaryonuzu anlatmaya devam edin, sizi mutlu eden tek konu bu."

"Evet, haklısınız." deyip biraz düşündükten sonra "O kavga bizi çok sarsmış olsa da birbirimize yakınlaşmamızı sağlamıştı, tabii kısa bir süre için. Annem söylene söylene yüzümüzdeki yaraları temizleyip yara bantlarını yenilerken birbirimizin elini tutuyorduk güç almak istercesine. Ne kadar söylense de dayanışmamıza şahit olan annem, durumdan pek de şikayetçi sayılmazdı. Aslında babam bile halimizden etkilenmişti. Birkaç gün sonra cezamız bitti ve okula geri döndük. Yüzümüzdeki yaralar hâlâ iyileşmediği için Burcu, Naz ve ben sınıfın maskarası olmuştuk. Tabii olayda Selin`in parmağı da yok değildi. Önüne gelene nasıl kavga ettiğimizi; dayak yiyip bayılışımızı; bizi, kendisinin ve çevredeki esnafın ne zorluklarla kurtardığını, yerden kaldırıp ayıltabilmek için dünya kadar su harcadıklarını anlatmış ballandıra ballandıra."

"Sözünüzü kesiyorum; ama Selin de ceza almamış mıydı?"

"Almamış, kurnaz. `Ben oradan geçiyordum, kavga ettiklerini gördüm, ayırmaya çalıştım.` demiş okul yönetimine."

"Gerçekten çok kurnazmış."

"Zaten hiç kavga etmiş gibi değildi, yüzünde sadece ufak bir çizik vardı. Eee bende de öyle boy bos olsa devirirdim üç beş kişiyi. Neyse bizim nasıl dayak yediğimizi anlattığı gibi, kavganın Kerem yüzünden çıktığını da anlatmış cümle âleme. Tabii bir araba dolusu dayağı kendisi yüzünden yediğimizi duyan Kerem, böbürlene böbürlene dolaşmaya başladı etrafımızda. Naz her zamankinden daha fazla ilgileniyordu Kerem`le ama Kerem`de bir tuhaflık vardı. Sanki gözü bende gibiydi. Üstelik Burcu da hissetmişti. Teneffüslerde Naz`ın markajından kurtulup yanıma gelmeye çalışıyordu.

Durumu fark eden Burcu, kulağıma eğilip `Kanka, Kerem gözünü ayırmadan sana bakıyor, sanırım senden hoşlanıyor. Başımız büyük belada.` dedi korka korka. Ertesi gün kırk beş dakikalık teneffüste aşağıdaki büyük kantinde Burcu`yla birlikte oturuyorduk. Yan yana içeriye girdiler, Naz sürekli bir şeyler anlatıyor; fakat Kerem dinliyormuş gibi rol yapmaya bile gerek duymadan dikkatle etrafı süzüyor, birini arıyordu. Ve göz göze geldik, gülümsedi. Naz`ın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı ve Naz başını sallayıp tost kuyruğuna yöneldi. Naz`dan kurtulan Kerem, eliyle saçlarını düzeltip sinsice gülümseyerek bize doğru yürümeye başladı. Burcu da, ben de heyecandan ne yapacağımızı bilemiyorduk. `Umarım buraya gelmiyordur. Ne dersin kaçalım mı?` dedi Burcu telaşla. Sinirden olsa gerek, içimden gülmek geldi. Kerem yan taraftaki sandalyeyi çekip yanıma oturdu ve `Ne yapıyorsunuz kızlar?` dedi gözlerini gözlerime dikerek. `Hiiiçççç, biz de kalkıyorduk.` dedi Burcu, heyecandan yüzü pembeleşmeye başlamıştı. `Kalkacaksan biz seni tutmayalım, zaten ben de Cansın`la özel olarak görüşmek istiyordum.` dedi ve başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. `Naz hakkında mı?` diye sordum, anlamamazlıktan gelerek. Umursamazca gülümsedi, `Hayır, ikimizin hakkında.` dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Sonra, neden gitmiyorsun, dercesine Burcu`ya baktı. Burcu mecburen `Sonra görüşürüz.` deyip yerinden kalktı. Merdivenleri çıkarken arkasından bakakaldım. Çenemden tutup yüzümü kendisini çevirdi ve `Ben senden çok hoşlanıyorum.` dedi. `Naz!` dedim çaresizce. `Naz`la sadece arkadaşız, o da bunun farkında.` dedi ve tam bu sırada elinde iki tane tostla Naz beliriverdi önümüzde. Mavi gözlerini açmış yiyecek gibi bize bakıyordu. Sandalyemi, Kerem`inkinden uzaklaştırıp `Neredesin? Biz de senden bahsediyorduk.` dedim bozuntuya vermemek için. Konuşmadı, Naz, tek kaşını kaldırıp mavi gözleriyle bana kötü kötü bakmaya devam ederek elindeki tostlardan birini Kerem`e uzattı. O delici bakışlara daha fazla dayanamadım. `Benim gitmem lazım.` diyerek yenimden fırlayıp merdivenlere doğru koşmaya başladım. Burcu

meraklı gözlerle merdivenlerin başında beni bekliyordu. `Ne dedi?` diye sordu. Cevap vermedim. Onu kolundan tutup merdivenleri çıkmaya devam ettim. Bir yandan hızıma yetişmeye çalışıyor, bir yandan da `Ne dedi?` diye sormaya devam ediyordu. Sınıfa girip sıramıza oturduk, heyecanımı yenebilmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra benimle birlikte Naz`ın gazabına uğrayacak olan can dostuma yaşananların tamamını en ince ayrıntısına kadar anlattım. Zaten kızarmış olan yüzü artık bordoya çalıyordu, dehşete kapılmışcasına gözleri büyüdü ve sadece `Bittik kanka.` diyebildi."

"Demek o kadar korkuyordunuz Nazmiye`den." dedi Müge kahkahalar atarak.

"Onun yüzünden aldığımız disiplin cezalarını, işittiğimiz azarları düşünürsek korkmamak elde değildi. Neyse, iki ders sonra Naz ve Kerem yanımıza geldi. `Cumartesi günü Titanik`e gidelim mi? Kerem`in arkadaşı biletleri ayarlayacakmış.` dedi Naz heyecanla. Kerem, Naz`ın yanında sinsice gülümseyip göz kırptı bana. `Hayır.` dedim can havliyle. `Gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum, neden bizimle gelmiyorsun?` diye sordu ellerini beline koyup mavi gözlerini açarak. Tek kelime edemeden öylece baktım kaldım. `Hem sen olmazsan annem bana da izin vermez, lütfen gidelim.` dedi Naz ısrarla. `Tamam ama Burcu da gelecek.` dedim ve sözümü bitirir bitirmez sıranın altından sıkı bir tekme geldi bacağıma. Kerem istediğini almanın mutluluğuyla gülümsedi, bana göz süzerek ve Naz`la birlikte `Tamam.` deyip sıralarına geri döndüler. Burcu, `Ne yaptın? Sen delirdin mi? Ben gelmiyorum.` diye fısıldadı kulağıma korkudan titreyen sesiyle. `Beni yalnız bırakma, lütfen. Sen yanımdan ayrılmazsan Kerem benimle konuşamaz. Hem sen benim kankam değil misin? Yanımda olmalısın.` dedim yalvarırcasına. `Olamaz, Naz bizi parçalara ayıracak.` dedi umutsuzca."

"Gittiniz mi filme?" diye soru Müge merakla.

"Evet, hayatımın en güzel dakikalarını ve en korkunç dakikalarını bir arada yaşadım." dedi kadın iç geçirerek.

"Neden?"

"Aşık oldum. Orada hayatımın aşkını buldum."

"Kerem mi?" diye bağırdı Müge heyecanla.

"Tabii ki hayır. Bora, Kerem`in arkadaşı Bora. Annem, hafta sonları, doğum günleri ve önemli günler dışında evden çıkmamıza izin vermezdi. Hele de daha yeni okuldan disiplin cezası almışken izin verebileceğini pek sanmıyordum. Ama Naz ne yaptı, etti babamın karşı çıkmalarına rağmen sinemaya gitme iznini koparttı, tabii tek bir şartla: Bizi sinemaya annem bırakacak ve dönüşte de annem alacaktı. Cumartesi sabahı duşumuzu aldık, günler önceden seçtiğimiz en güzel elbiselerimizi giyip saçlarımızı yaptık. Naz gizlice annemin odasına girip dudaklarına tuhaf renkli bir ruj ve kirpiklerine de yüzüne gözüne bulaştırarak rimel sürmüş. Karşımıza palyaço gibi çıkınca dayanamayıp annemle birlikte kahkahalara boğulduk. Neyse, Naz yüzünü yıkayıp geldikten sonra annemin öğütleri eşliğinde arabaya bindik. Sinemaya gidene kadar, kavga etmekten tutun da erkeklerin isteklerine kadar bir dünya nasihat dinlemek zorunda kaldık. Sinemaya yaklaştıkça Naz`ın heyecandan, benimse korkudan, elimiz ayağımız titriyordu. Trafikten dolayı annem arabayı park edemedi, sadece birkaç saniyeliğine sağ tarafa çekip bizim inmemize izin verebildi. Sinemanın yan tarafındaki kafede Burcu, Kerem ve inanılmaz yakışıklı bir çocuk oturmuş bizi bekliyorlardı. Yanlarına gittik, selamlaşıp öpüştük ve isminin Bora olduğunu öğrendim, o inanılmaz yakışıklı esmerin. Bizim için ayrılan sandalyelere oturduk, Bora tam karşımdaydı. O da benden etkilenmiş olacak gözlerimiz birbirine kenetlendi adeta. Kalbim öylesine hızlı atmaya başladı ki konuşulanları duyamaz hale geldim. Kerem bize Bora`nın babasının sinemanın sahibi olduğunu, bu yüzden de filmleri hep en güzel yerlerde izlediklerini anlatıyordu. Bir ara Burcu`nun bana seslendiğini duydum; ama ben, bir türlü gözlerimi Bora`dan alıp Burcu`ya cevap veremedim. Çevremizdekilerin ne düşündüğünü umursamadan birbirimizin gözlerinin içinde kaybolduk." dedi kadın ve sustu.

"Neden devam etmiyorsunuz?"

"Şey... Kusura bakmayın yarın devam etsek." dedi kadın utana sıkıla.

Müge, "Asıl siz kusura bakmayın. Hemen hastabakıcıya çağırayım, bezi değiştirsin." deyip odadan ayrıldı.

12. GÜN

Kadın kahkahalarla gülerken oda kapısı açıldı, doktor ve hemşire içeriye girdiler.

"Komedi filmi mi?" diye sordu Ali Bey, plazmaya bakarak.

"İlk Elli Öpücük. Gerçekten çok komik, ne zamandır izlemek istiyordum." dedi kadın gülmeye devam ederek.

"Sakıncası yoksa kapatabilir miyiz? Sonra devam edersiniz." diye sordu Ali Bey. Kadın, evet anlamında başını salladı. Ali Bey televizyonu kapattıktan sonra,

"Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Aslında dün verdiğiniz haberden sonra moralim çok bozuldu; ama film izlemek iyi geldi."

"Sevindim. Baş ağrılarınız devam ediyor mu?" diye sordu doktor, kadının ateşini ölçerken.

"Ağrım yok, her şey yolunda."

Ali Bey, kadının ayak parmaklarını kontrol ettikten sonra hemşireye "Hastabakıcıyı çağırır mısınız?" dedi.

Hemşire odadan çıkınca Ali Bey, "Sırt bölgesinde bası yarası olup olmadığını kontrol etmek için sizi çevirmemiz gerekiyor." dedi.

Kadın endişeyle "Bası yarası ne demek?" diye sordu.

"Uzun süre yatan hastalarda görülen yaralar." diye açıklamada bulundu doktor.

Hemşire ve hastabakıcı içeriye girince Ali Bey, "Çevirelim lütfen." dedi.

İki kadın, doktorun da yardımıyla alçılar içindeki hastayı yüzüstü yatırdılar. Doktor kontrollerini bitirdikten sonra, "Her şey yolunda." dedi ve hastayı eski haline getirdiler.

Hemşire, hastabakıcı ve doktor işlerini bitirip dışarıya çıktıktan sonra oda kapısı tekrar açıldı.

"Ali Bey`le konuştum, sağlık durumunuz iyiymiş. Gördüğüm kadarıyla moraliniz de düzelmiş." dedi Müge gülümseyerek ve her zamanki yerine oturdu.

"Film izlemek, beni oldum olası mutlu eder. Teşekkür ederim, bu gerçekten iyi bir fikirdi."

"Bir şey değil, yeter ki siz mutlu olun."

"Dünden beri izlediğim üç film de çok güzeldi; ama hiçbiri benimki kadar güzel olamaz." dedi kadın keyifle.

"Ona ne şüphe, sizin film gerçekten harika. Aşk, nefret, kıskançlık, macera, acı, gözyaşı... hepsi bir arada."

"Evet." dedi kadın kahkahalar atarak.

"Eee... dinliyorum, Bora`yla gözleriniz birbirine kilitlendi, sonra..."

"Filmi izlemek için salona girdik. İnanılmaz bir yer kapma macerası yaşandı." deyip kahkahalarla güldü ve devam etti. " Bora ve ben yan yana, Burcu benim yanıma, Naz Kerem`in yanına ve Kerem de benim yanıma oturmak istiyordu. Işıklar söndü, kapkaranlık salonda kör dövüşü yapıyorduk sanki. Reklamlar başladı, arkadakiler rahatsız olup `Oturun artık çocuklar.` diye bağırdılar. Ben, hemen arkamdaki koltuğa bırakıverdim kendimi ve benim ardımdan herkes oturdu. En başta Burcu, Bora, ben, Kerem ve

yanında Naz sıralanıverdik. Burcu hariç hepimizin isteği olmuştu, aslında Burcu da halinden pek şikâyetçi sayılmazdı. Karmaşadan ne kadar uzak dursam o kadar iyi, dermişcesine bakıyordu. Ama ben bir yanımda Kerem, diğer yanımda Bora'yla karmaşanın tam ortasında kalmıştım. Ve film başladı... Bora'ın etkileyici parfüm kokusunu içime çekerek harika bir aşk filmi izleyecektim.

İlerleyen dakikalarda Bora'nın bana doğru yaklaştığını hissettim ve ben de ona yaklaştım. Önce omuzlarımız sonra kafalarımız birbirine değdi. Ara sıra birbirimizin yüzüne bakıp gülümsüyorduk. Sonra Kerem'in yanımda kıpırdandığını hissettim; o da bana doğru yaklaşmaya çalışıyordu. Bora'ya iyice yanaştım ve hatta koluna girdim, bana bakıp gülümsedi, karanlıkta ne yaptığımız belli olmuyordu. Film çok güzeldi; fakat alt yazıları okumaya fırsat bulamadığım için konuyu pek anlayamamıştım.

İlk bölüm bitti ışıklar açıldı, hemen toparlandık. Yerimden fırlayıp `Hadi, tuvalete gidelim.` diyerek Burcu'nun kolundan tutup aşağıya koşmaya başladım. Kimsenin peşimizden gelmediğinden emin olduktan sonra salon kapısının yanındaki koltuklara oturup Burcu'ya olanı biteni anlattım. `Farkındayım kanka; ama Kerem peşini bırakmayacakmış gibi görünüyor.` dedi Burcu iç çekerek. `Boş ver, film çıkışında Naz onun hakkından gelir. Ben de bu arada Bora'yı tavlarım.` dedim kendimden emin.

Kapının önünde bekledik ve ancak ışıklar sönünce salona girdik. Yerime oturur oturmaz az önceki pozisyonuma geri döndüm. `Seni çok özledim.` diye fısıldadı Bora kulağıma. İçim titredi, kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı çarpıyordu. Elimin üzerinde bir sıcaklık hissettim, gıdıklarcasına parmaklarının üzerinde dolaşıyordu. Sonra sıkıca elimi tuttu. Yanaklarımdan alev çıktığını hissediyordum, sanırım kızarmıştım. Hani Burcu heyecanlandığında kıpkırmızı olur ya aynen öyle.

Sonra öbür elimde de aynı sıcaklığı hissettim, Kerem atağa geçmişti. Kerem'e baktım göz göze geldik, sinsice gülümseyip göz

kırptı bana. Ne yapacağımı bilemez haldeydim, çaresiz hızla çektim elimi elinden ve Bora'ya daha da yaklaştım. Bir daha Kerem'in yüzüne bakamadım, çok dokunmuş olmalı; çünkü Titanik, buzdağına çarparken başını ellerinin arasına almış hüngür hüngür ağlıyordu. Hepimiz durumun farkındaydık eminim Naz da öyleydi. Bora durumdan tedirgin 'Ne oluyor buna böyle?' diye fısıldadı kulağıma. 'Sanırım kardeşimle araları bozuldu.' dedim umursamazca. 'Bana telefon numaranı verir misin?' dedi yüzünü yüzüme iyice yaklaştırarak. 'Kalem kağıt yok yanımda.' dedim. 'Olsun, sen söyle ben aklımda tutarım.' dedi. Söyledim, birkaç kere tekrarladı. 'Unutma.' dedim. 'Seni unutmak mümkün mü?' dedi. Yüzü yüzüme öylesine yakındı ki... Sanırım Kerem halimizi gördü. Başı avuçlarının arasında, öne doğru eğilip titreye titreye ağlamaya devam etti; ama bu sefer ağlayışı çok daha şiddetliydi. Ve filmin en duygusal sahneleri başladı. İçim aşkla dolmaya başlamışken kavuşamayan aşıkları izlemek, beni derinden yaralamıştı. Hüngür hüngür ağlıyordum, Bora da öyle. Yanaklarımız öylesine yakındı ki gözyaşlarımız birbirine karıştı. Kerem, filmi izlemeden ağlamaya devam ediyordu. Ve Leonardo Di Caprio öldü, gözyaşlarımız sel olup akmıştı. Film bitip ışıklar açıldığında herkesin elinde mendil, yüzünde aynı acılı ifade vardı, Naz hariç. Burcu, kıpkırmızı olmuş burnunu çekerek 'Ne kadar acı.' dedi ve ağlamaya devam etti. Kerem yüzümüze bile bakmıyordu. Toparlanıp ayağa kalktık, kalabalığın arasında yavaşça merdivenleri indik. Bora hâlâ elimi tutuyordu. Sinemanın kapısından çıkar çıkmaz annemin arabasını gördüm ve telaşla elimi Bora'nın elinden çektim. Önce sarılıp Bora'yla vedalaştım, sonra Burcu'yla ve Kerem'e baktım; arkasını dönmüş yürüyordu. 'Sonra görüşürüz.' diye bağırdım; ama Bora'yı ve Burcu'yu kastederek. Koşarak arabaya bindik.

Naz tek kelime etmiyordu. Annem film hakkında sorular sormaya başladı. Naz konuşmuyordu, ben de doğru düzgün izleyememiştim. 'Çok güzeldi, sonunda çocuk öldü, çok ağladık.' diye geçiştirdim. Öylesine mutluydum ki ağlamaktan kızarmış gözle-

rim ışık saçıyordu sanki. İçim kıpır kıpırdı, bir türlü yerimde duramıyordum. Eve gider gitmez alelacele üzerimi değiştirip telefona en yakın yere oturdum. Naz yanıma gelip `Hiç göstermiyor; ama çok duygusal bir çocuk.` dedi. Neden bahsettiğini anlayamadım, sanırım aşktan kafam karışmış olacak. `Kim?` diye sordum. `Kerem. Baksana film boyunca ağladı. Bense tek damla gözyaşı dökmedim.` dedi, yüzüme tuhaf tuhaf bakarak. Sözleri kafamı iyice karıştırmıştı. Birincisi, Kerem benim yüzümden ağladı; ikincisi, o senin duygusuzluğun, demek geldi içimden; ama demedim tabii. `Evet bir erkeğe göre oldukça duygusal.` diyebildim sadece, gülmemek için kendimi sıkarak. `Sence ağlamasının başka bir sebebi olabilir mi?` dedi şüpheli gözlerle beni süzerek. Tamam sadede geldik, diye geçirdim içimden. `Bilmem, ben sadece Bora`yla ilgilendim.` dedim umursamazca. `Evet, hoş bir çocuktu.` diye geçiştirdi ve asıl soru geldi ardından `Geçen gün kantinde ne konuştunuz?` Hemen yalan üretemediğim için `Hatırlamıyorum.` deyiverdim. Sinirlendi, mavi gözlerini açarak `Senin hakkında konuşuyorduk, demiştin.` `Aaa evet, senden bahsetti, arkadaşlığından ne kadar hoşlandığını söyledi.` `Sadece arkadaşlık mı?` diye sordu şüpheyle. `Evet ben de aynı şeyi sordum. Sadece arkadaş olarak mı görüyorsun Naz`ı, dedim. Ama bilirsin erkekler biraz geç olgunlaşır, eminim zamanla senin kendisine ne kadar uygun olduğunu anlayacaktır.` dedim ona moral verebilmek için. Durgunlaştı, iç çekerek yanıma oturdu: `Evet, arkadaşlığımdan hoşlandığına eminim; ama bazen sıkıldığını hissediyorum, aklı başka yerdeymiş gibi.` `Biliyorum, Kerem oldukça eğlenceli; ama normalden çok daha çocuksu, yaptığı yaramazlıkları düşünürsek. Bence şimdilik arkadaşlığıyla yetinmelisin, zaten tüm vaktini seninle geçiriyor.` dedim. `Haklısın.` dedi isteksizce. Bir terslik olduğunun o da farkındaydı; ama erkeklerin düşünceleri hakkında yorum yapmak için henüz daha çok küçüktük."

"Kerem`in sizden hoşlandığını anlayamadı mı?"

"Anlamıştı, yani anlamış olmalıydı; ama bu gerçeği, kendine itiraf etmesi oldukça zordu. İyi bilirim bu duyguyu; çünkü ben de Bora için aynı şeyleri hissettim."

"Aradı mı?"

"Önceleri çok umutluydum, her telefon çalışında kalbim deli gibi çarpıyor, heyecandan tir tir titriyordum. Telefonu genelde Öznur Abla açardı, beni çağırsın diye gözünün içine bakardım; ama çağırmazdı. Umutlarım tükenmişti, artık telefonun çalması beni heyecanlandırmıyor, aksine hüzünlendiriyordu. Bir hafta on gün kadar geçti, gözlerimdeki aşk dolu mutlu bakışlar yerini durmak dinlenmek bilmeyen yaşlara bıraktı. Gözümü kapatır kapatmaz hayali beliriveriyordu karşımda, baktığım her yerde onu görüyordum sanki."

"Vay be, ne aşk!"

"Çocukluk aşkı deyip güler geçersin; ama öyle değildi. Bunu ben de büyüdükçe anladım. Yeniden âşık oldum, hem de birkaç kez; ama hiçbiri, kalbimi Bora`nın aşkı kadar hızlı çarptıramadı. Belki devam etmediği, içimde kaldığı için böyle hissettim, bilmiyorum. Tek bildiğim, gözlerimin hep onu aradığı. Bir keresinde okullar arası basketbol maçı vardı. Ev sahibi takım bizdik. Maçı izlemek için spor salonuna giden merdivenlerde Burcu`nun koluna girmiş, isteksizce ilerliyordum. Her zamanki gibi Bora`dan bahsediyorduk. Gözlerimin dolduğunu hissetti Burcu, `Üzülme be kanka bu da geçer.` dedi sırtımı ovalayarak.

Merdivenleri bitirdik, tam karşıdaki kafeteryada basketbol formasıyla Bora, Kerem`le konuşuyordu. `Bora.` dedim ve olduğum yerde dondum kaldım. `Saçmalama.` dedi Burcu. Merdivenlerin başında durmuştuk, arkadan gelenler söylene söylene bizi yan tarafa doğru itiyorlardı. `İnanmıyorum gerçekten Bora.` diye bağırdı Burcu. O anda sanki kalbimi bir el avuçlarının içine almış, düzensizce sıkıp bırakıyordu; hareket edemiyordum. Burcu, beni kalabalıktan uzaklaştırmak için yan tarafa sürükledi. Hesap sormalı-

yım, neden beni aramadığını, döktüğüm gözyaşlarının sebebini öğrenmeliydim. Şuursuzca Bora'ya doğru koştum. Göz göze geldik. Başını öne eğdi. 'Neden beni aramadın?' dedim. Cevap vermedi. 'Neden beni aramadın?' diye bağırdım tekrar. Yüzüme baktı, yutkundu, gözleri kızarmıştı, cevap vermek ister gibiydi; ama vermedi. Kerem'e dönüp 'Sonra görüşürüz.' dedi titrek sesiyle ve arkasına bakmadan koşmaya başladı. Koşup ona yetişmek istedim; ama adım atmaya bile halim yoktu. 'İşte, Bora böyle ayran gönüllüdür, seni önceden uyarmalıydım.' dedi Kerem acı dolu yüz ifadesiyle ve yürüdü gitti.

Kaldırıma çöktüm, Burcu ellerimi sıkı sıkı tutuyordu. 'Hayvan.' diye bağırdı. Hıçkırıklarım boğazımda düğümlenmişti, ağlasam açılırdım; ama ağlayamadım. Kalabalık yol bir anda karanlığa büründü. Burcu beni teselli etmeye çalışıyordu; ama duyamıyordum. Deli gibi çarpan kalbimin sesiyle baş başaydım. O soğuk kaldırımda ne kadar oturdum bilmiyorum. Sadece Burcu'nun beni kaldırdığını ve yürümeye devam ettiğimizi hatırlıyorum. Spor salonuna girdik, Kerem ve Naz'ın bize ayırdığı yerlere oturduk. Oyuncular sahaya çıktı, tezahürat başladı, salon yıkılıyordu adeta. Ben hiçbir şey duyamıyordum. Bora'yı gördüm, sahanın orta yerinde, başı öne eğik öylece duruyordu. Hakem maçı başlattı. İsteksizce bir o tarafa bir bu tarafa koşuyordu, top eline bile değmemişti daha. Bir ara başını kaldırıp izleyenlere baktı, niyeti beni görmek miydi bilmiyorum; ama ne kadar çok istesem de göz göze gelemedik. Sonra biri 'Bora!' diye bağırdı. Öğretmenleriydi herhalde. 'Hadi.' dedi. 'Hadi koş.' Silkelendi Bora, koşmaya başladı. Top artık ondaydı. Takımına sayı üzerine sayı kazandırıyordu. Ona odaklanmıştım, gözlerimden süzülen yaşları Burcu'nun uzattığı mendille silerek izliyordum yaptığı her hareketi. Yüzüne bakıyordum, hatlarını ezberleyebilmek için. Bir daha onu göremeyeceğimin farkındaydım."

"Bir daha göremediniz mi?"

"Yıllar sonra görebildim."

"İnanmıyorum, çok acı."

"Maçtan sonra üç dört gün kendimi toparlayamadım, ağlamaktan gözlerim balon gibi olmuştu. Annem, babam, öğretmenlerim sürekli neyim olduğunu soruyorlardı. Saçma sapan bahaneler uydurup soruları geçiştiriyordum. İçimi sadece Çilek'e dökebiliyordum. Sonra sadece Bora'yı anlatan bir defter tuttum. Acımı sayfalara döktüm, sayfalar doldu. Sadece iki kere gördüğüm biri için bir defter dolusu sayfa yazdığıma kendim bile inanamadım; ama yazdım işte, hem ağladım hem yazdım. Ve bir gün ağlamayı kestim, göz pınarlarım kurudu sanki. İstesem de ağlayamıyordum. Sustuğuma sevindi herkes. Göğüs kafesimin içinde yangın çıkmış gibiydi. İçim yanıyordu; ama görünüşte her şey yolundaydı. Artık Bora'dan bahsetmiyordum; ama sadece dilim bahsetmiyordu; kalemim hâlâ onun için sayfaların üzerinde dolanıp duruyordu. Toparlanmam çok zaman aldı. Bir gün Burcu, 'Hepsi Kerem'in hatasıydı.' dedi. 'Evet, birlikte sinemaya gitmemeliydik.' dedim, aslında ağzımdan çıkanlara kendim bile inanamamıştım. Bora'yla tanışmamış olmayı tercih ediyordum. 'Onu kastetmedim, bence aranızı Kerem bozdu.' dedi. Bir anda gözümün önünde şimşekler çakmaya başladı. Bunu düşünemeyecek kadar aptal olabilmeme şaşırdım."

"Bence de." dedi Müge heyecanla.

"Daha önce de dediğim gibi aşktan gözlerim kör olmuştu adeta. Ayrıca bu tip kurnazlıkları düşünemeyecek kadar küçüktük; ama anlaşılan Kerem düşünebilmiş. Onu bir kaşık suda boğmak istedim."

"Yapabildin mi?"

"Hayır." dedi kadın derin bir iç çekerek. "Uzun süre ondan nefret ettim yüzünü bile görmek istemedim; ama sonra üzüntümle birlikte nefretim de hafifledi. Ayrıca Naz'la araları iyiydi, benden umudu kesmiş gibiydi."

"Naz`la mı çıkmaya başladı?"

"Çıkmak, onların ilişkisini anlatmak için doğru kelime mi bilmiyorum; ama çıkıyor gibilerdi. O olaydan sonra Kerem uzun süre yanıma yaklaşamadı, Naz da mutlu görünüyordu. Çok üzüldüğüm, kırıldığım o dönemde bir de Naz`la uğraşmak zorunda kalmadığım için kendimi şanslı hissediyordum."

"Yani, her şeyi kabullendiniz."

"Evet, zaten başka çarem de yoktu. Şu anda anlattıklarım sana saçma geliyor olabilir; ama liseli bir kız için durum buydu."

"Sanırım bunu senaryoda uzun uzun anlatmışsınızdır."

"Anlattım tabii, anlatmaz olur muyum? Bora benim hayatımın aşkıydı. Özellikle sinema sahnesi oldukça ilgi çekiciydi."

"Ve basketbol maçı..."

"Evet, filmin en hüzünlü sahnelerinden biri." dedi kadın gözleri dolarak. Kapı açıldı ve elinde tepsiyle hemşire girdi içeriye.

"Yemek vakti." dedi gülümseyerek.

"Yarın size yeni filmler getiririm." dedi Müge ve odadan ayrıldı.

13. GÜN

Oda kapısı açıldı, yanında bir hemşireyle doktor girdi içeriye. Kadın hayran hayran filmin bitiş müziğini dinliyordu. "Çok güzeldi." dedi Ali Bey sormadan.

"Bugün nasılsınız?" diye sordu Ali Bey kadının yaralarını kontrol etmeye başlayarak.

"Çok iyiyim. Filmin müziklerini düşünüyorum sadece." dedi kadın gülümseyerek.

"Hangi film?" diye sordu Ali Bey şüpheyle ve kadının ateşini ölçtü.

"Benim filmim ya da beni hastaneye düşüren filmim de diyebiliriz." dedi kadın alay edercesine.

Doktor ve hemşire, sanki kadının neden bahsettiğini anlamamışcasına birbirlerine baktılar.

"Ne oldu, bir terslik mi var, yoksa filmle mi ilgili?" diye sordu kadın endişeyle, şahit olduğu o tuhaf bakışmanın ardından.

"Yooo, her şey yolunda." dedi doktor, gözlerini kaçırıp kadının ayak parmaklarını kontrol etmeye başladı.

Kadın, doktorun hassas konularda verdiği tuhaf tepkilere alışmıştı artık. Sorularına doğru cevapları alamayacağını bildiğinden, ne kadar zor olsa da sabredip Müge`le konuşmanın en doğrusu olduğuna karar verdi ve sustu. Ali Bey başka bir sorunun daha gelebileceği endişesiyle alelacele kontrollerini bitirip hemşireyle birlikte odadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Kadın, Müge`yi görür görmez,

"Filmle ilgili bir terslik mi var?" diye sordu heyecanla.

"Bunu da nereden çıkardınız?" dedi Müge şaşkın şaşkın.

"Ali Bey. Ali Bey`e filmle ilgili bir şeyler söyledim, sanki film yokmuş gibi tuhaf tuhaf tepkiler verdi."

"Neden acaba?" dedi Müge dudak bükerek. "Ne söylediniz?" diye sordu sonra. Bu duruma onun da anlam veremediği her halinden belliydi.

"Hastaneye girmeden önce film müzikleri üzerinde düşünüyorduk daha karar verememiştik. Ali Bey`e `filmimin müzikleri` deyince..."

"Tamam, tamam şimdi anladım." dedi Müge kahkahalar atarak.

Kadın gözlerini heyecanla açmış içini rahatlatacak haberi bekliyordu.

"İki gün önce haberlerde çıktı, yönetmen film müziklerine karar vermiş. Daha doğrusu adını aklımda tutamadığım ünlü bir besteciyle çalışmaya başlamışlar."

"Eee, bunun nesi kötü? Niye öyle davrandı?" diye sordu kadın hâlâ endişe içindeydi.

"Siz sanatçılar bu tür konularda çok hassassınız ya, o yüzden yanlış bir şey söyleyip sizin moralinizi bozmak istememiştir. Sonuçta eserinizin üzerine titrediğinizi hepimiz çok iyi biliyoruz."

"Evet, aslında üzülmedim diyemem, ben de orada olmayı çok isterdim. Umarım ortaya iyi bir iş çıkar yoksa elimden çekecekleri var." dedi kadın, kendinden emin bir tavırla.

"Eminim güzel olur zaten dinlerken bile çok etkilendim, kim bilir izlemek ne kadar heyecan verici olur."

"Merak etme buradan bir çıkayım, gala gecesine sana bir bilet ayarlarım." dedi kadın en ukala tavrıyla.

"Gerçekten mi? Çok sevinirim."

"Ama ben dinlemeye devam etmek istiyorum. Bora`dan sonraki aşkınızı anlatacaktınız."

"Hayır, anlatmayacaktım; çünkü Bora`dan sonraki aşkıma daha çok var. Bir sene kadar kendime gelemedim, aslında kendime gelmeme izin vermediler desem daha doğru olur. Kerem ve Naz`ın düzgün giden ilişkileri Kerem`in saçmalamaları yüzünden bozulmaya başladı. Naz güzel kopya verip iyi notlar almasını sağlasa da Kerem`i bir türlü elinde tutamıyordu. Zaten öğretmenler de çok şikâyetçiydi. Bir daha okulu yakmaya kalkışmamıştı; ama sınıfın düzenini bozmasına bir türlü engel olamıyorlardı. Derste uçak savaşı yapması, sıraları kırıp beyzbol oynaması ve pencereden aşağıya yediği çiğdemlerin çöplerini atması pek de hoş karşılanmıyordu. Bunlar Naz için komik olsa da Kerem, zamanla onun da sabrını taşırmayı başardı.

Okulun biraz ilerisinde bir atari salonu vardı. Tabii o zamanlar bilgisayarlar bu kadar yaygın değildi, zaten oyun da oynanmıyordu. Neyse o gün ilk ders coğrafya sınavı vardı. Kerem her zamanki gibi çalışmamıştı. Naz`ın verdiği kopyaları bile doğru düzgün anlayamıyordu. Öğretmen şüphelendi ve Naz`ın yerini değiştirdi. Sınavdan sonra feci kapıştılar. Naz, `Bıktım senin sorumsuzluklarından.` diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Öbür ders Kerem sınıfta yoktu. Naz fellik fellik Kerem`i arıyordu. Sonra revir kağıdı aldığını ve revire gittiğini öğrendik. Fakat bir türlü revirden gelmek bilmiyordu. Naz uzun teneffüste revire gitti. Doktor, Kerem`in çok hasta olduğunu, ona izin kağıdı verdiklerini ve okulun yatakhanesinde yatmakta olduğunu söylemiş. Naz kendini suçlu hissedip ağlaya ağlaya yatakhaneye koştu."

"Ama Kerem orada da yoktu." dedi Müge kıkırdayarak.

"Evet, ne yapmış etmiş yatakhaneden kaçıp atari salonuna gitmiş. Naz deliye dönmüştü. Bu hareket bizim müdürlerimiz için okuldan atılma sebebiydi. Naz hüngür hüngür ağlayarak yanıma gelip Kerem`in yatakhanede olmadığını ve eğer öğretmenler fark ederse başının büyük belaya gireceğini söyledi. O an düşündüm Bora yüzünden döktüğüm gözyaşlarının öcünü alabilirdim; ama yapmadım, arkadaşımı ne olursa olsun ispiyonlamadım. O gün Naz, öğretmenler durumu fark etmesinler diye kendini parçaladı. Ve fark edilmedi.

Okul çıkışında Kerem, merdivenlerin sonunda sırıtarak bizi bekliyordu. Naz deli gibi üzerine saldırdı Kerem`in, tekrar kavga ettiler. Naz iki gün boyunca ağladı, Kerem`se hiç umursamadı ve hatta yan sınıftan Ece adında bir kızla görüşmeye başladı. Onları birlikte gören Naz daha çok ağladı. Ece şirin bir kızdı; Naz ona, `pörtlek göz` diyordu. Kızın kocaman kara gözleri vardı, güzeldi, alımlıydı, bence Kerem`e çok fazlaydı. Burcu, ilişkilerine iki hafta ömür biçti, ben bir hafta dedim, Naz`sa üç gün dedi. Üç gün geçti Kerem ve Ece iyice yakınlaşmışlardı. Ece çalışkan bir kızdı, zaten Kerem genelde çalışkan kızları tercih ederdi. Sınavlardan önce çıkabilecek soruları söyler, tuttuğu notları okurdu Ece, Kerem`e; aralarından su sızmıyordu. Naz deliye dönmüştü, her teneffüs bize takılıyor ve sürekli Kerem`den bahsediyordu. Doğal olarak bizim de içimiz bayılmıştı.

Bir sabah Kerem elinde koca bir hediye paketiyle sınıfa girdi. Paketi gözümüze sokmaya çalışırcasına önümüzden geçirdi. Sonra Ece girdi sınıfa ve tam da bizim önümüzde `İyi ki doğdun hayatım.` dedi Kerem nispet yaparcasına hediyeyi verirken. Naz`ın mavi gözleri büyüdü, sinirden kızardı, üzerlerine atlayacak diye korktuk. Ama yapmadı onun yerine gözlerini ayırmadan Kerem`in yapmacık hareketlerini izlemeyi tercih etti. Burcu kolumu sıkıca tutup `Kanka, Kerem`le konuşmalısın.` dedi. `Ne?` diye bağırdım.

`Baksana Naz delirmiş gibi az sonra yanımıza gelip beynimizi kemirmeye başlayacak. Kerem hakkında bir kelime daha duyarsam kusarım, konuş ve şu işi bitir, lütfen.` dedi. İstemeye istemeye kabul etmek zorunda kaldım.

Ece gittikten sonra Burcu, Naz`ı dışarıya çıkardı zaten hava alıp açılması gerekiyordu. Kerem`in yanındaki boş sıraya oturdum. Seni bekliyordum, der gibi bakıyordu. `Güzel gösteriydi.` dedim. `Beğendiğine sevindim.` dedi. `Bunu neden yapıyorsun?` diye sordum. `Sen akıllı kızsın, anlarsın.` dedi sırıtarak. `Naz çok acı çekiyor, bu oyunu bırak artık. Yoksa fena olur.` dedim tehdit edercesine. `Benimle çıkmayı kabul et, ben de bu oyunu bitireyim.` dedi kaşını kaldırıp saçını düzelterek. `Saçmalama, ben Naz`la aranızı yapmaya çalışıyorum.` dedim sinirle dişimi sıkarak. `Tüm bunları senin için yapıyorum, seni kıskandırmak için. Naz, umurumda bile değil, zaten onunla da senin ilgini çekebilmek için yakınlaştım, ben...` `Sen korkunç birisin.` dedim sözünü bitirmesine izin vermeyerek ve ayağa fırladım. Kolumdan tuttu `Naz senden nefret ediyor ve senin de ondan pek hoşlanmadığını biliyorum, neden bu kadar kafana takıyorsun?` dedi umursamazca. Kolumu sertçe çekerek `Ama bilmediğin bir şey var, senden de hoşlandığım pek söylenemez.` dedim ve arkama bile bakmadan yürüyüp gittim. Kerem`i çok kızdırmıştım, Ece`yle oynadığı küçük aşk oyununu sürdüreceğinden, Naz`ı ve doğal olarak da bizi delirteceğinden emindim.

Konuştuklarımızı, merakla bekleyen Burcu`ya anlattım. Küçük pembe dudaklarını ısırarak dinledi beni ve dehşete kapıldı. Çok üzülmüştü `Keşke konuş diye seni zorlamasaydım.` dedi. Aslında ben de üzülmüştüm; ama Bora yüzünden döktüğüm gözyaşlarının öcünü aldığım içinde huzurluydum. `Naz`a bir süre daha katlanmak zorundayız.` dedim istemeye istemeye. `Ne kadar daha? Bir gün, bir hafta, bir ay, bir yıl?..` diye bağırdı Burcu sinirle. `Sen sadece okulda dinliyorsun; ben okulda, serviste, evde, sürekli

dinlemek zorundayım.` dedim ve başımı öne eğdim umutsuzca. Birkaç dakika sonra Burcu`nun gözleri parladı, `Buldum.` dedi heyecanla. Burcu akıllı kızdı, mutlaka vardı bir bildiği. `Çivi çiviyi söker demezler mi? Naz`a yeni birini bulalım.` dedi. Önce, saçma geldi bu fikir; ama tüm gün Kerem`in yaptıklarını zırlayarak anlatan Naz`ı dinledikten ve bunalıma girdikten sonra `Tamam kanka.` dedim Burcu`ya. Kerem`e benzeyen ve boşta olan erkeklerin listesini çıkardık. Sonra onlarla Naz hakkında ve Naz`la onlar hakkında konuştuk. Eminim kendimiz için bile bu kadar uğraşmazdık."

"Sonuç alabildiniz mi bari?" dedi Müge kahkahalar atarak.

"Nerede?.. Ama en azından Kerem hakkında daha az konuşmaya başladık. Naz, terk edilmeyi içine sindiremese de alışmaya başlamıştı. Kerem ve Ece`yi birlikte görmek onu eskisi kadar çıldırtmıyordu. Bir gün fizik dersinde öğretmen bir sonraki derste laboratuvara gidip kurbağa inceleyeceğimizi söyledi. Hepimiz yüzümüzü buruşturduk; ama Kerem`in gözleri parlamıştı. `Yaşasın.` diye bağırdı. Bu bağırış yeni bir yaramazlığın ayak sesleri gibiydi.

Laboratuvara gideceğimiz günün sabahında Kerem elinde kitaplar, sırtında kocaman, eski bir çantayla sırıtarak sınıfa girdi. Fizik dersini beklemeye tahammülü yok gibiydi. İlk dersimiz edebiyattı. Zil çaldı. Öğretmen kapının önünde görünür görünmez arka taraftan bağırışlar gelmeye başladı. Herkes öne doğru koşturuyordu. Öğretmen, `Ne oluyor?` diye sordu öfkeyle. Sözünü bitirir bitirmez yerde zıplayarak ilerleyen küçük şeyleri görüp bağırarak kapıya koştu. Kapı açılmıştı, arkamızda bir kurbağa ordusuyla koridorda koşuyorduk. Tuhaf sesler çıkartarak zıplıyorlardı, sayıları çok fazlaydı. Çığlıklarımız tüm binayı inletiyordu ve sınıfların kapıları teker teker açılmaya başladı. Kurbağaların hepsi ayrı yöne doğru zıplıyor ve açık olan sınıf kapılarından içeriye giriyorlardı. O kargaşada Kerem`i gördüm, bir köşede durmuş, olanları kahkahalar atarak izliyordu. Koridor öğrenciler, öğretmenler, kat müdürleri ve kurbağalarla doluydu.

Burcu beni kolumdan tutup duvar kenarına çekmeye çalışıyordu, bastığım yerleri göremiyordum ve tam bu sırada ayağımın altından çııırrrt diye bir ses geldi. Yere baktım ayakkabının kenarlarında kurbağa bacakları vardı. `İmdat!` diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Ayağımın altında vıcık vıcık bir şey vardı, doğal olarak çok sinirlenmiştim. Ayakkabımı yere sürterek temizlemeye çalıştım; bu, beni daha da çok sinirlendirdi. Herkes öğretmenlerin eşliğinde merdivenlerden inmeye başlamıştı. Neyse bahçeye indik, hepimiz üstümüzü başımızı silkeliyorduk. O kalabalığın içinde Kerem`in sırıtan suratını gördüm, önüme çıkanı iterek yanma koştum ve aynen Selin`in anlattığı gibi yumruğumu sıktım, tüm gücümü vücudumdan alıp kolumu bükmeden sıkı bir yumruk attım gözünün üzerine. Hiç beklemiyordu. Yere yıkıldı. Parmaklarım biraz acıdı; ama buna değerdi. Ve her zamanki gibi disiplin kurulu toplandı. Kerem`in başı büyük beladaydı ve öğretmenlerin arasında ona yumruk attığım için benim de öyle."

"Olamaz, aileniz duydu mu?"

"Duymazlar mı? Babam çıldırdı özellikle de Kerem`in adını tekrar duyunca. Neyse ki çalışkan bir öğrenciydim, öğretmenler okuldan atılmamı istemiyorlardı. Ama çalışkanlık beni babamın vereceği ağır cezalardan kurtaramazdı. Harçlığım kesildi ve hafta sonları dışarıya çıkmam belirsiz bir tarihe kadar yasaklandı."

"Kerem`e ne oldu?" diye sordu Müge kıkırdayarak.

"Öncelikle Ece tarafından terk edildi. İlişkileri bir buçuk ay sürmüştü, sonuçta bizi yanıltmışlardı. Sanırım Ece de benim gibi bir kurbağanın üzerine basmış; ama o, benim kadar şanslı değilmiş; çünkü kaymış ve birkaç kurbağanın üzerine oturmuş."

"Ooo iğrenç." diye bağırdı Müge yüzünü buruşturarak.

"Neyse Kerem`in umursadığını pek sanmıyorum. Eminim duyunca gülmekten bayılmıştır. Ama okuldan atılma fikrini umursamış gibi görünüyordu. Hemen ailesini aramış. "

"Okuldan atıldı mı?"

"Hayır, ne kadar disiplinli de olsa, bir özel okuldaydık. Sanırım araya önemli birilerini sokmuşlar."

"Bu olay senaryoda var mı?"

"Aslında çekelim mi, çekmeyelim mi, diye çok düşündük ama daha enteresan olaylara yer vermeye karar verdik. Ayrıca kurbağalar, öğrenciler falan, zor bir sahne olurdu."

"Haklısınız zor olurdu. Sonra Kerem ve Naz birleştiler mi?"

"Birçok kez ayrılıp birleştiler. Kerem ben dahil birçok kızla ilgilense de Naz'dan başkasının kendine katlanamayacağını öğrendi, zamanla."

"Peki Naz, Kerem'in sizden hoşlandığını anladı mı?"

"Evet, anladı; ama bu konuda hiç..." dedi kadın ve kapı açıldı, hemşire içeriye girdi.

"Yarın görüşürüz." dedi Müge ve odadan ayrıldı.

14. GÜN

Oda kapısı açıldı, önce doktor sonra hemşire girdi odaya.

"Bu gün nasılsınız?" diye sordu Ali Bey, kadının koltuk altına derece yerleştirirken.

"İyiyim." dedi kadın, isteksizce.

"En son hangi filmi izlediniz?" diye sordu Ali Bey ortamı yumuşatabilmek için.

"Harry Potter ve sırlar bilmem nesi."

"Sırlar Odası, ben de kızım sayesinde izliyorum." dedi Ali Bey ve kadının ayak parmaklarını kontrol etmeye başladı.

"Kızınız kaç yaşında?"

"On iki." dedi Ali Bey yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle.

"Benim oğlum da çizgi film izlemeye başlamıştı. Şu hastaneden bir çıkayım ona piyasadaki tüm çizgi filmleri alacağım." dedi kadın ve derin bir iç çekip daldı gitti.

Doktor sessizce kontrollerini tamamladı. Kadının koltuk altındaki dereceyi çıkartıp baktıktan sonra, "Her şey yolunda. Sorunuz yoksa biz çıkıyoruz." deyip hemşireyle birlikte odadan ayrıldı. Hemen ardından tekrar açıldı kapı.

"Ben geldim." dedi Müge neşeyle.

Kadın tek kelime etmeden, iç çekerek tavana bakmaya devam etti.

"Ali Bey yine ne yaptı?" diye sordu Müge merakla.

"Hayır, bu sefer onunla ilgili değil. Sadece oğlumu özledim." dedi kadın sesi titreyerek.

Müge`nin de neşesi kaçtı. "Keşke elimden bir şey gelebilse." dedi üzüntülü üzüntülü.

"Kuralları biliyorum; ama bir kerecik oğlumu görsem..." dedi kadın ağlamaklı.

"Lütfen böyle yapmayın, kendinize çok büyük zarar veriyorsunuz. Aklınıza başka şeyler getirmeye çalışın, mesela bir iş için yurtdışına gittiğinizi düşünün."

"Ben oğlumu bırakıp yurtdışına gitmezdim." dedi kadın sinirle.

"Evet, yapmazdınız biliyorum ama yaptığınızı farz edin; çünkü sağlığınız söz konusu. Oğlunuz ve sevdikleriniz için kendi sağlığınızı düşünün. Hem oğlunuzun sizi hastane yatağında görmesi hiç iyi olmaz, bunları daha önce de konuşmuştuk."

"Biliyorum, zaten sırf bunun için katlanıyorum oğlumu görmemeye."

"Biraz oğlunuzdan bahseder misiniz?"

Gözlerinin içi güldü kadının ve anlatmaya başladı. "Kara gözleri, minik burnu ve kestirmeye hiç kıyamadığım siyah kıvırcık saçları var Çağan`ımın. Yüzü babasının kopyası gibi. Doğar doğmaz ağlamaya başladı, aylarca susmadı. Bir saniye olsun kucağımdan indiremezdim. Ben çok yorulduğum için sırayla gezdirirdik. Anneannesi, dedeleri, babası, babaannesi... Ama tabii en çok ben yorulurdum. Kendime hiç zaman ayıramazdım hatta Çilek`le dertleşmek için bile zaman bulamıyordum. Çok zor geçti bebekliği. Birkaç dakika uyusun diye saatlerce uğraşırdım, şarkılar söylerdim ona. Yalnız yatmaktan hoşlanmazdı; yanına, küçücük ya-

tağına kıvrılır onunla birlikte uyurdum. Önceleri gaz sancısı çektiği için ağlıyordu. Doktorun verdiği hiçbir ilaç fayda etmedi. İki buçuk aylıkken ilk dişlerini çıkardı."

"Çok erken değil mi?" diye sordu Müge şaşkın şaşkın.

"Erkendi, doktorlar genetik olduğunu söylediler. Çok komikti, küçücük damağında pirinç tanesi büyüklüğünde iki diş vardı."

"Dişleri çıktığında emzirmeye devam ettiniz mi?"

"Daha iki buçuk aylıktı, tabii ki emzirmeye devam ettim."

"Zor olmadı mı?"

"Alttaki dişler emzirmeye pek engel değildi de üsttekiler çıkınca..."

"Eyvah eyvah üsttekiler de mi erken çıktı?"

"Bütün dişleri erken çıktı. Zavallı çocuğum çok ağladı."

"Tabii, siz de çok üzüldünüz."

"İnsan çocuğunun acı çektiğini görmeye dayanabilir mi? Dişler bizi çok zorladı; ama en hırpalayıcı olan bronşitti."

"Bronşit mi geçirdi?"

"Evet, üç aylıkken bronşit oldu. Yemedi, içmedi, durmadı, uyumadı, susmadı. Çağan'a nöbetleşe bakıyorduk. Tabii hepimiz perişan olduk. Hastalık geçti ama Çağan'ın huysuzluğu bir türlü geçmedi. Geceleri her on beş dakikada bir uyanırdı, bir keresinde saydım, tam otuz altı kez uyandı."

"İnanmıyorum." diye bağırdı Müge hayretle.

"Geceleri yat kalk, yat kalk, nasıl uyuduğumu bilmezdim, kâbus gibiydi."

"Uyuyabiliyor muydunuz?"

"O kadar yorgun oluyordum ki uyuyordum mecburen; ama nasıl uyuduğumu, ben de pek bilmiyorum."

"Bakıcısı yok muydu?"

"Tanıdıkların tavsiyesiyle sayısız bakıcı adayı geldi evimize. Çoğu iyi eğitimli, tecrübeli bayanlardı. Fakat maalesef Çağan`a on günden daha fazla dayanan olmadı. Biz de çaresiz nöbetleşe durmaya başladık çocuğun başında. Çağan hepimize illallah ettirdi."

"Ya Nazmiye?"

"Naz`ın durumu o dönemde biraz karışıktı."

"Ne gibi bir karışıklık?"

"Zamanı gelince hepsini anlatacağım; ama şimdi kısaca özetlemek gerekirse benim anlattığım bazı şeylerden dolayı babam bir daha Naz`la görüşmek istemedi. Naz evden ayrılmak zorunda kaldı. Fakat gidecek yeri olmadığı için bizim yanımıza taşındı."

"Hazır babanızla araları açılmışken siz niye onu evinize aldınız?"

"Dediğim gibi uzun ve karışık bir hikâye. Sonuç olarak Naz, babamla karşılaşmamak için, biz Çağan`a nöbetleşe bakarken evimizden ayrılmak zorunda kaldı."

"Ya hamilelik döneminizde?"

"Hamilelik dönemimin sonlarına doğru yanımıza taşındı. Ama işlerimize pek karışmazdı. Söylediğim gibi kabahati büyüktü. Yanımda kalabilmek için işlerime burnunu sokmaması, daha doğrusu gözüme batmaması gerektiğini iyi biliyordu. Sadece bekliyordu. Hain planlarını uygulamak için doğru zamanın gelmesini bekliyordu." dedi ve sustu kadın. Gözlerini tavana dikti. Birer damla gözyaşı süzüldü şakaklarından ve yastığa damladı. "İşte şimdi doğru zaman geldi. Oğlum, yalnız ve çaresiz." deyip hıçkırıklara boğuldu.

"Hayır, yalnız değil; anneniz, dedesi, en iyi arkadaşınız Burcu Hanım ve bakıcısı var yanında. Hem Naz Hanım hastanede. Ne yapabilir ki Çağan`a?" dedi Müge, kadını sakinleştirmeye çalışarak.

"Siz bilmezsiniz onu."

"Biliyorum durumunuz çok zor, gözünüzle görmeden oğlunuzun iyi olduğuna inanamıyorsunuz; ama gerçekten her şey kontrol altında, oğlunuz sevdiklerinizle birlikte iyi ve çok mutlu, sadece sizi

özlüyor. Eğer böyle üzülmeye devam ederseniz, daha önce de söylediğim gibi iyileşme sürecinizi uzatırsınız, lütfen kendinizi toparlayın. İsterseniz doktora söyleyeyim size bir sakinleştirici yapsın." dedi Müge, samimiyetini göstermek için kadının elini sıkıca tutarak.

"Hayır istemiyorum, sakinleştiricilerle uyutulmaktan nefret ederim." diye bağırdı tüm siniriyle.

"Tamam, oğlunuzdan bahsetmek sizi çok üzüyor, isterseniz senaryonuzu anlatmaya devam edin, rahatlarsınız."

"Hayır, hiçbir şey yapmak istemiyorum. Lütfen gidin, beni rahat bırakın." dedi kadın öfkeyle gözlerini tavana dikti.

"Sizi bu halde bırakamam, izin verin yanınızda durayım." dedi Müge, yeniden kadının elini tutarak.

Cevap vermedi kadın, derin derin nefes alıp vererek tavana bakmaya devam ediyordu. Yarım saat kadar geçti, bu durum Müge`yi tedirgin etmeye başlamıştı.

"Kitap okumamı ister misiniz?" dedi nazikçe.

Yine cevap gelmedi kadından. Sonra öfledi ve "Oğlumdan bahsetmek iyi bir fikir değildi." dedi, hâlâ sesi titriyordu.

"Evet, özür dilerim bu kadar üzüleceğinizi düşünemedim." dedi Müge, düşünceli bir tavırla.

"Sen de annesin, neler çektiğimi tahmin edebilirsin."

"Tamam, kapatalım artık bu konuyu. Siz senaryonuzdan bahsetmeye devam edin, sonra neler oldu, çok merak ediyorum."

Kadın düşündü "Evet devam etsek iyi olacak." dedi üzerindeki ağırlığı atmaya çalışarak. Ve anlatmaya başladı. "Sana hayatımın dönüm noktalarından birini anlatayım. Lise ikideydim ve monoton hayatımdan sıkılmaya başlamıştım. Okulumuzda çeşitli sosyal etkinlik kulüpleri vardı. Bir gün son sınıflardan iki kız gelip tiyatro kulübüne katılmak isteyen olup olmadığını sordular. Daha önceleri hiç aklımdan geçmemişti; ama hemen parmağımı kaldırdım. `Ben

katılmak istiyorum.` dedim Burcu ve Naz`ın şaşkın bakışları arasında. Adımı aldılar, 'Yarın öğle tatilinde tiyatro salonunda toplanıyoruz.' dediler. Burcu yüzünü buruşturup bana baktı ve `Ben ne yapacağım?` dedi üzülerek. `Sen de gel kanka.` dedim. Başını salladı isteksizce.

Ertesi gün birlikte gittik tiyatro salonuna, içerisi çok kalabalıktı. Bizi koltuklara oturttular, adımı alan kızlardan biri çıktı sahneye ve konuşmaya başladı. Gerçekten tiyatro yapmak isteyip istemediğimizi sordu; sanırım bazı öğrenciler derslerden kaytarmak için katılıyorlarmış böyle etkinliklere. `Çalışmalar teneffüslerde yapılacak boşuna heveslenmeyin.` dedi sahnedeki kız. Koca salon bir anda uğuldamaya başladı. Çoğunluk bu haberden pek hoşlanmamıştı. Sahnedeki kız, arkadaşlarına kapıları açmalarını işaret etti ve `İsteyenler hemen çıkabilir.` dedi. Burcu kolumu tuttu, hadi gidelim dercesine; ama ben gitmek istemiyordum. Kulağına eğilip `Naz yakında Kerem`den ayrılır, teneffüslerde yine onu dinlemek ister misin?` diye sordum. Durdu, `Evet, burada bizi rahatsız edemez.` dedi ve oturduğu koltuğa iyice yerleşti. Salonu dolduran kalabalığın yarısından çoğu söylene söylene dışarıya çıktı. Kapılar tekrar kapandı ve çalışmalar başladı. İlk gün pek bir şey anlayamamıştık; ama sonraki günlerde öğretmen eşliğinde çalışmaya başladık. Oyunda on iki oyuncu vardı ve ben başrolü istiyordum.

"Oyunun konusu neydi?"

"Okulda genelde tarihi oyunlar oynanırdı, bizimkisi de Hürrem Sultan'dı ve ben Hürrem Sultan olmak istiyordum."

"Gözünüz yükseklerdeymiş."

"Evet, yüksekleri severim. Tiyatroya olan büyük aşkımın temelleri o okul sahnesine atıldı. Öğretmen rolleri dağıtmaya başladı, her role üç oyuncu düşüyordu. Bana `Cansın, sen hangi rolü istiyorsun?` diye sordu. `Ben başrolü alacağım.` dedim. Şaşırdı, `Çok yetenekli olduğunu düşünüyorum; ama bu rol için henüz erken değil mi?` diye sordu gülümseyerek. Burcu dışında herkes kıkırdama-

ya başladı. `Hayır, ben bu rolü alacağım.` dedim kendimden son derece emin bir tavırla sesimi yükselterek. `Tamam.` dedi. Herkes şaşırdı. `Kendine bu kadar güvendiğine göre, tamam.` dedi ve ben Hürrem Sultan adaylarından biri oldum."

"Burcu hangi rolü aldı?" diye sordu Müge merakla.

"O küçük bir rol istedi, Hürrem Sultan`ın kızının adaylarından biriydi. Daha önceden çoğaltılmış olan oyun metinleri dağıtıldı ve ben tüm heyecanımla çalışmaya başladım rolüme. Farkında olmadan senaryoyu baştan sona ezberlemişim, üç günde. Tabii ucunda, Hürrem Sultan olup bana gülenleri rezil etmek vardı. Her gün öğle tatilinde toplanıp çalışmalarımızı öğretmenle paylaşıyorduk. Bir haftanın sonunda öğretmen, ne kadar istekli olduğuma ve Hürrem Sultan`ı benim oynamam gerektiğine inandı. Tüm o alaylara, kıkırdamalara rağmen rol artık benimdi. Kızlar kıskançlıktan çıldırdı, hatta biri ben başrolü aldıktan sonra, derslerinin yoğunluğunu bahane edip gruptan ayrıldı."

"Naz bu konu hakkında ne düşünüyordu? "

"Başlarda geçici bir heves zannetti, bizimle pek ilgilenmedi; zaten Kerem, yaptığı saçmalıklarla onun tüm zamanını alıyordu. Sonra işin ciddiyetini anladı ve `Ben de tiyatro grubuna katılmak istiyorum.` diye yaygara kopardı. Öğretmenle konuştu; ama roller dağıtılmıştı. İstersen bize sahne gerisinde yardım edebilirsin, dedi öğretmen Naz`a. Ama Naz, geri planda olmayı asla kabul edemezdi."

"Evet bu, Naz`a hakaret gibi." dedi Müge gülerek.

"Çok sinirlenmişti, hele benim başrolü, Burcu`nun da kızım rolünü aldığını duyunca iyice çıldırdı, zaten Kerem`le de ilişkileri pek iyi gitmiyordu. Sonra bir gün yeni biri katıldı tiyatro grubuna, adı Cenk`ti. Sahne aralarında gitar çalacaktı. Yakışıklı ve yetenekli bir çocuktu."

"Yeni bir aşk mı doğuyor?" dedi Müge heyecanla.

"Evet ama bu sefer karşılıklı. Tanıştık Cenk`le, tokalaştık. O da lise ikideymiş; ama farklı binada. Bizim okul çok büyüktü. Farklı binalardaki öğrenciler, birbirlerini hiç tanımadan yıllarca aynı okulda okur ve sonunda mezun olurlardı." dedi kadın ve kapı açıldı. "Merhaba" dedi fizyoterapist.

Müge hemen ayağa kalktı "Ben sizi yalnız bırakayım." deyip alelacele odadan çıktı.

15. GÜN

Oda kapısı açıldı, doktor, hemşireyle birlikte içeriye girdi. Kadın kahkahalarla gülüyordu.

"Adı ne bu filmin?" diye sordu Ali Bey televizyona bakıp anlamaya çalışarak.

"Mr. and Mrs Smith." dedi kadın gülmeye devam ederek.

Doktor, kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirdikten sonra "Evet, sinemada izlemiştim, güzel." dedi.

"Kendi filmim yüzünden son zamanlarda hiç sinemaya gidememiştim, iyi oldu şimdi izliyorum hepsini."

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, ağrılarınız var mı?" diye sordu Ali Bey, kadının ayak parmaklarını kontrol ederek.

"İyiyim, aslında hiçbir şey hissetmiyorum, yatmaktan uyuştu her yerim." dedi kadın; ama pek şikâyet eder gibi değildi.

"Haklısınız ama çaresi yok, hareketsiz yatmak zorundasınız."

"Alçılar ne zaman çıkacak?" diye sordu kadın umutsuzca.

"Sekiz gün sonra bir kontrol grafisi daha çekilecek. Kırıklarınızın iyileşme sürecine göre yirmi ya da yirmi beş gün sonra alçıları çıkartabiliriz." dedi Ali Bey üzülerek

Dudak büktü kadın, cevap vermedi. Ali Bey kadının koltuğunun altındaki dereceyi çıkartıp baktıktan sonra, "Bugün sizi iyi gördüm, başka bir sorunuz yoksa biz çıkıyoruz." dedi.

Kadın başını iki yana sallayıp "Yok." dedi.

Doktor ve hemşire, odadan çıktılar.

Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı. "Yeni aşk hikâyesini dinlemek için sabırsızlanıyorum." dedi Müge heyecanla yerine otururken.

Güldü kadın "Nerede kalmıştık?" derken.

"Cenk`le tanıştınız."

"Bu hikâye seni epeyce sardı galiba. Neyse devam edelim. Cenk, sarışın, uzun boylu, oldukça yakışıklı bir çocuktu, güzel gitar çalıyordu; hatta gitarı konuşturuyordu, diyebilirim. Burcu aramızdaki elektriklenmeyi hissedip heveslendi. Ne de olsa Bora yüzünden o da benimle birlikte ağladı. Ama ben çok korkuyordum, o yüzden bu kez ağırdan almayı planladım. Cenk`in de acele etmeye pek niyeti yok gibiydi. Sanırım ikimiz de reddedilmeyeceğimizden emin olana kadar adım atmayı düşünmüyorduk. Burcu da acele etmemem gerektiğini düşünüyordu. `Bu sefer de olmazsa seni toparlayamam kanka.` diyordu. Burcu`ya hak vermiyor değildim; ama adım atmakta sakınca görmüyordum; çünkü ortalıkta Naz ya da Kerem yoktu, yani kimse aramızı bozamazdı."

"Ya tiyatro grubundaki kızlar?" diye sordu Müge heyecanla.

"Yok, onlar bizden büyüktü; risk sıfırdı, senin anlayacağın. Artık tiyatro çalışmalarına daha bir hevesli gitmeye başlamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse Cenk beni, Bora kadar heyecanlandırmamıştı. Söylemiştim, Bora bambaşkaydı. Yine de mutluydum, en azından yanımdaydı. Cenk benimle çok ilgilenirdi, düşünceli biriydi, sadece beni değil Burcu`yu da çok düşünürdü. Çalışmalara eli kolu dolu gelirdi. Burcu`yu ve beni hep o beslerdi. Bir ara korktum acaba benimle değil de Burcu`yla mı ilgileniyor, diye; ama

sonra basit bir kıskançlık olduğunu anladım. Sadece tiyatro çalışmalarında görüşebiliyorduk."

"Yani Naz daha Cenk`i görmemişti."

"Evet, uzun süre Naz`ın, Cenk`ten haberi olmadı. Ama bir gün okul çıkışında, servise binmek için merdivenlerden inerken birinin bana seslendiğini duydum. Arkamı dönüp baktım, Cenk koşarak yanıma gelmeye çalışıyordu. Naz gözlerini kısmış Cenk`i süzmeye başlamıştı. Cenk, `Seni yakalayabilmek için ilk ben çıktım sınıftan, koşup duruyorum.` dedi nefes nefese. Sonra kendisine kötü kötü bakan Naz`ı fark etti. `Ben Cenk.` dedi elini uzatarak. Ona daha önce Naz`dan bahsetmemiştim. `Naz, benim kardeşim, daha önce anlatmışımdır.` dedim araya girerek heyecanla. Cenk boş boş yüzüme bakıp `Hatırlayamadım, senin kardeşin mi var?` dedi. Naz`ın gözleri sinirden büyüdü. Eyvah, dedim içimden, durumu düzeltmek için bir şeyler yapmalıydım; ama Naz benden önce davranıp `Ben de senin adını hiç duymamıştım.` dedi aşağılarcasına Cenk`e bakarak. İkisinin de yüzü allak bullak olmuştu. Kendini önemsiz hissetmişti Cenk, yüzünden belliydi, az önceki heyecanından eser kalmamıştı. Moralini düzeltmek için koluna girdim, `Görüşmeyeli neler yapıyorsun?` dedim en cilveli halimle. Ama umursamadı, sanırım kendisini oyuncak gibi hissetmeye başlamıştı. `Servisim bekler, gitmeliyim.` dedi soğuk bir tavırla ve arkasına bakmadan yürüdü gitti. Ama ben, onun eve servisle gitmediğini çokiyi biliyordum.

Naz yine yapacağını yapmıştı. `Saklı gizli iş çevirirsen böyle olur işte.` dedi sinsi sinsi gülümseyerek. Sinirlerim çok bozulmuştu, hiçbir şey söylemeden servise doğru yürümeye başladım. `Demek adı Cenk, yakışıklı çocukmuş, yazık oldu. Bir daha senin suratına bakacağını hiç sanmıyorum.` diye dalga geçerek peşimden geliyordu. Eve girinceye kadar benimle dalga geçti. Tek kelime bile edemedim, bu aşkın da hayal kırıklığıyla sonuçlanmasından çok korkuyordum. Akşam yemeğinde, Cenk`in gönlünü nasıl ala-

cağımı kara kara düşünürken `Kızım neden tabağındaki yemeklerle oynuyorsun, neyin var?` diye sordu annem endişeyle. Benim yerime Naz cevap verdi. `Bu akşam Cansın`a dokunmayalım, morali çok bozuk, sevgilisi tarafından terk edildi de.` dedi keyifli keyifli. Beynimden vurulmuşa döndüm. `Ne sevgilisi?` diye kükredi babam. `Sakin ol, hayatım.` diyordu annem. Ortalık birden karıştı, babam sürekli bağırıyordu. `Ne sevgilisi? Çabuk anlatın bana, kim bu herif?` Annem, babamı sakinleştirmeye çalışıyordu ama nafile... `Gülseren, sen bu kızlarla ilgilenmiyor musun? Bak, bu yaşta sevgili diyorlar.` dedi. Kabak, annemin başına patlamıştı. Naz`a baktım, çıkardığı kargaşadan memnun, keyifle bizi izleyip tabağını sıyırıyordu.

Babam ifademi almak için beni çalışma odasına götürdü ve annem müdahale etmesin diye de kapıyı kilitledi. `Anlat bakalım şu sevgiliyi.` dedi sinirle. `Sevgili falan değil, okuldan arkadaşım.` dedim korkuyla titreyerek. `Kerem mi?` diye sordu. Aslında onun Naz`ın sevgilisi olduğunu ispiyonlayabilirdim; ama bu, babamı daha da öfkelendirirdi ve bir inat uğruna kendimi de yakmamaya karar verdim. Ben bunları düşünürken babam sabırsızlanmaya başlamıştı `Yarın okula gelip o Kerem denen serserinin...` `Hayır.` dedim, sözünü bitirmesine izin vermeyerek. Şaşırdı, öylece baktı kaldı. `Hayır, Kerem değil. Bu başka bir arkadaş, birlikte ödev yapıyorduk, bir konuda anlaşamadık ve kavga ettik. O, benim sevgilim falan değil; Naz ,sizi sinirlendirmek için uyduruyor.` dedim en inandırıcı tavrımla. Biraz sakinleşti, babam `Doğru mu söylüyorsun?` diye sordu gözlerimin içine bakarak doğru söyleyip söylemediğimi anlayabilmek için. `Tabii ki doğru söylüyorum babacığım, bu yaşta ne sevgilisi?` dedim masum masum.

"Siz de az değilmişsiniz." dedi Müge gülerek.

"Ne yapayım, beni yalan söylemeye mecbur bıraktılar, zaten yalan söyleye söyleye, sonunda tiyatrocu oldum."

"Desenize meslek hayatınızdaki başarıyı Naz`a borçlusunuz."

"Evet, sayesinde tek ayak üzerinde bin bir yalan söyledim. Ama Cenk konusunu ucuz atlatmıştım, eğer babam okula gelseydi başım büyük belaya girerdi. Daha önce de söylediğim gibi büyüdükçe Naz`ın başıma ördüğü çoraplar da büyüdü. Aşk meşk işlerinde çok daha dikkatli olmam gerektiğini öğrendim böylece. Babam, hayat ve erkekler hakkında saatlerce öğüt verdikten sonra benim odama gitmeme izin verdi. Sonra da Naz`ı yanına çağırıp kapıyı tekrar kilitledi. İki saat kadar sonra Naz, bir hışımla odama girip `Bu sefer babanın elinden kurtulmuş olabilirsin ama beni hiçe saymanın ve herkesin içinde yalancı durumuna düşürmenin cezası ağır olacak.` dedi sinirle. Tam kapıdan çıkmak üzereyken onu kolundan tutup duvara dayadım. `Sen benimle uğraşmaktan vazgeçip kendi işine baksana.` dedim tehditkâr bir tavırla. `Benden korkuyorsun. Bora`yla aranızı nasıl bozduysam aynısını şimdi de yapabilirim diye korkuyorsun, korkmalısın da.` dedi sinsice gülerek. Çöktüm âdeta, kalbimin parçalandığını hissettim, oracıkta Naz`ın boğazını sıkmak geldi içimden. Ama yapamadım ellerim tutmuyordu sanki. `Evet Kerem`e ben söyledim, aranızın bozulmasını ben istedim.` dedi gözlerini kısarak. Şeytani bir ifade vardı yüzünde, çok çirkindi, gerçek yüzü ortaya çıkmıştı."

"Ama Kerem sizden hoşlanıyordu, Bora`yla aranızı bozmak Kerem`in işine gelirdi." dedi Müge heyecanla.

"Evet, Naz taktik hatası yapmıştı ve bu hatanın bir bedeli vardı. Naz, beni itip koşarak odasına kaçtı. Yere düşmüştüm, zaten sersem gibiydim. Öylece yerde oturmuş Bora`yı düşünüyordum. Kim bilir neler söylenmişti ona benim hakkımda? Bu sefer affedebilecek kadar iyi ya da saf olmamaya karar verdim. Benim canım nasıl yandıysa onların da canı öyle yanmalıydı. Öfkemden aldığım güçle düştüğüm yerden kalktım ve aynaya baktım. Gözlerim kızarmıştı ama ağlayamamıştım ve artık Naz benden korksun, dedim. Çilek`i alıp uzun uzun anlattım olanları, sonra yapmam gerekenleri maddeler halinde sıraladım. Ve savaş stratejimi belirlemiş olmanın huzuruyla tekrar baktım aynaya. Yüzümdeki sinsi ifa-

deyi gördüğümde ben bile korktum kendimden. Bu olaya senaryoda çok yer verdim, hayatımızın dönüm noktalarından biriydi çünkü. Ertesi sabah kalktım, saçlarımı özenle tarayıp topladım, biraz parlatıcı sürdüm dudaklarıma, biraz da allık. Çok güzel olmalıydım. Görülecek bir hesabım vardı. Okula gidene kadar hiç konuşmadık. Gece yaşananlardan sonra düşman gibiydik. Sınıfa girip sırama oturdum. Burcu fark etmişti bendeki değişikliği, `Neyin var?` dercesine yüzüme baktı. `Hadlerini bildirmenin zamanı geldi.` dedim. `Ne oldu kanka?` diye sordu. O kadar öfkeliydim ki anlatamadım. `Ne oldu, anlatsana.` diye sordu tekrar. Naz`ın sofrada yaptıklarını, akşam odama gelişini, söylediklerini anlattım kısaca. `Pislik.` dedi, çok içten söylemişti bu kelimeyi. Sanki benim değil onun canı yanmış gibiydi. İşte dostluk dediğin böyle olmalıydı. Sevinci, acıyı, hatta nefreti ve aşkı bile paylaşmak. `Ne yapacaksın?` diye sordu, sanki o da silahlarını kuşanmış gibiydi. `Naz`ı teneffüste sınıftan uzaklaştır, gerisini bana bırak.` dedim. `Ne yapacaksın?` diye sordu ısrarla. `İzle ve gör.` dedim.

Ders bitiminde Burcu, kavgaya tutuşmuş olan Naz ve Kerem`i ayırmaya çalıştı. `Gel bahçeye çıkalım, sen biraz hava al.` dedi Naz`ı umursarmışcasına. Ve hâlâ söylenmeye devam eden Naz`ı kolundan tutup sürüklemeye başladı. Yerimden kalkıp cama yaslanmış, öylece denize bakan Kerem`in yanına gittim. `Çok kavga ediyorsunuz.` dedim. Dudak büktü. `Üzülüyorum sizin için.` dedim. Güldü, inanmamıştı sözlerime. `Gerçekten.` dedim. `İkimizden de nefret ediyorsun.` dedi. Haklıydı; ama rol yapmalıydım ve rolüm inandırıcı olmalıydı. `Hayır, sadece Naz`dan nefret ediyorum, o olmasaydı...` `Eee...` dedi. Heyecanlanmıştı. `Sen ve ben belki de...` dedim, gözlerinin içine bakıp nefretimi gizlemeye çalışarak. `Çıkar mıydık?` diye sordu, sesi titriyordu. Kerem tuzağıma düşmüştü bana sadece ipi çekmek kalmıştı. `Belki de ama maalesef Naz var.` dedim üzülmüş gibi yaparak. `Naz kimin umurunda, ben seni istiyorum, zaten sana yakın olabilmek için Naz`la ilgilenmiştim. Ama seni benden uzaklaştırmış.` dedi ellerimi tutarak. İtmek

istedim onu, pencereden aşağıya atmak istedim. Öfkem, nefretim katlanarak büyüyordu. Ellerimi avuçlarının içinde sıkarak `Merak etme güzelim, ben Naz`ı hallederim, zaten çok sıkılmıştım.` dedi. `Tamam; ama şimdi pek belli etmeyelim.` dedim sinsi sinsi gülüp ellerimi ellerinden çekerek.

Bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sonra Naz ve Burcu girdiler sınıfa. Naz inatla kavganın sebebini Burcu`ya anlatmaya çalışıyordu ki Kerem ve benim cam kenarında sohbet ettiğimizi gördü. Gözlerini kıstı, hışımla yanımıza gelip `Ne yapıyorsunuz siz burada?` diye sordu başına gelecekleri hissetmişcesine. Cevap vermedim, savaşı kazandığını belli etmeye çalışarak başımı çevirip sırama doğru yürümeye başladım. Eminim arkamdan bakakalmıştır. "

"İyi de Cenk ne oldu?" diye sordu Müge merakla.

"İşte o, çok zor oldu. Kerem`in Naz`dan ayrılmak için, benim de Cenk`in gönlünü almak için zamana ihtiyacımız vardı."

"Yani Cenk`ten vazgeçmediniz."

"Tabii ki Cenk`ten vazgeçmedim, Kerem`le sadece oyun oynuyordum."

"İkisini idare etmek zor olmadı mı?" diye sordu Müge heyecanla.

"Sabırlı ol, anlatıyorum. Sıra Cenk`e gelmişti. Öğle tatilinde tiyatro çalışması için salona gittik Burcu`yla. Cenk bir köşede oturmuş, başı öne eğik gitarıyla oynuyordu. Geldiğimizi fark etmedi bile. Hemen yanına oturup `Özür dilerim.` dedim. `Açıklama yapmana gerek yok, lütfen beni yalnız bırak.` dedi yüzüme bile bakmadan. Çok kırılmış olmalıydı, belli etmemeye çalışsa da duygusal biriydi. `Beni affedene kadar buradayım.` dedim kararlı bir tavırla. `Benim için çok değerliydin, tüm arkadaşlarıma seni anlatmıştım; ama sen, kardeşine ismimi söylemeye bile gerek duymamışsın. Şimdi neden önemsiyormuş gibi davranıyorsun ki?` dedi ağlamaklı.

Tiyatro grubundakiler çalışmayı bir kenara bırakıp bizi dinliyorlardı pür dikkat. Küçük aşıkların kavgası onlara ilginç gelmiş olmalıydı. `Bizi dinliyorlar.` diye fısıldadım Cenk`in kulağına. `İlgilenmiyorum, ne seninle ne de onlarla.` diye bağırıp elinde gitarıyla yanımdan uzaklaştı. İlk denemede başarısız olmuştum. Öğretmen geldi ve çalışmaya başladık. Durgunluğumuz fark edilmiş olacak `Ne oldu âşıklar kavga mı ettiniz?` dedi öğretmen alay edercesine. Herkes kahkahalarla gülüyordu. Rezil olmuştuk. Cenk`in yüzü kızarmıştı; ama ben durumdan faydalanmayı tercih ettim. `Cenk beni yanlış anladı, şimdi de kendimi affettirmeme izin vermiyor. Öğretmenim söyler misiniz beni dinlesin.` dedim. Ben dahil herkes şok geçiriyordu. Bir öğretmene bunları söyleyebileceğim hiç aklıma gelmemişti. İlk şoku üzerinden attıktan sonra güldü öğretmenimiz `Cenk ve Cansın dışarıya çıkın, bu işi halletmeden de salona girmeyin.` dedi otoriter bir tavırla. Cenk tek kelime edemeden yerinden kalkıp kapıya yöneldi, ben de "Teşekkürler öğretmenim." deyip peşinden koştum. Herkes arkamızdan kıkırdıyordu. Dışarıya çık...." Ve kadın sözünü bitiremeden kapı açıldı.

"Yemek saati." dedi hemşire elindeki tepsiyi göstererek.

Müge yerinden kalkıp "Yarını iple çekeceğim." diyerek kapıya yöneldi.

16. GÜN

Oda kapısı açıldı, içeriye önce doktor ve hemşire, sonra da kadının daha önce hiç görmediği bir doktor girdi.

"Bugün nasılsınız?" diye sordu Ali Bey her zamanki gibi.

"İyiyim." dedi kadın, merakla daha önce hiç görmediği doktoru süzerek.

Ali Bey, kadını daha fazla meraklandırmamak için "Sizi tanıştırayım. Melih Bey, estetik cerrahımız; Cansın Hanım." dedi.

Kadının gözleri büyüdü heyecandan, sormak istediği onlarca soru var gibiydi; ama sadece, "Durumum nasıl?" diye sorabildi korka korka.

Melih Bey, önlüğünün cebindeki kalın camlı gözlüğünü çıkarıp gözüne taktıktan sonra sessizce kadının alnındaki yaraları incelemeye başladı. Ardından önlüğünün diğer cebindeki fotoğraf makinesini çıkarıp çeşitli açılardan yaranın fotoğrafını çekti. Sonra bir an durdu, hiçbir şey yapmadan sadece gözlerini kısıp kadına baktı. Heyecandan kadının nefes alışverişleri düzensizleşti.

"Durumum nasıl?" diye yineledi sorusunu kadın, sabırsızlanarak. Melih Bey irkildi, yüzünü kadının yüzüne iyice yaklaştırıp

sükunetle incelemelerine devam etti. Sonra doğrulup kalın camlı gözlüklerini çıkardı, derin bir nefes aldı, boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

"Korkulacak bir durum yok, ufak bir operasyon gerekiyor." dedi sakin bir tavırla.

"Düzelecek mi, eski görüntüme kavuşabilecek miyim?" diye sordu kadın endişeyle.

"Tabii ki eski görüntünüze kavuşabileceksiniz, zaten bunun için çabalıyoruz. Merak etmeyin, kesinlikle iz kalmayacak. Ayrıca çok şanslısınız, nasıl olduysa burnunuz kırılmamış." dedi doktor, kadına moral vermeye çalışarak.

"Operasyon ne zaman?"

"Bir, belki bir buçuk ay kadar sonra."

"Ama bu çok uzun bir süre. Hani hastaneden çıktığımda eski görüntüme kavuşmuş olacaktım." diye haykırdı kadın yataktan doğrulmaya çalışarak.

"Hanımefendi, dokular iyileşmeden estetik ameliyat yapmamız mümkün değil. Endişelenmeyin, en doğru zamanda ameliyatınız gerçekleşecek.

"Peki, ameliyattan sonra aynaya bakmama izin verilecek mi?" diye sordu kadın tedirgin tedirgin.

İrkildi Melih Bey. "Bilmem, onu doktorunuza sormanız gerekir, başka sonunuz yoksa ben çıkayım." dedi. Gereğinden fazla konuşup açık vermek istemiyor gibiydi. Ali Bey'e baktı izin almak istercesine. Başını sallayarak onay verdi Ali Bey. Doktor, kadının yüzüne kaçamak bir bakış atıp kapıya yöneldi.

"Durun, gitmeyin..." diye bağırdı kadın ama Melih Bey çoktan dışarıya çıkmıştı.

"Bir terslik var, biliyorum; niye benimle açık konuşmuyorsunuz?" diye haykırdı kadın ağlamaklı.

"Terslik falan yok." dedi Ali Bey kontrollerine başlayarak.

"Benden saklıyorsunuz, kim bilir yüzüm ne halde, hayatım bitti biliyorum. Neden..." dedi ve sustu, sözlerinin devamını getiremedi. Nefes alışverişi hızlanmıştı, gözleri doldu, ne yapacağını bilmez halde etrafına baktı.

Doktor, aceleyle kontrollerini bitirip tek kelime bile etmeden hemşireyle birlikte odadan çıktı. Birkaç dakika sonra oda kapısı tekrar açıldı, Müge girdi içeriye, sertçe kapıyı kapatıp koşar adım geldi yatağın yanı başına. Tedirgin gözlerle kadını süzdükten sonra "Yine ne oldu?" diye sordu. Kadın konuşmak için hafifçe ağzını açtı, öylece bekledi birkaç saniye konuşmaya çalıştı; ama yapamadı. Kelimeler dudaklarından dökülemiyordu. Ağlamaklı gözleriyle Müge`nin gözlerinin içine baktı, hissettiklerini bakışlarıyla anlatmaya çalışıyor gibiydi. Müge sandalyesine oturup şefkatle kadının saçlarını okşamaya başladı. "Biliyorum, anlamak çok zor ama böyle olması gerekiyor. Sadece sabır, sabredin lütfen." dedi Müge yüzündeki sıcak gülümsemeyle.

Kadın, Müge`ye bakmaya devam etti, endişeli gözleri iyice kızarmıştı. Derin bir iç çektikten sonra " Hissediyorum, bana anlatamadığınız gerçek her neyse hastaneden çıktığımda benim hayatımı karartacak. " dedi heyecandan alçalıp yükselen sesiyle.

"Hayır hayır, sakın böyle düşünmeyin, biz sadece size nasıl davranmamız gerektiğini kestiremiyoruz. Ufacık bir üzüntü bile size çok büyük zararlar verebilir, moralinizi yüksek tutmanız gerekiyor. İşte, bu baskı yüzünden tedirginiz ve siz de bizi yanlış anlıyorsunuz." dedi Müge, kadının elini avuçlarının içinde iyice sıkarak.

Bakışları değişti kadının, gözleri sinirle büyüdü. "Ne demek istediğinizi gerçekten anlayamıyorum, çok saçma, her şey çok saçma. Biliyorum, tüm bu olanlar Nazmiye`nin başının altından çıkıyor. Hepiniz onun kuklası olmuş, beni delirtmeye çalışıyorsunuz. Ama size bu zevki tattırmaya hiç mi hiç niyetim yok." diye öfkeden titreyerek haykırdı. Elini Müge`nin avuçlarının içinden sertçe çekti.

"Çok yanılıyorsunuz, Nazmiye Hanım, şu anda kendi sağlığıyla ilgilenmek zorunda. Hastanede yatmaya devam ediyor, durumu hâlâ düzelmedi. Sağ kolu tam üç yerinden kırık ve çok ciddi bel ağrıları çekiyor, belki tekrar ameliyat olmak zorunda kalabilir. Anlayacağınız size kötülük yapmayı düşünecek durumda değil."

Duyduklarından sonra kadının öfkesi hafifledi "Durumunun bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum." dedi. Artık haykırmıyordu, hatta sesinde, acıma duygusu bile hissediliyordu.

"Dediğim gibi, üzülmenizi istemediğimiz için bu konulardan bahsetmiyoruz, şimdi siz de kardeşiniz gibi kendi sağlığınızı düşünmeye başlasanız çok iyi olur." dedi Müge, sert bir tavırla, emir verircesine.

Başını salladı kadın. Müge ilk defa kendisiyle böyle sert konuşmuştu, durumun hiç de sandığı gibi olmadığını anlamaya başlamıştı.

"Bu senaryoyu yazarken çok umutluydum, zaten kimse bir işe, sonunda kendisinin ve sevdiklerinin zarar görebileceğini düşünerek başlamaz. Yıllarca unutulmayacak bir eser ortaya çıkarttığını düşünmüştüm. Eser değil belki, ama yaşadıklarımız, yıllarca unutulmayacak." dedi kadın içini çekerek.

"Pişman mısınız?" diye sordu Müge merakla.

Gözlerini tavana dikip düşünmeye başladı kadın, yüzünde aynı anda acı ve heyecan belirdi. "Filmi düşündükçe heyecandan içim kıpır kıpır oluyor; ama bir yandan da günlerce bu yatakta hareketsiz yatmak, oğlumu, sevgilimi, ailemi, sevdiklerimi görememek ve daha günlerce göremeyeceğimi bilmek kalbimi ağrıtıyor. Aslında pişman değilim, böyle sonuçlanacağını bilemezdim; ama diğer taraftan da dikkatli olmadığım için kendime kızıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bilemiyorum. Sargılar, alçılar içinde yatakta yatıyorum; ama hâlâ beni bu hale getiren filmi düşünüp duruyorum, tuhaf değil mi?"

"Sizin hayatınızı ve mesleğinizi anlayabilmem biraz zor. Aslında ben Nazmiye`yi merak ediyorum. Hiç düşündünüz mü, Nazmiye filmi izledikten sonra neler hissedecek?"

"Düşündüm tabii ki, düşünmez olur muyum?" dedi kadın ve ardından kahkahalarla gülmeye başladı. "Ben bu senaryoyu Naz`dan öç almak için yazdım. Ayrıca Naz da böyle bir senaryo üzerinde çalıştığını biliyordu hatta çok sevindi, çünkü o, kendi yaptıklarını doğru buluyordu ve izleyen herkesin de kendisiyle aynı duyguları paylaşacağından emindi. Nazmiye`ye göre bu film onun verdiği yaşam savaşının ve haklılığının ispatı olacaktı." dedi kadın ve gülmeye devam etti.

"Peki, ya izleyicilerin Nazmiye`yi değil de Cansın`ı yani sizi haklı gördükleri zaman neler hissedeceğini düşündünüz mü?" diye sordu Müge otoriter bir tavırla.

Yüzündeki gülümseme yerini ciddiyete bıraktı, düşünmek için tekrar tavana baktı kadın. Önce "Bilmiyorum." dedi sonra derin bir iç çekip "Kim bilir belki de izleyiciler onu haklı görürler. Ben, hikâyeyi kendime göre anlatıyorum. Sonuçta insan kendisini kayırmaz mı? Ne yaşamış ya da nasıl hatalar yapmış olursa olsun, insan hep kendini olayların içinden sıyırmaya çalışır. Sütten çıkmış ak kaşık misali. Bugüne kadar katıldığımız tüm topluluklarda nefret uyandırdı Nazmiye, hem de bunu büyük bir keyifle yaptı. İnsanlar bana ilgi gösterdikçe o da kendinden nefret ettirmek için çabaladı. Ancak bu şekilde kendisini kabul ettirdiğini ve unutulmaz olduğunu düşündü. Eğer filmi izleyenler Nazmiye`yi haksız görürlerse o yine de unutulmaz olacak, amacına ulaşacak."

"Sizce gerçekten böyle mi düşünür?"

"Kendini ispat etme hırsı öylesine gözlerin karartmış ki iyi ya da kötü olmak, onun için pek de önemli değil. Hayat şartlarının kendisini kötü olmaya zorladığını kanıtlamaya çalışıyor. Hani bazı insanlar kendi hataları için hep başkalarını suçlarlar ya, işte öyle..."

"Peki, ya şartlar farklı olsaydı?"

"Nazmiye de farklı olur muydu?" diye sordu kadın kendi kendine, sonra dudağını büktü. "Sanmıyorum, o mutlaka suçlayacak birilerini bulurdu. Bir keresinde, `Her isteğinin gerçekleşmesi, nasıl

bir duygu?` diye sormuştu. Çok tuhaf gelmişti bu soru bana; önceleri anlayamadım, hatırlıyorum günlerce düşünmüştüm. İstediklerimi elde edebilmek için ne kadar çok çalıştığımın farkında bile değildi. Hayat kimseye adil davranmaz, tamam ben Türkiye şartlarında şanslı bir çocuk olarak doğmuştum; ama iyi notlar alımam ya da buralara gelmem, şans eseri değildi. O, derslerde Kerem`le fingirderken ben öğretmeni dinledim, teneffüslerde ağaç altlarında sevgilimle el ele oturacağıma tiyatro çalışmalarına gittim. Sonuçta ben sınıf birincisi oldum. Tiyatroda başrolü kapmam da çalışkanlığımın sonucudur."

"Ama sizin de sevgiliniz oldu."

"Oldu tabii ki. Onun kadar zaman ayıramamış olsam da sevgilimle biz de çok güzel günler geçirdik. Ayrıca Cenk, Kerem`e hiç benzemezdi. Çok akıllı, çalışkan, kültürlü ve disiplinli bir gençti. Benim kendimi yetiştirmemde büyük rol oynamıştır. Ben önce ideallerimi gerçekleştirmeye çalıştım; kendime saygı duymak için, insanların bana saygıyla bakması için. Sonuçta Cenk ve hayatıma giren tüm erkekler, bana hak ettiğim değeri verdiler; ama Nazmiye, asla benim kadar saygı görmedi. Kerem gibi, âşık olduğu erkeklerin hepsi, beni istiyorlardı."

"Yani diyorsunuz ki kendine saygı duymadığı için erkekler de ona saygı duymadı."

"Evet öyle, aslında kendi kişiliği yoktu, genellikle ya beni taklit eder ya da erkeklerin tariflerindeki kız olmaya çalışırdı, sevgililerini bana kaptırmamak için. Ama ben Kerem`i tek bir sözümle onun elinden aldım."

"Dün Cenk`i anlatıyordunuz, tiyatro salonundan çıkartmıştı öğretmen sizi." dedi Müge heyecanla.

"Evet." dedi kadın bir süre tavana bakıp düşündükten sonra anlatmaya başladı gözleri parlayarak. "Cenk, kapının yanındaki merdivenlere oturmuş, benim gelmemi bekliyordu. Önünde durdum, yüzünde öfkeyle karışık gülümseme vardı. Söze nereden başlaya-

cağımı düşünürken `Sana inanamıyorum, beni kardeşine anlatacak kadar önemsemezken öğretmenin yanında neler söylüyorsun, bu ne yaman çelişki güzelim.` dedi kahkahalarla gülerek. Derin bir oh çektim, öğretmenim önünde yaptığım gösteri Cenk`i yumuşatmıştı. `Bak, senin için rezil olmayı bile göze alıyorum.` dedim. `Evet, ben de nedenini merak ediyorum.` dedi tekrar ciddileşerek. `Çünkü sana çok değer veriyorum, tahmin edebileceğinden çok daha fazla.` dedim. Merakla yüzüme baktı, sorusunun cevabını henüz alamamıştı. `Kardeşimle aramız pek iyi sayılmaz, sırlarımızı paylaşmayız hatta birbirimizin açığını kollarız, ispiyonlayabilmek için.` `Neden?` diye sordu, yüzündeki alaycı gülümsemeyle, söylediklerime inanmamış gibiydi. `Uzun hikâye, sonra anlatırım. Önemli olan birbirimizden nefret etmemiz. Dün olanları, akşam yemekte büyük bir keyifle anlattı annemle babama. Saatlerce azar işittim, çok moralim bozuldu.` dedim kendimi acındırarak. Sonra yanına oturdum, gözlerinin içine bakarak `Beni affettin mi?` diye sordum. Hâlâ inanmamış gibi görünse de affetmek istiyordu. Sessizce yüzüme baktı, sonra sevgi dolu sıcacık gülümsemesiyle `evet` dercesine başını salladı. Sarıldık birbirimize, ilk defa. Sevgili olma yolunda, Nazmiye`nin açtığı ilk çukuru, sağ salim geçmenin gururuyla girdik tiyatro salonunun kapısından. Öğretmen dahil herkes merakla bize bakıyordu, yüzümüzdeki mahcup gülümsemeyi fark edip `Küçük sevgililer barışmış.` diyerek fısıldaşıp gülüşmeye başladılar."

"Çok ciddi bir tiyatro grubuymuş." diye dalga geçti Müge.

"Aslında ciddiydi; ama onlardan bir yaş küçük olduğumuz için bizimle dalga geçmeye bayılırlardı. "

"Kerem`le Naz`ın durumu ne oldu?"

"Biz ders zili çaldığında tiyatro çalışmasından çıkar, ancak öğretmenle birlikte sınıfa girebilirdik. Ama o gün Burcu`yla birlikte koşarak çıktık merdivenleri, birkaç saniyeliğine bile olsa Naz`ın yüzünün aldığı şekli görmek istiyorduk. Nefes nefese girdik sınıfın kapısından, gözlerim Naz`ı arıyordu, Burcu çenemden tutup başımı

cama doğru çevirdi. Naz köşeye büzüşmüş, alnını soğuk cama dayamış, öylece duruyordu. Yüzünü göremiyorduk. Sınıfın diğer tarafından kahkahalar yükseliyordu. İster istemez o tarafa baktık. Kerem, sırasının üzerine oturmuş, çevresine beş-altı arkadaşını toplamış muziplik yapıyordu. Beni görünce gözleri parladı. `Cansın, arkadaşlara fıkra anlatıyorum sen de gelsene yanımıza.` diye bağırdı avazı çıktığınca. Ne yapacağımı bilemedim, Naz`a bakmışım. Göz göze geldik, ağlamaklı gözlerini önce kocaman açtı sonra kısıldı gözleri. Bıçak kadar keskindi bakışları, beni küçük parçalara ayırdığını hissettim. `Hadi Cansın, gelsene!` diye bağırdı Kerem. Naz`ın bakışları daha da keskinleşti, dayanamadım, korkudan titreyerek derin bir nefes alıp başımı çevirdim. Güç almak istercesine Burcu`nun koluna girip Kerem`e doğru ilerledim. `Eyvah, eyvah!` diye fısıldadı Burcu titrek sessiyle. Sonra öğretmen girdi sınıfa, yerlerimize geçip kitaplarımızı çıkarmaya başladık. `Sana uyanda kabahat, Naz seni parçalara ayıracak, sana yardım ettiğim için de kim bilir bana neler yapacak? Bittik biz, bittik, sonumuz geldi artık.` diye söyleniyordu kitaplarını açarken. `Abartma kanka.` dedim başımıza gelecekleri küçümsemeye çalışarak. `Abartma kankaymış, biraz önce ödün patladı ya bakışlarından, korkudan neredeyse altına yapıyordun, rengin attı, koluma nasıl girdiğini bilemedin. Şimdi de ukalalık yapıyorsun, yemezler güzelim. Hadi tamam sen kaşınıyorsun da bana ne...` Burcu sözünü bitiremeden, `Susun!` diye bağırdı öğretmen bize bakarak. İyi ki bağırdı öğretmen, yoksa Burcu`nun susmaya pek niyeti yok..."

Kapı açıldı, hemşire girdi içeriye, bir elinde yemek tepsisi diğer elinde dört beş tane film DVD`siyle "Size yemek ve film getirdim." dedi gülümseyerek. Müge, hemşirenin önünü kesip DVD`leri aldı elinden, süratle baktı filmlere teker teker. Kadının meraklı bakışlarınaaldırmadan "Tamam, izleyebilir." deyip bıraktı DVD`leri plazmanın altındaki sehpaya ve çıktı odadan.

17. GÜN

Oda kapısı açıldı içeriye önce doktor sonra hemşire girdi. Pür dikkat film izlemekte olan kadına bakarak "Bugün nasılsınız?" diye sordu Ali Bey.

"İyi." dedi kadın, gözlerini televizyondan ayırmayarak.

Doktor, kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirdi. Kadın, doktorla hiç ilgilenmiyor, sanki onunla inatlaşıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Ali Bey, kadının ayak parmaklarını kontrol ederken.

"Sizin de her zaman söylediğiniz gibi hiçbir sorun yok. Her şey benim iyiliğim için." dedi kadın gözlerini televizyondan ayırıp sertçe doktora bakarak.

"Benimle atışmaktan sıkılmadınız." deyip güldü Ali Bey ve kontrollerine devam etti. Kadın hiç bakmadı doktorun yüzüne, kontrolleri bitene kadar.

Doktor, kadının koltuğunun altındaki dereceyi çıkartıp baktıktan sonra başını salladı.

"Biz çıkıyoruz, bir isteğiniz var mı?" diye sordu Ali Bey. Kadın cevap vermedi, film izlemeye devam etti. Kapı kapandı, birkaç dakika sonra tekrar açıldı. Müge, girdi içeriye gülümseyerek.

Televizyona bakıp "İhtiras Rüzgârları mı?" diye sordu.

Başını salladı kadın, "Çok hüzünlü bir film." dedi.

"Daha önce hiç izlememiş miydiniz?"

"Dört beş kere izlemiştim; ama olsun, yine de izlerim."

"Kapatabilir miyim, sonra izlersiniz." dedi Müge ve televizyonu kapattı.

Sonra yanma oturdu kadının. "Hikâyenizin devamını dinlemek istiyorum, dersten sonra neler oldu?" dedi Müge merakla.

Kadın güldü "Sen de iyi alıştın, gelir gelmez `hikâyenizi anlatın` demeye, biraz da sen anlat, ben seni dinleyeyim."

"Ama benim anlatabileceğim ilginç bir hikâyem yok ki... Lütfen devam edin, çok merak ediyorum, sonra neler oldu?"

Kadın şımarık bir edayla başladı anlatmaya "Ders boyunca öğretmenin anlattıkları bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Normalde geçmek bilmeyen kırk beş dakika, o gün göz açıp kapayana kadar bitiverdi. Öğretmenin sınıftan çıkmasını bekleyemeden ayağa fırlayan ben, sırama çakılmış gibiydim. Sonra Kerem geldi yanıma, kitapları itip sıramın üzerine oturdu. Gözleri parlıyordu. `Nasılsın, fıstık?` dedi yanağımı sıkarak. Cevap veremedim. Sonra Burcu`ya dönüp `Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?` dedi. Elini tuttum Burcu`nun, gitmesin diye gözlerinin içine baktım. Ama o elini çekip kaçarcasına uzaklaştı yanımdan.

Kerem, sıranın üzerinden inip Burcu`nun yerine oturdu. Heyecandan buz kesmiş ellerimi avuçlarının içine alıp gözlerime baktı. `Üşümüşsün.` deyip ellerimi ısıtmaya çalıştı. Ellerimi çekmek, kaçmak istedim yanından; ama oyunumu devam ettirmek zorundaydım. `İstediğin oldu, artık aramızda engel kalmadı.` dedi. Gözlerinin içi gülüyordu. Nasıl olduğunu sormaya korktum; ama o, büyük bir iş başarmışcasına anlatmaya başladı. `Öğle tatilinde Naz`la konuştum, zaten ilişkimiz pek iyi gitmiyordu biliyorsun. Yine de durumu açıklamak zor oldu. Ayrılmak istediğimi söyledim, `neden`

diye sordu. Sebebi yok, dedim ama o illaki öğrenmek istediğini söyledi.` O an kalbim duracak gibiydi, derin derin nefes alıp sakin görünmeye çalıştım. `Başka biri yüzünden onu bırakmak istediğimi anlamıştı, adını söylememi istedi. Ben de dayanamadım Cansın dedim.` Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü, eyvah dedim, aslında böyle olacağını biliyordum; ama yine de duygularıma engel olamıyordum. Korkudan titreyerek `Naz, ne dedi?` diye sordum. `Önce sana birkaç küfür savurdu, sonra bana küfür etmeye devam ederek yanımdan ayrıldı. Ama merak etme küfürler pek ağır değildi, daha beterlerini de duymuştum. Tabii hak vermek lazım, insan kardeşi yüzünden terk edildiğini öğrenince küfür edebilir.` dedi sonra ellerimi avuçlarının içinde iyice sıkarak `Boş ver şimdi Naz`ı, artık bizden bahsetmeye başlayalım.` dedi. Tabii benim konuşacak halim kalmamıştı.

Tedirgin gözlerle Naz`ı aradım, camla duvarın bitiştiği köşeye dayanmış, gözünü kırpmadan bizi izliyordu. Göz göze geldik, evde görüşürüz dercesine başını salladı. Her zamanki gibi içimi dondurdu bakışları. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum; ama kendisi aranmıştı. `Bakma boş ver.` dedi Kerem. `Senin için söylemesi kolay, onunla aynı evde yaşayın benim!` dedim. `Benim için katlanmaya değmez mi?` diye sordu, göz kırparak. Değmez, senin için parmağımı bile kıpırdatmaya değmez.` demek istedim; ama tabii ki demedim. Sadece istemeye istemeye başımı salladım. Güldü. O gülen suratına sıkı bir yumruk atmak geldi içimden, yapamayacağımı biliyordum; ama istedim işte, hem de çok istedim. Sonra onu terk ettiğim zaman yüzünün alacağı ifade geldi gözümün önüne, içim rahatladı. Ben de gülmeye başladım. Sonra ders zili çaldı. `Senden ayrılmak istemiyorum, acaba sıraları mı değiştirsek?` dedi. Her ders onunla yan yana oturmanın, yaptığı tuhaf yaramazlıkları izlemenin ne kadar korkunç olabileceğini düşündüm. `Yok olmaz, öğretmenler şüphelenebilir, hem Burcu`ya da çok ayıp olur, hadi sen sırana dön.` dedim. Sinirlendi, ellerimi bıraktı, tek kelime bile etmeden kalktı yanımdan.

Öğretmen derse girene kadar, Kerem`le tüm konuştuklarımızı anlattım Burcu`ya. Burcu, en çok sıra değiştirme konusuna takıldı. `Yüzsüz, şimdi de benim sırama mı gözünü dikti, bana bak bu işi kısa kes yoksa ben yapacağımı bilirim kanka.` dedi tehditkâr bir tavırla, aslında hiçbir şey yapamayacağını biliyordum; ama bozuntuya vermedim. O günün bitmesini, servise binmeyi, eve gitmeyi hiç istemiyordum. Saatler su gibi akıp gitti ve Naz`la yüzleşme zamanı geldi çattı. Okulun kapısında Burcu`yla helalleştim, bana iyi şanslar diledi. Servise binip her zamanki yerime oturdum, Naz`ı bekledim, yanıma oturması gerekiyordu. Seçil geldi yanıma, yer değiştirmişler. Naz artık benim yanımda oturmak istemediğini söylemiş Seçil`e. `Kardeşler arasında olur böyle sorunlar, üzülme.` dedi Seçil, teselli etmeye çalıştı beni. Naz`a bakmaya cesaret edemedim, ne düşündüğünü öğrenmeyi çok isterdim.

Servis evin kapısının önünde durdu. Önce Naz indi, koşar adım yürüyüp Öznur Abla`nın açtığı kapıdan içeriye girdi. Yavaş yavaş yürüdüm, ona yetişmek için hiç acele etmedim. Eve girdiğimde koşarak merdivenleri çıkıyordu, sonra tüm hıncını almak istercesine oda kapısını çarptı. Öznur Abla`yla birlikte irkildik. `Yine Kerem`le mi atıştılar?` diye sordu Öznur Abla, alay edercesine. `Bilmiyorum anlatmadı.` deyip odama çıktım. Üzerimi değiştirmek, kafamı toparlayıp ödevlerimin başına oturmak saatlerimi aldı. Ders çalışmak yerine olanları uzun uzun Çilek`e anlatmayı tercih ettim. Yaşananların tek bir anını bile atlamadım. Annemlerin işten dönmesini bekliyordum, yine yemek masasında dökecek nefretini, diye düşündüm. Zil sesiyle irkildim. Öznur Abla koşup kapıyı açtı. Annem ve babamın gülüşmelerini duydum. `Sonum geldi.` dedim içimden, kanımın çekildiğini hissettim. Gücümü toplayıp yerimden kalktım, annemleri karşılamam gerekiyordu.

Kendimi savunmak için nasıl bir yalan uydursam diye düşündüm merdivenlerden inerken. Annem yüz ifademden anlamış olacak `Neyin var?` diye sordu. `Yok bir şey.` dedim zoraki gülümseyerek. Yemek masasına oturduk. Naz başı öne eğik, küçük lokma-

lar alıyordu tabağından. Bense kaşığımı doldurup aceleyle tabağımdakileri bitirmeye çalışıyordum. Annemin, `Kızım yavaş ol biraz, iyice çiğne, yediklerin midene oturacak!` demesiyle irkildim. Aslında ne yaptığımın farkında değildim, acele edersem her şey çabucak olur biter diye düşündüm sanırım. Ama ben acele ettikçe Naz daha da yavaş hareket ediyordu. Ya ne yapacağını, bana ne kadar zarar vereceğini henüz hesaplayamamıştı ya da aceleci olduğumu bildiğinden işi sürüncemede bırakıp benim daha da çok strese girmemi sağlamaya çalışıyordu. Planı ne olursa olsun beni çok zor günler bekliyordu.

Yemek bittikten sonra anneme yardım etmek için masadaki tabakları toplamaya başladım. Naz yavaşça masadan kalkıp merdivenlere yöneldi. Babam da gazetesini alıp salona geçti. Mutfakta yalnız kalmamızı fırsat bilen annem, `Anlat bakalım yine ne oldu?` diye fısıldadı. `Yok bir şey, çok dersim var, benim yukarıya çıkmam lazım.` deyip kaçmaya çalıştım; ama annem, kolumdan tuttuğu gibi beni bir köşeye sıkıştırdı. `Durum sandığımdan daha ciddi galiba, çabuk anlat.` dedi. `Yakın zamanda Naz`la feci kapışacağız.` dedim. `Kapışmak da ne demekmiş? Ne biçim konuşuyorsun sen, size okulda bunları mı öğretiyorlar?` dedi sinirle kolumu sıkarak. Cevap vermedim, daha hiçbir şey anlatmamışken bu kadar sinirleniyorsa yaptıklarımı duyunca kim bilir ne hale gelir kadıncağız, diye düşündüm. `Anlatsana kızım.` diye bağırdı annem. `Aslında pek de önemli değil, okulda ufak bir sorun çıktı ve Naz da her zamanki gibi olaydan beni sorumlu tutuyor.` dedim. Annem şüpheci gözlerle beni süzdü, söylediklerimin ona ne kadar inandırıcı geldiğini bilemiyordum ama oradan hemen uzaklaşmam gerektiğinden emindim. `Öff, artık Naz`ı düşünmek istemiyorum, çok dersim var.` deyip annemin kıskacından kaçtım.

Merdivenleri çıkıp Naz ve benim odamın arasındaki boşlukta durdum. Sanki arkamda bir el vardı ve o el beni Naz`ın odasına doğru itiyordu. Kafamın içerisi karmaşık düşüncelerle doluydu. Bir ses kulağıma Naz`la konuş ve kurtar kendini şu belirsizlikten, diye

fısıldadı. Naz'ın odasına doğru birkaç adım attım ama mantığım, 'O seni çaresiz görmek istiyor, ona çaresiz olduğunu gösterme, umursamaz davran, git odana dersini çalış.' diyordu. Mantığım sözlerini bitirdiğinde ben Naz'ın oda kapısını çalmıştım.

Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oda kapısı açıldı. Naz'ın yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. Sanki o gün sıradan bir gündü ve yaşananlar onu etkilememiş gibi davranıyordu. 'Sen ne yaptığını zannediyorsun.' deyip içeriye girdim. 'Anlayamadım.' dedi. Evet, kabul ediyorum çok saçma bir soruydu; ama ne sorulabilirdi ki bu durumda. Bir süre yüzüme baktı, daha mantıklı bir sorun varsa alayım gibilerinden. Aslında söyleyecek çok sözüm vardı, mesela şimdi bana ne yapmayı planlıyorsun, diye sorabilirdim. Ben tam ne söyleyeceğimi düşünürken, 'Süren doldu, lütfen çık odamdan, senin şu iğrenç suratına bakmaktan daha önemli işlerim var.' diyerek beni itti. Tam kapıyı yüzüme kapatırken 'Şimdi git ve tadını çıkart.' dedi.

Kendime kızarak odama gittim. Güya Nazmiye'ye ceza verip ondan öcümü alacaktım; ama sanki kendimi cezalandırıyordum. Bu kadar karın ağrısına değer miydi, bilmiyorum. Neyse, o geceyi içimden ders çalışmak gelmediği için, Çilek'le geçirdim; her zamanki gibi, hiçbir ayrıntıyı atlamadan döktüm içimdekileri. Karnımın ağrısı biraz hafifleyince de yatağa girdim. Bütün gece kâbus gördükten sonra yeni güne yorgun açtım gözlerimi. Uyanır uyanmaz aklıma gelen ilk soru, 'Acaba kahvaltı masasında mı patlatacak bombayı?' oldu. Yüzümü yıkayıp açıldıktan sonra, Nazmiye'nin anlattıklarının ardından başıma gelecekleri keyifle izleyebilmek açısından akşam yemeğini ve hatta zaman bolluğundan yararlanabilmek için hafta sonunu tercih edebileceğine karar verdim. Hafta sonuna daha üç gün var, diye düşünüp derin bir oh çektim; ama tüm cumartesi, pazarı azar işiterek geçireceğimi düşünmek, karnımı yeniden ağrıtmaya başladı. O an kafamda bir şimşek çaktı. Eğer hafta sonunu doldurursam Nazmiye'nin planları suya düşerdi. Bu fikir içimi rahatlatmıştı.

Her zamanki gibi sessiz sedasız geçen kahvaltının ardından servise bindik. Nazmiye yine arka tarafa yöneldi, yanıma Seçil`i gönderdi. `Hâlâ küs müsünüz?` diye sordu Seçil. `Evet ve sanırım uzun zaman da küs kalacağız.` dedim. `Yaa, çok üzüldüm.` deyip derslerden bahsetmeye başladı. Çok konuşkan bir kızdı, hiç susmadan anlattı ama ne anlattı bilmiyorum; çünkü ben, hafta sonunu nasıl doldurabileceğimi düşünüyordum. En iyisi, kalabalık olmaktı. Nazmiye`nin yanlarında konuşamayacağı insanları çağırmalıydım. Babamın Ankara`da yaşayan bir okul arkadaşı vardı: Zeki Amca. Yaklaşık bir, bir buçuk yıldır babamla görüşmüyorlardı. Zeki Amca gelirse babamın gözü hiç kimseyi görmez. Hem akşam da kalır, otele gidecek değil ya. Bütün hafta sonu içip içip eski günleri yâd ederler, ben de böylece kurtulmuş olurum. Evet, bu mükemmel bir fikirdi ve servis durdu."

"Şimdi sıra Kerem ve Cenk`i aynı anda idare etmeye geldi." dedi Müge heyecanla.

"Evet, çok dikkatli olmalıydım, Kerem bir şekilde idare edilirdi de, Cenk bir anlarsa bir daha toparlayamazdım."

"Ya Nazmiye söylerse diye hiç düşünmedin mi?"

"Yok, onu pek önemsemedim; çünkü Cenk, Nazmiye`yle aramızın bozuk olduğunu biliyordu, yalan söylüyor derdim bana inanırdı. Yeter ki teneffüste falan yanıma gelip beni Kerem`le görmesin, o zaman işim biterdi işte. Neyse sınıfa girdik, ilk olarak Burcu`yla göz göze geldik. Yerinden fırlayıp yanıma koştu. Yüzümü, vücudumu elleyip 'Hâlâ sağlamsın.' dedi. Moral vermek için mi, yoksa beni daha çok korkutmak için mi söylemişti bu sözleri, anlayamadım. Tam o anda bir elin belime dolandığını hissedip şoka girdim. Kerem`in o sinsi gülüşünü gördüğümde, yaptığı yaramazlıkların sonucu annesi tarafından çimdiklenen küçük bir çocuk gibi bütün tüylerim diken diken oldu. Ona, sınıfın orta yerinde bana sarılabilme cesaretini vermiş miydim bilmiyorum; ama olmuştu işte. Tam yumruğumu sıkıp daha önceki gibi gözünün üzerine indirecektim ki

Naz'ı gördüm. Hüzünlü gözlerle izliyordu bizi, çaresizlikten miydi bilmem çok farklı görünüyordu. Savunmasız bir çocuk gibi, hatta masum bile diyebiliriz. Hemen yumruk atmaktan vazgeçip Kerem'e sokuldum, Naz bana gözleriyle yalvarıyordu. Aslında bu sahneyi daha da uzatmak isterdim; ama burada kesmem gerekiyor. Bana hastabakıcıyı çağırır mısın?" diye sordu kadın.

Müge, "Hemen." deyip telaşla yerinden fırladı.

18. GÜN

Oda kapısı açıldı içeriye doktor ve hemşire girdi. Ali Bey sessizce kadının yanına yaklaşıp koltuğunun altına dereceyi yerleştirdi. Kadın "Frekans." dedi heyecanla.

"Anlamadım." dedi Ali Bey, şaşkın şaşkın. Önce etrafına, sonra kadına baktı.

Kadın güldü. "Filmin adı, Frekans. Bir polis, küçük yaşta kaybettiği itfaiyeci babasının eski telsizini bulur ve bir adamla konuşmaya başlar...."

"Adam, yıllar önce ölen babasıdır. Sonra babasını ölümden kurtarır." dedi Ali Bey, kadının sözünü keserek.

"Evet. Şimdi de annesini kurtarmaya çalışıyor. Güzel filmmiş."

"Benim en sevdiklerimdendir. Arşivimi kontrol edeyim eğer arkadaşlarım yürütmediyse size yarın çok güzel bir film getiririm." dedi Ali Bey.

"Çok sevinirim. Konusu ne?"

"Saldırı sonucu sevgilisini kaybeden bir bilim adamı, sevgilisini kurtarabilmek için zaman makinesi yapar."

"Eee, sonra ne olur?" diye sordu kadın merakla.

"İzleyince görürsünüz." dedi Ali Bey gülerek.

İlk defa birbirlerine gülümseyerek bakıyorlardı ve ilk defa bu kadar uzun sohbet etmişlerdi. Ali Bey, kadının yüzüne dikkatle baktı ve unuttuğu bir şeyleri hatırlamışcasına yüzünü buruşturarak kontrollerine kaldığı yerden devam etti. Sonra hemşireye dönüp "Hastabakıcıyı çağırır mısınız?" dedi.

Hemşire hastabakıcıyla birlikte kadını yüzüstü çevirdi. Ali Bey kadının sırt bölgesinde bası yarası olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Tamam." deyip kadını eski haline getirdiler.

Ali Bey, hemşire ve hastabakıcıyla odadan ayrılırken kadın tek kelime bile etmedi.

"Ben geldim." dedi Müge neşeyle ve her zamanki yerine otururken sessizce film izlemekte olan kadını süzdü. Kadın kendisine sorulacak soruları beklemeden,

"Bu hastanede, doktorlarda, sende, bende, her şeyde bir tuhaflık var." dedi.

Müge güldü: "Yine başa mı döndük?"

"Bana oyun oynama, burada neler dönüyor, çabuk bana anlat." diye kükredi kadın. Sustuğunda o sesin nasıl çıktığına kendisi bile şaşırmıştı. Müge'nin gözleri dehşetle büyüdü, sandalyesinden kalkıp yardım istercesine etrafına bakındı. Ne yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Önce yutkundu, sonra farkında olmadan dudaklarının arasından, "Sakinleştirici." kelimesi döküldü. Korkma sırası kadına geçiverdi.

"Hayır, hayır sakinleştirici olmaz. Ben sadece şaka yapıyordum." dedi kadın sevimli görünmeye çalışarak.

Müge bu ani değişimin şaşkınlığıyla "Tamam." diyebildi sadece.

Kadın, kibarca açıklamaya yapmaya başladı. "Canım nasıl sıkılıyor anlatamam, kafamda olduk olmadık şeyler kurmaya başladım. Sanki beni burada oyalıyorsunuz, iyileşmemi bekliyorsunuz ve sonrası için de başka planlarınız varmış gibi geliyor. Naz yüzün-

den çektiklerimi biliyorsun, insan paranoyak oluyor. Zaten o sayede hayatta kalabildim. Şimdi de düşünüyorum; ben hastanedeyim, oğlum yalnız. Hastaneden çıktıktan sonra nasıl sürprizlerle karşılaşacağını düşündükçe sinirlerim bozuluyor."

Müge hâlâ şoktan kurtulamamış, şüpheli gözlerle kadını incelemeye devam ediyordu.

"Biliyorum huysuzluğumla hepinizi bezdirdim; ama bazen, bu hastanede bir tuhaflık olduğunu düşünüyorum. Yani kim sevdikleriyle görüştürülmez ki." dedi kadın gülümseyerek ve Müge'yi inceledi, söyledikleriyle onu yumuşatıp yumuşatamadığını anlayabilmek için.

"Evet, haklısınız; ama bunu çok konuştuk, biliyorsunuz doktorlarınız bu kararı aldı ve uygulamaktan başka bir şey gelmiyor elimizden."

"Ayrıca bu hastanede yaklaşık yirmi gün daha kalacaksınız. Ancak buradan çıktıktan sonra numara mı yapıyoruz yoksa sizin iyiliğiniz için mi çabalayıp duruyoruz, anlarsınız." dedi Müge, kıyametin ardından gelen sevimli kibarlığa aldanmadığını belli ederek.

Birkaç dakika birbirleriyle göz göze gelmemeye dikkat ederek sessiz kaldılar. Pencere, plazma televizyon, duvar, yatak başı, sessiz sedasız durumun kritiğini yapan iki genç kadın tarafından uzun uzun süzüldü. Düşünürken farkında olmadan Müge'nin dudaklarından dökülüveren sakinleştirici kelimesi, zaten günün 16 saatini uyuyarak geçiren kadını fazlasıyla rahatsız etmişti. Uyanık saatlerinin ikisini Müge'le konuşarak, birini yemek yiyerek, geri kalanını da doktor ve fizyoterapist tarafından kontrol edilep film izleyerek geçiren sersem bir hastaya daha fazla sakinleştirici verilirse ne olur? 'Bana ne olur?' sorusu kadının içini kemirmeye başlamıştı. Daha fazla sakinleştirici, daha fazla sersemlik, daha az soru, daha az sorun... İyileşene kadar oyala politikası. Hastaneden çıkınca nasıl bir gerçekle yüzleşmesi beklenecekti? Bu soruyu cevaplayabilmesi için düşünebilmesi, düşünebilmesi için daha az sa-

kinleştirici alması, daha az sakinleştirici alması için sakin görünmesi ve sorun çıkarmaması gerekiyordu.

"Öööööff, canım çok sıkıldı." deyip endişeyle Müge`nin yüzüne bakmaya başladı.

Biraz düşünüp derin bir nefes aldıktan sonra "Anlatın o zaman." dedi Müge, tek kaşını kaldırarak.

Beklediği cevabın gelmesi kadını gülümsetti. Derin bir nefes çekip kurulu bir oyuncak gibi hemen anlatmaya başladı. "Her teneffüsü Kerem`le birlikte geçirmek tam anlamıyla kabustu. Ve bu kâbusu yalnız yaşamak istemediğim için zavallı arkadaşım Burcu`yu da peşimden sürükleyip duruyordum. Kerem`in çocuksu esprileri ve sulu hareketleri, şımarıklıktan olsa gerek, ben yanındayken daha bir çekilmez oluyordu.

Neyse, iple çektiğim uzun teneffüs geldi en nihayetinde. Sevgili olarak Kerem`le ilk kavgamızı ettikten sonra Burcu`yla kol kola girip söylene söylene tiyatro salonunun yolunu tuttuk. Ben, başıma bunca işi açtıkları için Kerem ve Naz`ı tanıdığım güne, Burcu ise peşime takıldığı için beni tanıdığı güne saydırıp duruyorduk.

Tiyatro salonunun kapısını açar açmaz içime bir sıcaklık doldu. Tabii bu, sadece tiyatro sevgisinden kaynaklanmıyordu. Elinde tostlar, meyve suları, yüzünde sıcacık gülümsemesiyle Cenk duruyordu her zamanki köşemizde. `Geç kaldınız.` dedi tostları, meyve sularını paylaştırırken. `Üüffff, her zamanki Naz işte.` dedim. `Siz de, elinize diken batsa Naz`dan biliyorsunuz.` dedi alaycı bir tavırla. `Yaaa, sen bilmezsin, o ne fettandır.` dedim ve onaylaması için de Burcu`ya dönüp, `Anlatsana Burcu.` dedim. Ben sözlerimi bitirir bitirmez, Burcu pembeleşmeye başladı, biraz düşündü, rengi kırmızıya döner gibi oldu, tam konuşmaya başlayacaktı ki, `Kardeşim olmadığı için sizi anlayamadığımı zannediyorsunuz, aslında haklısınız da sizi anlayamıyorum ama didişirken kaybettiğiniz zaman için üzülüyorum.` dedi Cenk, bir öğretmen edasıyla. Ne demek istiyorsun, der gibi öylece baktık kaldık Cenk`in yüzüne. `Siz hafta-

da kaç kitap okuyorsunuz, söyleyin bakalım!` dedi en ciddi tavrıyla. Sonra yüzüme baktı dikkatle. Haftada hiç kitap okumayan birine sorulacak soru mu şimdi bu? Hem zaten haftada kaç kitap okunabilir ki, diye geçirdim içimden. Benden cevap alamayınca Burcu`ya döndü. `Mutlaka bir kitap bitirmeye çalışıyorum.` dedi Burcu. Kızarmamıştı bunu söylerken, demek ki doğru söylüyor, diye geçirdim içimden. Sonra, Cenk gayet kendinden emin `Ben haftada iki kitap bitiriyorum; çünkü hedefim, konservatuvara girip müzisyen olmak. Bunun için şimdiden çalışmaya başladım. Peki, sizin hedefiniz ne?` diye sordu. Burcu hemen `Hukuk Fakültesi` diye atıldı.

Ben, o dakikaya kadar kendimi hiçbir üniversite ya da meslek dalında hayal etmemiş olduğumu fark ettim. Hedef, o güne kadar benim için sıradan bir kelimeydi. Ben bunları düşünürken Burcu ve Cenk, sorunun cevabını alabilmek için benim yüzüme bakıyorlardı ki öğretmen `Yemeklerinizi bitirip çabuk buraya gelin.` diye bağırdı. Hepimiz yerimizden fırlayıp öğretmenin yanına koştuk. Soruya cevap vermediğim için çok rahatlamıştım ama verecek cevabım olmadığı için de kendimi boşlukta gibi hissediyordum." dedi kadın ve bir an Müge`nin yüzene baktıktan sonra ekledi: "İşte bu sohbet, benim hayatımın dönüm noktalarından biri olduğu için senaryoda da uzun uzun işledim." dedi.

"Sorunun cevabını ne zaman bulabildiniz?"

"Aslında bulamadı, yani ben bulamadım. Cenk ve Burcu buldu."

"Nasıl yani?" diye sordu Müge şaşkın şaşkın.

"Öğretmen eşliğinde prova yapmaya başladık. Ben başrolü alabilmek için bütün oyunu ezberlediğimden çok rahat oynuyor, hatta sözlerini unutanlara sufle bile veriyordum. Ve oyunun sonunda öğretmenimiz beni, tüm tiyatro ekibini önünde tebrik etti. Ayrıca beni örnek göstererek oyunculuk ve oyunculuk disiplini hakkında da kısa bir konuşma yaptı. Cenk elinde gitarı sırıtarak yanıma gelip `Konservatuvarda yalnızlık çekmeyeceğim için çok seviniyorum.`

dedi. Burcu da kulağıma eğilip `Senin kadar rahat yalan söyleyebilen biri için uygun bir meslek.` diye fısıldadı. O gün tiyatro oyuncusu olmaya karar verdim, yani hep birlikte karar verdik.

Ders zilinin çalmasına birkaç dakika kala kısa ve duygusal bir vedalaşma yaşadıktan sonra Burcu`yla kol kola girip Kerem ve Naz`la boğuşmaya kaldığımız yerden devam etmek için sınıfın yolunu tuttuk. Kapıdan içeriye girer girmez her zamanki manzarayla karşılaştık. Eğlenmek için fırsat kollayan küçük bir kalabalığın ortasında şaklabanlık yapan Kerem. İtiraf etmeliyim ona ne kadar sinir olsam da her seferinde gülmek ve güldürmek için hangi yöntemi kullandığını merak etmeden yapamıyordum. Hatta bazen yaratıcılığına hayran olmamak elde değildi. Burcu`yla kol kola her zamanki küçümser ve meraklı tavrımızla küçük seyirci kalabalığının arasına karıştık. Duvar kenarında karşı karşıya yerleştirilmiş iki sıranın birinde Kerem, diğerinde yan sınıfın en iri, en sessiz, en sakin, en utangaç çocuğu oturuyordu. Bir, iki, üç deyip sağ elleriyle bazı şekiller yapıyorlardı. Makas, taş ve kağıt. Birisi makas diğeri kağıt yaptıysa makas kağıdı keser deyip karşısındakine bir tokat çakıyordu. İkisi de aynı anda taş yaptıysa baştan başlanıyordu. Yani aslında olması gereken buydu; ama Kerem, her zamanki muzipliğiyle oyuna renk katmıştı. `Bir, iki, üç` dedi, ikisi de makas işareti yaptılar, biz tam tekrar sayılacak diye beklerken `Benimki bahçe makası` deyip kendisinden iki kat iri olan çocuğun suratına öyle bir tokat attı ki çocuk aynı hızla bir tane de duvardan yedi. Tabii kalabalığında neşesi ikiye katlandı."

"Gerçekten yaratıcı çocukmuş." dedi Müge kıkırdayarak.

Kadın, Müge`yi güldürmenin heyecanıyla anlatmaya devam etti. "Görmeliydin, benimki kuşe kağıt deyip karşısında oturan insan azmanının yanağına şimşek hızıyla tokadını çakıyordu ki gürültüsü bile biz izleyenleri tedirgin etmeye yetiyordu."

"İyi de çocuk o kadar iriyse neden Kerem`e karşılık vermiyordu?"

"Yaaa işte, o da ayrı bir komedi. Adı Demir, cüssesi iri, sesi kalın ama cesaret yoksa neye yarar ki."

"Eee, bu arada Naz neler yapıyordu?"

"Naz, her zaman küçümsediği ve kolejli şımarık haspalar diye isim taktığı, derslerle hiç ilgisi olmayan süslü kızlar grubuna girmeye çalışıyordu."

"Başarılı olabildi mi bari?"

"Aslında olamazdı, grubun aykırı kızı İrem onu kanatlarının altına almasaydı. Onları cam kenarında fısıldaşırken gördüğümde pek önemsememiştim. Hatta Burcu`yla dalga bile geçmiştik. Tabii o zaman Naz`ın nasıl bir belaya bulaştığını bilemezdik."

"Yine mi bela?"

"Evet, liseli bir kız için ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı. İrem bildiğimiz yani alışık olduğumuz kızlardan biraz farklıydı. Küt kesim jöleli saçlarını geriye iter, kabadayı yürüyüşüyle sınıfın ortasına çıkar ve bir erkeğe taş çıkartabilecek kadar kalın sesiyle İbrahim Tatlıses`ten `Ağlama demenin ne faydası var` isimli şarkıyı söyleyerek tüm sınıfı kendisine kilitlerdi. O zamanlar Özcan Deniz ve Mahsun Kırmızıgül`ü yeni yeni tanımaya başlamıştık. Hadi hadi meleğim uç da göreyim, diyeyeri göğü inlettiğimizi hatırlarım. İrem, repertuarına Özcan Deniz, Mahsun Kırmızıgül, Orhan Gencebay ve Müslüm Gürses`ten parçalar alsa da onun favorisi, daima İbrahim Tatlıses ve Seda Sayan`dı. Konserleri `Ağlama demenin ne faydası var`la başlar, Seda Sayan`ın `Ah geceler`iyle biterdi. Bizim derse ilgisi olmayan süslü kızlar grubu da konser bittikten sonra alkış kıyamet İrem`in üzerine saldırı, onu öper, mıncıklarlardı. Tabii bu anlatmakla anlaşılabilecek bir durum değil, filmi izlediğinde ne kadar tuhaf bir sahne olduğunu kendi gözlerinle görürsün."

"Neden kızlar İrem`le bu kadar ilgilenirlerdi ki?"

"Bilirsin, güzel ya da güzel olduğunu düşünenler, genelde hem cinsleriyle pek iyi geçinemezler sadece arkalarından kuyu kaza-

bilmek için sahte sevgi gösterilerinde bulunurlar. Çünkü birbirlerini rakip olarak görürler. Onlar ancak rakip sınıfına sokmadıkları kızları severler ve İrem rakip sınıfına değil kız sınıfına bile sokulamazdı."

"Naz`ın başı nasıl bir belaya girecek sanırım tahmin edebiliyorum."

"Evet, keşke ben de tahmin edebilseydim."

"Peki, Kerem ve Cenk`i aynı anda idare ettiğinizi ailenize ne zaman ispiyonladı?"

"Ah, evet o korkunç gün... Tiyatro çalışmaları yüzünden Kerem`le her gün atışmaya başlamıştık. Tabii Kerem`in karakterinde kendisine verilen görevin sorumluluğunu taşımak, ciddiyet, sözünü tutmak, disiplin gibi meziyetler olmadığı için bana rahatlıkla, kır şu tiyatro çalışmasını da birlikte takılalım gibi tekliflerde bulunabiliyordu. Ben, hayır dedikçe de birbirinden tuhaf muzipliklerle çevre sınıflardaki öğrencilerin ve öğretmenlerin başına musallat oluyordu. Neyse cuma günü bayrak töreninde yanıma gelip `Yarın sinemaya gidelim.` dedi. Ama dikkatini çekerim gidelim mi, değil, gidelim." dedi kadın anlamlı anlamdı Müge`nin yüzüne bakarak.

"Emrivakilerden nefret ederim." dedi Müge yüzünü buruşturarak.

"Ben de, hele bu emrivaki Kerem`den geldiyse daha da nefret ederim. Neyse `olmaz` dedim gayet sinirli ve ukala. `Bana neden çemkirip duruyorsun, bıktım artık seninle uğraşmaktan.` deyip sıranın arkasına geçti. Ben ilk defa Kerem`den böyle bir tepki aldığım için şaşkın, Burcu`ya bakarken Burcu da suratıma püskürtmemek için saklanacak delik arıyordu. `Gülmesene.` diye bağırınca Burcu kendini tutamayıp kahkahayı patlattı. Bayrak töreni boyunca ben yediğim lafı içime sindirmeye çalışırken Burcu yanımda kıkırdayıp durdu. Neyse, o akşam tam biz sofraya oturmuşken..." Kapının açılmasıyla kadın sustu.

"Yemek zamanı." dedi hemşire.

19. GÜN

Kadın yarı uyur, yarı uyanık film izlerken doktor yanında bir hemşireyle içeriye girdi.

"Bugün nasılız?" diye sordu Ali Bey ve hemen kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirdi.

"Çok kötü." diye inledi kadın.

"Neden?"

"Biliyordum, sakinleştiricilerin dozunu artıracağınızı biliyordum." diye mırıldandı kadın. Söyledikleri zor anlaşılıyordu.

"Hayır. Ben, size sakinleştirici vermiyorum. Dün ateşiniz 39.5 dereceye çıktı. Yara yerlerinden akıntı olup olmadığına baktık. Yaradan kültür aldık. Ayrıca idrar tahlili ve kan kültürü ile boğaz kültürü de yaptık. Bakteriyel üreme ve enfeksiyon odağı bulamadık. Muhtemelen Non Spesifik Viral bir enfeksiyon geçiriyorsunuz. Biz de ateş düşürücü verdik." dedi Ali Bey ve kadının koltuğunun altındaki dereceyi çıkartıp baktı. "Ateşiniz düşmüş." dedi gülümseyerek.

"Yalan söylüyorsunuz, her sözünüz yalan. Dün Müge Hanım ağzından kaçırdı, bana sakinleştirici veriyorsunuz ve bugün de do-

zunu artırdınız." diye mırıldamaya devam etti kadın, ağırlaşan göz kapaklarını kaldırmaya çalışarak.

"Yooo, yalan söylemiyorum." diyerek kestirip attı Ali Bey kontrollerine devam ederken.

Kadın konuşmak için güç toplamaya çalışıyordu.

"Dün size bahsettiğim filmi hastabakıcıya verdim. Hatta beğeneceğinizi düşündüğüm bir kaç film daha getirdim." dedi Ali Bey konuyu değiştirmek için.

Fakat kadın çoktan uykuya dalmıştı.

"Yemek saatiniz geldi." diye seslendi hemşire elinde tepsiyle

"Hadi uyanın lütfen." diye tekrarladı hemşire sesini yükselterek.

Kadın yattığı yerde hafifçe kıpırdadı, gözleri aralandı. Karşısında elinde tepsiyle hemşireyi görünce, "Müge Hanım nerede?" diye sordu.

Hemşire yatağı yemek yeme pozisyonuna getirdikten sonra her zamanki yerine oturdu ve "Müge Hanım geldi, ama siz uyuyordunuz. Dün ateşiniz çıktı ya o yüzden rahatsız etmek istemedi." diye anlattı, kadına çorbasını içirmeye çalışırken.

"Ellerinde ne kadar sakinleştirici varsa bana versinler sonra da ateşiniz çıktı diye yalanlar uydursunlar." dedi kadın sinirle dişlerini gıcırdatarak.

"Sakinleştirici mi? Ne sakinleştiricisi?" diye sordu hemşire şaşkın şaşkın.

"Görmüyor musun gözlerimi bir türlü açamıyorum, sence bu neden kaynaklanabilir?"

"Dedim ya ateşiniz çıktı. Bizi çok korkuttunuz."

"Bana sakinleştirici verildi bundan eminim." dedi kadın sinirle gözlerini açarak.

"Dün ilaçlarınızı ben hazırladım ve getirdim, içinde sakinleştirici yoktu çok iyi biliyorum. Yaklaşık on gündür aynı ilaçları alıyorsu-

nuz." dedi hemşire, sonra önündeki tepsiye bakıp "Hadi yemeklerinizi soğutmadan bitirin." dedi ve çatalı İzmir köfteyle doldurdu.

İzmir köfteyle dolu çatalı ağzına yaklaşırken "Ama ben kendimi çok kötü hissediyorum." diye fısıldadı kadın. Kadın, hemşirenin ardı ardına ağzına yaklaştırdığı pilav, İzmir köfte ve salata dolu çatalları sessizce kabul etti. Yemek bittikten sonra da sözdinleyen çocukların ödül istemesi gibi "Bana Müge Hanım'ı çağırabilir misiniz?" dedi hemşireye, olabildiğince kibar.

Hemşire tamam anlamında başını sallayıp odadan çıktı.

"Cansın Hanım yine mi uyuyorsunuz?" diyen sesle irkildi kadın.

"Size güvenmiştim ama şu halime bakın." diye inledi kadın. Söyledikleri zor anlaşılıyordu.

"Ben de bugüne kadar sizin güveninizi suistimal etmedim." dedi Müge gayet ciddi.

"Bana neden bu kadar çok sakinleştirici verdiniz?" diye sordu kadın, artık sesi daha anlaşılabilir çıkıyordu.

"Size sakinleştirici vermedik. Dün ateşiniz çıktı o yüzden ateş düşürücü verdik."

"Hayır, size inanmıyorum, dün ağzınızdan kaçırdınız, sakinleştirici, dediniz. Ve şimdi bakın ne haldeyim." dedi kadın, bu sefer sesi duvarları aşıp yan odalara ulaşabilecek kadar güçlü çıkmıştı.

"Evet, sakinleştirici dedim; çünkü kendinize zarar verebileceğinizi düşündüm ama sonra gerek kalmadığını gördüm."

"O zaman açıklar mısınız ben neden gözümü açamıyorum." dedi dişlerini birbirine sürterek.

"Anlatıyorum işte. Ateşiniz çıktı, düşürebilmek için çok uğraştık."

"Hıımmm, yani ben ateşimin çıktığını hatırlamıyorum öyle mi?" dedi kadın bilmiş tavrıyla.

Müge sinirle gözlerini kısıp kadına baktı. Önce derin bir nefes çekti, sonra sinirden kısılmış gözlerini pencereye doğru çevirip yut-

kundu ve kendini hazır hissettiğinde olabildiğince sakin, konuşmaya başladı. "Bize karşı hissettiğiniz güvensizlik sorununu nasıl çözebiliriz bilmiyorum. Şu anda içinde bulunduğunuz durumu kabullenmeniz çok zor farkındayım ama böyle davranmaya devam edersiniz önce kendinizi sonra da bizi yıpratırsınız. Biz burada sizin iyiliğiniz için uğraşıyoruz, eğer sakinleştirici verilmesi gerekirse veririz ve bunun açıklamasını da yaparız; ama dün size sakinleştirici vermedik, buna inanın lütfen." dedi ve bir süre gözlerini pencereden ayırmadan bekledi. Fakat beklediği tepki bir türlü gelmiyordu. Alaycı bir gülüşle karşılaşacağını düşünerek istemeye istemeye gözlerini kadının yüzüne çevirdi. Yüzündeki isteksizlik bir anda şaşkın bir ifadeye dönüşüverdi. Kadın, çemkirmeye fırsat bulamadan uykuya dalmıştı.

20. GÜN

Oda kapısı açıldı, içeriye önce hemşire sonra doktor girdi. "Bugün nasılız?" diye sordu Ali Bey kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirirken. Film izlemekte olan kadın soruyu duymazlıktan geldi. Kontroller için kadına yaklaştı; biraz alaycı, biraz sinirli gülümsedikten sonra "Küs müyüz?" diye sordu. Gözlerini ayırmadan filmi izlemeye devam eden kadın, soruyu duyar duymaz kaşlarını çattı. Doğru cevabı bulabilmek için düşünüyordu. Gözlerini kıstı, alt dudağını dişlerinin arasında ezmeye başladı.

"Çalışmadığınız yerden sordum galiba." deyip bir kahkaha patlattı Ali Bey. Yatağın diğer yanında duran hemşire de kıkırdadı.

Kadın, yüzünün aldığı tuhaf şekli anında düzeltti. İstemeye istemeye gülümseyip "Küsmek ne demekmiş, benim iyiliğim için didinip duran doktoruma nasıl küsebilirim ki ben." dedi alaycı bir tavırla.

"Getirdiğim filmleri izlediniz mi?" diye sordu Ali Bey ve kadının koltuğunun altındaki dereceyi çıkartıp baktı.

Bu hiçbir yere bağlanmayacak konuyu değiştirmek, kadının da işine gelmiş gibiydi. "Evet izliyorum, çok teşekkür ederim. Vaktiniz olduğunda filmler hakkında sizinle sohbet etmek istedim." dedi.

Bu sefer alay, kinaye, sinir yoktu sözlerinde hatta samimi bile denebilirdi.

Kontrollerini tamamlayan Ali Bey başını sallayıp "Ben de çok isterim. Yarın belki biraz daha erken gelebilirim." dedi Ali Bey sonra hemşireye dönüp "Bugün kan tahlili istiyorum." dedi.

Gülümsedi doktor, "Yarın görüşürüz." deyip odadan ayrıldı.

Kapı kapandıktan birkaç dakika sonra tekrar açıldı. Müge hızlı adımlarla yatağın yanına geldi. Yüzünü kadının yüzüne olabildiğince yaklaştırıp "Bugün nasılsınız?" diye sordu merakla. Bir süre sessizce birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Gayet iyiyim." dedi kadın beklenmedik bir sevimlilikle.

Müge şüpheci bir ifadeyle tek kaşını kaldırıp yüzünü kadının yüzünden uzaklaştırdı.

"Çok iyiyim ve size hikâyemin geri kalanını anlatmak için sabırsızlanıyorum." dedi gülümseyerek. Sanki dün, beni sakinleştiricilerle uyutuyorsunuz diye ortalığı birbirine katan kendisi değilmiş gibi.

Müge başını iki yana sallayıp kıkırdadı, sonra derin bir nefes alıp "Ben de dinlemek için sabırsızlanıyorum zaten." dedi.

Kadın saniye bile kaybetmeden başladı anlatmaya. "Planlarım suya düşmüştü. Zeki Amca ve eşi yurtdışına seminere gitmişler ve her zamanki kurtarıcım babaannem ve dedem cuma gecesi misafirleri olduğu için ancak cumartesi günü bize gelebileceklerdi. O akşam yalnız savaşmak zorundaydım. Tam sofraya oturmuştuk ki telefon çaldı. Annem koştu, bizim evde çalan telefonlarla genelde ya annem ya da Öznur Abla ilgilenirdi. Ama o telefon farklıydı. Annem bozuntuya vermemek için, `Cansın, sınıf arkadaşın seni arıyor.` diye bağırdı. Ben annemin yüzünden, bir terslik olduğunu anlamıştım. Kerem, `Nasılsın fıstık, bugün bayrak töreninde söylediklerime takılmadım umarım....` diye bir şeyler gevelemeye başlamıştı ki ben sonumun geldiğini anladım. Kerem hâlâ telefonda yarın sinemaya mı gitsek yoksa bowlinge mi gibi bir şeyler geve-

lerken. `Çok dersim var.` diye bağırdım tüm ev halkının duyabileceği şekilde.

Sonra ahizeyi ağzıma iyice yaklaştırıp `Sen benim telefon numaramı nereden buldun?` diye fısıldadım sinirle. Kerem bir kahkaha patlattı, `Naz vermişti, beni ara diye yalvara yakara ama ben onu hiç aramadım, değerini bil yani.` dedi en ukala, en şımarık tavrıyla. Sonra ciddileşti `Yarın ne yapıyoruz?` diye sordu. `Ben evde oturup ders çalışmayı planlıyorum, sen canın ne isterse onu yapabilirsin.` diye fısıldadım. `Ya bu ne biçim iş? Yok tiyatro çalışmam var, yok dersim var, yok vırt var zırt var. Çıkmaya başladığımızdan beri bir dakika olsun yalnız kalamadık. Sıkılmaya başladım ben bu işten. Yarın ne yap et benimle gel.` diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Kerem laftan anlamıyordu, zaten hiçbir zaman da anlamamıştı. Ben fısıldayıp açıklama yapmaya devam ettikçe o daha çok bağırıyordu."

"Niye olmaz deyip kestirip atmadınız? Neden telefonu kapatmadınız?" diye sordu Müge

Önce bir kahkaha patlattı kadın, sonra açıklamaya başladı. "Evet, ne kolay olurdu değil mi telefonu suratına kapatsaydım. Ama karşımdaki Kerem`di. Aklına eseni yapan, laftan anlamayan ve yüzsüzlükte sınır tanımayan Kerem. Eğer Kerem istediğini almazsa vazgeçmez, alana kadar uğraşırdı ve artık benim de sabrımın sonu gelmişti. `Tamam.` dedim. `Yarın ne yapar eder seninle buluşurum.` Sonra yer ve saat kararlaştırdık. Gitmeyeceğim için karar vermek pek de zor olmadı."

Müge kıkırdadı. "Kerem delirmiştir."

"Kerem`in ne yapacağı umurumda değildi, hiçbir zaman da olmadı. O sırada sadece kendimi düşünüyordum. Telefonu kapatıp arkamı döndüğümde gözlerim, Naz`ın parlayan gözleriyle buluştu. Hazırlanıyordu, bombayı patlatmak için keyifle hazırlanıyordu. Önce gülümsedi, yutkundu, sonra `Eee Cansın hangi sevgilin aradı, Kerem mi yoksa Cenk mi?` diye sordu ve kollarını bağlayıp arkasına

yaslandı, sinemada aksiyon filmi izlercesine. Annem elindeki çatalı düşürdü. Babam ağzındaki lokmayı yutamayıp öksürmeye başladı. Sonra önündeki bardaktan iri bir yudum su alıp yutkundu. Gözlerini kırpıştırıp sırayla bana, Naz'a ve anneme bakıp `Ne sevgilisi?` diye kükredi.

Ev sessizdi ama benim kulağımda nedense cenaze marşı çalıyordu. Babamın gözleri kızarmaya başladı. Zannedersem kan beynine sıçramıştı. `Ne sevgilisi, diye sordum size.` diye kükredi tekrar. Ben olduğum yere çakılmış, kaçacak delik arıyordum. Merdivenleri gözüme kestirdim. Koşarak yukarıya çıkıp odamın kapısını sonsuza kadar kilitlediğimi hayal ettim. Ama tabii ki sadece bir hayaldi bu. Çünkü babam, `Gel çabuk buraya!` diyerek oturduğu sandalyede tepiniyordu. Cenaze marşı daha güçlü çalmaya başladı. Naz keyiften ağzını toparlayamıyordu ki babam ona dönüp `Sen de sırıtıp durma, anlat bakalım ne sevgilisiymiş bu.` dedi. Sanki okulda komik bir olay olmuş da, onu bizlerle paylaşıyormuş gibi neşeyle anlatmaya başladı Naz. `Aslında ben de tam olarak bilemiyorum. Cansın sınıfta Kerem'le, tiyatro çalışmalarında da Cenk'le sarmaş dolaş. Sanırım hangisini seçeceğine daha karar veremedi. İstersen biz sana yardımcı olalım.` dedi bana en sinsi gülümseyişiyle bakarak. Koşarak yanma gidip saçını başını yolduğumu hayal ettim, odamın kapısını sonsuza kadar kilitlediğimi hayal ettiğim gibi. Fakat sanırım sessizliğim, babamı iyice çileden çıkartmıştı. `Cansın hemen bir açıklama bekliyorum.` diyerek sandalyesinde zıplamaya devam ediyordu. `Yok babacığım onlar sadece benim arkadaşlarım, Naz duygusuz ve ruhsuz olduğu için arkadaşlığın ne demek olduğunu bilmiyor.` dedim, kendim de nasıl söylediğimi bilemeyerek.

Naz öfkeden deliye dönmüştü `Yalan söylüyor, benim de arkadaşlarım var.` diyerek yerinden fırladı. Annem dayanamayıp `Kesin sesinizi.` diye bağırdı. Hepimiz anneme baktık. `Önce sakinleşelim, sonra konuşalım.` dedi annem, soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. `Siz artık genç kızlarsınız, flörtleriniz olabilir ama...`

Annemin sözlerini bitirmesini bekleyemeyen babam `Ne flörtü, bacak kadar kızların sevgilisi mi olurmuş hiç.` diye yeniden kükredi babam. Zaten beni büyütmeye pek de niyetli olmayan babamın damarına basmıştı annem, `sevgili` ve `flört` kelimeleriyle. Babam, o kelimelere öylesine takılmıştı ki daha Kerem ismine çıldırmaya fırsat bulamamıştı. Annem babamı sakinleştirebilmek için 'Hadi gel hayatım, biz seninle çalışma odasına gidip şu konuyu bir aramızda konuşalım.' dedi. Ama babam annemi hiç dinlemiyordu. `Kerem.` diye fısıldadı babam. Sonra, `Az önce biri Kerem mi dedi?` diye haykırdı. Naz bu, fırsatı kaçırır mı. `Evet Kerem, daha önce de onun yüzünden kavga etmiştik.` dedi marifet yapmışcasına sırıtarak.

"Eee, siz de keşke Kerem daha önce Naz`ın sevgilisiydi deseydiniz." diye atıldı Müge.

"Yok artık, babamın, gözünde bir türlü büyütemediği biricik, melek kızı, kardeşinin sevgilisini elinden aldı. Zaten iki erkeği idare etmekle suçlanıyordum, suçumu daha fazla artıramazdım."

"Doğru, haklısınız." dedi Müge.

"Babam `O, Kerem denilen herifin bacaklarını, ta o zaman kırmalıydım zaten. Gülseren, neden senin sözünü dinledim ki sanki.` diye anneme kızmaya başladı bu sefer. Ortalık iyice karışmıştı, tam bir aile faciası yaşanıyordu. Hepimizin suratı sinirden kıpkırmızı olmuştu, tabii Naz hariç. O çok mutluydu, günlerdir sen benim içimi acıtıyordun şimdi de sıra bende, der gibiydi.

Babam, Kerem`i fark edince işler iyiden iyiye karıştı. Önce anneme sonra bana sonra tekrar anneme bağırıyor, arada da Kerem`e birkaç küçük küfür sallamayı ihmal etmiyordu. En son sıra keyifle kıvranışımı izlerken yemeğini yiyen Naz`a geldi. Sinirden kasılmış yüzü, kan çanağına dönmüş gözleri ve hiç kapanmayan ağzıyla tam bir canavarı andıran babam, kırmızı alevli gözlerini Naz`a çevirip `Peki, sen neden kardeşini ispiyonluyorsun? Kardeşlik dayanışmadır, bunu size öğretemeyecek miyiz?` diye haykırdı.

Bir anda sessizlik oldu. Evimizin yemek odası, büyük bir mücadelenin ardından dumanların tüttüğü, şehitlerin üst üste yattığı bir savaş alanını andırıyordu.

Naz elindeki kaşığı tabağına düşürünce sessizlik bozuldu. Hepimizin yüzüne ayrı ayrı baktı kocaman mavi gözleriyle. `Evet, Cansın Hanım, iki erkekle aynı anda fingirdesin ama suçlu yine ben olayım. Beni suçluyorsunuz; çünkü o, sizin kızınız bense bir sığıntıyım. Biz kardeş falan olamayız, biz birbirimizden nefret ediyoruz bunu artık kabul edin.` dedi ve bunları söylerken soğukkanlılığını bir saniye olsun kaybetmemişti. Hepimizi donduran bakışları ve sözlerinin ardından evimizin yemek odası yine büyük bir mücadelenin ardından dumanların tüttüğü, şehitlerin üst üste yattığı bir savaş alanını andırıyordu. Fakat bu sefer savaşan cepheler farklıydı. O sözlerin üzerine söylenebilecek tek bir kelime bile yoktu, zaten Naz da aynı soğukkanlı tavrıyla masadan kalkıp merdivenlere yöneldi. Oda kapısı kapanıncaya kadar, olduğumuz yerde sessiz ve hareketsiz bekledik. `Kızım sen de odana çık.` dedi annem. Babam hâlâ toparlanamamıştı. Bunu fırsat bilip sessiz ve olabildiğince hızlı, merdivenleri tırmanmaya başladım. Kapıyı kapatır kapatmaz Çilek`i aldım elime. Artık sadece Çilek`le dertleşirken düşünüyor, yaşadıklarımın farkına varıyor ve kendi özeleştirimi yapabiliyordum. Sesim titriyordu, ne dediğim tam olarak anlaşılmıyordu. Duygularım da birbirine karışmıştı. Korkmuştum hem de çok korkmuştum ama aynı zamanda da rahatlamıştım; çünkü bu, beklenen sondu. Bora`nın ardından ne kadar gözyaşı döktüğümü düşününce `değer` dedim. Bora`yla aramıza giren, Kerem ve Naz`ı üzmek için babamdan bir kere azar işitmişim değmez mi. Aynı zamanda sadece ben işitmemiştim o azarı, Naz Hanım da payına düşeni almıştı. Ve zorda kaldığında annemle benim üzerimde kurduğu duygusal baskıyı babamın üzerinde de kurmaya çalışmıştı."

"O ağır sözlere, babanızın tepkisi ne oldu?"

"Uzun süre kendisini toparlayamadı. O hafta sonu benim imdadıma yetişmek için babaannem ve dedem geldi. Aslında geç kalmışlardı ama yine de gelmeleri çok iyi olmuştu. Babaannem, oğlunun canını sıkan şeyi öğrenebilmek için zaman kolluyordu. En sonunda baş başa kalabildiler. Onları camdan izleyebiliyorduk; babaannem, babamı bahçenin bir köşesine sıkıştırmış ifadesini alıyordu. Durmaksızın iki saat konuştular. Annesiyle dertleşmek iyi gelmişti babama ama yine de korkunç bir hafta sonu geçirdik. Tabii Kerem`in sessiz telefonlarının da çok etkisi oldu."

"Nasıl sessiz telefonlar?" diye sordu Müge yüzünü buruşturarak.

"O fırtınanın ardından evde sıkı yönetim ilan edildi. Hafta sonu dışarıya çıkışlar ve telefonda arkadaşlarla uzun sohbetler belirsiz bir tarihe kadar ertelendi ki bu, benim çok işime gelmişti. Artık telefonlara sadece babam bakıyordu. O hafta sonu tam tamına altı sessiz telefon aldık. Babam telefonun diğer ucunda Kerem`in olduğunu düşünüp birbirinden yaratıcı hakaretler saydıktan sonra ahizeyi olanca kuvvetiyle çarparak kapatıyordu. Dedem dahil tüm ev halkı, her seferinde, sevgilisi babası tarafından hakarete uğramış bir kızın yüzünün alacağı şekli merak ederek ister istemez benim yüzüme bakıyorlardı. Bense babamın yaratıcı ve komik hakaretlerini, gün gelir lazım olur diyerek içimden birkaç kez tekrarlayıp kıkırdıyordum. Herkes şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu. Aslında evde şaşkınlık yaratan asıl olay benim yaptıklarım değil de Naz`ın o gece söylediklerydi. Kafalarda kocaman bir soru işareti vardı. Acaba Naz köye geri dönmek mi istiyordu? Naz`dan kurtulabilme umudunu hiç kaybetmemiş olan babaannem, babamın anlattıklarını bulduğu ilk fırsatta dedeme anlatmış olacak ki ikisinin gözleri de umutla parlıyordu. Babamın çaresiz ve düşünceli bakışlarından anladığım kadarıyla, vermiş olduğu emeklerin boşa çıkmasına üzülüyordu."

Müge sinirle atılarak "Tabii, sen kalk yıllarca babalık et. Ben sizin kızınız değilim sadece evinizde bir sığıntıyım, desin çıksın. Adamcağız tabii ki çok üzülmüştür." dedi.

"Ama annem ve ben hayatımızda hiçbir değişiklik olmayacağını çok iyi biliyorduk; çünkü Naz, her zamanki kozunu kullanmıştı. En sıkıştığı zamanlarda kullandığı kozunu. `Beni ailemden kopardınız, yanınızda sadece bir sığıntıyım.` Bu sözleri babam ilk defa duymuştu, babam Naz`ı ilk defa köşeye sıkıştırmıştı."

"Babanız Naz`a, evine dönmeyi teklif etmedi mi?"

"Naz ailesini sevmezdi, onları sadece duygu sömürüsü yaparken kullanırdı. Geri dönmek, buradaki hayatı, benimle mücadeleyi bırakmak aklının ucundan bile geçmezdi."

"Yani aslında amacı, bütün hafta sonunuzu zehir etmekti." dedi Müge sinirle dişlerini sıkarak.

"Evet, evet aynen öyle. Genelde derdi, huzursuz etmekti. Kendi iç huzuru olmadığı için bizi de mutlu, huzurlu görmeye katlanamazdı. Hem zaten Kerem`le aramızda geçenlerden sonra beni cezalandırması şart olmuştu. Ama aslında ben bu yaşananlardan sandığım kadar etkilenmemiştim."

"Nasıl yani?" diye sordu Müge merakla.

"Yani artık Naz`la kapışmaktan daha önemli işlerim vardı. Kitap okumak, konservatuvarla ilgili bilgi sahibi olmak gibi."

"Arkadaşlar arasındaki küçük bir sohbet size geleceğiniz hakkında kesin bir karar verdirtmişti, öyle mi?" diye sordu Müge şaşkın bakışlarıyla.

"Şu anda kulağa belki tuhaf geliyor ama öyle oldu. Hayatıma yön verebilmek için o konuşmayı yapmam gerekiyormuş, o konuşma sanki bana bir işaretti. Anlayabiliyor musun?"

Tam bu sırada kapı açıldı. Elinde tepsiyle içeriye giren hemşire "Yine konuşmanızı böldüm, değil mi? Ama ne yapalım yemek zamanı, hastamız yemeklerini bitirecek ki güçlenip bir an evvel hastaneden çıksın." dedi gülümseyerek.

21. GÜN

Oda kapısı açıldı Ali Bey "Size söz verdiğim gibi biraz daha erken geldim." dedi. Sonra hemşire içeriye girdi ve kapıyı kapattı.

Dikkatle film izleyen kadın irkildi. "Film çok heyecanlı, şimdi kapatalım ben sonra baştan izlemek istiyorum." dedi gözlerini ekrandan ayıramadan.

Ali Bey DVD `nin off tuşuna bastıktan sonra hızla kontrollerine başladı.

"Dün yapılan kan tahliline göre açık yaralarda enfeksiyon odağı bulunmuyor. Ayrıca karaciğer ve böbreğin durumu da gayet iyi."

"Sevindim." dedi kadın"Bahsettiğiniz filmi izledim. Adam nişanlısını kurtarmak için zaman makinesi yapıyor; fakat her seferinde nişanlısı, gözlerinin önünde farklı bir şekilde ölüyor."

"Adam nişanlısını, kurtaramayacağını anlıyor ve zamanda yolculuğa başlıyor." diye tamamladı doktor kontrollerine devam ederken.

"Evet, kaderden kaçılmaz." dedi kadın düşünceli düşünceli.

"Kaçılmaz ama genelde kaçmaya çalışmamış mıyızdır? `Keşke`lerle yaşamak, başımıza gelenler yüzünden başkalarını suçlamak..."

"En kötüsü de hiçbir şey için emek vermeyip sonra da kader deyip geçmek."

"İstediklerine sahip olamamış ve bu yüzden karşısına her çıkanı suçlayan insanlar gördüm, hatta bu yüzden delirenleri."

Sinirle gülümsedi kadın. "Öyle biri var benim hayatımda, hem de en yakınımda."

"Evet, herkesin hayatında öyle birileri var. Önemli olan insanın kendi yolunda yürümesi ve başına gelenleri kabullenebilmesi."

"Tıpkı benim bu hastanede yatmak zorunda olmam gibi."

"Ama siz de kolay kolay kabullenemediniz."

"Doğrusunu söylemek gerekirse bu hali daha kabullenemiyorum, benimki sadece çaresizlik."

Ali Bey saatine baktı "Ooo saat kaç olmuş. Kusura bakmayın, benim başka hastalarla da ilgilenmem gerekiyor." dedi ve nazikçe gülümseyip kapıya yöneldi.

"Getirdiğiniz filmler ve hoş sohbetiniz için teşekkürler." diye bağırdı kadın Ali Bey`in ardından.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. "Ben geldim." dedi Müge heyecanla her zamanki yerine otururken.

"Ali Bey`le filmler hakkında sohbet etmişsiniz."

"Evet, yavaş yavaş anlaşmaya başlıyoruz, kim bilir belki kendi filmimden de bahsederim ona."

"Ama önce ben dinlemek istiyorum." dedi Müge ve kadının anlatmaya devam etmesini bekledi meraklı gözlerle.

"Evet, Naz ve Kerem`den almak istediğim intikam artık hayatımın birinci önceliği olmaktan çıkmıştı. Hedef belirlemek ve o hedefe varmak için çalışmaya geç kaldığım fikri beni oldukça huzursuz ediyordu. Hemen konservatuvar giriş sınavı koşullarını araştırmaya başladım. Lise mezunu olan, 21 yaşını doldurmamış ve iki aşamalı özel yetenek sınavını kazanan adaylar öğrenci olarak kabul

ediliyordu. Özel yetenek sınavında adaylardan tiyatro edebiyatında yer alan klasik ya da çağdaş oyunlar arasından seçilmiş (tragedya ve komedya gibi farklı türdeki oyunlardan hazırlanacak) birer tiradla, yerli ya da yabancı şairler arasından seçilmiş bir şiir istenilmekteydi. Dört yıllık eğitimini tamamlayan öğrenciler lisans diploması alarak mezun oluyorlardı."

"Ya ÖSS?" diye sordu Müge.

"Tabii ÖSS'de 120 puan olan barajın aşılması gerekiyordu. Yani sınavı kazanmak pek de kolay değildi. Tragedya, tirad hayatımda hiç duymadığım kelimelerdi. Sık sık Cenk'le konservatuvar ve giriş sınavları hakkında konuşurduk yani aslında konuştuğumuz tek konu buydu. Bana öncelikle Türk ve dünya klasiklerini okumamı tavsiye etti. Namık Kemal, Ahmet Mithat, Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Mehmet Rauf, Ömer Seyfettin, Goethe, Gorki, Emile Zola, Turgenyev, Dostoyevski, Jack London, Steinbeck, Stendhal, Balzac, George Orwell... ve liste uzayıp gidiyordu. Bir kitabı ancak on beş günde bitirebiliyordum. Hele sınavlara hazırlanırken bu süre daha da çok uzuyordu. Cenk, yavaş okuduğum için bazen benimle dalga geçse de 'Altını çizerek anlayarak oku, acele etme.' derdi."

"Peki, bu arada Naz ve Kerem ne durumdaydı?" diye sordu Müge

"Tabii ya, onları unuttum. Kerem'le olan berbat ilişkimi sadece iki buçuk hafta sürdürebildim. Kendisinden nefret ettiğimi, onunla sadece dalga geçmek ve Naz'a istediğim an sevgilisine sahip olabileceğimi göstermek için çıktığımı söyleyip ayrıldım. Kerem için feci bir yıkım oldu. Ayrılığımızın ardından iki gün okula gelemedi. Naz ise farklı bir âlemdeydi. İrem'le yan yana oturmaya başlamışlardı. Tuhaf, vıcık vıcık bir arkadaşlıkları vardı. Burcu'yla birlikte onları izler, ne yaptıklarını anlamaya çalışırdık. Naz evde İbrahim Tatlıses ve Orhan Gencebay şarkıları dinleyip okulda İrem'e vokal yapmaya başlamıştı. Ve bir gün Naz, annem ve babama, İrem'i hafta sonu misafir edebilir miyim diye sordu. Bizimkiler,

ailesi için sorun olmazsa tabii ki kız arkadaşlarımızı eve davet edebileceğimizi söylediler. O hafta sonu aslında Kerem`le çıkmakla Naz`a ne büyük zarar verdiğimi anladım.

Cumartesi gecesiydi. Ben 'Genç Werther`in Acıları'nı okuyup içlenirken onlar, sözlerini tam olarak anlayamadığım arabesk bir parça dinliyorlardı. Müziğin sesi öylesine açıktı ki okuduğumu anlamamaya başladım. Tüm cesaretimi toplayıp kapılarına gittim. Bir iki kere yavaşça kapıya vurdum; ama duymadılar, dediğim gibi müziğin sesi çok yüksekti. Sonra sertçe vurdum ama yine duymadılar. Sonra gayri ihtiyari kapıyı açtım ve o sahneyle karşılaştım, filmimin de en can alıcı sahnelerinden biri. Işık kapalıydı, odayı sadece tek bir mum aydınlatıyordu ve o mum yatakta birbirine karışmış iki kızın çıplak tenlerini seçebilmeme yetmiş de artmıştı bile. Önce beni fark etmediler, dünyayla bağlantıları kesilmiş gibiydi, birkaç saniye sonra Naz`ın gözleri gözlerimi buldu. Ürkütücü, mavi gözleriyle bana şeytani bir bakış attı. O yaşadığımız birkaç saniye, ömrümden üç dört yıl alıp götürmüştü. Odadan nasıl çıktım bilmiyorum. Tek bildiğim iki saatimi tuvalette kusarak geçirdiğim.

İki liseli kız arkadaşın nasıl bu hale geldiğini çok düşündüm. Aslında İrem`in bizden çok farklı olduğunu hissetmiştim ama böylesi bir farklılık beklemiyordum. Ayrıca Naz`ın da Kerem`le iki yıl süren bir dargın bir barışık ilişkisinde sadece el ele gezmediğini çok iyi biliyordum. O gece hiç uyumadım, daha doğrusu uyuyamadım, gözümü kapar kapamaz anlaşılmayan arabesk bir parça ve mum ışığı eşliğinde birbirlerine yapışmış iki çıplak kız vücudu beliriveriyordu karşımda. Çok tuhaf bir durumdu, hani birine anlatmazsam çatlarım diyeceğin durumlardan. Ben de anneme ya da babama anlatamayacağım için Çilek`le dertleşmeye karar verdim."

"Neden?" diye sordu Müge heyecanla.

"Ne, neden?"

"Neden annenize ya da babanıza anlatmadınız durumu?" dedi Müge gözleri parlayarak.

"Yok artık." dedi kadın ve ardından bir kahkaha patlattı. "Ne deseydim yani, köyden alıp bana kardeş olarak getirdiğiniz kız lezbiyen, biseksüel ya da ne bileyim onun gibi bir şey çıktı mı? Ne annem ne de babam bunu kaldırabilirdi ve ben artık kimsenin Naz yüzünden üzülmesini istemiyordum. Ayrıca nasıl kanıtlayabilirdim ki?"

"Haklısınız." dedi Müge iç çekerek.

"O hafta sonu, pazartesiyi nasıl iple çektim bilemezsin. Burcu`yu görür görmez tüm ayrıntılarıyla olanı biteni anlattım. Gözleri büyüdü, yanakları pembeleşti ve `Nasıl yani?` diye sordu titrek sesiyle. Ona birkaç kere durumu baştan anlatmak zorunda kaldım ama sonunda anlamasını sağlamayı başardım. Bu arada Kerem okula devam etmeye karar vermişti hem de yıkılmadım ayaktayım demek için yeni bir numarayla dönmüştü. Pazartesi öğleden sonraki iki dersimiz katımızdaki dört sınıfla birlikte beden eğitimiydi. Erkek soyunma odası tadilatta olduğu için erkekler kısa süreliğine bizim sınıfta, kızlar da kendi soyunma odalarında üzerlerini değiştiriyorlardı. Ders bitti herkes okul formasını giydi, sınıflara geri dönüldü; ama duvar kenarında bir hareketlenme başladı, herkes ne olduğunu anlamak için oraya gidiyor ve kahkahalara boğuluyordu. Ben Kerem yine hangi sulu şakanın peşinde diye düşünürken gözlerim yuvalarından fırladı. Evet, tam tahmin ettiğim gibi, Kerem'in elinde bir kalem ve kalemin ucunda mavi bir erkek çamaşırı vardı. Kerem önde, sınıfın sulu şaka severleri arkada kıkırdayarak dolanıp durmaya başladılar. `Mavi don kaybeden var mı?` diye bağırıyordu Kerem avazı çıktığı kadar. Sonra herkese tek tek sormaya başladı. `Bu don sizin mi? Donunuz ayağınızda mı? Bakabilir miyiz? ` diye. Ben bile gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Mavi don tüm sınıfta gezdirildikten sonra koridora çıkartıldı. Bu sefer de gördüğü öğretmenlere, `Hocam bu sizin mi?` diye sormaya başladı. Öğretmenler kalemin ucundakinin ne olduğunu anlayabilmek için donu dikkatle inceliyorlardı ki müdür muavinimiz durumu anlayıp Kerem`e doğru koşmaya başladı. Kerem önde, kale-

minin ucundaki mavi donu düşürmemeye çalışarak kaçıyor, müdür muavinimiz de onu yakalamaya çalışıyordu. Herkes koşturuyordu, bulunduğumuz kat tımarhaneyi andırıyordu. En sonunda Kerem, koşarak sınıfa girdi ve kalemin ucundaki mavi erkek çamaşırını camdan aşağıya attı. Çamaşır, büyük ihtimalle bizim sınıfın hizasında en alt kattaki müdürün odasının önüne düştü.

Müdür genelde teneffüslerde öğrencilerle birlikte bahçeye çıkmayı tercih ederdi. Kat müdürümüz dahil hepimiz aşağıda neler olduğunu öğrenmek için meraktan çatlasak da bir türlü pencerelere yaklaşamıyorduk. Ve ben dayanamayıp pencereden kafamı uzatıverdim. Mavi erkek çamaşırının çevresini içinde müdürümüzün de bulunduğu kalabalık bir öğretmen, öğrenci çemberi sarmıştı. Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım, görülmeye değer bir manzaraydı. Tabii sonrası malum, her zamanki disiplin süreci başladı Kerem için. Naz bu sefer disiplin kurulu kapılarında, derbeder olmadı. Onun yerine İrem`le birlikte acıklı İbrahim Tatlıses şarkıları söylemeyi tercih etti."

"Naz, siz onu İrem`le aynı yatakta gördükten sonra bir açıklama yapmadı mı?"

"Nasıl bir açıklama yapabilirdi ki?"

"Bilmem. Yani hiç konuşmadınız mı?"

"Hayır, konuşmadık. İlk başlarda birilerine söylerim diye tedirgin olmuştu ama söylemediğimi görünce rahatladı."

"Yaptığının yanlış olduğunu ona anlatmaya çalışmadınız mı?"

"Hayır, akıllı bir kızdı, neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayrıt edebilirdi. Zaten onun, kendi ruhuna ve bedenine verdiği zararlar artık beni pek ilgilendirmiyordu." dedi ve sonra duraksadı kadın, gözlerini tavana dikip birkaç saniye düşündüktün sonra "Aslında şimdi hatırladım, onunla bir kere konuşmaya çalışmıştım. O gün tüm sınıfın önünde İrem`in dudaklarından öpmüştü. Herkes onların oyun yaptıklarını düşünerek gülmüştü. Sadece ben, Burcu ve Kerem onların gerçekten öpüştüklerini biliyorduk. Sanırım servisten

inip eve doğru yürürken onu durdurdum ve tüm gücümü toplayıp ona `Yanlış yapıyorsun.` dedim. Ne demek istediğimi anlamış olmalı. `Kime göre, neye göre?` dedi. Sonra gözlerini her zamanki gibi kin bürüdü. `Sana göre yanlış değil mi? Çünkü bu sefer sevgilimi elimden alamayacaksın, çok yazık.` deyip içeriye girdi."

"Yani siz sevgilisini elinden almayasınız diye mi bir kızla birlikteymiş?" diye sordu Müge gözlerini kocaman açarak.

"Hayır tabii ki. Naz sadece bana vicdan azabı çektirmek için bunları söylemişti. İrem gerçekten onun için ne ifade ediyordu bilemiyorum. Belki onunla olmaktan mutluydu, belki de bana inat olsun diye yapıyordu. Ama bildiğim tek bir şey var, ne yaşıyorsa benim gözüme sokarcasına yaşıyordu."

"Sizce Kerem nasıl fark etmiş olabilir?"

"Kerem onun eski sevgilisiydi, tahmin ettiğimden çok daha iyi tanıyorlardı birbirlerini. Zaten Kerem benden ümidini kesince tekrar Naz`a yöneldi."

"Nasıl?" diye bağırdı Müge merakla

"Bildiğin gibi işte, tekrar Naz`la görüşmek istedi. Aslında o sıralar Naz, Kerem ve İrem üçgeni çok ilgimi çekse de Cenk`in zoruyla ideallerime yoğunlaşmıştım. Cenk çok düzenliydi: Haftada en az bir kitap okunmalı, hafta sonu sinemaya ve tiyatroya gidilmeli; sonra okuduğumuz kitaplar, izlediğimiz oyunlar ve filmlerle ilgili uzun uzun yorumlar yapılmalıydı. Yani Naz`ın saçmalıklarla dolu hayatı artık beni pek fazla ilgilendirmiyordu. İşte, bu dönemde Naz benim ilgimi çekmek istemiş olacak ki Kerem`le tekrar görüşmeye başladı. İrem her hafta sonu bizde kalıyor, Kerem İrem`le Naz`ın arasını açmaya çalışıyor, İrem sürekli Kerem`i kötülüyor, Naz paylaşılamayan olmanın keyfini yaşıyor ve benim de gözüme sokmaya çalışıyordu. Bense tüm bu karmaşayı zavallı Çilek`le paylaşıyordum. Çilek benim ilacım olmuştu artık. İçimi döküp rahatlıyor, sonra da Cenk`in bana önerdiği kitapları okuyordum. Sonraları Cenk bana klasik müzik kasetleri getirmeye başladı. Frans Schubert,

Bach, Beethoven, Tomaso Albinoni, George Gershwin, Leopold Hofmann Cenk`in favorileriydi. `İyi bir oyuncu olmak istiyorsan kaliteli müzik dinmemelisin, kulağın da iyi olmalı.` demişti. Ve tabii evdeki komedi izlemeye değerdi. Birinde Beethoven, diğerinde İbrahim Tatlıses dinlenen iki oda. Aslında iki müzik türünden de hoşlandığımı söyleyemem. Klasik müzik tüylerimi diken diken ediyor, arabesk de beni çok güldürüyordu. Ama dinleye dinleye ikisine de alıştım. İnsanoğlu nelere alışmıyor ki... Cenk önerdiği kitapları okuyup okumadığımı hemen anlıyordu da kasetleri dinleyip dinleyemediğimi anlayamıyordu neyse ki."

"Kaytarıyor muydunuz?" diye sordu Müge kıkırdayarak.

"Tabii ki kaytarıyordum, dayanılacak gibi değildi. Hele evde.... Ben klasik müzik açınca Naz arabesk açıyor, ben duyabilmek için sesi yükselttikçe Naz da yükseltiyor, o yükseltince ben yükseltiyorum, ben yükselttikçe o yükseltiyor. Sonra annem gelip avazı çıktığı kadar bağırıyor. Yani, tadından yenmiyordu..."

"Naz sizin yaptıklarınızla hiç ilgilenmedi mi?"

"Naz, yaptıklarımı gelip geçici bir heves zannetti. Sonunda sıkılıp onun küçük dünyasına geri döneceğimi düşünmüştü; ama ben, kendimi son sürat geliştiriyordum. Aramızdaki uçurum o fark edemeden derinleşmeye başlamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse yaptıkları çok ilgimi çekiyordu. Hani insan ne kadar yoğun olursa olsun dedikoduya zaman ayırır ya, onun gibi işte. Burcu`yla oturup Naz`ı izlemek, sonra da onu uzun uzadıya çekiştirmek, hayatımın en büyük keyiflerinden biri haline gelmişti" dedi kadın ve kapının açılmasıyla sustu.

Hemşire elinde tepsiyle içeriye girerken Müge "Yarın görüşürüz." deyip dışarıya çıktı.

22. GÜN

Kadının izlemekte olduğu film biter bitmez kapı açıldı.

"Müthiş zamanlama. Film de şimdi bitti." dedi kadın içeriye giren Ali Bey ve hemşireye.

"Hangisi?" diye sordu Ali Bey, kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirirken.

"Uçuş Planı."

"Bugün nasılsınız?"

"Çok iyi." dedi kadın neşeyle.

"Evet, çok iyisiniz, sesinizden belli."

Kadın gülümsedi.

"Uçuş Planı, son zamanlarda izlediğim en güzel filmlerden." dedi Ali Bey ve kadının ayak parmaklarını kontrol etmeye başladı.

"Evet, ben de çok beğendim. Umarım benim filmimi de beğenirsiniz." dedi kadın cilveli cilveli.

Ali Bey kadına bakıp derin bir iç çekti sonra gözlerini kaçırıp "Umarım." dedi.

Bu tavır her zamanki gibi yine kadını tedirgin etti. Yüzü gerilmeye başladı. Durumu fark eden Ali Bey sesiz ve hızlı devam etti

kontrollerine. Sonra kadının koltuğunun altındaki dereceyi çıkartıp baktı. "Durumunuz gayet iyi." deyip odadan ayarıldı.

Birkaç dakika sonra oda kapısı tekrar açıldı. "Ben geldim." dedi Müge ve heyecanla her zaman ki yerine oturdu. Sessizce kadının gergin yüzünü inceledikten sonra "Ali Bey yine bir şey mi söyledi?" diye sordu.

Kadın sessizliğini bozmadan duvarlara bakıyordu. Sonra "Boş ver." diye mırıldadı.

"Anlamadım." dedi Müge.

"Amaaan! Boş ver." diye bağırdı gülümseyerek.

"Bu işte bir tuhaflık var ama nasıl olsa hastaneden çıkıncaya kadar anlayamayacağım. O yüzden şimdi keyfimi kaçırmak istemiyorum."

Müge tüm samimiyetiyle "Yok aslında tuhaflık falan. Eminim Ali Bey sizin keyfinizi kaçırdığını bilse böyle davranmaz." dedi.

Ve kısa süreli bir sessizliğin ardından "Hikâyenizi anlatmaya devam etmeyecek misiniz?" diye sordu sevimli sevimli.

"Nerede kalmıştım?" dedi kadın yarım ağızla.

"Naz yaptıklarınızı geçici bir heves zannediyor, ama aranızdaki uçurum derinleşiyordu."

"Evet, evet. Naz artık benim hayatımın merkezinden çok uzaklarda bir yerlerdeydi. Sürekli Cenk`i dinliyordum: `Sanatçı sağlığına dikkat etmeli, erken yatmalı, erken kalkmalı. Ses tellerine zarar vermesin diye asla sigara içmemeli. Boşa zaman harcamamalı. Ara sıra birkaç kadeh şarap içmeli.` Bu kadar düzenli bir insanın hayatımda olması benim için büyük şanstı. Birlikte konservatuvarı kazandığımızı, birlikte okuduğumuzu ve çok başarılı olduğumuzu hayal ederdim hep. Aslında onun çok başarılı olacağından emindim de kendimi onun izinden gitmiş, sayesinde bir yerlere gelmiş olarak hayal ederdim. `Jack London gerçek olaylardan yola çıkarak yüzlerce öykü yazmıştır. Alaska maceralarını anlatığı `Vahşe-

tin Çağrısı`, `Altına Hücum` gibi tanınmış kitaplarının yanı sıra, sosyalist ideoloji etkisi ile yazdığı `Demir Ökçe`, `Uçurum İnsanları` gibi romanları da vardır. Yazar`ın 1902 yılında Londra`nın Doğu Yakası`ndaki gözlemlerini anlattığı Uçurum İnsanları, İngiltere`nin 20. yüzyıl başlarındaki açlığını ve sefaletini yansıtmıştır...` diye uzun uzun anlatırdı bana kitapların içeriklerini. O konuşurken hayran olmamak elde değildi. Nasıl bu kadar bilgi sahibi oluyor, bu kadar bilgiyi nasıl aklında tutuyor, hayret ediyordum. Okul çıkışlarında, servisimiz kalkana kadar, Cenk`le tanışmadan önce hiç mi hiç dikkatimi çekmemiş olan kitapçıya gider, o kısacık zamanı kitaplara dokunarak kapak yazılarını okuyarak değerlendirirdik."

"Sözünüzü kesiyorum ama siz Cenk`le arkadaş mıydınız yoksa sevgili mi?" diye sordu Müge merakla.

"Aslında sevgili olmaya çalışan çok iyi iki arkadaştık. Cenk, benim hayatıma giren en önemli insanlardan biriydi. Beni bugünlere aslında o getirdi; gözlerimi açtı, hayatıma yön vermeme yardımcı oldu, beni disipline soktu. Birlikte çok iyi zaman geçirirdik. Bunu aşk zannederek yanıldık aslında. Cenk`in ailesi benimkinden farklıydı. Annesi ve babası genelde eve pek gelmezlerdi. Anlattıkları, bunun geçici bir süreç olduğun düşündürtmüştü bana. Kendi de buna inanmak istiyordu. İzin alabildiğim hafta sonları birlikte tiyatroya ya da sinemaya gider, biraz kitapçıları dolaştıktan sonra Cenk`in evinde bir şeyler içerdik. Bir keresinde kola içmek istemiştim, `Sen kendine bu kötülüğü nasıl yaparsın, hem benim evimde kola bulunmaz.` demişti. Genelde şarap içerdik." deyip kahkahayı patlattı kadın.

"Düşünsene on yedi yaşında iki çocuk ve ellerinde şarap kadehleri."

"Cidden komikmiş."

"Evet, o zamanlar ben de Cenk`e bakıp bakıp gülerdim; ama sonraları, o görüntü pek komik gelmemeye başladı. Önceleri sadece bir şeyler içip sohbet ederdik, sonraları yakınlaşmaya başladık.

Sarılmalar, öpüşmeler ve gerisi. Çok yalnızdı Cenk. Yakışıklı, akıllı, bilgili, yetenekli ama yalnız, elinde şarap kadehiyle yapayalnız. Ailesiyle birlikte yaşadığı eve girip çıkmaya başlayalı bir yıldan fazla olmuştu; ama anne ve babasını hâlâ daha fotoğraflarından tanıyordum. Fotoğraflar da olmasa onu kimsesiz sanabilirdim.

Üniversite sınavları için hazırlanıyorduk. Bir yandan okul, diğer yandan dersane, perişan haldeydik. Artık hafta sonları dersaneden çıkışta biraz kitapçılarda dolanıp doğru eve gidiyorduk. Mönü hep aynıydı; biraz içki, biraz sohbet, biraz aşk ve biraz da ders. Ona dokunduğumda, sarıldığımda çok mutlu olurdu; o mutlu olunca ben de mutlu olurdum. Ama bir gün dersaneye gelmedi. Ders biter bitmez evine koştum. Kapıyı açtı, çok sarhoştu, üzerime yıkıldı. Kapı kapanır kapanmaz beni öpmeye başladı, yanakları sıcak ve ıslaktı, damlalar süzülüp dudaklarımı buldu, tuzlu gözyaşlarının tadını aldım, ilk defa ağlıyordu. Evin girişindeydik, sırtımda hâlâ çantam ve ayağımda ayakkabılarım vardı. Bu kadar kötü ne olabilir, diye düşündüm, öğrenmemin tek yolu vardı. Genelde sarılmak onu sakinleştirirdi, ama bu sefer sarılmak yetmedi. Onu sıktım, öylesine sıktım ki nefes alamaz oldu. Öpmeyi bıraktı, kapının önüne öylece çöktük.

`Ne oldu sana?` diye sordum. Hıçkırıyordu, konuşamadı. Sonra biraz sakinleşti. "Simge" dedi küfür edercesine. `Annemin arkadaşı Simge. Boşanmıştı, işsizdi. Annem, babama durumu anlattı, babam da yanında iş verdi. Sonra Simge`nin morali bozuk diye, annem onu sık sık eve getirirdi. Sonra babam ve Simge iş gezilerine çıkmaya başladılar. Dün babam bana hoşça kal demeye geldi. Annemle boşanmışlar. Simge`yle yurtdışına çıkıyorlarmış. `Aşık oldum oğlum, ne yapayım.` dedi babam. Annem çok kötüydü. Sabah bavulunu topladı, tatile çıkmam gerek, dedi ve gitti.` deyip tekrar hıçkırmaya başladı. Cenk`in babası müteahhit. Cenk ve annesine bulundukları apartmandan birkaç daire ve Bodrum`da yapımını yeni bitirdiği siteden üç villa bırakıp kalan parasını ve Simge`yi alarak yurtdışına gitmiş. Sınava altı ay kala babası ve

annesi Cenk`i terk etmişlerdi. Zaten aylardır yalnızdı Cenk, sadece ben vardım yanında. `Hayatta herkes kendi için yaşamalı. Kendini kurtarmalı.` dedi Cenk. İşte filmin bu sahnesi izleyicilerin kalbine dokunacak.

Eve gidince anneme ve babama baktım, mutluydular üzerime titrerlerdi. Şanslıyım, diye düşündüm ama Cenk haklıydı, hayatta herkes kendi için yaşamalı. Kendini kurtarmalı. Cenk aylarca kendini toparlayamadı. Artık okula da içkili gelmeye başlamıştı. O benim hayatımı değiştirmişti, ben de onun için bir şeyler yapmalıydım. Yaşadığımız her anı Çilek`le paylaşıyor, sonra çıkış yolu aramaya çalışıyordum. Sınava iki ay kala annesi geldi. Çok içiyormuş. Arkadaşları, onu tedavi olması için bir kliniğe yatırdılar. Cenk yalnızlığa alışmaya başladı. İçmekten fırsat bulduğu zamanlarda ona ders çalıştırıyordum."

"Sınavı kazanabildiniz mi?" diye sordu Müge heyecanla.

Güldü kadın: "Evet, hepimiz kazandık. Burcu hukuk fakültesini, ben ve Cenk konservatuvarı, Naz ise tıp fakültesini."

"Naz tıp mı istiyordu?" diye şaşırdı Müge.

"Öyleymiş, biz de bilmiyorduk. Tercih yaparken söylemişti. Annem ve babama bakıp ben de sizler gibi doktor olmak istiyorum demişti."

"Ve kazandı."

"Evet, kazandı. Çok çalışkan ve hırslı bir kızdı. Benimle uğraşmak, Kerem ve İrem`i aynı anda idare etmek onun kafasını tahmin ettiğim kadar karıştırmamış olmalı ki tıp fakültesini kazanabildi."

"Kerem ve İrem?"

"Tabii ki kazanamadılar. Kerem`in derslerle pek ilgisi yoktu zaten. Liseden mezun olabilmesi bile mucizeydi. Okul biterken son bir yaramazlık jübilesi yaptı."

"Ne yaptı, anlatır mısınız." dedi Müge kıkırdayarak.

"Sondan bir önceki haftaydı, notlar teslim edilmişti... Öğretmenler de ders çalışalım diye bizi serbest bırakıyorlardı. Kerem elinde bir kutu kola sınıfta dolanıp duruyordu. Birkaç ders sonra yalpalamaya başladı. Meğer kola kutusunda sadece kola yokmuş, votka da varmış. Tarih öğretmeni bunu fark etti. Okulun son günleri, idareye söyleyip Kerem'in mezuniyetini riske atmak istemediği için ailesine telefon etmeyi tercih etti. Kerem'den telefon numarasını istedi. Kerem de sırıta sırıta verdi numarayı. Sırıtmasından belliydi işin içinde iş vardı. On dakika geçti geçmedi tarih öğretmeni bir hışımla girdi sınıfa. Yüzü kıpkırmızı olmuş, köpürüyordu. Kerem'i kulağından tuttuğu gibi sınıftan çıkardı. Sonradan öğrendik, Kerem, öğretmene genelevin telefon numarasını vermiş. Telefonu açan kadın da öğretmene ana avrat düz gitmiş...."

"Genelev mi?" deyip bir kahkaha patlattı Müge.

"Yaaa. Kerem tabii yine disiplinlik oldu. Neyse ki babasının hatırlı tanıdıkları araya girip Kerem'in mezun olmasını sağladılar. Yoksa son hafta, işi bitiyordu. Kerem'in bir yıl kadar babasının fabrikasında çalıştıktan sonra sıkılıp bilmem ne eğitimi almak için yurtdışına gittiğini duyduk."

"Yani liseden sonra Kerem ve Naz görüşmediler mi?"

"Naz bana anlatmazdı tabii; ama ben, birkaç kere görüştüklerini hissettim. Zaten yürümeyen bir ilişkiydi. İkisi de heveslerini aldılar."

"Ayrıca Naz'ın üniversiteyi kazanıp yeni bir çevreye girmesi de ilişkiyi bitirmiş olabilir." dedi Müge.

"Tabii, üniversite hepimizin hayatında yepyeni bir sayfaydı. Hiç bilmediğin bir okul, yeni yüzler, farklı dersler, taze aşklar, serbest giyinme ve makyaj yapma özgürlüğü."

"Hepsini anladım da şu serbest giyinme ve makyaj yapma özgürlüğü size nasıl yansıdı?" diye sordu Müge sırıtarak.

Güldü kadın. "Evet, unutmadan söylemeliyim, babam, biz üniversite sınavını kazanır kazanmaz evde müthiş bir kutlama yaptı ve hediye olarak da avuçlarımıza birer anahtar koydu."

"Araba anahtarı mı?" diye atıldı Müge heyecanla.

"Biri kırmızı diğeri mavi son model iki araba."

"İnanmıyorum, çok şanslısınız."

"Evet, okula arabayla gitmek; maça, bir-sıfır önde başlamak gibi. Bütün bir yaz ehliyet almak için uğraştık. Tabii, sadece ehliyet almak yetmedi. Bir de İstanbul trafiğine çıkabilmek için birkaç hafta özel direksiyon dersine ihtiyaç duyduk ki o özel dersler, yaz sıcağında işkenceye dönüştü. Bunca eziyetin üzerine bir de Naz'ın en iyi olma hırsı eklenince araba sahibi olmak, gerçekten şans mı yoksa şanssızlık mı düşünmeden edemedim. Neyse ki bunca eziyeti çekmemize değdi. İki buçuk hafta sonra özel ders veren öğretmen bizim de ısrarlarımızla babama, trafiğe yalnız çıkabilecek kadar iyi şoförler olduğumuzu söyledi. İkimiz de neredeyse arabada yaşıyorduk. Artık bizimkiler de nereye gittiğimize, ne yaptığımıza pek karışmıyorlardı. Eh, ne de olsa üniversiteliydik."

"Söylemeyi unuttunuz. Siz hangi rengi almıştınız?" diye sordu Müge merakla.

"Tabii ki kırmızı olanı aldım her zamanki yöntemle. Ben mavi olanı istiyorum dedim, Naz da bana inat, ama ben maviyi istiyordum dedi. Yüzümü buruşturdum, tamam tartışmak istemiyorum, sen hangisini istiyorsan onu al, dedim. Böylece kırmızı olan bana kaldı. Bu yöntem, Naz'ın üzerinde daima işe yaramıştır."

"Yani on dokuz yaşında bile gözü hâlâ sizin istediklerinizdeydi."

"Bunun yaşla bir ilgisi yok, Naz hayatı boyunca gözünü benim sahip olduklarıma ve istediklerime dikti."

"Eee, okula arabayla gidip gelmeye başladınız, çok dikkat çekmişsinizdir."

"Evet, ortamı bilmediğim için ilk gün pek süslü püslü olmak istemedim. Kırmızı yarım kollu bir penye, dar kesim kot, siyah topuklu ayakkabı, siyah çanta ve hafif makyajla sade bir görüntü

çiziyordum. Tabii saçlarım hariç. Belime kadar uzanan, gür, düz, siyah saçlarımı açık bıraktığımda dikkat çekmek için daha fazla bir şey yapmama gerek kalmazdı zaten. Neyse kendimi aynada inceledikten ve doğru seçimler yaptığımdan emin olduktan sonra odadan çıktım. Holün ortasına kadar gelince Naz'ın odasının da kapısı açıldı. Önce odadan çıkanın Naz mı yoksa başka biri mi olduğunu anlayabilmek için dikkatle baktım. Onu ancak ince, uzun, süt beyazı bacaklarından tanıyabildim. Sanki boyu kısaymış gibi minicik kot eteğinin altına apartman topuk terlikler giymiş, beyaz bir deveyi andırıyordu. Kot eteği ve terlikleri arasında kalan beyaz bacakları ben buradayım, diye avaz avaz bağırıyordu. Sonra üzerine giydiği dapdaracık beyaz gömleğin patlamak üzere olan düğmelerinin arasından bağıran göğüslerini fark ettim. Acaba göğüslerini mi yoksa beyaz dantelli sutyeni mi daha çok göstermeye çalışmış diye düşünürken o zamanın modası, bordo dudaklara gözüm kaydı. Sanki bir yere sıkıştırmış da kan oturmuşa benziyordu dudakları. Naz'ın teni, çok beyaz olduğundan koyu makyaj yakışırdı. Tabii bilinçli yapılması şartıyla. Alt ve üst kirpiklerinin dibine çektiği siyah kalem ve göz kapaklarına sürdüğü gri far zaten şeytansı bakan mavi gözlerini kedi gözlerine..."

Fizyoterapist, "Merhaba." deyip içeriye girdi.

"İyi günler." dedi Müge ve odadan ayrıldı.

23. GÜN

Kapının açılmasıyla kadın irkildi.

"Sizi korkuttuk galiba. Günaydın." dedi Ali Bey kadına yaklaşırken.

Kadın derin bir nefes alıp "Korku filmi izliyorum da..." diye yanıt verdi.

Ali Bey kontrollerine başlamadan önce televizyona baktı. "Köy. Evet, kurgusu çok güzeldir. İsterseniz kapatalım, sonra devam edersiniz." dedi nazikçe.

"Tamam." dedi kadın istemeye istemeye.

Televizyon kapandıktan sonra Ali Bey kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirdi.

"Daha kaç gün böyle hareketsiz yatacağım?" diye sordu kadın, yeni bir kavganın fitilini ateşlemek istercesine.

Ali Bey duraksadı, tedirgin gözlerle kadına bakıp "Bugün kontrol grafisi çekilecek ancak ondan sonra kaç gün daha hastanede kalmanız gerektiğini söyleyebilirim." dedi.

"Peki, haftalardır bu yatakta hareketsizce yatıyorum, anladığım kadarıyla yatmaya da devam edeceğim, ya alçılar çıkınca..." Kadın sözünü bitiremedi. Tedirgin gözlerle Ali Bey`e bakıyordu.

"Yürüyebileceksiniz. Yarın sonuçlar hakkında konuşuruz. Fizyoterapistin verdiği yatak içi ve solunum egzersizlerini aksatmadan yaptığınız sürece bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Ayrıca parmaklarınızı oynatabiliyorsunuz. Zaten ben de her gün kontrol ediyorum. Parmaklarınızın rengi, ısısı normal." dedi Ali Bey.

Kadının gözlerindeki tedirginlik, Ali Bey'in dudaklarından dökülen bir sözcükle kayboluverdi.

"Tabii, ilk başlarda biraz zor olacak ama zamanla alışacaksınız. Fizyoterapist eşliğinde spor yapıp zayıflamış kaslarınızı güçlendirmeniz gerekecek." dedi Ali Bey ve kontrollerini bitirdi.

Kadın başını sallayıp sessizce "Teşekkür ederim." dedi.

"Başka sorunuz yoksa benim gitmem gerekiyor."

"Teşekkür ederim." diye yineledi kadın.

Birkaç dakika sonra oda kapısı tekrar açıldı. "Nasılsınız?" diye sordu Müge neşeyle.

"Bugün bacaklarımdaki ve kollarımdaki kırıkların durumunu görebilmek için kontrol grafisi çekilecekmiş. Doktor sonuçlara göre bu yatakta ne zamana kadar hareketsiz yatacağımı söyleyecek. Alçılar çıktıktan sonra da yürüyebilmem için spor yapıp zayıflamış kaslarımı güçlendirmem gerekiyormuş." dedi kadın.

Müge biraz düşündükten sonra "Ama sonuçta yürüyebileceksiniz." dedi sırıtarak.

Kadın da güldü: "Evet, yürüyebileceğim."

"Evet, işte böyle. Kendinize acımaktan vazgeçip olumlu düşünmeye başlarsanız durumuzun hiç de kötü olmadığını anlarsınız." dedi Müge kendinden emin bir tavırla.

Kadın başını salladı.

İkisi de bir süre sessizce durum değerlendirmesi yaptıktan sonra "Öööfff, sıkıldım." diye iç çekti Müge.

"Hikâyenin devamını anlatayım mı?" diye sordu kadın gülümseyerek.

"Evet, ben de sabırsızlanmaya başlamıştım." dedi Müge heyecanla ve oturmakta olduğu koltuğa iyice yerleşip gözlerini kadının gözlerine dikti.

"Okulun ilk günüydü ve Naz, pazarda satılan, adi şeker jelatinlerine benziyordu. Renkli, komik ve adi. Böyle giyinen bir tıp öğrencisi okulda ne kadar normal karşılanabilirdi ki? Naz günün birinde doktor olsa, ki olacağından emindim; çünkü çok çalışkan ve hırslıdır, kim ona hayatını emanet etmek ister. Şahsen ben, o görüntüden sonra istemezdim. Önce alay edip gülmek istedim, sonra üzüldüm. Okulun ilk günü diye özenmişti yazık, biraz konuşup giydiklerinin bir tıp fakültesi öğrencisine yakışmayacağını anlatmak istedim. Tüm cesaretimi toplayıp `Naz, bu kıyafet ve makyaj okul için biraz fazla kaçmamış mı?` dedim en nazik tavrımla. Çantasını omzuna attı, platin sarısı saçlarını eliyle havalandırıp mavi gözlerini kıstı. Saldırmaya hazır hırçın bir kedi edasıyla `Sana ne?` diye bağırdı. `Ben senin iyiliğini düşünüyorum, bak sonra çok göze batarsın, seni dışlayabilir...` sözlerimi tamamlamama izin vermeden `Benim iyiliğimi düşünüyormuş. Düşünme kızım. Kim sana düşün, dedi. Hem senden gelecek iyilik Allah`tan gelsin. Sen kendi işine bak. Çekil yolumdan. Siktir git.` dedi sokmaya hazırlanan bir yılan gibi tıslayarak. Ve beni itip merdivenlerden inmeye başladı.

Merdivenlerin başında öylece kalakaldım. Sokakta satılan adi bir şekerleme paketi gibi tıp fakültesine gidecek ve rezil olacaktı. Bir anda insanların ona ne gözle bakacağını düşünüp irkildim. Ama içim rahattı. Ben üzerime düşen görevi yapmış, onu uyarmıştım. Sonra sokak kapısını çarpma sesiyle kendime geldim. Koşarak aşağıya indim. Öznur ve Zuhal Abla mutfak kapısını önünde duruyorlardı. `Ne oldu?` diye sordum korkak korkak. Zuhal Abla atıldı hemen `Kızım bu kıyafetle okula mı gidilir, dedim söylemediğini bırakmadı, sonra da kahvaltı bile etmeden çarptı kapıyı çıktı.` dedi en şaşkın haliyle.

Naz, buydu işte, gerçekleri duymaktan nefret eder, kendi bildiğini okurdu. Bizleri düşmanı gibi gördüğünden söylediklerimizin tam tersini yapması gerektiğini düşünürdü."

"O gün okulda ne olmuş?" diye sordu Müge.

"Bilmem. Artık aynı okula gitmediğimiz için görmedim; araştırmak, öğrenmeye çalışmak da hiç içimden gelmedi doğrusu. Ayrıca sonraki günlerde dantelli sutyenini ve süt beyazı bacaklarını sergilemek için aynı çabayı harcamadığını fark etmek, hepimizin içini rahatlatmıştı. Ama maalesef makyaja bir çözüm bulamıyorduk. Dudaklarına, emilmekten morarmış izlenimi veren bordo ruju, kirpiklerinin diplerine çektiği simsiyah kalemi ve güya kıyafetlerinin renklerine göre seçip göz kapaklarının üzerine bulamaç yaptığı tuhaf farlarıyla, makyaj yapmayı bilmiyorum ama kendime baktırabiliyorum diyen, kolay bir kızı andırıyordu."

"Zaten öyle değil miydi?" diye kıkırdadı Müge.

"Nasıl?" diye sordu kadın gözlerini kısarak.

"Yani kolay bir kız değil miydi?" diye yeniledi Müge sorusunu.

"Hayır, aslında Naz kolay bir kız değildi; hatta çok zordu. Bencildi, başkalarının isteklerine asla önem vermezdi. O avını belirler, izler, hakkında bilgi toplar ve zamanı geldiğinde küçük oyununu oynamaya başlardı. Tabii, o zamanlar bunun pek farkında değildim. Ancak benim çevremdeki erkeklere göz dikmeye başladığında, sırayla hangi yöntemleri kullandığına gözlerimle şahit oldum."

"Yani sizin sevgililerinize mi göz dikti?" diye sordu Müge manalı manalı.

"Aslında bu uzun bir konu." dedi kadın iç çekerek.

"Olsun zamanımız var."

Gülümsedi kadın "İyi, vakti geldiğinde anlatırım." deyip gözlerini tavana dikti, Birkaç saniye düşündükten sonra hikâyesine kaldığı yerden devam etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse okulun ilk yılında çok zorlandım. Eski dostlardan ayrılmak, yeni ortama, yeni insanlara uyum sağlamak düşündüğümden çok daha güç oldu benim için. Burcu'yla ancak haftada bir iki defa görüşebiliyorduk. Ve Cenk, iki yılda alkole teslim ettiğim sevgilim Cenk'i toparlamaya çalışmak, artık bir işkenceye dönüşmeye başlamıştı. Sürekli içip

derslere girmemesi yetmiyormuş gibi bir de motorsiklet almıştı. BMW K 1200 S, çok hızlıymış. Gördüğümde bayılacak gibi olmuştum. `Buna ne zaman bineceksin?` diye sordum. `Her zaman` dedi. `Ama sen ayık dolaşmazsın ki.` dedim. Güldü. `Atla hadi, bir tur atalım.` dedi. Hem alkollüydü hem de kullanmayı bildiğini hiç sanmıyordum. `Hayır binmem, sen de binme.` diye bağırmaya başladım ama o sadece gülüyordu. Sonra kaskını takıp motora bindi ve basıp gitti. Sonradan öğrendim, aylardır ders alıyormuş. Benim kızacağımı bildiği için söylememiş. Artık hayatımıza, alkolden sonra kurtulmam gereken bir illet daha girmişti. Alkol, gitar ve motor, Cenk`in vazgeçilmezler listesini oluşturuyordu. Önem sırası nasıldı bilemiyorum; ama benim, bu listede yerim yok gibiydi. Gözlerimin içene bakıp bana bestelediği şarkıları söylerken kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissederdim. Ama maalesef bu his geçiciydi. Eline alkol şişesini alır almaz bir zavallıya dönüşür ve ben de zavallı bir alkoliğin zavallı sevgilisi oluverirdim."

"Ne kadar içerdi? Yani günde kaç kadeh?"

Biraz düşündü kadın "Bilmem, sayısı yoktu. Sızıncaya kadar içerdi. Bazen akşama kadar içer, bir köşede sızar kalırdı; bazen öğlene kadar bile dayanamazdı."

"Gerçekten mi?" dedi Müge acıyarak.

"Tedaviye ihtiyacı vardı."

"Bunu ona söylediniz mi?"

"Söyledim ama alkolik olduğuna inanmıyordu ve inanmadığı bir durum için de tedavi olmaya niyeti yoktu. Ayrıca okuldan kendisine uygun bir de arkadaş grubu edinmişti. Beste yapacağız, mazereti altında Cenk`in evinde toplanıp âlem yapıyor ve sonunda hepsi ayrı bir köşede sızıp kalıyordu. Böyle bir durumda Cenk`i alkolik olduğuna inandırmak, çok daha zorlaşmıştı. `Bak hepimiz içiyoruz, biz normaliz, asıl sen içmediğin için anormalsin.` deyip çıkıyordu işin içinden. Grup, gün geçtikçe genişliyordu. Beleş içki, ev ve eğlenceyi duyan kızlı erkekli yiyiciler toplanmaya başlamıştı.

Artık Cenk`le hiç yalnız kalamıyorduk ki zaten ilişkimiz de kopma noktasındaydı. Ama bana yol gösteren, bu günlere gelmemi sağlayan, Naz ve yaptığı saçmalıklarla değil de geleceğimle ilgilenmem gerektiği gerçeğini görmemi sağlayan kişiyi, o yiyici grubun ellerine bırakamazdım. Eğer ben de, annesi ve babası gibi onu terk edersem yıkılır, diye düşündüm. Vicdanen bu yükü kaldıramazdım. Ben okuldan, derslerden fırsat buldukça bu durumu nasıl düzeltebilirim, diye düşünüyordum ki imdadıma Hakan yetişti. Yiyici grubun yeni üyesi Hakan, bateri çalıyor ve arada da beni süzmeyi ihmal etmiyordu."

"Cenk sürekli alkollü olduğundan sana asılanlar..."

"Hayır, hayır." diye sözünü kesti kadın, Müge`nin.

"Cenk çok uyanık bir çocuktu, her nasılsa çevresinde ne olup bittiğini hemen anlayıverirdi. Bu yüzden evde birçok kavga çıktı, hatta bir tanesini filmde canlandırdık. Ama nedense Hakan`ın bakışlarını fark edememişti. Hakan, çok hırslı yakışıklı bir çocuktu; at kuyruğu yaptığı beline kadar uzun kıvırcık saçları olmasa efendi biri bile denebilirdi. Zamanla grubun lideri gibi davranmaya başladı, önce küçük yasaklar getirdi. Ayakkabıyla içeriye giremezsiniz, mutfakta bulaşık bırakamazsınız gibi ama sonra bu yasaklar büyümeye başladı. Çalışma saatlerimizde eve gelemezsiniz, eli boş misafir kabul etmiyoruz, akşamları kalmak yasak gibi. Ve çok tuhaftır herkes bu kuralları uymaya başlamıştı. Tabii bu durum en çok benim işime geliyordu. Aslında apartmanın kapıcısının hanımı haftada üç gün temizlik yapıyordu ama yiyici grubuna temizlik mi dayanırdı. Yiyicilerin selamsız sabahsız ayakkabılarıyla girip çıktıkları sırada kadıncağız, söylene söylenene yerleri silmekten çok sıkılmıştı. En çok da mutfaktaki bulaşık dağı yüzünden söylenirdi. Saatlerce uğraşıp bulaşıkları yıkar ama daha gün bitmeden mutfağın aynı hale geldiğini görünce çılgına dönerdi. Ara sıra bir daha gelmeyeceğim, diye tuttursa da, ailesinin kendisini terk etmesinin ardından yaşadığı bunalımı bir türlü atlatamayan Cenk`i bu yiyicilerin eline bırakmaya gönlü razı gelmezdi.

Bu arada gruba solist bir kız dahil oldu, tabii Hakan`ın isteğiyle. Uzun boylu, kısacık kızıl saçlı, beyaz tenli, siyah gözlü, güzel mi güzel bir kız. Bade. Kendisi kadar sesi de güzeldi Bade`nin. Cenk, Hakan sayesinde okula gidip gelmeye, içkiyi azaltmaya yani hayatını düzene sokmaya başlamıştı. Bu arada benim derslerim de çok ağırlaşmıştı. Tiyatro tarihini antikçağ, hatta daha da önceki zamanlardan günümüze kadar işleyen kuram dersinin sınavı için dünyayla bağlantımı kesip eve kapanmıştım. Tüm sınıf arkadaşlarım gibi bana da kök söktüren bu dersin tuğla kalınlığındaki kitabına gömülmüştüm ki telefon çaldı. Cenk her zamanki gibi zom olmuş, beni yanına çağırıyordu. Çok içtiği zaman konuşmak imkânsız olurdu. Sınavım var, deyip telefonu kapattım. Tekrar aradı. Neden bilmem, bana inanmamış. `Yanında kim var?` diye sordu. Son zamanlarda girdiği bu tür kıskançlık krizleri beni yormaya başlamıştı. Zaten ilişkimiz, benim minnet duygum nedeniyle yürüyordu. Neyse tahmin edeceğin gibi o gece ciddi ciddi kapıştık. En son, `Beni rahat bırak.` deyip cep telefonunu tamamen kapattım. Küçük bir ağlama krizinin ardından bir kuram kitabına bir de Çilek`e baktım ve elbette Çilek`i elime aldım. Anlattıkça kendime acıyor, acıdıkça sinirleniyor, sinirlendikçe daha da çok anlatıyordum. Ve en sonunda çözüme ulaştım. Ayrılmalıydık. Ama öyle apar topar olmazdı. Ağrısız, acısız bir ayrılma planı hazırlamaya başladım. Zamana yayacak, ayrılığı Cenk`e hissettirmeyecektim."

"İyi de bu nasıl olacaktı?"

"Ben de bilmiyordum. Zaten olmadı da."

"Yaa... Neden?"

"Sabah Hakan`dan bir telefon aldım. Sesi çok endişeliydi, `Cenk alkol komasına girdi, çabuk hastaneye gel.` diyordu. Kavgamızın ardından bütün gece içmiş, ayrıldık sanmış, telefonla da ulaşamayınca deliye..."

"Yemek zamanı." dedi hemşire gülümseyerek içeriye girerken.

24. GÜN

Kapının açılmasıyla kadın irkildi.

"Yine mi korku filmi izliyordunuz?" diye sordu Ali Bey kadına yaklaşırken.

"Omen. Çocuk annesini öldürmeye çalıştı." dedi kadın.

"Ama o kadının gerçek oğlu değil, şeytanın oğlu." dedi Ali Bey kontrollerine başlayarak.

"Olsun ama kadıncağız ona yıllarca emek verdi."

Doktor, kadının gözlerinin içine dikkatle bakıp "Fakat çocuğun içindeki şeytani duygular bunu görmesine izin vermiyor." dedi.

"Neden bana öyle baktınız?" diye sordu kadın tedirgin bir ifadeyle ve ekledi: "Kendimi anne katili gibi hissettim."

Güldü Ali Bey "Ne münasebet." deyip gözlerini kadının gözlerinden çekti ve kadının ayak parmak uçlarını kontrol etti.

Doktor öksürüp boğazını temizledikten sonra "Kontrol grafisine baktım. Daha önce de dediğim gibi kırıklarınız tahmin ettiğimizden daha geç iyileşecek. Kollarınız ve bacaklarınız on beş, belki on altı gün daha alçıda kalmak zorunda." dedi.

Kadın sadece derin derin soluk alıp verdi.

Doktor kontrollerini tamamlayıp odadan ayrıldı.

Kapının tekrar açılmasıyla "Bugün nasılsınız?" diye bağıran Müge`nin neşeli sesinin odayı doldurması bir oldu.

"Ali Bey`in sesindeki kinayeden nefret ediyorum." dedi kadın sinirle dişlerini sıkarak.

Müge yüzünü buruşturup "Anlayamadım." dedi.

"Sanki beni suçlamak istercesine sesinde hep bir kinaye var."

"Yok canım, size öyle gelmiştir."

"Saçmalama Müge, ben salak değilim, o adam benden nefret ediyor, farkındayım." diye parlayıverdi kadın.

"Lütfen sakin olun." deyip yerinden fırlayan Müge`nin korkuyla açılmış gözlerine baktı kadın. Sonra sessizce tavana bakıp üzerindeki gerginlikten bir an önce kurtulmaya çalıştı. Müge`nin tedirgin bakışları üzerinde gezerken "Benimle konuşurken sanki bir şeyler ima etmeye çalışıyor." dedi.

Müge`nin yüzündeki gergin ifade dağılmaya başladı "Evet, o Ali Bey`in her zamanki hali." dedi. Fakat hâlâ ayaktaydı ve gözünü kırpmadan kadına bakıyordu.

"Evet, ilk günden beri benimle aynı kinayeli tavırla konuşuyor. Her seferinde artık alışmalıyım, diyorum kendi kendime ama beceremiyorum işte." dedi kadın olabildiğince sevimli gözükmeye çalışarak. Sonra rahatsız olduğunu belli etmek istercesine gözlerini kaçırdı, Müge`den.

Müge, daha fazla üstelemedi. Önce dudaklarının kenarına hafif bir tebessüm yayıldı sonra gözlerini odanın içinde gezdirip sandalyesine yöneldi.

Kadın heyecanla her zamanki soruyla, odadaki gerginliğin dağılmasını bekliyordu ki Müge, "Eee, hikâyenin devamını anlatmayacak mısınız?" deyiverdi, sanki az önce, hiç bir sorun yaşanmamış gibi.

Beklentisi gerçekleşen kadın, hiç zaman kaybetmeden anlatmaya başladı. "Cenk, bütün gece içmiş ve sabaha karşı, fenalaştığını hissedince de Hakan`ı aramış. Kendimi hastaneye nasıl attım bilemiyorum. Beni kapıda Hakan karşıladı. `Durumu iyi, şimdi uyuyor. Gel seninle bahçeye çıkıp biraz konuşalım.` dedi. İtiraz etmedim, Hakan, zeki çocuktu ve bugüne kadar bilerek ya da bilmeyerek bana çok yardımcı olmuştu. İki demli çay alıp bahçeye çıktık. Hiç vakit kaybetmeden konuya girdi. `Hep düşünmüşümdür senin gibi bir kızın Cenk gibi bir alkoliğin yanında ne işi olabilir diye.` "

"Önceleri böyle değildi." dedim aceleyle.

"Ben de zaten sonunda o karara vardım. Ama artık Cenk böyle ve onu değiştiremezsin, deyip gözlerimin içine baktı. İçimden ağlamak geldi. Dudaklarımı ısırıp kendimi tutmaya çalıştım ama olmadı. Gözyaşlarım süzülüverdi yanaklarımdan.

`Biliyorum dışarıdan çok tuhaf görünüyor; ama biz, Cenk`le iyi anlaşırdık. Çok okuyan, kültürlü, bilgili, çalışkan biriydi o. Benim hayatıma yön vermemi sağladı. Önce babası, sonra annesi onu terk etti ve işte bu hale geldi.` dedim ve kendimi tutamayıp hıçkırmaya başladım. Hakan elimdeki çay bardağını usulca alıp yere koyduktan sonra bana sıkı sıkıya sarıldı. İlk başta dostça gelen bu sarılmaya ben de karşılık verdim. `Destek olmak istemene saygı duyuyorum ama artık kendini de düşünmelisin, onu sevmediğin ap açık ortada.` dedi usulca. Hâlâ sarılmaya devam ediyorduk ki kulağımın kenarında küçük ıslak öpücükler hissettim. Güven duygum bir anda yıkıldı, anında kendimi toparlayıp Hakanı olanca kuvvetimle ittim. Hiç direnmedi. Sadece `Senden çok hoşlanıyorum.` dedi mahcup bir ifadeyle gözlerini kaçırarak. `Farkındayım ama ben senden hoşlanmıyorum.` dedim ve banktan kalkıp hastaneye yöneldim.

Odaya girdiğimde Cenk uyuyordu. Yanına oturdum, elini tutup ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Sınavlarının böylesine yoğun olduğu bir dönemde zamanımı hastanede geçirmem hiç

de doğru değildi. İnsan kendisi için yaşamalı, bunlar Cenk`in sözleriydi. Ama maalesef kendisi hayatımı esir almış durumdaydı. Ben tam bunları düşünürken Cenk, bir süre "Cansın, Cansın." diye sayıkladı. Yarım saat kadar sonra da gözlerini açtı. İçimden bağırıp çağırmak, onu azarlamak geldi ama tuttum kendimi. Sadece `Senin için çok endişelendim.` diyebildim.

Sanırım o da durumun farkındaydı, `Özür dilerim.` dedi.

Ayılmıştı. Uzun uzun konuştuk. Ayıkken ne kadar mantıklı konuştuğunu unutmuşum. Okuldan, derslerden, arkadaşlardan, kurdukları müzik grubundan, havadan, sudan konuştukça konuştuk. Sınavlarının başladığını ve bu aralar kafamı karıştırmamasını rica ettim ondan. Çok mahcup olmuştu. Kendini bir ayakbağı gibi hissetti. Aslında öyle hissetmesini istemezdim ama..."

"Öyleydi." diye lafa karıştı Müge.

"Ne yalan söyleyeyim öyleydi. Sonra benden gitmemi istedi. `Git ve derslerini çalış.` dedi. Eski Cenk gibiydi. Onu çok özlediğimi fark ettim.

Sınavlar iki hafta sürmüştü. O iki hafta boyunca sadece telefonla görüştük. Uzak kalmak bana çok iyi gelmişti. Tiyatro tarihi dahil bütün sınavlarım çok iyi geçmişti. O sınavlarla dolu stresli on beş günün ardından aklıma ilk Burcu geldi. Uzun zamandır ihmal ettiğim bir tanecik arkadaşım. Bizim okulun yakınlarında ucuz bira sattığından dolayı genelde öğrencilerin takıldığı Markiz Cafe`de buluştuk. Kalabalığın, sigara dumanının ve uğultuların arasında kendimize bir masa seçip oturduk.

Dersler, sınavlar derken konu aşka geldi. Ben Cenk`le olan vahim durumumu anlattım, o da bana Umut`unu anlattı uzun uzun. Burcu çok mutluydu, Umut`tan bahsederken gözleri parlıyor, yanakları pembe pembe oluyordu. En sevdiğim arkadaşımı böylesine mutlu görmek beni çok sevindirmişti; ta ki Umut`un ya da daha doğrusu Umut Bey`in, sevgili arkadaşımdan tam on altı yaş büyük olduğunu öğreninceye kadar. Taş çatlasın on yedisinde gösteren,

yirmi yaşındaki arkadaşımı, otuz altı yaşındaki bir adamla düşününce kan beynime sıçrayıverdi. Kendimi kaybedip `Sen ne halt ettiğini zannediyorsun?` diye bağırmaya başladım Markiz`in ortasında. Ucuz birayla kafayı bulmuş kalabalık, bir anda sus pus oluverdi. Gözler, duydukları o gür sesin sahibini arıyordu. Ama benim umurumda bile değildi. İçine su karıştırıldığı iddia edilen ucuz biranın tadına bakma zamanı gelmişti. Garsona seslendim. İki bira sipariş ettikten sonra, beni bile bira içmeye sürükleyen konuya geri döndüm. `Neden yaşına uygun birini bulmuyorsun.` diyecek oldum. `Cenk senin yaşına çok uygun.` deyip lafı ağzıma tıkıverdi.

Garsonun masaya bıraktığı dev bardaklardan birini kapıp kafaya diktim. Bu arada Burcu, kendinden yaşça büyük bir erkekle takılmanın avantajlarını saymaya başladı. `Çok tecrübeli, ben söylemeden ne demek istediğimi anlıyor, kıyafetlerime, arkadaşlarıma, gittiğim yerlere karışmıyor, çocuksu kıskaçlıklarla beni yormuyor, sinemaya gittiğimizde beni zorla dövüş filmine sokmuyor, benim isteklerime, düşüncelerime yani bana değer veriyor. Olgun, düşünceli, mantıklı daha ne isteyebilirim ki.` dedikten sonra kavanoz büyüklüğündeki bira bardağını iki eliyle kavrayıp ağzına götürdü. Söylediklerinde haklı olabilirdi; ama ben, yine de onun kendisinden on altı yaş büyük biriyle görüşmesinden hoşlanmamıştım. `Yaşlı.` diye mırıldandım. O gürültüde nasıl duydu bilmiyorum. `Yaşlı olması önemli değil, önemli olan benim mutluluğum. Hem sen kendi hayatına bak, bir alkolikle birliktesin.` deyip sırıttı. Bunu kötü niyetle söylememişti, haklıydı. Evet, ben bir alkoliğin sevgilisiydim ve kesinlikle mutlu değildim. Ama o da yaşlı bir adamlaydı, şimdi olmasa bile yaş sorunu ileride büyük anlaşmazlıklara yol açacaktı. O beni, ben onu ikna etmeye çalışırken saatler geçti ve sonuçta, doğal olarak yenilgiyi kabul eden ben oldum. Arkadaşım mutluydu ve bana da onun kararlarına saygı duymak düşerdi. Burcu, dışarıdan kendi halinde, iyi niyetli, iyi kalpli, kolay incilen biri gibi gözükse de aslında oldukça kurnaz, ileri görüşlü, çok güçlü ve iradeli bir kızdı. Ona her anlamda güvenebilir, fikirlerini açıkça ifade ettiği

için onunla her konu da konuşabilirdim. Kendisinin Umut`la çok mutlu olduğunu ve benim en kısa zamanda Cenk`ten kurtulmam gerektiğini yineledi. Bu ayrılığın yavaş ve acısız olması konusunda hemfikirdik. `Çevrende ne erkekler var. Hepsi birbirinden yakışıklı, akıllı, eğlenceli. Bırak Cenk`in derdiyle kederiyle uğraşmayı, etrafına bak.` dedi cilveli cilveli.

"Haklıymış." dedi Müge

"Haklıydı haklı olmasına da benim kimseyle ilgilenecek halim yoktu. Tek istediğim Cenk`ten sessiz sedasız ayrılmaktı."

"Başarılı olabildiniz mi?" diye sordu Müge merakla.

"Yazık ki hayır." dedi kadın üzüntüyle.

"Çok mu kötüydü?" diye sordu Müge iyice meraklanarak.

"Olabileceğin en kötüsü."

"Hadi yaa..."

"Neyse, Burcu`yla öpüşüp ayrıldıktan sonra Cenk`in evinini yolunu tuttum. Kapıyı Hakan açtı. Beni görür görmez yüzünde kocaman mahcup bir gülümseme belirdi. İçeriden Bade`nin kadife sesi geliyordu. Salona girip grubun diğer elemanlarıyla selamlaştım. Herkes sessizce başıyla, gözüyle, eliyle karşılık verdi bana. Cenk ve Bade grubun son bestelediği şarkı üzerinde çalışıyorlardı. Beni görünce durakladılar. `Nasılsın, fıstığım?` diye sordu Cenk ve sorusunun cevabının almadan tekrar çalmaya başladı. Ama Bade kara gözlerini üzerimden çekip şarkısına devam etmiyordu. Gözlerindeki öfke beni rahatsız etmeye başlamıştı. `Kusura bakmayın, çalışmanızı böldüm.` deyip sessizce Cenk`in yanındaki yere minderine ilişiverdim. Fakat Bade`nin bakışları hâlâ üzerimde ve hâlâ öfkeliydi. Cenk`in uyarısıyla delici bakışlarını benden alıp üzerinde şarkı sözlerinin yazılı olduğu kağıda yöneltti ve odayı kadife sesiyle doldurdu. Ara ara kara gözleri, kağıttan ayrılıp Cenk`in üzerinde geziyordu. Fakat bu gezinti sırasında o gözlerde az önce bana bakarken olduğu gibi öfke değil cilve vardı. Ve o cilve de az önceki öfkeyi açıklıyordu."

"Yani Bade, Cenk`ten hoşlanıyordu." diye atıldı Müge.

"Hayır..."

"Nasıl yani?" diye sözünü kesti Müge.

"Hayır hoşlanmıyordu, düpedüz âşıktı ona. Bana zarar verebilecek kadar âşıktı. "

"Size zarar mı verdi yoksa?" diye sordu Müge merakla.

"Anlatıyorum, sakin ol. O an içime su serpildi. Sınavlarım süresince ortalarda olmamam Bade ve Cenk`i yakınlaştırmıştı. Ve Bade, benim gelişimden aşırı derecede rahatsız olmuştu.

`Hatalıydım, biliyorum, son bir şans istiyorum....` diye bağırıyordu Bade ve hepimiz hayran hayran onu dinliyorduk. Evet, önümde yaklaşık üç aylık bir yaz tatili vardı ve bu zamanı ayrılmak için en iyi şekilde değerlendirmeliydim. Fakat beklediğim fırsat bir türlü elime geçmiyordu. Cenk`e `Tatile çıkmak istiyorum.` dedim, `Ben de seninle geleceğim.` dedi. `Çalışmak istiyorum.` dedim `Ben de seninle çalışayım.` dedi. `Kursa gitmek istiyorum.` dedim, `Ben kursa gitmem ama her gün çıkışına gelirim.` dedi. Aramadım, telefonumu kapattım; ama izimi sürdü, neredeysem anında buldu. Gittiğimiz bütün mekânlarda içti içti sızdı. Her seferinde arabanın arka koltuğuna garsonlar tarafından yatırılıyordu. Genelde arka koltukta sızardı ama yol virajlıysa çok eziyet olurdu. Neyse ki hiç arabanın içene kusmadı. Genelde `Sağa çek.` derdi."

"Ayy, çok iğrenç." dedi Müge yüzünü buruşturarak.

"Yaa, sana dinlemesi bile iğrenç geliyor, ben o olayı en az haftada iki üç kez yaşıyordum. Artık bütün barlarda bizi tanıyorlardı, hepsinde ayrı ayrı rezil olmuşluğumuz vardı. "

"Eee, siz de bara gitmeseydiniz." diye bağırdı Müge bilmiş bilmiş.

"Ya onun da hikâyesi çok komik." deyip güldü kadın ve anlatmaya devam etti. "İlk başlarda ben kaçıp okul arkadaşlarımla takılmak için barlara gidiyordum. Ama nasıl oluyorsa Cenk beni bir

şekilde buluyordu. Sonra bara gitmek Cenk'te alışkanlık haline geldi. Yani alkol, gitar, motor ve bar... Vazgeçilmezler listesine sayemde bir yenisi daha eklenmiş oldu. Barlarda Cenk'i çok severlerdi. Özellikle garsonlar. Cenk sarhoş olmaya başlayınca gözü dünyayı görmez, cüzdanını çıkartır ve ben durduruncaya kadar tüm servetini garsonlara bağışlardı. Garsonlar da borçlarını ödemek için Cenk sızdığında onu arabaya kadar taşırlardı. Sonra barlara tek başına gitmeye başladı. Sızmaya yakın cep telefonundan, garsonlara, yeri tarif etmeleri için, beni aratıyordu. Ben de onu bulunduğu yerden alıp evine götürüyordum. Tabii bu arada barlarda çalışan garsonlar arasında benim cep telefonu numaram hızla yayılmaya başladı. Bu durum, iş kazalarına da yol açıyordu. Benimle buluşmak isteyen garsonlar, Cenk Bey bizim barda sızdı, deyip beni ayaklarına çağırıyorlardı. Artık gecede üç dört tane ihbar alıyordum ve hangisinin asılsız, hangisinin gerçek olduğunu anlamak hiç de kolay olmuyordu.

"Bu arada Bade'ye ne oldu?"

"Bade, grupla birlikte gündüz provalarına devam ediyordu ama akşamları Cenk yanına gruptan kimseyi almazdı. Baş başa çıkalım.' derdi."

Kadın sustu, yüzünde mahcup bir ifadeyle "Hastabakıcıyı çağırabilir miyiz?" dedi.

Müge başını sallayıp odadan ayrıldı.

25. GÜN

Kadın kahkahalarla gülerken kapı açıldı.

"Günaydın. Kahkahalarınız koridordan duyuluyor." dedi Ali Bey.

"Organize İşler, çok güzel filmmiş. Güzel Türk filmi buldun mu kaçırmayacaksın."

"Evet, mesela Babam ve Oğlum."

"Ve Eşkıya."

Ali Bey kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirdikten sonra "İkisi de efsane olacak filmler." dedi.

"Benim filmlerim de güzeldir." dedi kadın kendinden emin.

Ali Bey gözlerini kaçırıp sessizce kadının alçıdaki bacaklarına yöneldi.

"Benim filmlerim hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Ali Bey soruyu duymamazlıktan geldi.

"Benim filmlerimi izlemiş olmalısınız." dedi kadın inatla ve cevap bekledi.

"Evet, evet güzeldi." diye geçiştirdi Ali Bey aceleci bir tavırla.

"En çok hangisini beğendiniz?" diye üsteledi kadın.

Ali Bey duraksadı, zaman kazanmak için masanın üzerinde duran dosyayı inceledi. Cebinden kalemini çıkartıp dosyanın sağına soluna birkaç not yazdı.

"Ali Bey, sizin fikirleniz benim için çok önemli. Filmlerimden en çok hangisini beğendiniz?" diye sordu kadın ısrarla.

Ali Bey kadının koltuğunu altındaki dereceyi çıkardı. Dereceye bakıp başını salladıktan sonra "Hepsini, hepsini çok beğendim. Benim diğer hastalarımla ilgilenmem gerekiyor. Size iyi günler." deyip olabildiğince hızlı odayı terk etti.

Birkaç dakika sonra Müge her zamanki neşesiyle kapıda belirip "Bugün nasılsınız?" diye sordu.

"Yine Ali Bey`e sinirlendim ama iyiyim."

"Ali Bey`in tuhaflıklarına alıştınız sanırım." diye kıkırdadı Müge ve kendisini sandalyenin üzerine bıraktı.

"Evet, sanırım alıştım hatta dalga geçmeye bile başladım. Ona, kendimle ilgili bir soru sorduğumda yüzünün şekli değişiyor, aceleyle işini bitirip bahaneler uydurarak kaçıyor. Beceriksizce beni atlatmaya çalışıyor."

Müge, "Geçirdiğiniz kazanın ardından çok ciddi bir travma atlattınız, herhangi bir sıkıntı, üzüntü, bizi en başa döndürebilir. Bu yüzden Ali Bey sizinle kişisel sohbetlere girmekten çekiniyor." diye açıklama yapmaya çalıştı.

Kadın sırıttı. "Umurumda değil, zaten kaç günüm kaldı ki hastanede."

"Sanırım on beş."

"Çoğu gitti azı kaldı." dedi kadın keyifli keyifli.

"Evet, az kaldı. Umarım siz hastaneden çıkıncaya kadar ben hikâyenin tamamını dinlemiş olurum." dedi anlamlı anlamlı göz süzerek.

"Umarım, çünkü daha çok var. "

"O zaman acele edelim."

Kadın tavana bakıp birkaç saniye düşündü. "Galiba en son Bade'yi anlatıyordum."

"Evet, evet." dedi Müge aceleyle.

"Cenk'le aramızdaki ilişkinin pamuk ipliğine bağlı olduğunun herkes farkındaydı. Bade grup çalışmalarına acaba o gün bugün olabilir mi, diye hevesle geliyordu. Ayrılma haberimizden sonra yıkılan Cenk'i ayağa kaldıran, ona destek olan iyilik meleği rolünü kapmak istiyordu, anladığım kadarıyla. Aslında bu benim de işime gelirdi; ama o, hevesle beklenen ayrılma kararını alacak güç ben de yoktu."

"Bu arada Naz ne yapıyordu?"

"Naz'ın keyfi yerindeydi. Yeni arkadaşları ve yeni sevgilisiyle İstanbul'un altını üstüne getiriyordu. Nadiren eve uğradığı için neyse ki pek görüşemiyorduk. Ama bir gece korktuğum başıma geldi."

"Ne oldu?" diye atıldı Müge heyecanla.

"O gece yaz aylarında alışık olmadığımız türden serin bir esinti vardı. Kendime soğuk bir meyve suyu hazırlayıp balkonumdaki şezlonguma uzandım. Elimde heyecanla okuduğum Kumral Ada Mavi Tuna vardı. Hiç unutmam, Aras'ın denize atlayıp hayatını kaybettiği sayfadaydım, telefon çaldı. Arayan Cilveli Meyhane'nin garsonlarından biriydi. Cenk, genelde gaylerin kıvırtarak popüler parçaları seslendirdiği, tabakların kırıldığı, peçetelerin havada uçuştuğu mekânlarla dalga geçer, rock barları tercih ederdi. O yüzden garsona inanmadım ve Aras'ın yasını tutan Ada'ya konsantre olmaya çalıştım. Telefon tekrar çaldı, bu sefer mekânın işletmecisi arıyordu; inanmam için ayrıntılarıyla Cenk'i tarif ettikten sonra garsonlara para saçan, bir grup erkeği bayıltacak kadar içip ortalığa kusan erkek arkadaşımı biran önce almamı istedi benden.

Mekâna, olabildiğince çabuk ulaştım. Haklılardı. Cenk, barla duvarın birleştiği köşede yere uzanmış uyuyordu. Yaklaşıp kaldırmaya çalıştım ama korkunç bir koku çarptı yüzüme. Dikkatlice baktığımda siyah tişörtünün ve lacivert kotunun kusmukla kaplı

olduğunu gördüm. Garsonlardan yardım istedim. Cenk sızmadan önce çok para dağıtmış olacak ki tüm garsonlar, yardım için birbirini ezdi. Bir tanesi içeriden yağmurluk benzeri bir muşamba getirmiş. O muşambayı Cenk`e dolayıp yerinden kaldırdılar. Tam bu sırada `Bir votka vişne lütfen.` dedi tanıdık bir ses. Dönüp bara baktığımda Naz`la göz göze geldim."

"Sizi görünce ne yaptı?" diye sordu Müge heyecanla.

"Ne yapacak, kıçıyla güldü. Zaten Cenk`i tanıyordu. Bütün gece nasıl içtiğini, ortalığa kusuşunu, benim gelip çaresizce garsonlardan yardım isteyişimi keyifle izlemiştir herhalde. İçkisini beklerken `Ben de seni kaliteli insanlarla görüşüyorsun sanırdım.` dedi aşağılayıcı bakışların üzerimde gezdirerek. Sonra içkisini alıp kıvırta kıvırta arkadaşlarının yanına gitti. Ne yalan söyleyeyim hayatımda ilk defa onu kıskandım. Ben Naz`ın ardından şaşkın şaşkın bakarken omzuma bir garson dokundu, `Yenge, ağabeyi hangi arabaya koyalım?` diye sordu. O sinirle bardan nasıl çıktım, arabaya nasıl bindim bilmiyorum. Ve bu salıneyi filmde tüm ayrıntılarıyla canlandırdık. Eminim izleyiciler çok gülecek."

"Eee, Cenk`i barlardan toplama işine ne kadar daha dayandınız?"

"Sanırım aynı şeyleri bir kaç kez daha yaşadık ama okullar açılınca nasıl olduysa Cenk`in bar hevesi de bitiverdi. Ve beni de okulda müthiş bir sürpriz bekliyordu. Eski jönlerden şimdinin en iyi yönetmeni ve senaryo yazarı Timur Yalçın, Sahne Uygulaması dersimizin öğretmeni olmuştu. Muhteşem ses tonu, yaşına göre oldukça çekici fiziği ve çapkın bakışlarıyla sınıfın tüm kızlarını kendine âşık etmişti."

"Siz de dahil miydiniz?" diye sordu Müge manalı manalı.

"O Timur Yalçın`dı ve ona hayran olmamak mümkün değildi. Ama âşık oldun mu diye soruyorsan. Hayır, âşık olmadım. Timur Yalçın, Türk sinemasına en çok emek veren isimlerden biriydi ve yeni sinemacıların yetişmesi için de bizimle diğer öğretmenlerimizden çok daha fazla ilgileniyordu. Biz kızların da tek konusu olu-

vermişti Timur Yalçın; evlilikleri, boşanmaları, birliktelikleri, ilk karısından olan güzel kızı Aşkın, ikinci karısından olan yakışıklı oğlu Melih ve dördüncü karısından olan dünya tatlısı Yasemin. Tabii ki projelerinden bahsetmeyi de ihmal etmiyorduk. Ve ben, bu arada hayatımın hatalarından birini yaptım."

"Ne yaptınız?" diye sondu Müge heyecanla

"Kızlarla yaptığım bu sohbete Cenk`in yanında da devam ettim. Birçok erkek gibi Cenk de yakışıklı, karizmatik ve en önemlisi de çapkın Timur Yalçın`dan pek haz etmezdi. `Bana bak, o Timur denilen kart zamparadan uzak duracaksın anlaşıldı mı.` diye çıkıştı bana. Onu ilk defa bu kadar sinirli görmüştüm. Çok kıskanmış olmalıydı. Güldüm, hem de kahkahalarla güldüm, `Ayyy, adam sanki bana bakıyor da beyimiz kıskanıyor.` dedim. Durdu, gözlerimin içine bakıp `Sen bilgili adamları seversin.` dedi. Haklıydı. Bilgili erkekler bana her zaman çok çekici gelirdi. Hele hele Timur Yalçın, benim gözümde bir ilahtı. Mükemmel Türkçesi ve insanın içini gıcıklayan sesiyle bize şiirler okudu mu sınıfın tüm kızları gibi ben de mest olurdum. Ama bunları Cenk`e anlatmak mümkün değildi. Aklım sürekli Timur Yalçın`da olmasına rağmen konuyu açmamaya çalışmak için gösterdiğim olağanüstü çabanın farkındaydı Cenk. Bu yüzden gün geçtikçe kıskançlık krizlerinde de artış oluyordu. İşin kötüsü, haksız da değildi. Timur Yalçın kadınları severdi, kadınlar da onu severlerdi. Özellikle genç ve güzellere dayanamazdı. Derslerde diğer öğrencilere oranla benimle daha çok ilgilenmeye başladı. Partner olarak beni seçiyor ve ders bitimlerinde sorun var mı diye soruyordu. Durum arkadaşların da ilgisini çekmeye başlamıştı. Hatta, siz birlikte misiniz, diye soranlar bile oldu. Ben `Hayır.` diyordum, ama okulda bir dedikodu aldı başını gitti. Söylentiler Cenk`in de kulağına fısıldanmış olacak ki bir gün beni karşısına alıp `Sen bilmezsin bu adamları, genç kızlar için çok tehlikelidirler.` dedi sanki kendi iyi bilirmiş gibi. `Güzel sözlerle seni kendisine âşık eder, hevesini aldıktan sonra da başka kadınların kollarına gider.`

dedi bir baba edasıyla. Sevgilimden bunları duymak bana çok tuhaf gelmişti. Çapkın bir erkekle mi uğraşmak yoksa alkolik bir erkekle mi uğraşmak daha zordur diye düşündüm. Ama ben ikisini de istemediğimi çok iyi biliyordum. Cenk`ten olabildiğince çabuk ayrılmak ve Timur Yalçın'la aramızda çıkan dedikodulara son vermek zorundaydım. Yaşanan her anı Çilek`e anlatıp birbirinden saçma dört plan hazırlamıştım. Ve o birbirinden saçma dört planı uygulamaya başlamadan her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıverdim."

"Hiç şaşırmadım." dedi Müge, kadının başını nasıl belaya soktuğunu dinlemek için sabırsızlanarak.

"O gün ocağın beşi olduğu halde hava çok güzeldi. Aylardır kardan kıştan sıkılan, kendini sokaklara atmak için fırsat kollayan biz, öğrenci milleti de bahçedeki banklarda, çimlerin üzerlerinde çoktan yerlerimizi almıştık. Cenk`in telefonundan önce elimde kahvem, yüzümde güzel havadan dolayı kocaman bir gülümseme, sınıf arkadaşlarımla birlikte bu yıl vizyona giren filmlerle ilgili geyik yapıyorduk. Telefon çaldı. `Bugün hava çok güzel, biraz dışarda takılalım. On beş dakikaya kadar gelip seni alırım, kapının orada bekle beni.` dedi. İstemeye istemeye kabul ettim. Başbaşa kalacaktık. Olmadık bir sebepten kavga çıkartıp terk etmek için uygun bir ortam olabilir mi, diye düşünmeden edemedim. Neyse keyfim kaçmıştı bir kere arkadaşlardan ayrılıp alkol ve Timur Yalçın dışındaki kavga sebeplerimizi düşünüp yavaş yavaş arabamı park ettiğim oto parkın karşısındaki kapıya doğru yürümeye başladım. Alkol, Cenk için kabul edilemez bir neden; Timur Yalçın da benim için fazlasıyla baş ağrıtıcı bir konu, diye düşünerek kapının yanına ulaştım.

On beş dakikanın dolmasına daha dört dakika vardı; fakat Cenk, motor kullanmaya başlayalı her yere zamanından önce yetişiyordu. İstemdışı kafamı kapıdan çıkartıp önce sağa sonra sola baktım ve Timur Yalçın`la göz göze geldim. Son model metalik mavi spor arabasını otoparka bırakmış karşıdan karşıya geçiyordu.

Beni görünce her zamanki gibi yüzünde kocaman bir gülümseme bilirdi. Yanıma yaklaşıyordu ve hiç zaman kaybetmeden `Ben de bugün seni görmeyi umuyordum.` dedi. Ben, neden diye sormaya korkarak sırıtmaya devam ettim. Timur Yalçın atağa geçmişti bir kere, durmaya hiç niyeti yoktu. `Bank`ın ilk gecesine benimle gelmek ister misin?` dedi rüzgârda dağılan saçlarını karizmatik bir el hareketiyle düzelterek.

"Bank nedir?" diye sordu Müge.

"Bank, Timur Yalçın`ın bir senedir üzerinde çalıştığı tiyatro oyunu. İdealleri olan genç bir kızla hırsızlık yaparak hayatını kazanan yakışıklı bir genç, bankta tanışırlar ve hiçbir ortak noktaları olmadığı halde birbirlerine âşık olurlar. Sonra karakterleri birbirlerine benzemeye başlar ve idealleri olan iki hırsız çıkar ortaya. Aşkın insanlar üzerindeki olumlu olumsuz etkilerini esprili bir dille anlatan hoş bir oyun. Hatta o dönemde oldukça ses getirmişti. Neyse oyun yazarı ve yönetmeni, oyunun ilk gecesine benimle gitmek istiyordu. Bu, bir konservatuvarın tiyatro bölümünde okuyan her öğrencinin asla kaçırmaması gereken bir teklifti. O gece salonu sanat dünyasını en önemli isimleri dolduracaktı ve ben de onlarla aynı havayı soluyacaktım. Fakat o günden sonra çıkacak olan dedikoduları durdurmam, hatta durdurmayı düşünmem bile mümkün olmayacaktı. Önümde iki seçenek vardı. Ya kariyerim için her şeyi göze alırım, deyip oyunu Timur Yalçın`ın yanında en önde seyretmek. Ya da dedikoduları engelleyemeyeceğimi bile bile hayatımın fırsatını tepmek. Sevinçten havalara zıplamamı bekleyen Timur Yalçın, ki bu teklifi sınıftan herhangi bir kıza yapsaydı eminim öyle karşılık alırdı, benim düşünmekte olduğumu görünce afalladı, yüzündeki gülümseme yerini endişeye bırakmaya başladı. Koskoca Timur Yalçın`ın içine, bir öğrencisi tarafından reddedilebilme korkusu düşürmüştüm. Cevabımı almak için diretmedi. `Nasıl olsa daha sekiz gün var, iyi düşün.` deyip yüzüme değen saçlarımı kibarca düzelterek birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra okula girdi.

Kaçan kovalanır derler ya benimki de o hesaptı. Eminim Türkiye Cumhuriyeti'nde tiyatro oyuncusu olmak isteyen tüm genç kızların hayalidir Timur Yalçın'la, onun yazıp yönettiği bir oyunun ilk gecesine gitmek. Bu teklife sevinç gözyaşları eşliğinde 'evet' demememem ve hatta düşünmem, beni sıradan bir öğrenci olmaktan çıkarıp ulaşılamaz bir prensese dönüştürmüştü ki bu istediğim en son şeydi. Kafam çok karışıktı, öylece etrafıma bakıp neden okulun kapısında beklediğimi hatırlamaya çalıştım. Sonra 'Cenk.' diye fısıldadım. Saatime baktığımda vermiş olduğu on beş dakikalık sürenin üzerden on iki dakika geçtiğini gördüm. Dikkatle etrafıma baktım, ne Cenk ne de motoru vardı görünürlerde. Aklıma hemen en kötüsü geldi. Televizyonda izlediğimiz motor kazaları bir bir gözümün önünden geçmeye başladı. Hemen cep telefonuma sarıldım. Ama Cenk cevap vermiyordu. Arabaya atlayıp Cenk'in kullandığı güzergâhtan etrafıma baka baka evine doğru gitmeye başladım. Bir yandan da o korkunç manzarayla karşılaşmamak için dualar ediyordum."

"Yemek saati." dedi hemşire içeriye girer girmez.

"Tam zamanı." dedi Müge istemeye istemeye.

26. GÜN

Kapıyı açar açmaz "Günaydın." dedi Ali Bey. Birkaç hızlı adımla kadının baş ucuna gelip alnındaki yarayı incelemeye başladı.

Kadın sessizce film izliyor, bazı sahnelerde irkiliyordu. Ali Bey gayriihtiyari başını çevirip televizyona baktı.

"Poseidon'dan Kaçış." dedi kadın gözünü televizyondan ayırmayarak.

"Güzel film." dedi Ali Bey, kadının ateşini ölçerken.

Kapı tekrar açıldı. Hastabakıcı ve hemşire içeriye girdi.

Ali Bey kadının sırt bölgesini kontrol ettikten sonra "İyi." dedi.

Hastabakıcı ve hemşire kadını eski haline geri getirdikten sonra odadan ayrıldılar.

Ali Bey, "Söylemek istediğiniz bir şey yoksa benim gitmem gerekiyor." dedi ve çıktı.

Kapının tekrar açılmasıyla kadının dikkati dağıldı.

"Günaydın. Dün akşam uyuyamadım." dedi Müge, sandalyesine oturana kadar.

"Neden? Yoksa hasta mı oldun?" diye sordu kadın endişeyle.

"Yok, hasta falan değilim. Meraktan uyuyamadım. Şu televizyonu kapatabilir miyiz?"

Kadın evet anlamında başını salladıktan sonra "Hikâyeyi mi merak ettin?" diye sordu şaşkın şaşkın.

Müge, "Tabii ki. Sonra ne oldu? Cenk`i nerede buldunuz?" diye sordu.

Kadın, heyecanlı dinleyicisine zaman kaybetmeden hikâyesinin devamını anlatmaya başladı. "Görmekten korktuğum manzaraya rastlamadan Cenk`in oturduğu apartmanın önüne kadar geldim. Motor her zamanki gibi apartman kapısının önündeydi. Derin bir nefes aldım. Yukarı çıkıp çantamın içinde Cenk`in kapısının anahtarını aramaya başladım. Bu işlem, sinirli olduğumda gereğinden uzun sürerdi. Neyse anahtarı buldum tam kilide sokacaktım ki kapı açıldı. Cenk genelde kapıyı açıp salona yönelirdi; ama bu sefer, kapı aralığında elinde birasıyla duruyordu. Sanki içeriye girmeni istemiyorum, der gibiydi. Gözlerine baktım sarhoş değildi, içmeye daha yeni başlamıştı. `Seni bekledim neden gelmedim?` diye hesap sordum.

`Ne zaman?` dedi umursamazca.

Duraksadım ne demek istediğini anlayamamıştım

`Sen aradın ya. 'Hava güzel, dışarda takılalım, gelip seni alacağım, kapının önünde bekle.' demedin mi? Ben de bekledim. Sen gelmeyince çok merak ettim.` diye açıkladım durumu.

Fakat Cenk yüzündeki umursamaz ifadeyi değiştirmeden `Ne zaman merak ettin? Timur Yalçın`la fingirdeşirken mi yoksa Timur Yalçın'la fingirdeştikten sonra mı?` dedi ve elindeki biradan iri bir yudum aldı.

Ben öylece Cenk`in suratına baktım. Bir şeyler söylemem, açıklama yapmam gerektiğine karar verdim. `Saçmalama ne fingirdeşmesi, o sadece beni oyununun galasına davet etti.` deyiverdim."

"Eyvah!" diye bağırdı Müge.

"Ağzımdan çıkanlara ben de çok şaşırmıştım ama olmuştu işte `Aaa, süpermiş. Yani daha fingirdeşmiyordunuz da ne zaman fingirdeşeceğinize karar veriyordunuz. Öyle mi?` deyip güldü. Ne yapmam ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elimdeki biradan bir yudum daha alıp `Bitti Cansın, artık seni görmek istemiyorum.` dedi. Bu sözler aslında uzun zamandır duymak için uğraştığım sözlerdi ama nedense o an çok canımı yakmıştı. Sonra evinin anahtarlarını sert bir hareketle elimden alıp kapıyı suratıma kapattı... Hem de onca yıldan sonra... Otomat sönünce kendimi toparlamam gerektiğini fark ettim. Apartmandan çıkıp son kez Cenk`in dairesinin pencerelerine baktıktan sonra arabama bindim.

Burcu`yu arayıp onunla konuşmaya ihtiyacım olduğunu söyledim. `Ne var? Ne oldu?` diye bağırmaya başladı artık sesim ne kadar kötüyse. Çengelköy`de bir kafede buluştuk.

Aceleden ve heyecandan pembeleşmiş yüzünü görünce gülesim geldi. `Ne gülüyorsun be? Sen arayınca ne kadar korktum? Buraya kadar nasıl geldim biliyor musun?` diye çıkıştı bana. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, bu sefer patlattım kahkahayı. `Farkındayım sinirden gülüyorsun ama gülme. Çabuk anlat ne oldu?` dedi elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak. Canım arkadaşım, yüzüme bakıp benim ne hissettiğimi anlayabiliyordu. Acaba aklımdan geçenleri de okuyabilir mi diye düşündüm. Çünkü ben de aklımdan geçenleri çözebilmiş sayılmazdım. `Anlatsana.` diye bağırdı. Bu arada çaylarımız da gelmişti. Bir yudum almak için çayıma uzandığımda ellerimin titrediğini fark ettim, tabii Burcu da. Ve soru sormasına fırsat vermeden `Cenk beni terk etti.` dedim. `Eeee...` dedi. `O kadar. Cenk beni terk etti.` dedim. `İyi. Hatta çok güzel. Senin adına sevindim.` deyip gülümsedi. Sonra bir süre sessiz kalıp çaylarımızı yudumladık. Burcu tatmin olmamıştı, hikâyenin devamını bekliyordu ve ben anlatmadıkça sinirleniyordu. En sonunda dayanamayıp. `Ah yanılmışım, o alkoliği gerçekten seviyormuşum, ben ayrılmak istemiyorum, demeyeceksin umarım.` dedi gözlerindeki sert ifadeyle. Olanları anlatıp rahatlamaya ve Burcu`yu da

rahatlatmaya karar verdim. Timur Yalçın`ın teklifini, Cenk`le olan kavgamızı en ince ayrıntısına kadar anlattım.

`Sorunun Cenk olmadığını anlamıştım zaten.` dedi bir psikolog edasıyla. Konuşma sırası ona geçmişti. O anlatacak, ben de psikolojik durumum hakkında bilgi sahibi olacaktım. `Timur Yalçın`a doğru sürükleniyorsun hem de okulda çıkmış ve çıkacak tüm dedikodulara, aranızdaki yirmi yaşlık farka ve Timur Bey`in durdurulamaz çapkınlığına rağmen. Ayrıca Cenk`in seni terk etmesine üzüldün, ama onu sevdiğin için değil, senin Timur Yalçın`a doğru sürüklenmeni yavaşlatan engeli ortadan kaldırdığı için.` deyiverdi, nefes bile almadan. `Hayır. Timur Yalçın`la ne alakası var?` dedim sinirle saçlarımı savurarak. Güldü, sadece güldü, cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Evet, duymak istemediğim gerçekleri duymuştum. Kendime itiraf edemediğim ama aklımdan geçirdiğim düşünceleri seslendirmişti Burcu. En iyi arkadaşla konuşmanın avantajları kadar dezavantajları da vardı. Duymak istemediğin gerçekleri duymaksa dezavantajların başında geliyordu."

"Yani Timur Yalçın`la bir ilişkinin eşiğindeydiniz." dedi Müge meraklı gözlerini kırpmadan.

"Evet, maalesef."

"Peki, neden bu ilişkiyi istemiyordunuz ya da istemeye istemeye Timur Yalçın`la neden birlikte oldunuz?"

"Evet, ben de milyonlarca kez kendime bu soruyu sordum."

"Cevabını bulabildiniz mi?"

"Ben değil, cevabı yine Burcu buldu."

"Nedenmiş?"

"Timur Yalçın, güçlü, karizmatik, bilgili ve kadınlar tarafından çok ilgi gören bir adammış ve ben öyle adamları severmişim. Direnmek kendimi yormaktan başka işe yaramazmış, onun çekim alanından kurtulmam pek mümkün değilmiş."

"Siz de Burcu Hanım`la aynı fikirde miydiniz?"

"Ne yazık ki, evet."

"O zaman ilişki sırasında pek de isteksiz değildiniz?"

"Evet, maalesef." dedi kadın ve Müge kendini tutamayıp patlatıverdi kahkahayı. Kadın da gülüyordu. "Aslında aramızda bir şeyler yaşanacağını, onu ilk gördüğümde anlamıştım; birkaç hafta sonra beni fark edip çaktırmadan bakışlarını üzerimde gezdirmeye başladığında ise emin oldum. Merak ettiğim tek konu beni ne kadar kısa sürede tavlayacağıydı."

"Ne zaman tavladı?" diye sordu Müge kıkırdayarak.

"İlk zamanlar fazla üzerime düşmemişti ama gala gecesine kendisiyle gelmemi istedikten ve ben cevap vermedikten sonra durum değişti. Birincisi kolay lokma olmadığımı anladı, ikincisi bir öğrencisi tarafından reddedilebileceği düşüncesi onu hırslandırdı. Derslerde, koridorlarda, kantinde, bahçede, okul sınırları içinde ve hatta sınırları dışında her yerde Timur Yalçın'ın oyunu konuşuluyor ve galaya birlikte gideceği kadınların isimleri kulaktan kulağa fısıldanıyordu. Hatta bahse girenler bile olmuş. Büyük çoğunluk, Timur Yalçın'ın son resmi sevgilisi modacı Esra Merter'i koluna takacağını düşünürken yine azımsanmayacak bir çoğunluk, geçenlerde restoran çıkışı yakalandığı beş kızdan oluşan Sexy grubunun güzel solisti Yeliz ya da gitaristi Banu'ya oy veriyordu. Benim ancak küçük bir kaçamak olabileceğimi düşünen bahisçiler, ismimi listeye koymamışlardı bile. Tabii bu durum beni hırslandırmaya yetmiş de artmıştı. Timur Yalçın, her karşılaşmamızda gözlerini gözlerime dikip cevap bekliyorum dercesine uzun uzun bakıyordu ve bu bakış, gala günü yaklaştıkça yalvarışa dönüşmeye başladı. Aslında çoktan gitmeye karar vermiştim; ama eski jön, şimdilerin en iyi yönetmeni ve senaryo yazarını yalvartmak bana tuhaf bir haz veriyordu. Ama o haz bir anda korkuya dönüşüverdi. Meraklı öğrencilerden biri kendini tutamayıp `Hocam, galaya kiminle gideceksiniz?` diye sormuş, o da eski eşlerinden biriyle gitmeyi düşündüğü söylemiş. Bu dedikodu kulağıma çalınır çalınmaz kendimi ko-

ridorlarda deli gibi Timur Yalçın`ı ararken buldum. `Teklifiniz hâlâ geçerliyse galada size eşlik etmek beni çok memnun edecek.` dedim nefes nefese. Yüzünde muzır bir gülümseme belirdi. Blöfüm işe yaradı bak koşa koşa ayağıma geldin, der gibiydi. `Nerede oturuyorsun?` diye sordu. Neden sorduğunu anlayamamıştım. `Seni evinden almamı istemiyor musun?` dedi şaşkın şaşkın.

Bir anda gözümün önünde annemin, babamın ve Naz`ın birbirinden çok farklı ifadeler taşıyan yüzleri beliriverdi. Benden yirmi yaş kadar büyük, eski jön şimdilerin en iyi yönetmen ve senaristi, ayrıca üniversitede hocam olan Timur Yalçın`ın beni, oyunun galasına götürmek için evden aldığını gören aile üyelerim nasıl tepki verirlerdi acaba? Bunu düşünmeye daha fazla dayanamayıp `Hayır.` diye bağırmışım. Timur Yalçın`ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi bir anda dehşete dönüşüverdi. `Yok, ben kendi arabamla gelirim.` dedim, düşüncelerimi açıklamaya cesaret edemediğim için. `Ama ailen benimle galaya gittiğini öğrenecek biliyorsun değil mi?` dedi bir baba şefkatiyle. `Nasıl?` diye sormak salaklık olurdu. Ülkemizde tiyatro oyunlarının galaları, manken kavgaları kadar ilgi görmese de entellektüel diye tabir edilen bazı seviyeli basın organları tarafından bahsedilmeye layık görülmekteydi. Biricik kızımız tiyatrocu olacak diye heveslenen annem ve babam da bu tür programları hiç kaçırmazladı. `Biliyorum, biliyorum.` deyip geçiştirdim. Timur Yalçın`la okul koridorlarında uzun uzadıya sohbet etmemiz, meraklı arkadaşlarımın ve hatta meraklı öğretmenlerimin bile ilgisini çekmeye başlamıştı. Ama ben artık olumsuzlukları düşünmek yerine, giyeceğim elbiseye karar vermek istiyordum. Burcu, benimle yedi mağaza gezip yirmi üç elbise hakkında eleştiride bulunduktan sonra `Yeter artık beni oraya buraya sürüklediğin, karar ver de bitsin bu işkence!` diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Siz de karar verdiniz tabii." dedi Müge lafa karışıp.

"Yok, Burcu`nun karnının acıktığını düşünüp onu bir hamburgerciye soktum. Eskiden beri karnı acıktığında sokak ortasında

çemkirme huyu vardı. Hamburgerlerimizi bitirdikten sonra üç mağaza daha dolaştık ve ben en sonunda hayallerimin elbisesini Nişantaşı'nın gözde mağazalarının birinin vitrininde gördüm. Ele ele tutuşup karşıya geçerken neredeyse eziliyorduk. Gümüş rengi, ince askılı, göğüs bölümü iki sıra parlak baget taşlarla süslü, uzun saten bir elbise. Soyunma kabininden çıktığımda Burcu'nun gözündeki pırıltıdan anladım, doğru kararı vermiştim. Aynanın karşısında uzun uzun kendimi seyrederken mağazanın içindeki tüm kadınların göz ucuyla beni süzdüğünü fark edebiliyordum. Altına yüksek topuklu bilekten bağlamalı ayakkabılar, üzerine ise siyah kürk bir şal getiren mağaza görevlisi `Saçlarınızı topuz yaptırırsınız, makyajınız da gümüş tonlarında olursa...` deyip hayran hayran gülümsedi. Kasanın önünde hayatın gerçekleriyle karşılaştım."

"Çok mu pahalıydı?"

"Burcu, `Elbise yerine araba mı alsaydık?` dedi."

"Gerçekten bir araba parası mıydı?"

"Evet o fiyata çok eski yerli bir araba alınabilirdi, ama ben elbiseyi tercih ettim; çünkü arabam vardı." deyip kahkahalarla güldü kadın.

"Baba parası harcamak kolaydır, dürüst olmak gerekirse kendi kazandığım parayı o kadar kolay harcayamazdım ama iyi ki o elbiseyi almışım."

"Ayy, çok merak ettim." dedi Müge heyecanlı heyecanlı.

"Filmde de aynı elbiseyi kullandık, izleyince sen de bana hak verirsin."

"Onca yıl sakladınız yani"

"Sakladım tabii, o elbiseyle kaç kişiyi şoka soktum, hatırası var." deyip güldü kadın. "Saçtır, makyajdır bütün günümü aldı ama Naz'ın yüzündeki o komik ifadeyi görmek için bile değerdi. Beni gördükten sonra kendini toparlayıp `Nereye gidiyorsun?` diye sorabilmesi yaklaşık on beş dakikasını aldı."

"Ona Timur Yalçın`la galaya gittiğinizi söylediniz mi?" diye sordu Müge heyecanla.

"Söyledim tabii, hem de büyük bir zevkle. Bu konulardaki kurnazlığıyla övünen Naz`ın bile durumu kavraması zaman aldı. Ne de olsa o, beni hâlâ Cenk`le birlikte sanıyordu. Ama annem ve babama durumu açıklamak Naz`a açıklama yapmak kadar zevkli olmadı."

"Nasıl tepki verdiler?"

"Onlara, Timur Yalçın`ın en iyi öğrencisi olduğum için galaya benimle birlikte gitmek istediğini söyledim."

"İnandılar mı?"

"Evet, inandılar. Sonuçta onlara duymak istedikleri şeyi söylemiştim, kızlarının çok başarılı olduğunu. Ama sonra..."

Kapını açılmasıyla kadının sözü yarım kaldı.

"Merhaba." dedi fizyoterapist.

27. GÜN

Oda kapısı açıldı. Ali Bey, günaydın demeye hazırlanırken kadının hıçkıra hıçkıra ağladığını görünce paniğe kapıldı.

"Ne oldu? Ağrınız mı var?" diye sordu heyecanla.

Kadın, cevap vermek için ağzını açtı fakat ağlamaktan konuşamayıp tekrar hıçkırıklara boğuldu.

"Ne oldu? Cevap verin lütfen?" diye bağırdı Ali Bey.

Kadın iç çekerek alçılı sağ kolunu kaldırıp televizyonu işaret etti. Ali Bey endişeli gözlerini ister istemez kadının işaret ettiği yöne çevirdi ve derin bir oh çekti.

"Evet, `Babam ve Oğlum` çok güzel bir film ama hastane yatağında izlemeye pek uygun değil." deyip kadının bir şey söylemesine fırsat vermeden televizyonu kapattı.

"Az kalmıştı, bari sonunu izleseydim."

Ali Bey, kadının sözlerine aldırmadan kontrollerine başladı.

"Bu, üçüncü izleyişim ve fark ettim ki her seferinde farklı farklı sahnelere ağlıyorum." dedi kadın, burnunu çekerek.

"Evet, konuyu bilince ayrıntılara dikkat etmeye başlıyorsunuz ve her sahnede farklı duygular keşfediyorsunuz." dedi Ali Bey kontrollerine devam ederken.

"Sinema eleştirmeni olmalıymışsınız."

"Doktorluğumdan memnun değilsiniz herhalde."

"Aslında memnunum ama yakınlarımla görüşebilseydim daha da memnun olurdum elbette."

"Yine aynı konuya dönüp tartışmasak. Zaten bugünkü kontrolleriniz de bitti, tartışmaya zamanımız kalmadı." dedi Ali Bey ve sessizce odadan çıktı.

Müge kapıyı açar açmaz, "Meraktan çatlıyorum. Gala gecesinde neler oldu?" diye sordu.

"Sana da günaydın." dedi kadın alaycı bir tavırla.

"Günaydın." dedi Müge ve meraklı gözlerini kadının gözlerine dikti.

Kadın heyecanın dozunu artırmak için gözlerini odanın içinde dolaştırıp düşünüyormuş gibi yaptı, sonra dayanamayıp anlatmaya başladı. `Öyle film galalarındaki gibi kırmızı halıda falan yürümedik. Gösterişten uzak, sade ama çok şık bir geceydi. Tiyatro oyuncuları, yönetmenler, yazarlar, eleştirmenler, gazeteciler ve birkaç basın mensubundan oluşan hatırı sayılır bir kalabalıkla el sıkışıp selamlaşan Timur Yalçın`a eşlik ettim. Timur Yalçın, `Timur Bey, yanınızdaki güzel bayan kim?` sorularına bana bakıp göğsünü gere gere üniversitedeki en iyi öğrencim cevabını verdi. Ben de gözlerimi kaçırıp mahcup olmuş gibi yaptım."

"Ama mahcup olmadınız."

"Orada bulunan herkes Timur Yalçın`ın beni, iyi bir öğrenci olduğum için değil güzel olduğum için koluna taktığını düşünüyordu ve haklılardı."

"Yani iyi bir öğrenci değil miydiniz?"

"Tabii ki iyi bir öğrenciydim ama iyi bir öğrenci olmasaydım da Timur Yalçın beni galaya davet ederdi."

"Bence yanlış düşünüyorsunuz."

"Hayır, benim düşüncemle alakası yok, bunlar Timur`un sözleri."

"Sizi güzel olduğunuz için mi galaya davet ettiğini söyledi."

"Evet, yıllar sonra `Seni sadece güzel olduğun için koluma takıp gezdirdim.` dedi. Tabii belki de beni üzmek için söylemiştir; çünkü ben de onu çok üzmüştüm o dönemde."

"Anlaşılan aranızda çok şey yaşanmış." dedi Müge imalı imalı.

"Evet, birbirimizi üzmek isteyecek kadar yaşadık. Yürütemeyeceğimizi bile bile başladık. "

"Ne zaman başladı?"

"Anlatıyorum, sabırlı ol." deyip gülümsedi. "Oyun çok güzeldi. Seyirciler sırayla Timur`u tebrik edip memnun bir ifadeyle salondan ayrılıyorlardı. Salon boşalmış, geriye birkaç gazeteci, yazar, şair, yönetmen, senaryo yazarı ve oyuncu kalmıştı ki bu saydığım grup, oyuna çağrılan en önemli misafirlerdi. Ayrıca yaptıkları her hareket ve söyledikleri her söz, Timur`a benim o anda olduğumdan çok daha yakın olduklarını gösteriyordu. İçlerinden bir tanesi, `Bu kadar mıyız?` diye sordu. Timur, `Yok, birkaç oyuncu bayan arkadaş çağırdım; ama onlar, eve gelecekler.` dedi muzipçe sırıtarak. Grubun kırk yaş üzeri erkekleri, yani bütün erkekleri bıyık altından güldüler. Ben onları izlerken çok önemli bir kelimeyi atladığımı fark ettim: `Eve.` Timur`la oyundan sonra ne yapılacağı hakkında hiç konuşmamıştık. Herkes eşyalarını toparlamış, salonun kapısına yönelmişti ve ben sorgusuz sualsiz Timur`un kolunda ilerliyordum. `Bana eve gideceğimizi söylememiştin.` diye kulağına fısıldadım. `Sadece küçük bir kutlama, her oyundan sonra yaparız. Biraz şarap, biraz sohbet hepsi bu.` dedi gözlerimin içine bakarak. Aslında konuştuklarımızın hiçbir anlamı yoktu. Beni farklı bir yere götürdüğünü söyleseydi ya da hiç cevap vermeseydi de ben onun peşinden giderdim. "

"Neden?" diye sordu Müge şaşkın şaşkın.

"Bilmiyorum. Sanırım çok etkileyiciydi."

"Yani âşık mı oldunuz?"

"Hayır, aşkın ne olduğunu biliyorum, tuhaf bir şeydi, büyü gibi ama aşk değil. Açıklayamadığım farklı duygular, o gece açıklanamayacak yaşananlar gibi."

"O gece neler oldu ki?" diye sordu Müge merakla.

Kadın derin bir nefes çekip gözlerini odanın içinde gezdirdikten sonra anlatmaya devam etti. "Ortaköy sahilinde tadilat görmüş eski bir apartmanın çatı katına çıktık sırayla. Kapıdan girer girmez büyüleyici Boğaz manzarası karşıladı bizi. Evden terasa geçişi sağlayan karşılıklı iki sürgülü cam kapı, ardına kadar açıktı ve terası çevreleyen rengârenk çiçekler insanı ister istemez gülümsetiyordu. Sadece ben etrafı inceliyordum, diğerleri muhtemelen o eve defalarca misafir olmuşlardı. Timur hemen müzik setinin düğmesine bastı ve Cenk`in bana sürekli dinlettiği, Beethoven`in 1800-1815 arası ikinci çağ olarak nitelendirilen kendi geliştirdiği tarzın ilk örneklerinden olan, Eroica çalmaya başladı. Sonra şaraplar açıldı ve çerez kaseleri masaların üzerlerinde yerlerini aldı. Timur misafirlerinin ikramlarıyla ilgilenirken ben de sap gibi ortada durmaktansa gruplaşıp sohbet edenlerin arasına karışmayı tercih ettim. Tabii ki ilk sohbetlerin konusu oyundu. Herkes oyundan, oyunculardan övgüyle bahsederken Timur misafir ikramlarını tamamlayıp yanımıza geldi. Timur tekrar tekrar tebrik edildi ve şarap bardakları defalarca tokuşturuldu. Erkekler yavaş yavaş gözlerine kestirdikleri bayanların yanına yanaşıyor ve her zamanki silahlarını yani karizmatik bakışlarını ve kadife seslerini kullanarak onları etkilemeye çalışıyorlardı.

`Seviyorum seni
Seviyorum seni
Ekmeği tuza banıp yer gibi
Geceleyin ateşler içinde uyanarak
Ağzımı dayayıp musluğa su içer gibi
Ağır posta paketini
Neyin nesi belirsiz
Telaşlı, sevinçli, kuşkulu açar gibi...

Nazım Hikmet'in birbirinden anlamlı şiirleri dolduruvermişti odayı. Şarap, sigara dumanı ve gürültü yüzünden sersemlemeye başlamışken Timur beni kolumdan tutup balkona çıkardı. Mayıs ayı olmasına rağmen serin hava beni bir anda kendime getirdi. Tabii o zamanlar küresel ısınma kendini şimdiki gibi hissettirmiyordu, İstanbul'un mayıs geceleri hâlâ serindi. Muhteşem Boğaz manzarası ve deniz kokusu eşliğinde şaraplarımızı yudumlarken eve girdiğimde dikkatimi çeken rengârenk çiçekleri incelemeye başladım. 'Begonya.' dedi, bakmakta olduğum pembe salkımlı çiçeği göstererek 'Begonya.' dedi tekrar. Annem de severdi çiçekleri, tek tek isimlerini söylerdi ama o söylerken hiç dikkatimi çekmemişlerdi. 'Çiçekler ilgi ister, onlarla konuşacaksın, sararan yapraklarını temizleyeceksin, mesela hercai menekşe.' dedi hemen yan tarafımdaki mor ve sarı renkli küçük muhteşem çiçekleri göstererek. 'Hercai menekşeler az su ister.' dedi. Şarabın verdiği mayhoşlukla kendisine duyduğum hayranlığı iyiden iyiye belli etmiş olmalıyım ki Timur, daha hevesli anlatmaya başladı çiçeklerini 'Bunlar sardunya, şunlar da ortanca.' dedi. Nar kırmızısı, açık pembe, sarı, kırmızı ve bordo çiçekleri sırayla göstererek. 'Topraklarını sık sık kabartacaksın, ayrıca her baharda da değiştireceksin.' dedi, sonra beni kolumdan tutup hafifçe balkonun öbür tarafına doğru çekti, şahane beyaz bir çiçeğin önünde durduk. 'Ful. Denizden estiğinde kokusu evin içine dolar, onun yeri apayrıdır.' dedi. Eğilip kokladım. Alışveriş merkezinin kozmetik reyonunda pahalı bir kadın parfümü kokluyormuşum gibi hissettim kendimi. Yıllardır bahçesinde çeşit çeşit çiçekler olan bir evde oturduğum halde çiçeklerle ilk defa ilgilenmiştim."

"Aslında ilgilendiğiniz çiçekler değildi tabii."

"Tabii ki değildi, asıl ilgimi çeken Timur'un anlatımı, nazik tavırları, karizmatik duruşuydu; ama şarabın da etkisini göz ardı etmemek lazım."

"Sonra ne oldu?"

"Çiçeği koklamak için eğilince başım dönmeye başladı. Timur'un yardımıyla doğrulabildim. Sonra beni odasına götürdü ve biraz kendimi toparlayabilmem için yatağına yatırdı."

"Eee, sonrası belli."

"Timur misafirleriyle ilgilenmek için içeriye gitti. İlk başlarda oda inanılmaz bir hızla dönüyordu, midem bulandı ama sonra nasıl olduysa uykuya dalmışım. Uykumun arasında birinin yüzüme dokunduğunu hissettim, çok yumuşaktı. Yumuşak dokunuşları küçük öpücükler takip etti. Ve elbisemin fermuar sesiyle biraz olsun kendime geldim."

"Onu durdurmadınız mı?"

"Durdurabilirdim, hatta keşke durdursaydım ama yapmadım. Eninde sonunda yaşanacağını biliyordum, hem Cenk'ten sonra nasıl olacağını merak ettim. Ne oldu, nasıl oldu, net hatırlamıyorum, zaten hatırladığım her şeyi de filmde izleyeceksin. O an sarhoş kafayla çok güzeldi, ama sabah öğretmeninin yatağında çıplak uyanmak insana pek de hoş gelmiyor."

"Sabah gözlerinizi açar açmaz ilk onu gördüğünüzde kendinizi nasıl hissettiniz?" diye sordu Müge heyecanla.

"Neyse ki öyle olmadı. Beni mutfaktan gelen gürültüler uyandırdı. Timur bana kahvaltı hazırlamak için erkenden uyanmış. Kalkıp usulca kapıyı açtım, mutfak karşı tarafta biraz çaprazda kalıyordu. Timur'un gölgesini gördüm tezgahın üzerinde bir şeyler kesiyordu. Bu arada da radyoda çalan Sezen Aksu'nun Gülümse şarkısına eşlik ediyordu. Ben de çok severdim o şarkıyı, bir süre kapı aralığında öylece durup Timur'un gölgesini izledim. Sonra hazırlanmam gerektiğini hatırladım. Odanın farklı yerlerine dağılmış eşyalarımı bir bir toplayıp aceleyle giyinmeye çalışırken kapı açıldı. Timur kapının önünde, üzerinde mutfak önlüğü, bir elinde bıçak, diğer elinde sivri biber bana çapkın çapkın gülümseyerek 'Neden acele ediyorsun?' diye sordu. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı ve sanki dün gece beni çıplak görmemiş gibi vücudumun

açıkta kalan yerlerini küçük ellerimle kapatmaya çalışıyor ve o sırada neden sessiz sedasız giyinip şu evden çekip gitmedim diye kendime kızıyordum.

Geceyi birlikte geçirdiği kadının sabah utançtan ne yapacağını şaşırmış halde görmek ona değişik gelmiş olacak ki yüzüme öylece bakıyordu. Sonra kendini toparlayıp bana yaklaştı, dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup `Elbiseni giydikten sonra terasa gel, sana şahane bir masa hazırladım.` deyip odadan ayrıldı. Acaba tekrar gelir mi korkusuyla öyle hızlı giyindim ki anlatamam. Aynanın karşısına geçip saçımı başımı düzeltirken annem ve babam aklıma geldi. Bütün bir gece beni bekledikten sonra acaba endişelenmişler midir diye düşünüp odanın içinde çantamı aramaya başladım. Çantam yoktu. Odadan çıkıp salona geçtim, aynalı vitrinin önünde duran çantamı görünce çocuklar gibi sevindim. Çantanın kapağını açıp içinden cep telefonumu çıkartırken ellerim tir tir titriyordu. Ve ekrana baktım, `8 cevapsız arama` yazıyordu. Beşi annemin, geri kalanlarıysa babamın cep telefonu numarasıydı. Arama düğmesine basmak için cesaretimi toplamaya çalışırken Timur arkamdan sarılıp cep telefonunu elimden aldı. `Hadi güzelim kahvaltı edelim.` deyip boynumu öpmeye başladı. `Bizimkileri aramam lazım.` dedim. Güldü, `Küçük kızlarını merak mı etmişlerdir.` dedi en alaycı tavrıyla. Sanki onun kızları yoktu. Sanki onun kızlarından biri gece eve gelmese o telaşlanmazdı. İşte, o anda bunların hiçbirini düşünememiştim. `Hadi kahvaltı edelim, sonra nasıl olsa gideceksin.` dedi ve beni kolumdan tutup sürükleyerek terasa çıkardı. Muhteşem bir sofra, terastaki rengârenk çiçekler, eşsiz Boğaz manzarası ve Timur`un hoş sohbeti, hepsi sanki benim için bir araya gelmişti.

Timur, kadınlara kendilerini özel hissettirmeyi çok iyi biliyordu. Sandalyemi çekip oturmama yardım etti. İlk dikkatimi çeken, masanın boş yerlerine serpiştirilmiş, yarım domatese batırılmış, güzel kokulu, beyaz çiçekler oldu. Karşıma oturdu `Dün gece söylemiş miydim bilmiyorum; ful, domatese batırılınca çok uzun yaşar.`

dedi ve bardağıma özenle çay doldurdu. Onu hayranlıkla izliyordum, böylesine becerikli olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

`Hadi başlasana.` dedi. Üzerine zeytinyağı gezdirilmiş, kabuğu soyulmuş, orta boy kesilmiş domatesleri süsleyen küp küp doğranmış beyaz peynirden mi, haşlanmış yumurtalardan mı, bal kaymak ve ceviz üçlemesinden mi, vişne, çilek ya da kayısı reçelinden mi başlasam diye düşünürken, Timur elime üzerine kaymak ve bal sürülmüş bir dilim kızarmış ekmek tutuşturdu ve iştahsız çocuğunu azarlayan baba edasıyla `Hadi artık başla.` dedi. On dakika kadar sonra masada yiyecek olarak sadece içlerine çiçek batırılmış bir kaç yarım domates vardı ve Timur bana endişeli bir ifadeyle bakıyordu.

`Eline sağlık, her şey çok güzel olmuş. Hazırlaması senden toplaması benden.` dedim ve aceleyle masayı toplamaya başladım, o da eline çaydanlığı almış peşimden mutfağa geliyordu. `Akşam ne yapalım?` dedi. Bu ne demek şimdi diye geçirdim içimden `Bizim müzisyen arkadaşlardan birinin klasik müzik konseri var, istersen oraya gidelim ya da Beyoğlu'nda salaş bir mekân var şöyle sazlı sözlü, yemek için oraya da gidebiliriz. Sen ne dersin?` dedi bulaşıkları makineye yerleştirmeme yardım ederken. Biz sevgili mi olduk şimdi diye sordum kendi kendime. Cenk`i alkol komasına girdikten sonra sırtlayıp evine getirdiğim günler canlandı birden gözümün önünde. Yine sırtımda sevgili denen insanın sorumluluğunu mu taşıyacaktım, yine planlarımı ona göre mi ayarlamak zorundaydım, yine aileme tek ayak üzerinde bin bir tane yalan söylemek zorunda mı kalacaktım? `Önce eve gitmem gerekiyor, sonra ben seni ararım.` deyip çantamı kaptığım gibi evden çıktım."

"Yemek vakti." dedi hemşire kapıyı açarken.

28. GÜN

"Günaydın. Bugün nasılız?" diye sordu Ali Bey hızlı hızlı kadının yatağına yaklaşırken.

Kadın önce bir kahkaha patlattı sonra "İyiyim." dedi.

Ali Bey ister istemez televizyona baktı. "Sınav. Daha önce izlememiş miydiniz?"

"Çekimler tüm zamanımı alıyordu, insan hem senaryo yazıp hem başrolde oynayınca başka bir şey düşünmek için bile boş vakti kalmıyor. Çok güzel olduğunu duymuştum ama izleyemedim işte."

Ali Bey televizyonu kapattıktan sonra kontrollerine başladı. "Ağrı kesici ilaçlarınız bugün bitiyor." dedi.

"Ne güzel, yani artık avuç dolusu hap almak zorunda kalmayacağım." dedi kadın sevinerek.

Ali Bey yüzünü buruşturup "Yok, aslında tam anlamıyla öyle diyemeyiz." diye geveledi.

"Nasıl yani?" dedi kadın tedirgin bir ifadeyle.

Ali Bey, kadını çıldırttığını bile bile gözlerini kaçırıp kontrollerini hızlandırdı.

"Lütfen bana bir açıklama yapar mısınız?" dedi kadın sesini yükselterek.

Ali Bey birkaç saniye düşünüp yutkunduktan sonra istemeye istemeye kadının yüzüne baktı ve "Sadece iki tanesi ağrı kesiciydi."

"Peki ya geri kalanı?" dedi kadın şaşkın şaşkın.

"Onlar travma sonrası ilaçlar, başınızı çarptınız ya o bakımdan. O ilaçları uzun süre almaya devam edeceksiniz." dedi Ali Bey bir nefeste ve olabildiğince çabuk odadan ayrıldı.

"Ben geldim." dedi Müge kapı aralığından başını uzatarak.

Kadın, gözlerini tavana sabitlemiş öylece yatıyordu.

Müge kapıyı kapatıp kadının yatağının yanındaki sandalyeye oturduktan sonra "Ali Bey`le konuştum, insanın ilaçlara bağımlı bir hayat yaşayacak olması çok zor, hele sizin gibi hareketli biri için daha da zor olmalı. Üzgünüm." deyip kadının elini tuttu.

"Biliyorum, annem de kazadan sonra yıllarca ilaç kullanmak zorunda kaldı. Gerçekten zor bir durum. Ama beni sinirlendiren o değil." dedi kadın gözlerini tavandan ayırmadan.

"İyi de, neye sinirlenmiş olabilirsiniz ki?"

"Ali Bey`in bana yalan söylediğini hissediyorum, o ilaçların bana veriliş nedeni farklı." dedi kadın ve gözlerini tavandan çekip Müge`nin gözlerine sabitledi.

"Başınızı çok kötü çarpmışsınız ya o yüzden veriliyormuş onca ilaç."

"Ali Bey bana da öyle söyledi ama hareketleri..."

"Tepkinizden çekinmiş olmalı. Dediğim gibi insanlar hayatlarının geri kalanını ilaçlara bağımlı geçireceklerini öğrendiklerinde ciddi tepkiler verebiliyorlar."

"Yani, elinin ayağının birbirine dolaşması, gözlerini kaçırması bu yüzden diyorsun?"

"Sizin durumunuz çok hassas, bazen ben bile nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyorum."

"Evet, sanırım hastanede yatmak beni alınganlaştırdı." deyip sakince gülümsedi.

"İnsanlar bu gibi durumlarda gerekli gereksiz her şeyi kafalarına takıp kendilerini yıpratıyorlar. Bence kendinize moral vermelisiniz. Mesela yaklaşık on gün sonra alçılarınız çıkacak ve artık hastane yatağından kurtulacaksınız."

"Haklısın az kaldı." dedi heyecanla gözleri parlayarak.

"Ama o zamana kadar sizin hikâyenizi dinlemek istiyorum."

Kadın bir saniye bile düşünmeden başladı anlatmaya "Eve giderken bizimkilere söylemek için birbirinden saçma birkaç yalan uydurmuştum. Önce kimseye görünmeden odama çıkıp üzerimi değiştirmek sonra da çocukların bile inanmayacağı yalanlarıma annem ve babamın inanması için dualar ettim. Ama kapıyı açıp da annem ve babamın uykusuz ateş saçan gözlerini görünce dualarımın işe yaramadığını fark ettim. Naz cam kenarındaki koltuğa bacak bacak üzerine atarak oturmuş, elinde kahve fincanı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana `Hoş geldin.` dedi. Hemen savunmaya geçmeli miyim, yoksa birinin soru sormasını mı beklemeliyim diye düşünürken babam `Boşuna, ne yalan söylesem diye düşünme, biz neler olduğunu biliyoruz.` dedi. O an kalbimin kulaklarımda atmaya başladığını hissettim. Eğer gerçekten neler olduğunu biliyorlarsa ben bittim diye geçirdim içimden ve ister istemez Naz`ın yüzüne baktım. Keyifle kahvesini yudumluyordu, muhtemelen o anda dünya üzerindeki en mutlu kişiydi.

`Sen gelmeyince çok merak ettik. Neyse ki Naz`ın aklına geldi de tiyatroyu aradık. Güvenlik görevlisi, oyundan sonra yaklaşık on beş kişilik bir grubun Timur Yalçın`ın evine kutlamaya gittiklerini söyledi. Elbiseni tarif edince senin bütün gece Timur Yalçın`la el ele kol kola dolaştığını ve oyundan sonra yine Timur Yalçın`ın kolunda kutlamaya gittiğini anlattı bize.`

Önce Naz`ın sonra o boşboğaz güvenlik görevlisinin gelmişine geçmişine saydırırken –tabii içimden– annem, `Bunlara bir itirazın

var mı?` diye sordu. Anne yüreği işte, kızının böylesine saçma bir hata yapabileceğine inanmak istemiyordu.

`Hayır, bir itirazım yok.` dedim ve annemin gözlerinin içindeki umut ışığının sönüşünü izledim. Ve babamdan en can alıcı soru geldi.

`Peki kızım, Timur Yalçın gibi bir adamla geleceğin olabileceğini düşünüyor musun?`

Hazır dürüst olmaya başlamışken devam edeyim dedim.

`Hayır, geleceğimiz olduğunu düşünmüyorum.`

Naz kıkırdarken kahve üzerine dökülmesin diye elindeki fincanı sıkı sıkıya tutuyordu. Yaşadıkları hayal kırıklığını görmemek için annem ve babamın yüzüne bakamadan odama çıkan merdivenlere yöneldim. Nasıl olsa artık büyüdüm bana ceza veremezler diye geçirdim içimden, yine de attığım her adımın ardından acaba şimdi babam seslenir mi diye düşünmeden edemedim."

"Cezalandırıldınız mı?" dedi Müge heyecanla.

"Evet, cezalandırıldım. Cezalar, çikolata yemek yok, televizyon izlemek yasak diye başlar, cezalandırılanın yaşı ilerledikçe çeşitlilik gösterir ama her seferinde en can acıtanı seçilir. Ve benim yaşımda yapılan hataya uygun sessiz bir ceza seçmişti babam. Bana küstü `Sana küstüm!` demedi elbet, ama aylarca yüzüme bakmadı, konuşmadı benimle. O gün Çilek`le dertleşirken bir daha babamın yüzüne nasıl bakarım demişim ağlaya zırlaya."

"Ne zaman sizin yüzünüze tekrardan bakmaya başladı? "

"Hayatımın en zorlu zamanlarını geçirdim, zaten film de o dönemde yaşanan birbirinden kötü günler üzerine kurulu."

"Sadece babanızın size küsmesinden bahsetmiyorsunuz her halde."

"Evet, dahası da var."

"Timur Yalçın`la mı ilgili?"

"Timur hayatıma girmişti bir kere ve çıkmaya niyeti yoktu. İlgisi, sevgisi, arkadaşları, hediyeleri, partileri, davetleri, emrivakileri ahtapot gibi sarmıştı her yanımı. Hayatımın ipleri tamamen onun elindeydi ve bazen nefes bile alamadığımı hissediyordum. Bu arada dedikoduların ayyuka çıkması, arkadaşlarımın bana tavır almaları ve Naz'ın rahatsız edici imaları da işin tuzu biberi olmuştu. Yaşadığım her günü, her dakikayı Çilek'le paylaşmaya, iyiden iyiye içime kapanmaya başlamıştım ki Burcu, duruma el koydu. Timur'un organizasyonları arasına sıkıştırdığım küçük zaman dilimlerini Burcu'nun başını şişirerek geçirmeye başladım. Bana, neden seçme haklarımı kullanmadığımı sorup duruyordu. Aslında ben de kendime bu soruyu milyonlarca kez sormuştum, ama bir türlü cevap alamıyordum işte. Zamanla Burcu'nun telkinleri bende yankı bulmaya başladı. Bir gün karşılık vermem gereken konular ve yapmam gereken planlar konusunda hiç olmadığı kadar gaza gelmiştim ki o gün hayatımı karartan bir haber aldım."

"Ne oldu?" dedi Müge heyecanla.

"Diş geçirme operasyonunu en nihayetinde başlatabilmek için arabaya binmiş, Timur'un evine gidiyordum ki cep telefonum çaldı. Ekranda Hakan yazıyordu."

"Şu Cenk'in arkadaşı Hakan mı?"

"Hemen arabayı kenara çekip telefonu açtım. Hakan avaz avaz bağıran bir kalabalığın içinden ağlayarak 'Cansın, Cenk kaza yaptı.' dedi.

Yolun kenarında, kendimi toparlayabilmek için ne kadar durdum bilmiyorum, ama tekrar normal düşünebildiğimde hemen Florance Nightingale Hastanesi'nin yolunu tutum. Cenk'in odasının bulunduğu koridora adımımı atar atamaz biri üzerime panter gibi atladı. Atlamanın hızıyla boş bulunup yere düşmüşüm. O sırada üzerimdeki kişinin Bade olduğunu görebildim. 'Senin yüzünden oldu pis kaltak.' deyip gözümün üzerine okkalı bir yumruk indirdi. Ayak sesleri kulağımın dibinde yankılandı. Cenk'in grup arkadaş-

ları beni Bade'nin elinden kurtarmaya gelmişlerdi. 'Ne yapıyorsun kızım, delirdin mi? O da en az senin kadar üzgün, görmüyor musun?' diye bağırdı Hakan. 'Üzgünmüş, onu Timur Yalçın'la düşüp kalkarken düşünecekti.' deyip tuhaf bir ses çıkardı Bade. Yanağımdaki ıslaklıktan anladım ki yüzüme tükürmüş. Koluma giren iki kişi beni yerden kaldırıp sandalyeye oturttular. Biri kolonyalı mendille yüzümü silmeye başladı ve en sonunda gözlerimi açabildim. 'Cenk nasıl?' diye sordum gördüğüm ilk kişiye. 'Bütün gün içmiş, sonra motora atlamış, E 6'da giderken sanırım motorun hakimiyetini kaybedip kamyonun altına girmiş. Durumu çok kötü, yaşasa bile...' dedi ve sustu. Sözünü bitirmek istemiyordu bitiremedi de, doktor yanımıza gelmişti, 'Çok üzgünüm. Kaybettik.' dedi. Bade yine aynı hızla üzerime atladı. 'Kaltak, kaltak...' diye bağırarak sağlı sollu yumruklarını art arda sıralıyordu. O anda bayılmışım.

Yüzümde korkunç bir acıyla uyandım. Gözümün, yanaklarımın üzerine buz torbaları koymuşlar uyuşmuş, donmuşum neredeyse. 'Cansın, motor kullanmasın diye kaç kere yalvardı ona.' diyordu Burcu'nun sesi. 'İyi de Cansın'ı niye dövmüşler ben onu anlamadım?' diye soruyordu Timur'un sesi. Kimsenin benimle ilgilendiği yoktu, buz torbalarını yüzümden çekip doğruldum. Timur ve Burcu koşarak yanıma geldiler. 'İyi misin?' 'Seni kim dövdü?' 'Niye dövdü?' Baktım ki soruların ardı arkası kesilmiyor, 'Yeter!' diye bağırdım. Kaskatı kesildiler. 'Beni eve götürün.' dedim. İkisi birden 'Bu halde olmaz.' dediler. Sonra Burcu çantasını karıştırıp küçük bir ayna buldu ve bana yüzümü gösterdi. Sol gözümün etrafı mosmordu, burnumun kanı durmuş, yanaklarım ise morarmaya yüz tutmuş, bordoydu. 'Neyse ki burnun kırılmamış.' dedi Timur. Adam o durumda bile güzelliğimin bozulmasından korkuyordu. 'Sizinkilere bu durumu açıklayamazsın, zaten babanla da aran çok kötü, gel bende kal birkaç gün!' dedi Burcu. 'Niye sende kalıyormuş, ben onun sevgilisiyim, kalacaksa bende kalsın.' dedi Timur yaşlı, kurnaz bir tilki gibi sırıtarak. Yirmi bir yaşında bekâr bir kadın, dört

beş gün, bir evde kiminle baş başa kalmak ister diye düşündüm birkaç saniye."

"Tabii ki sevgilisiyle." dedi Müge kendinden emin bir tavırla. Sonra kadının gözlerine bakıp yüzünü buruşturdu.

"Ama sizin durum biraz farklı."

"Evet, Timur bizi eve bırakırken Burcu`ya pis pis bakıp söyleniyordu."

"İyi de babanız bu duruma bir şey demedi mi?"

"Keşke deseydi ama demedi, artık beni gözden çıkarmış gibi davranıyordu. Hayatımda üç erkek olmuştu ve ikisini büyük hayal kırıklığına uğratmıştım. Hatta birinin ölümüne neden olmuştum."

"Olur mu canım, olayın sizinle hiç bir alakası yok. Tabii ki gencecik birinin ölümüne çok üzüldüm; ama alkollü olarak motora binen ve ölüme davetiye çıkartan kendisi. Ayrıca alkole başlama nedeni de ailevi sorunlar."

"Ne olduğunu, nasıl olduğunu tabii ki ben de biliyorum, ama o anda insan düşünemiyor. Gençliğimizin en güzel ve zorlu yıllarını birlikte geçirmiştik ve o aniden çekip gidiverdi. Sanki tüm yaşanmışlıkları da beraberinde götürdü. Anılar, tanığı olmayan uyduruk hikâyelere dönüşüverdi. Günlerce uyuyamadım, ağladım. Gözlerimi her kapatışımda Cenk yanıma gelip `Yalnızım, Cansın çok yalnızım!` diyor ve hıçkırıklara boğuluyordu. Burcu`yla eve kapandık, günlerce gecelerce konuşup ağlaştık. En sonunda Timur ve Umut el ele verip hayata kaldığımız yerden devam edebilmemiz için bizi dışarıya çıkarmayı başardılar. Elimden geldiğince normal davranışlar sergilemeye çalışsam da kendimi toparlamam yıllar aldı diyebilirim. Hatta hâlâ suçluluk duygusuna kapıldığım zamanlar olur. Ve o dönemde yaptığım hataların altında da hep bu suçluluk duygusu yatmaktaydı."

"Çok hata yapmış olmalısınız."

"Büyük hata yaptım. Bir gece Timur, beni yine oyun izlemek için tiyatroya sürüklemişti. Ardından her zamanki içkiyi ve sohbeti

seven grupla birlikte bara gitmiştik, işimiz gücümüz yok ya geziyorduk işte. Sohbet sırasında Timur, `Cansın da beni üzmeyip evlenme teklifimi kabul etse çok iyi olacak artık.` deyiverdi. Kalabalıktan, `Aaaa...` diye bir uğultu yükseldi. Onu gülüşmeler, alkışlar takip etti. Daha önce evlilik konusunu hiç konuşmamıştık. Kafam çok karışmıştı. `Sen daha önce bana evlenme teklifi etmiş miydin?` diye sordum şaşkın şaşkın. Grup, `Kız evlenme teklifi bekliyor Timur!` diye bağırdı. Timur kurduğu küçük oyundan memnun, oturduğu yerden kalktı, önümde diz çöktü, sonra elini ceketinin cebine sokup bir mücevher kutusu çıkardı ve `Benimle evlenir misin Cansın?` diye sorup cevabını beklemeden mücevher kutusunu açıp içindeki iri taşlı yüzüğü parmağıma takıverdi.

O kalabalıkta, kendisine `Hayır.` diyemeyeceğimi çok iyi biliyordu. Alkış, kıyamet arasında Timur beni elimden tutup kaldırdı ve pistte dans etmeye başladık: `Biz bu konuyu hiç konuşmamıştık. Niye bana emrivaki yaptın?` diye fısıldadım kulağına. `Sonra konuşuruz bu gecenin büyüsünü bozmayalım.` dedi. O güne kadar Timur`un benimle evlenmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Bütün gece parmağımdaki iri taşlı yüzüğe bakarak olanları Çilek`e anlattım. Karizması, serveti ve özellikle de mesleki başarısıyla hırslı bayanların gözlerini kamaştıran, onlara evlilik hayalleri kurdurtan Timur; o, herkesin hayallerini süsleyen iri taşlı yüzüğü benim parmağıma takmıştı. Hem de `Hayır.` cevabından korktuğu için topluluk içinde, konuşmama fırsat bile tanımadan."

Hastabakıcı kapıyı açıp "Müge Hanım, Başhekim sizi görmek istiyor." dedi.

Müge, "Üzgünüm." deyip yerinden kalktı.

29. GÜN

"Günaydın." dedi Ali Bey kapıyı açar açmaz. Kadın sessizce film izlemeye devam ediyor. Ali Bey, kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirdi ve ister istemez televizyona baktı.

"Truva`yı da izlemediğinizi söylemeyin lütfen." dedi suçlarcasına.

Kadın soğuk tavrıyla, "Dördüncü izleyişim. Yine olan Hector`a oldu." dedi.

Ali Bey, ortamı yumuşatmaktan vazgeçip aceleyle kontrollere başladı ve kadın Truva atının içinden çıkan Achilles`in şehri yağmalayışını izlerken sessiz sedasız odadan ayrıldı.

Müge`nin neşeli "Günaydın" ı odada yankılanana kadar ayak bileğine isabet eden oklar Achilles`in işini bitirmişti.

Müge televizyonu kapatıp kadının yanındaki sandalyeye oturur oturmaz. "Timur Yalçın`la evlilik hakkında ne zaman konuşma fırsatı buldunuz?" diye sordu, gözlerini merakla kadının üzerine dikerek.

Derin bir nefes aldıktan sonra "Hiçbir zaman." dedi kadın ve açıklamaya başladı. "Ben konuyu açmaya çalıştıkça o kapattı. O çoktan kararını vermişti."

"İyi de size sormadan etmeden nasıl olur?" diye sordu Müge şaşkın şaşkın.

"O kararlıydı bense kararsız. Sonuçta kararlı olan kazandı. Tabii ailemi ikna etmek pek kolay olmadı. Annem beni karşısına alıp kendimden yaklaşık yirmi yaş kadar büyük, daha önceki evliliklerinden en büyüğü benimle yaşıt, üç çocuğu olan bir adamla evlenmenin ne kadar zor olacağı hakkında saatlerce konuştu. Ama babam beni kendi sözlerimle vurmayı tercih etti. `Ben, sana zamanında Timur Yalçın`la bir geleceğin olabileceğini düşünüyor musun, diye sormuştum. Sen de bana hayır demiştin.` dedi umutsuzca gözlerimin içine bakarak."

"Peki, siz ne cevap verdiniz?"

"Hiç. Sessizce onlara hak verdim."

"Ya Naz evleneceğinizi duyunca ne yaptı?"

"Çok bozuldu." dedi kadın kahkahalarla gülerek. "Benden böyle bir hamle beklemiyordu. Birkaç gün kendine gelemedi, ama sonra davranışlarında değişiklikler olmaya başladı."

"İyi yönde mi yoksa kötü yönde mi?"

"Söz konusu Naz olduğunda iyi yöndeki değişiklik de kötüdür, kötü yöndeki değişiklik de kötüdür. Naz`ın tekrar hayatıma gireceğini bilseydim evlenmeme konusunda en az Timur kadar kararlı olurdum. Evliliğimize olan ilgisi, evdeki ortamı germek için `Timur Enişte nasıl? Enişteyle ne zaman tanışıyoruz?` gibi cıvık sorularla başladı. Sonra işi, ev eşyası bakmaya bizimle gelecek kadar ilerletti. Önceleri ortalığı karıştırmak için zaman kolluyor, kesin evlenmemize engel olacak bir plan hazırlığında diye düşünürken Naz, bulduğu her yerden seçmem için bana nikâh şekeri, davetiye, gelinlik ve balayı için otel katalogları taşıyıp duruyordu. Annem ve Burcu, bu göz yaşartan kardeş dayanışmasını, Naz`ın beni evden gönderip kendi borusunu öttürme hevesi olarak yorumlarken Timur, melek kardeşime yıllarca haksızlık ettiğimi ima edip duruyordu. Tabii ki Naz, Timur`dan kindar bakışlarını gizleyip ona, gözleri-

nin sonsuz, derin ve etkileyici maviliğini göstermeye çalışıyordu. Durup durup `Timur Enişte`den iyisini mi bulacaksın?` demesi sinirlerimi fena halde hoplatsa da evlilik telaşı içinde bana en az Burcu kadar yardımcı olduğunu itiraf edebilirim. Günün olaylarını Çilek`le paylaşırken yaşanan her durumun, şaşkınlığımı katbekat artırdığını düşünüyordum. Hatta bir keresinde Naz elinde bir dergi `İşte budur.` diye bağırarak yanıma geldi. `Ne zamandır arıyorum böyle güzel bir gelinliğe rastlamamıştım.` dedi. Baktım, gelinlik gerçekten çok güzeldi. `Seninkinin omuzlarını biraz daha düşük yaptırırız, inci kolye boynunda hoş durur, bu arada duvağın uzunluğu iyi, ama ucundan saten geçirirsek daha zengin durur bence.` dedi dünyaca ünlü bir modacı edasıyla. `Kime diktiriyoruz?` diye sordu heyecanla. Normalde fuzuli iş diye niteleyeceği bir dolu formaliteye hayatının en önemli meselesiymiş gibi yaklaşıyordu. Annem ve babam evlilik kararıma karışı çıkarken Naz, beni canı gönülden destekliyordu, bu durum beni acayip huylandırmıştı."

"Keşke tekrar düşünseydiniz."

"Düşünemiyordum, kafam çok karışıktı. Zaten çevremdeki herkes düğünden bahsediyordu, üzerimde korkunç bir baskı vardı. Nefes bile alamıyordum ve bu nefes alamama durumu, Timur`la birlikte olduğum sürece devam etti. Düğün salonu, davetliler, davetiyeler, yemek seçimi, yemek müziği seçimi, pasta seçimi, ayakkabı, çiçek, damatlık, nikâh memuru, nikâh şahitleri, gelinlik provaları, balayı... Kendime ait bir anım bile kalmamıştı."

"Neden tatile çıkmadınız?"

"Yalnız kalınca Cenk`i düşünüyordum, hayali gözlerimin önünden gitmiyordu bir türlü. Düşüncelerimden, vicdan azabından kurtulmak için kendimi kalabalığın arasına, düğün telaşının içine bıraktım. Kendimi oyalıyordum, benim için bir kaçış yoluydu düğün. Sadece Çilek`le dertleşiyordum, bir de Burcu anlıyordu ne halde olduğumu. Ara sıra beni dürtüp `Avanak avanak bakınıp durma, söylenenleri anlıyormuş gibi yap.` diyordu. Kendi aralarında iş bö-

lümü yapmışlardı. Naz düğün salonundaki, Timur evdeki işlerle ilgilenip balayını planlayacak; Burcu da beni gelinlik provalarına taşıyacak, balayı için giysi, bikini ve iç çamaşırı almama yardımcı olacaktı. Her şey benim dışımda gelişiyordu."

"Anneniz ve babanız ne yapıyorlardı?"

"Babam, okulu bitirmem şartıyla evlenmemi zor da olsa kabul etti. Kredi kartını uzatıp `Gereken tüm harcamaları yap; ama ne annen ne de ben, düğününüze katılmak dışında kişisel bir çaba harcayacağız.` dedi. Annem, babamdan gizli, bir kere Timur`un evlendikten sonra birlikte yaşamamız için yeniden dekore ettirdiği çatı dairesine ve iki kez de gelinlik provama gelebildi, ağlamamak için kendini zor tutarak. Neyse büyük gün geldi çattı: 24 Temmuz 1999 Cumartesi gecesi. Swiss Otel`in havuzbaşı; süslü masaları, çiçekli havuzu, beyaz takim elbiseli garsonları, yedi kişilik orkestrası ve pembe kalpli balonlarıyla hayatımızı değiştirecek adımı atmamızı bekliyordu. Süslü düğün organizasyonları, gelinlik ve sevdikleriyle bir gecelik eğlence benim gibi kafası karışık kızları nikâh masasına çekmeye yetiyor. Tuhaf şey, lüks bir otelin havuz başını süslettirdik, günlerce gelinlik provalarına gittik, sevdiklerimizi çağırdık, ne için? Koca bir hiç, hatta hayal kırıklığı, üzüntü, pişmanlık..."

"O kadar kötü müydü evliliğiniz?" diye sordu Müge yüzünü buruşturarak.

"İmzayı atar atmaz babama baktım; o birkaç saniyelik zaman dilimi babamın hayatından en az beş yılı aldı götürdü gözlerimin önünde. Gözleri doldu, yüzünün rengi değişti, çöktü sanki. Muhtemelen o an, ben nerede hata yaptım, diye düşünüyordu. Ama benim kafamdan ne geçiyordu, hiç bilmiyorum. O anı milyonlarca kez geri sarıp yaşadım. Filmi izlerken görürsün insanın kalbini acıtan bir sahne. Çilek`le dertleşmelerimi dinlerken de hep o güne geri dönerim, hatamın nedenini bulabilmek için."

"Bulabildiniz mi?"

"Cenk. O günlerde aklımda sadece Cenk varmış. Ben bir süreliğine Cenk`in kaza yaptığı günde kalmışım; ama o bir sürede, benim hayatımın kazası yaşanmış."

"Biraz da balayınızı anlatın. Nereye gittiniz?"

"Prag`a gittik. Hotel Savoy`da romantik bir balayı hazırlamış Timur bizim için. Aslında balayımız güzel geçti. İnsan Prag`da ister istemez romantikleşiyor. Charles meydanında gezinti, Vitava Nehri ile kraliyet geyikleri parkını birbirine bağlayan Rudolph tünelinde yürüyüş, Kotva mağazasında alışveriş yapmak inanılmazdı. Sonra Prag`ın en büyük saat kulesi olan Sacred heart of the lord on George of podebrady square`i, en uzun binası Motokov`u, 1348`de kurulmuş en eski üniversitesi Charles`ı görmek beni tüm sıkıntılarımdan uzaklaştırmıştı. Timur bana Plzenska Caddesi'nde şiirler okudu ve yaşamının büyük bir bölümünü Bohemya`da geçiren Franz Kafka`nın hikâyesini anlattı."

"Güzelmiş gerçekten." dedi Müge hayran hayran.

"Ama eve dönünce unuttuğum tüm sıkıntılar da geri döndü. Önce alışık olmadığın apartman hayatı ve gürültücü komşular canımı sıktı. Sonra Çilek`le dertleşmek için bile yalnız kalamadığımı fark edip asla geri gelemeyecek olan özgürlük günlerimin ardından ağladım. Daha önceleri ilginç gelen, yeni insanlarla tanışıp sohbetler ettiğim ev partileri, beni yormaya hatta boğmaya başladı. Ama en kötüsü de Naz oldu. Timur evlenme sürecimizde bizden yardımlarını esirgemeyen sevgili kız kardeşimi bulunduğumuz her ortama çağırıyordu ve tabii Naz, en sevimli tavrını takınıp beni sinir etmek için hemen yanımızda yerini alıyordu. Bu arada okulunu bitirip yurtdışından yeni dönen Timur`un ilk eşinden olan büyük kızı Aşkın`ın da gelmesiyle kocaman, sevimsiz bir aile oluverdik. Aşkın babasının izinden yürümeye hevesli, hırslı bir yönetmen adayı olarak aramıza hızlı bir giriş yapmıştı. Babasının evliliklerine alışık olduğu için beni pek yadırgamadı; ama yadırgamaması, beni sevdiği anlamına gelmiyordu. İlk karşılaştığımızda bana, babasının ye-

ni eşine değil de isim yapmak için babasını kullanan, küçük, hırslı bir oyuncuya bakar gibi bakmıştı ve bakışları hiçbir zaman değişmedi. Havaalanında benimle tanışmak için elini uzattığında bile `Demek çapkın babamı nikâh masasına oturtan güzel Cansın sensin.` demişti. Sanki en zayıf anında çaresizce evliliğe sürüklenen ben değilmişim de babasıymış gibi."

"Ama sizin Timur Bey`e olan davranışlarınız, haliniz, tavrınız durumun aslında tam tersi olduğunun göstergesi değil miydi?"

"Aşkın`ın düşünce tarzı farklıydı."

"Nasıl yani?"

"`Oyuncu milleti değil mi, işleri güçleri oynamak.` derdi."

"Yani Timur Bey`i oyunlarla elde ettiğinizi düşünüyordu."

"Evet; çünkü Timur, benim gibi isimsiz bir oyuncu için büyük ikramiyeydi. Ne kadar hırslıydım bilmiyorum; ama çalışkandım, güzeldim, eninde sonunda başarıya ulaşırdım biliyorum..."

"Ama bu kadar çabuk olmazdı." diye sözünü kesti Müge, kadının.

"Evet olmazdı. Dördüncü sınıfa yeni geçmiştim, Timur yeni oyununu yazmayı bitirmişti. Bana `Bu oyunun başrolünde sen oynayacaksın.` dedi. O an kendimi başkalarının olduğumu düşündüğü çıkarcı bir kadın gibi hissettim. `Hayır, asla olmaz.` dedim. Çok şaşırdı, sanırım sevinçten havalara uçacağımı falan sanıyordu. `Herkes bana torpil yaptığını düşünecek. Bunu kesinlikle kabul edemem.` dedim. `Başrolde oynamazsan da Timur, karısının oyunculuğunu beğenmiyor, evlilikleri çatırdıyor, yakında boşanacaklar falan derler. Hem herkesin ne düşündüğü ya da ne dediği kimin umurumda ki. Bu oyunun başrol oyuncusu sensin.` deyip kestirdi attı. Timur, her zamanki gibi yine bana söz hakkı tanımamıştı; küçük kuklasını, iplerini çekerek oynatmaya devam ediyordu."

"Oyun güzel miydi?"

"Timur`un huyları ne kadar kötüyse oyunları da o kadar iyidir. Hakkını yememek lazım, işinde gerçekten çok başarılıydı. Bana

oyun yazma tekniğini öğretti; sonra sesimi, vücudumu doğru kullanmayı, açıkçası şu anda bildiğim ne varsa hepsini bana Timur öğretti. Ama asla seçme şansı tanımadı, bir despot gibi emirler verdi ve itaat etmemi bekledi. "

"Haklısınız pek sağlam bir evlilik değilmiş ama bence Timur Bey sizin iyiliğinizi düşünmüş, ileride başarılı olmanız için yapmış."

"Ailemle görüşeceğim zamanı bile kendisi ayarlıyordu. Provalar, dersler, davetler, sözde romantik tatiller... Tamamen kendisine ait olmamı istiyordu, ailemle ya da Burcu`yla baş başa zaman geçirmek gibi özel programlarımı bozmak için çevirmediği dolap kalmazdı. Anlatmak pek kolay değil, filmi izleyince ne kadar can sıkıcı bir durum olduğunu görürsün."

"İlk başrol tecrübeniz nasıl geçti?"

"Öyle acele etmek yok, önce Timur`un başrolü bana verdiğini açıklamasını anlatayım."

"Aaa evet, Naz ne yaptı?" dedi Müge heyecanla.

"Timur, sevgili kardeşim ve üvey kızımla birlikte yine oldukça sıkıcı bir davete daha katılmıştık. Sohbet sırasında ev sahibi Timur`a, oyunun nasıl gittiğini sordu. Timur her zamanki gibi oyunun kültürel altyapısından tut da izleyiciye vereceği siyasi mesajlara ve sosyal sorumluluklara değinen oldukça sıkıcı bir demeç vermeye başladı. Tabii bu demeci en az elli kere dinlemiş olan ben, içki almak bahanesiyle bara gitmiştim ki `Arkadaşlar, Timur Yalçın sizlere oyunuyla ilgili bir açıklama yapmak istiyor.` diye bağırdı ev sahibi Hayrullah Bey. Timur, elinde şarap kadehi çevresine toplanan kalabalığa en etkileyici tavrı ve ses tonuyla `Dostlarım, hepinizin bildiği gibi yaklaşık bir senedir üzerinde çalıştığım yeni oyunumu nihayet bitirmiş bulunmaktayım. Sizlerin huzurunda güzel ve yetenekli eşimden başrolde oynamayı kabul etmesini istiyorum.` deyip kadehini bana doğru kaldırdı. Topluluktan cılız bir alkış sesi yükseldi, kimse şaşırmışa benzemiyordu. Ben sahte tebrikleri kabul ederken Naz ve Aşkın, bir köşeye çekilmiş hararetli hararetli

fısıldaşıyorlardı. Bu evliliğin altında benim çıkarcılığımın yattığını düşünenleri, başta Naz ve Aşkın olmak üzere, haklı çıkarmıştık."

"Naz sizin hangi psikolojiyle Timur Yalçın`a `evet` dediğinizi bilmiyor muydu?"

"Aslında biliyordu, bilmez mi ama iş beni çekiştirmeye, kötülemeye gelince her durumu, her konuyu alehime çevirebilirdi. O gece de Aşkın`la köşeye çekilmiş benim Timur`la olan..."

"Merhaba, her zamanki gibi sözünüzü kesiyorum." dedi hemşire.

"Sorun değil bizim daha çok zamanımız var, hem saat kaç olmuş, Cansın Hanım acıkmıştır. Yarın görüşürüz." deyip odadan çıktı Müge.

30. GÜN

Oda kapısı yavaşça açıldı. "Günaydın." dedi Ali Bey koşar adım içeriye girerken. Kadının film izlemesine aldırmadan kontrollerine başladı. Ali Bey`in bu tavrından dolayı huzursuzlanan kadın: "Bir sorun mu var?" diye sordu sesi titreyerek.

"Sizinle ilgili bir durum değil." dedi Ali Bey soğuk ses tonuyla ve kadının yüzüne bakmadan. Aceleyle bitirdiği kontrolün ardından geldiği gibi koşar adım odadan ayrıldı.

Oda kapısı tekrar açıldı, kadın Müge ile göz göze gelir gelmez. "Ali Bey`in nesi vardı?" diye sordu heyecanla.

"Acelesi." dedi Müge, kadının yanındaki sandalyeye otururken.

"Onu anladım da neden?"

Müge zaman kazanmak için derin bir nefes aldıktan sonra istemeye istemeye anlatmaya başladı. "Otobanda büyük bir kaza olmuş, ambulanslar yola çıkmış birazdan bütün yaralılar gelecek. Acil servis onun için hazırlanıyor. Ali Bey`in de bir ameliyatı varmış. Anlayacağınız bugün burası biraz karışık." kadının yüzündeki gergin ifade yerini rahatlığa bıraktı. "Üzüldüm." dedi umursamaz bir tavırla.

"Neyse, boş verin siz bunları, hikâyenize geri dönelim. Oyun nasıldı? Evliliğiniz ne durumdaydı?"

"Provalar aylarca sürdü. Çok yoğun çalışıyorduk; kendime aileme hiç zaman ayıramıyordum. Burcu ve annem beni görebilmek için provalara gelmeye başlamışlardı. Ama babam gelmiyordu; annem, babamın beni çok özlediğini, akşamları oturup bebeklik fotoğraflarıma baktığını söylüyordu. Ve ben sadece fotoğraflarıma bakmakla kalmadığını çok iyi biliyordum; bana kızıyordu, kendisini hayal kırıklığına uğrattığım için bana kızıyor, hatta beni yetiştirirken hatalar yaptığını düşünüp için için kendisine ve anneme de kızıyordu. Belki küçük kızına duyduğu özlem, kızgınlığını bastırır da bir gün beni görmeye gelir diye çok heveslendim, ama gelmedi. Sanırım sorun sadece ben değildim, Timur'u da görmek istemiyordu. Kendisinden sadece altı yaş küçük bir adama damadım demek çok gücüne gitmiş olmalıydı. Babam kurduğum aileyi onaylamıyor ve bizi görmek istemiyordu, bu gerçeği er ya da geç kabul etmeliydim.

Bu arada okulda dedikodular ayyuka çıkmıştı. Arkadaş bildiklerim, yüzüme gülüp arkamdan Naz ve Aşkın'ı aratmayan sözler söylüyorlardı. Ayrıca gruplaşmalar da başlamıştı ve her grup, diğerinin benim arkamdan söylediklerini yemeden içmeden bana yetiştiriyordu. Yani milletin işi gücü benimle uğraşmaktı. Çok mutsuzdum, iyiden iyiye içime kapandım, sadece Çilek'le dertleşiyordum. Timur'la olan ilişkimiz gitgide içinden çıkılmaz bir hale geliyordu. Provalarda bana herkesin içinde bağırmaktan çekinmeyen despot yönetmen, evde ateşli bir âşığa dönüşmeye çalışıyor; ama bunu yaparken yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Okulda, işte, evde aynı adamla birlikte olmak kâbus gibiydi. Önceleri beni kendisine hayran bırakan karizmatik tavırları ve etkileyici ses tonu, bir oyunun parçasıymışcasına yapmacık görünmeye başladı gözüme. Üstüne üstlük Naz ve Aşkın da dibimizden ayrılmıyorlardı."

"Sözünüzü kesiyorum ama Naz okula gitmiyor muydu?"

"Gidiyordu ve hatta derslerinin çok da iyi olduğunu söyleyip duruyordu, ama durum. hiç de öyle değilmiş. Neyse o konu çok uzun, sonra döneriz. Naz okuldan çıkar çıkmaz elinde kitapları,

yanımıza koşuyordu. Neymiş efendim; provaları izlemesi gerekiyormuş, fikirlerine değer verdiği için Timur onu çağırıyormuş, ayrıca benim kendimi rahat hissetmem için kardeşimin yanımda olması iyi olurmuş, bir sürü zırvalık senin anlayacağın. Hiçbiri benim fikrim değildi. Hayatımın kontrolünü tamamen kaybetmiştim ve geri kazanmak için de çabaladığım söylenemezdi. Sadece babamın gala gecesinde beni yalnız bırakmaması için çabaladım. Belki yüz kez annemle haber yolladım ve en sonunda da tüm cesaretimi toplayıp telefon açtım. Sesimi duyunca nefes alışverişi değişti, beni özlemişti besbelli."

"Özlemiştir tabii, sizonun biricik kızıydınız."

"Evet, yirmi bir yıllık hayatına kendinden büyük hatalar sığdırabilen biricik kızı. `Babacığım, gala gecesi bu, çok önemli lütfen beni yalnız bırakma.` dedim yalvarırcasına. `Bakarız.` dedi. Sesi soğuk ya da mesafeli değildi; sadece kırgındı ve bu, beni daha da çok yaraladı. Kalbim ağrıyordu, hatalarımın bedelini sessizce ödüyordum işte."

"Ya da gereksizce kendinizi cezalandırıyordunuz." diyerek sözünü kesti Müge, kadının.

"Bilemiyorum, demek ki o zaman öyle olması gerekiyormuş. Neyse gala gecesi geldi çattı. `Zeynep hazır mı?` diye bağırdı Timur Yalçın. Zeynep, kocası tarafından terk edilen, cesur şehirli kadın yani ben, hazırdım. Aslında izledikleri her filme, her oyuna ve her oyuncuya bir kulp bulan onca müşkülpesent eleştirmenin karşısına parçalanmayı bekleyen kurbanlık koyun gibi çıkacağımı düşününce hazırım demek pek akıl kârı değildi ama korkunun da ecele bir faydası yoktu işte. Ve tam sahneye çıkacağım zaman Timur yanıma yaklaşıp kulağıma, `Müjde, baban gelmiş.` dedi. İşte o an, tamam dedim, ben her şeye hazırım, batsam da çıksam da ailem yanımda."

"Eee nasıl geçti?" diye sordu Müge heyecanla.

"Kusursuz. Timur, provalardan bile iyi olduğumu söyledi. Babam ayakta alkışladı, gözleri dolmuştu. Annem zaten ben sahneye çıkar

çıkmaz ağlamaya başlamıştı. Parçalanmayı bekleyen küçük kuzu, eleştirmenleri bile şaşırtmış. Onu takip eden günlerde gazetelerin sanat köşelerinde boy boy haberlerimiz çıktı. Timur, `İşte, bu senin kariyerinin dönüm noktası.` dedi. Haklıydı da Zeynep rolü, kariyerimin ilk dönüm noktası oldu. Ama beni ilgilendiren babamdı. `Seninle gurur duyuyorum.` dedi bana, hem de Naz`ın, Timur`un, Aşkın`ın, annemin, herkesin ama herkesin duyabileceği şekilde. `Seninle gurur duyuyorum kızım.` deyip beni kucakladı."

"Ne duygusal." dedi Müge burnunu çekerek.

"Naz o günden sonra hareketlerinin kontrol edememeye başladı. Ailenin tek kızı olma hayalleri suya düşmüştü. Ne yapacağını bilemez haldeydi ki oyunun üç aylık bir turneye çıkacağı haberi geldi. Ben, en az üç ay başımı dinleyeceğim, diye heveslenirken Naz programını ayarlamıştı bile. Ankara sahnesinde karşımda Naz`ı görünce deliye döndüm. Zaten hava değişiminden dolayı çok hastaydım."

"Aaa evet, anlatmıştınız. Sizin alerjiniz olduğunu bile bile iğne yaptıracakmış neredeyse." deyip heyecanla kadının sözünü kesti Müge.

"Evet, daha önce anlatmıştım. Neyse o bölümü atlayalım." deyip bir süre düşündükten sonra. "Ayrıca okula gidip gelmek dışında kitapların kapağını bile kaldırdığı yoktu. Bir gün mutfakta Aşkın`la fısıldaşırlarken duydum, `Derslerim çok kötü, ben doktor olmak istemiyorum.` dedi. Aşkın `O zaman neden tıp fakültesini yazdın?` diye sordu doğal olarak. `Ben istemedim ailem zorladı, kafam karışıktı bir şekilde ikna ettiler. Zaten değerli kızları Cansın her istediğini yapabilir ama ben, annemin ve babamın isteklerine boyun eğmek zorunda kalmışımdır hep. Ve daima değerli kızları Cansın`ı alkışlarlar, yaptığı onca hataya rağmen o hep bir numaradır.` diye yakınıyordu. Şeytan, `Gir mutfağa, yalancı diye bağırarak üzerine atla, sonra da kır o saçma sapan yalanlar uyduran kafasını.` dediyse de ben, Allah`ından bulsun diyen mantığını dinleyip sessizce odama kapandım ve Çilek`le dertleştim. Naz her zamanki gibi

başarısızlıklarının faturasını bizlere kesmeye başlamıştı ve işin kötüsü kendine, inandıracak birini de bulmuştu. Tabii o günden sonra Aşkın, bana baktığında kendimi insanları sömüren küçük bir parazit gibi hissettim desem inanırsın her halde."

"Babasını sizden korumaya da kalkışmıştır." dedi Müge alaycı bir tavırla.

"Tabii, boş duracak değil ya, babasının evindeki küçük böceği eninde sonunda ezecekti. Sevgili babasının saf ve masum duygularıyla oynayan fettan kadın bir an önce cezasını çekmeliydi. Timur'u benden uzaklaştırmaya çalışmalar, onu köşeye çekip fısır fısır konuşmalar, bizi yalnız bırakmamak için saçma sapan bahaneler uydurmak... Hepsi Naz'la birlikte planladıkları adi oyunların birer parçasıydı."

"Siz bu durumda ne yapıyordunuz?"

"Hiçbir şey. Umurumda değildi hatta iyi oldu bile diyebilirim. Anneme, babama, Burcu'ya ve Çilek'e daha çok zaman ayırabiliyordum. Annemin ve özellikle de Burcu'nun sık ziyaretleriyle 180 metrekarelik çatı dairemiz, savaş alanına dönüşüvermişti. Herkes müttefikini yanına çekip stratejik bilgiler veriyor ve düşmanın üzerine salıyordu. Burcu ve ben hırslandıkça karşı taraf galibiyete günbegün yaklaşıyordu. Evlilikler, bu tarz güç savaşlarını kaldıramaz; hele bizimki gibi pamuk ipliğine bağlı bir evlilik. Okul, oyun, Naz, Aşkın, benim ailem, senin ailen, benim arkadaşlarım, senin arkadaşların, benim kariyerim, senin kariyerin derken Timur benden uzaklaşmaya başladı."

"Ya siz?"

"Ben zaten ona hiç yakın olmamıştım ki... Ama ikimizin de evliliği bitirmek gibi bir düşüncesi yoktu. Stratejik planlamalar, meydan savaşları, yenilgiler, galibiyetler ve yaralanmalarla evliliğimiz devam edip gidiyordu. Bir gece oyunu izlemeye orta yaşlı, iyi giyimli bir adam geldi: Kazım Dural. Bu isim tüm kulisi olduğu kadar Timur'u da heyecanlandırmıştı. Ertesi gün Timur'un telefonu çaldı.

Kazım Dural, Timur'u akşam yemeğe davet etmiş, baş başa iş konuşacaklarmış. Timur'un yüzünde güller açıyordu. 'Kazım Dural'ın dokunduğu yer ihya olur.' dedi. Ben durumun ciddiyetini pek anlayamamıştım.

O gece Timur eve oldukça geç geldi ve zilzurna da sarhoştu. Kapıdan girer girmez bana sarıldı, daha doğrusu sarılmaya çalıştı ama üzerime abandı. 'Sen, benim uğurumsun.' dedi. Bu cümleyi salona geçene kadar en az on kez tekrarladı. 'Çok içmişsin.' deyip onu zar zor koltuğa bıraktım. 'Kutlama yaptık.' deyip beni çekti ve kucağına oturttu. Sarıldı, öptü, gıdıkladı, güldü, güldürdü ve en sonunda anlatmaya başladı. 'Kazım Dural'ın elinde genç bir yazarın romanı varmış, roman çok güzelmiş. Kazım Bey yazarla konuşmuş, yazar romanı senaryolaştırmak istiyormuş, ama bu konuda pek iyi sayılmazmış. Kazım Bey, senaryosunu birlikte yazarsanız uzun soluklu bir televizyon dizisi olur, başrolünde de Cansın'ı oynatırız, nasıl olsa bu yıl okulu bitiyor, sezona kadar hazırlanırsınız, ne dersin?' diye sordu bana. Ben de 'Allah, derim.' dedim.

'Hani sadece sanat yapacaktık.' diye bağırarak ayağa fırladım. Gözlerini üzerime sabitleyip boş boş baktı, sanırım ne dediğimi anlamaya çalışıyordu. 'Biz tiyatrocuların televizyonla işi olmaz diyen sen değil miydin?' diye kükredim koltuğa yayılmış, ağzı kulaklarına varan sarhoş kocamı kendine getirebilmek için. Salonu çınlatan bir kahkaha patlattıktan sonra 'Ben o lafı başrolünde magazin güllerinin oynadığı, mantıktan ve yaratıcılıktan uzak, klişe diziler için söylemiştim. Şu anda yetenekli, genç bir yazarın beğenilen eserinden bahsediyoruz.' dedi, derin bir iç çekip yerinden kalkmaya çalıştı. İkinci denemesinde yardımıma ihtiyaç duymadan doğruldu, yüzünü buruşturup. 'Seni mutlu etmem imkânsız değil mi? Bu haber keyfini yerine getirir, diye düşünmüştüm; ama unutmuşum, Cansın Hanım hiçbir şeyi beğenmez. Senin için çabalamaktan sıkıldım artık, her seferinde hevesimi kursağımda bırakıyorsun. Sana parlak bir gelecek hazırlamak için didinip duruyorum, ellerini beline koyup çemkirmen için mi?..'

Söylene söylene odaya gitti ve üzerindekiler çıkarmadan kendini yatağa bırakıp birkaç dakika içinde horlamaya başladı. Ellerim belimde karanlık salonun ortasında öylece kalakalmıştım. Kendimi toparlar toparlamaz Çilek'i alıp masaya geçtim. Timur'un söylediklerini anlamlandırmalıydım. Konuştuklarımızı kelimesi kelimesine kaydettim, sonra yüz defa, bin defa dinledim anlayabilmek için. Çalış, çabala bana parlak bir gelecek hazırla dememiştim ki ben kimseye. Ben mutlu olmak istemiştim, kendim için çalışmak ve kendim için yaşamak istemiştim. Peşimden koşan, benliğimi ahtapot gibi saran, özgürlüğümü elimden alan kendisiydi. Yine suçlu ben olmuştum, hayatına girdiğim bütün erkekler gibi Timur'u da mutsuz etmiştim. Anlattım, düşündüm, ağladım.

'Günaydın, hayatım.' dedi Timur saçımı okşayarak. Müthiş bir baş ağrısıyla uyandım, masanın üzerinde uyuyup kalmışım. 'Dün gece biraz alkollüydüm, seni üzdüm galiba. Yanlış anlama ne olur, bizim iyiliğimiz için söyledim o sözleri. Kazım Bey'le saatlerce nasıl yapacağımızı, ne kadar başarılı olacağımızı, senin bu rolü layıkıyla oynayacağını falan konuştuk. Çok heveslendim, senin de heveslleneceğini düşündüm ama tepkini görünce üzüldüm, üzüntümden söyledim onca sözü. Özür dilerim. İstemiyorsan yapmayız, hiçbir iş senden daha kıymetli değil.' dedi, gözleri dolu dolu olmuştu, bin pişmandı besbelli."

"Affettiniz mi?" diye sordu Müge heyecanla.

"Sadece affetmekle kalsam iyi, diziyi de kabul ettim. 'Acele etmeyelim önce kitabı okuyalım, beğenmezsek kabul etmeyiz olur biter.' dedi ve elime kitabı tutuşturuverdi."

Oda kapısı açıldı. "Merhaba." dedi fizyoterapist.

31.GÜN

"Günaydın, bugün nasılsınız?" diye sordu Ali Bey odaya girer girmez.

"Ben iyiyim de siz nasılsınız?"

"Anlayamadım."

"Dün, gününüz nasıl geçti? Kazada çok kişi yaralanmış mı?" diye sordu kadın endişeyle.

"Kaza mı, ne kazası?" dedi Ali Bey yüzünü buruşturarak.

"Dün otobanda büyük bir kaza olmuş, yaralıları bu hastaneye getirmişler, siz de o yüzden beni aceleyle muayene etmişsiniz. Müge Hanım öyle söyledi."

Ali Bey, gözlerini açıp başını salladıktan sonra. "Ya evet unutmuşum, bütün gün başımıza neler geldi bir bilseniz." deyip kontrollerine başladı.

"Bu arada filmlerim bitti Ali Bey, hepsini en az üç kez izledim. Zahmet olmazsa arşivinizden birkaç film getirseniz. Aşk, macera, korku filmleri tercihimdir." diyerek gülümsedi olabildiğince sevimli haliyle.

Ali Bey, kadının karın bölgesindeki yarayı kontrol ederken başını salladı "Hiç merak etmeyin arşivime yeni filmler ekledim, hep-

si de birbirinden güzel; yarın getiririm, içinden seçersiniz." dedi. Oda kapısı tekrar açıldı. Hemşire ve hastabakıcı içeriye girip kadını yüz üstü çevirdiler.

Ali Bey kadının sırt bölgesini kontrol etti ve "Her şey yolunda. Yedi gün sonra bir kontrol grafisi daha çekilecek eğer sonuç istediğimiz gibi olursa alçılarınız çıkacak, ertesi gün de taburcu olacaksınız. Fiziktedavi devam edecek; ama yatağa bağlı kalmamak, sizi memnun edecektir." dedi, Ali Bey kontrollerini bitirdikten sonra.

"Gerçekten mi?" dedi kadın, gülümsemesi bütün yüzüne dağılmış, gözleri parlamıştı.

"Evet. Başka bir sorunuz yoksa benim gitmem gerekiyor." dedi Ali Bey ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi.

Kadın, kapıyı "Günaydın." diyerek açan Müge`yi görür görmez. "Biliyor musun beni dokuz gün sonra taburcu edeceklermiş." diye bağırdı sevinçle.

"Sesinizdeki neşeden anladığım kadarıyla bizden çok sıkıldınız." dedi Müge ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Tam otuz bir gündür hastanede yatıyorum, kimin canı sıkılmaz ki... Ama lütfen sen üzerine alınma. Ben hastaneden çıktıktan sonra da görüşelim, olur mu? Evime gelirsin seni eşimle, oğlumla ve hatta Nazmiye`yle bile tanıştırabilirim."

"Aman kalsın." dedi Müge, Nazmiye`nin ismini duyunca.

Kadın odayı çınlatan bir kahkaha patlattı.

"Aslında Naz`ı merak etmiyor da değilim, onu tanımak ilginç bir deneyim olabilir. Neyse, siz hastaneden çıkın da görüşme işini sonra düşünürüz. Ama şimdi bana hikâyenizi anlatın, akşam yine rüyalarıma girdiniz, neler olacak çok merak ediyorum."

Kadın tavana bakıp birkaç saniye düşündü ve kaldığı yerden anlatmaya devam etti. "Kitabı iki günde bitirdim. Kaçakçılık yapan iki ailenin sürükleyici, enteresan hikâyesi oldukça ilgimi çekmişti.

Ben, zengin bir adamla evlenip sınıf atlamak isteyen güzel ama bir o kadar da cahil kızı canlandıracak ve bu iki ailenin de oğullarıyla ayrı ayrı aşk yaşayacaktım."

"Tehlikeli bir rol."

"Evet ama cahil kız, tehlikelerin farkına varamıyor ve vardığında ise işler çoktan karışmış oluyor. Rolü kabul etmeden önce babamla konuşmak istedim. Önce romanı gösterip konusunu uzun uzadıya anlattım, sonra televizyondan gelen teklifi, Timur'un sevincini ve kendi fikirlerimi paylaştım. Babam, `Sanatçı toplumun aynasıdır ve toplumun geneline hitap etmelidir. Sen sadece tiyatro sahnesine çıkmak istiyorum dersen, İstanbul'da belirli bir sosyal sınıfa; televizyona çıkarsan, toplumun geneline hitap edersin. Sence toplumun geneli kaliteli yapımlar izlemeyi hak etmiyor mu?` dedi. Düşündüm, haklıydı hem kitaba da ısınmıştım. Rolü kabul ettim, tabii rolü kabul etmemde babamın sözleri kadar Naz ve Aşkın'ın kıskançlıktan deliye dönmelerinin etkisi olmadı değil.

Timur sevinçten ne yapacağını bilemedi. El ele tutuşup Kazım Dural'ın ofisine gittik. Boğaz manzaralı lüks ofisinde, büyük deri koltuğuna yayılmış, parmaklarının arasına sığmayan dev purosundan gözlerini açarak nefes çeken o adam, bana hayatımın fırsatını sunmak üzeriydi. Ben durumun ciddiyetinin farkında olmasam da o bana, bir altın madenine bakar gibi bakıyordu. Uzun uzun beni inceledi rahatsız olduğumu fark edince de `Burçin Hanım gelsin toplantıya öyle başlayalım.` dedi. Timur bana kitabın yazarının geleceğini söylememişti. Kitabını okuyup beğendiğin bir yazarla tanışma şansı bulmak, heyecanlandırıyor insanı. Nedense yorucu yılların yüzüne muhtelif izler bıraktığı olgun bir kadın yüzü canlandı gözlerimin önünde; oysa Timur, bana genç bir yazardan bahsetmişti. Neyse, kapı açıldı; içeriye önce esmer, uzun boylu, kıvırcık saçlı, siyah çizgili takım elbisesinin üzerine içi kürklü deri bir mont giymiş, petrol kralarını andıran yakışıklı bir adam; ardından da uzun, kıvırcık saçlı, minyon tipli, sevimli bir bayan girdi. Kazım Bey ayağa kalkıp `Merhaba Burçin Hanım, Yaman Bey.` dedi ve ellerini sıktı.

Timur`la birbirimize bakmış kalmışız. Boyunun kısalığı belli olmasın diye yüksek topuklu çizmeler giyen, küçük, çekik gözleriyle etrafa bakan, çocuksu ses tonu ve mimikleriyle uçakta başlarına gelenleri anlatan, taş çatlasın yirmi yaşında gösteren bu kızcağız yazmıştı o tuğla gibi kitabı. Biz duruma adapte olup kendimizi toparlayana kadar Burçin Hanım, yanında oturan, petrol kralını andıran o yakışıklının, eşi olduğunu; kendisini yalnız bırakmak istemediğini; İzmir`de yaşadıklarını; bu sabah uçakla geldiklerini, uçağın yağmur yüzünden rötar yaptığını; havaalanında neredeyse yarım saat bavullarını beklediklerini ve o da yetmezmiş gibi İstanbul`un alışık olmadıkları karmaşık trafiğinde bir saatten fazla zaman kaybettiklerini anlatıverdi bir çırpıda. Hepimiz susmuş, muhtemelen bir insanın anlatacak bu kadar çok şeyi olmasına şaşırarak hikâyenin bitmesini bekliyorduk.

Bir ara şaşkın gözlerim Yaman Bey`e kaydı, aslında insanın bu yakışıklılığa gözünün kaymaması mümkün değildi. Önce oturmakta olduğu koltuğu, sonra halıyı, sonra Kazım Bey`in masasını, sonra avizeleri, sonra Kazım Bey`in arkasındaki kitaplığı inceledi. Sanki konuşulanlarla hiç ilgisi yokmuş gibiydi; ama arada, tüm vücudunu titreterek gülmeyi de ihmal etmiyordu. Eşinin gözlerinden kat kat büyük olmasına karşın onun gözleri de gülerken tek çizgi halini alıyordu.

Konu, sonunda kitaba ve senaryoya gelmişti. Burçin Hanım sevinçten parlayan gözleri ve heyecandan titreyen sesiyle kitabın konusunu genişletmek için hikâyeye eklediği yeni karakterler hakkında uzun ve enteresan bir konuşmaya başlamıştı ki bu hikâyeyi, en az beş yüz kez dinlediği her halinden belli olan Yaman Bey`in iri gözleri daha da büyüdü. Bir insanın yaptığı işi böylesine içten ve heyecanla anlatması benim gibi hayatından bezmiş birine çok ilgi çekici gelmişti. Onun yaydığı elektrikten etkilenmiş olmalıyım ki benim de kalbim, hızlı hızlı çarpmaya başladı. Önceleri kabul edip etmemekte tereddüt yaşadığım iş, o andan itibaren hayatımın merkezi oluvermişti. Burçin Hanım, İstanbul, İzmir ve Çeşme

üçgeninde yaşanacak hikâyeyi hiçbir ayrıntıyı atlamadan ve sıkılmadan anlattı, anlattı ve anlattı. Kazım Bey, `Şu anlaşmayı yapalım artık.` diyene kadar da anlatmaya devam etti. Söz anlaşmaya gelince de arkasına yaslanıp sahneyi petrol kralını andıran kocasına bıraktı. Yaman Bey, iş bitirici edalarıyla anlaşmayı alıp okumaya başladı. Cep telefonunu çıkartıp avukatıyla uzun bir görüşme yaptıktan sonra imzalar atıldı.

Filmin bu sahnesi için oyuncu bulmamıza gerek kalmadı; Kazım Bey, Burçin ve eşi, anı olsun diye filmde oynamayı kabul ettiler. Çekimler inanılmaz eğlenceli geçti."

"Çekimler siz okulu bitirdikten sonra mı başladı?"

"Tabii. Zaten son sınıftaydım, mezun olabilmek için `Örümcek Kadının Öpücüğü` oyununa hazırlanmak ve hücre psikolojisi tezi yazmakla meşguldüm. O dönemde Aşkın ve Naz`ın çalışmama engel olabilmek için kurdukları tuzaklara düşmeden, sınıf arkadaşlarımın dedikodularına kulak asmadan ve sevgili kocamı, çok önemsediği sosyal hayatında yalnız bırakarak okulumu başarıyla bitirebildim. Böylece hayatımın önemli bir dönemini de kapatmış oldum."

"Ama kârlı bir kapanış olmuş."

"Kârlı." deyip güldü kadın. "Kime göre, neye göre?"

"Başarılı olmak için güçlükleri göğüslemek gerekir. Gülü seven dikenine katlanır hesabı."

"Zorlukların beni güçlendirdiğini düşünüyorsun."

"Aynen öyle." dedi Müge ve heyecanla "Hadi devam edin." diyerek meraklı gözlerini kocaman açtı.

"Bütün bir yaz diziye konsantre oldum, daha doğrusu olduk, Timur`la birlikte. Hemen hemen her gün Burçin Hanım`la telefonda konuşuyorduk. İzmir ve Çeşme`de çekimlerin yapılacağı mekânlara karar vermişler. Çekimler için ilk olarak Çeşme`ye gittik. Temiz hava, deniz, güneş, cıvıl cıvıl sokaklar, sahiller... Çeşme,

çalışmak için mükemmel bir yerdi. Alaçatı`nın dar sokakları, doğal yapısı bozulmadan restore edilmiş taş evleri ve ellerinde fotoğraf makineleriyle uzaktan gelen meraklı insanlara alışmaya çalışan halkı, tüm ekibi büyüledi. Çekimlere alt katı restoran olan küçük bir pansiyonda başladık. Filmde de aynı pansiyonu kullandık, izleyince sen de hayran kalacaksın. Burçin, her ayrıntıyla bizzat ilgileniyordu. Kostüm, masalardaki çiçekler, yoldan geçecek insanlar her şey hayalindekine uygun olmalıydı. Bıkmadan usanmadan saatlerce konuşuyordu, yazdıklarından, yazacaklarından bahsediyordu. Kafası hikâyelerle doluydu. O sırada ikinci kitabını yazıyordu ve ikinci kitabını yazarken üçüncüsünü anlatıyordu. Önce taslak çalışması yaparmış, söylediğine göre ilk on kitabının taslağı hazırmış da yazmaya zamanı yokmuş. Hayatını yazı üzerine kurmuştu, bir de petrol kralını andıran kocası. Yaman`ın hayatı çok ilginçmiş, ileride onun hayatını anlatan bir kitap yazacakmış. Enteresan bir kadındı, ona hayran olmamak elde değildi. Oturup Çilek`e uzun uzun onu anlatır, sonra da kendi hayatımdaki eksiği bulmaya çalışırdım. Burcu kadar olmasa da yakınlaşmıştık birbirimize; zaten insan, öyle birine uzak kalamazdı. Burçin o kadar titiz çalışıyordu ki Timur`a yapacak pek iş kalmıyordu. Tabii daima bir numara olmaya, pohpohlanmaya alışmış Timur, bu durumdan pek hoşnut değildi. Bu hoşnutsuzluk da bana kıskançlık ve kavga olarak geri dönüyordu."

"Zincirleme reaksiyon."

"Aynen öyle. Timur`la ilişkimiz her sabah normal başlıyor, öğlene doğru geriliyor, akşama doğru kopma noktasına geliyor; sabah yine normale dönüyor, öğlen yine geriliyor ve akşam kopma noktasına geliyordu. Tahmin edersin ki bu, oldukça sıkıcı bir durumdu. Ama zaten sıkıcı olan bu duruma, bir de Naz ve Aşkın eklenince işler iyice içinden çıkılmaz bir hal aldı. Yaşananlar, Burçin gibi iyi gözlem yapan birinin gözünden kaçmadı tabii. Naz ve Aşkın`ın gelişinden iki gün sonra ben çekim arasında sıkıntıdan kahve fincanını kemirirken yanıma oturup `Kahve içmene lafım

yok da hıncını kahve fincanından çıkarman tuhaf geldi bana. Senin bu yaşadıklarından sinema filmi yapalım biz. Olmadı, ben senin hayatını roman yapayım.` deyip bir kahkaha patlatıverdi. Burçin`den de başka bir fikir çıkmazdı zaten. `Bırak dalga geçmeyi de anlat bakalım, ben bu işten yakamı nasıl kurtarırım? Ortalıkta ben yaratıcı bir yazarım, diye dolaşmayı biliyorsun, bana da bir çare bul da görelim yaratıcılığını.` dedim. Yüzü gerildi, çekik gözleri büyüdü ve üzerime sabitlendi. O sözleri hangi cesaretle söyledim bilemiyorum, sonra defalarca özür diledim. `Özür dilemene gerek yok. Sadece mutsuzluğunu bu denli açık ifade etmene şaşırdım. Tanıştığımız günden beri içine attığın sıkıntılar ne zaman senden taşacak, nasıl patlayacaksın diye düşünüyordum, demek o gün bu günmüş.` dedi ve ben hıçkırıklara boğularak odama koştum. Kapıyı kilitleyip bağıra bağıra ağlamaya başladım. Ekip, odadan gelen sesleri duymuş olacak ki pansiyonun eski ahşap kapısı kırılırcasına çalınmaya başladı. Başta Timur olmak üzere yönetmen, ışıkçı, kameraman herkes kapıyı açmam için yalvardı. Sakinleşmem yaklaşık bir saatimi aldı, tabii bu arada çekim de durdu."

"Neden öyle bir tepki verdiniz?"

"Bilmiyorum; ama sanırım, ne kadar acınası bir halde olduğumun başkaları tarafından fark edilmesi canımı acıtmıştı. Neyse, sonra sakinleştim ve aşağıdan gelen bağırışmaları dinlemeye başladım. Timur`un sesi sokakta çınlıyordu: `Ne dedin çabuk söyle. Neden Cansın ağlıyor. Her işe burnunu sokmak zorundasın değil mi!` Ardından Burçin`in `Timur Bey, lütfen sakin olun biraz.` diyen titrek sesi yankılandı çekim yaptığımız sokakta. Akmış makyajıma aldırmadan indim aşağıya `Burçin`i rahat bırakın.` diye bağırdım. Yüzlerdeki dehşet ifadesinden anladığım kadarıyla biraz fazla bağırmışım. O gün çok tatsız geçti, neyse ki Timur da anlayışlı davrandı ve kavga etmemek için yanıma pek yanaşmadı. Bu arada dizi, televizyonda gösterilmeye başlandı ve tahmin edildiği gibi çok ses getirdi. Böylece hayatıma yeni bir terim girdi, rating. Ratingin yüksekse ilah, düşükse işe yaramazdın. Ve okullar açıldı, Naz,

Aşkın, Timur, canımı sıkan herkesin İstanbul'da bir okul macerası vardı. Naz kaldığı ve devam etmek zorunda olduğu derslere girecek; Timur üniversitede ders verecek ve Aşkın da güya yönetmenlikle ilgili bir kursa yazılacaktı. Aslında Timur o yıl üniversitedeki derslere ara vermeyi düşünmüştü; ama Burçin, beklediğinden dişli çıkınca her zaman bir numara olduğu yere dönüp kendini çok önemli hissetmeye devam edebilmek için fikrini değiştirdi. `Buradaki işleri telefonla idare edebilirim.` dedi ve neyse ki çekip gitti. Beni delirten insanlara el sallarken içime dolan huzuru anlatmaya kelimeler yetmez.

Kapı yavaşça açıldı. "Konuşmanızı bölmekten nefret ediyorum ama yemek zamanı." dedi hemşire. Müge istemeye istemeye oturduğu sandalyeden kalkıp "Afiyet olsun." dedikten sonra kapıya yöneldi.

32. GÜN

"Günaydın." dedi Ali Bey kapıyı açar açmaz ve kadının hangi filmi izlediğini anlamak için plazmaya baktı.

"Ocean`s Eleven." dedi kadın Ali Bey`in tahmin etmesine fırsat vermeden. Bu arada Ali Bey kontrollerine başlamıştı.

"Twelve`i de izlemelisiniz. Catherina Zeta Jones, ekibe iyi uyum sağlamış." dedi Ali Bey gülümseyerek.

"Bu akşam izlerim. Catherina Zeta Jones, ekibe uyum sağlamış mı sağlamamış mı yarın fikrimi söylerim." dedi kadın yüzündeki muzip ifadeyle.

Ali Bey kontrollerini bitirdikten sonra "Her şey yolunda. Catherina Zeta Jones hakkındaki düşüncelerinizi duymayı merakla bekliyorum." deyip odadan ayrıldı.

Müge her zamanki neşeli sesiyle "Günaydın." diye bağırdı odaya girer girmez.

"Bakıyorum artık Ali Bey`le iyi anlaşıyorsunuz." dedi imalı imalı.

"Kimseyle tartışmak istemiyorum. Sadece filmlerden bahsediyoruz. Böylece tartışmaya gerek kalmıyor. "

"Bence zaman kaybetmeyelim. Nerede kalmıştık?" dedi Müge, televizyonu kapatıp gözlerini kadının üzerine sabitleyerek.

"Ağlama krizinden bu yana Timur`un şerrinden korkup benden fellik fellik kaçan Burçin, bir köşeye çekilmiş not defterine muhtemelen on birinci kitabının taslağını çıkartıyordu. Yanına oturdum. `Uzak dur, ben sabıkalıyım. Seni bir daha ağlatırsam Kazım Bey ipimi çeker.` dedi, kafasını defterden kaldırmadan. Bu sefer de gülme krizine girdim. Yanına oturdum, `Hadi bakalım yaratıcı yazar, anlat ben nasıl kurtulurum bu bataktan.` dedim. Yüzüme baktı, bilmiş bilmiş sırıttı ve `Gerçekten kurtulmak isteseydin kurtulurdun.` dedi. Şaşırdım. `Biraz açar mısın?` dedim. `Açarım ama odaya kapanıp anırmak yok.` dedi. `Söz, anırmak yok.` dedim.

Yüzüne düşen kıvırcık saçlarını küçük elleriyle kibarca kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra hastasına reçete yazan bir doktor edasıyla `Sen oyuncu, ben yazarım. Ben senaryoyu yazarım, sen oynarsın, çünkü işin bu, ama hayatta kolaya kaçamazsın.` dedi ve yüzüme baktı. Gözlerimdeki anlamsız ifadeyi fark etmiş olacak ki açıklamaya devam etti. `Kolaya kaçamazsın; yani hayatını, sen yazıp oynamalısın ve bunun yaratıcılıkla ilgisi yok, sadece gözlerini açıp istediğin ve istemediğin şeylere karar vermelisin. Benden bu kadar.` dedi ve yanımdan kalkıp gitti."

"Daha ne desin ki."

"Yerimden kalktım, bu sefer koşmadan sakince odama çıktım ve Çilek`e, Burçin`in sözlerini kelimesi kelimesine kaydettim. O gece fazla düşünmedim, iplerinden kurtulmuş bir kukla gibi kendimi yatağa bırakıp huzur içinde uykuya daldım. Sabah neşeyle uyandım, sette çalışanlarla, oyuncu arkadaşlarla şakalaştım. Çekimler mükemmel geçti. Bir ara yüzünde sıcacık gülümsemesiyle beni izleyen Burçin`le göz göze geldik. İşte bu, dercesine başını salladı. Kış başında İzmir ve İstanbul`daki çekimler yoğunlaştı. İstanbul`daki çekimlerden fırsat buldukça zamanımın çoğunu annem, babam ve Burcu`yla geçirmeye başladım. Timur eskisi kadar beni sıkmıyor, şu partiye, bu geceye katılacağız diye emri vakilerde bulunmuyordu."

"Sosyal hayatından vaz mı geçmişti?"

"Yok canım, vazgeçer mi hiç? Sadece sen de gelmek ister misin, diye sormayı akıl etmeye başlamıştı. Bu arada Naz`ın ilgisiz tavırları da dikkatimden kaçmadı. Bir gece Burcu`yla sohbet ediyorduk. Unutmadan söyleyeyim Burcu da okulunu başarıyla bitirmiş, çok saygın bir hukuk bürosunda işe başlamıştı. `Naz`ın ilgisiz tavırları hakkında ne düşünüyorsun?` diye sordum. Önce gözlerini kaçırdı sonra laf karıştırmaya çalıştı, saklamaya çalıştığı bir şeyler olduğu çok açıktı. `Sana bir soru sordum.` diye üsteledim. `Evet, sanki büyük ikramiyeyi kazanmış gibi bakıyor.` dedi manalı manalı. `O ne demek şimdi?` dedim. `Aman boş ver, biz çekimlerden bahsedelim.` deyip laf karıştırdı yine. Arkamdan işler çevriliyordu hem de en sevdiğim arkadaşımın bana anlatamayacağı kadar korkunç işler. Naz ne kazanmış olabilir, diye düşündüm, saf tarafıma gelmiş olmalı, Naz`ın ne kazandığı apaçık ortadaydı."

"Ne kazanmıştı?" diye sordu Müge heyecanla.

"Anlatıyorum. İstanbul`da olduğum bir gün Kazım Bey beni aradı. `Çabuk gel konuşmamız gerekiyor.` dedi. Beni lüks ofisinin kapısında bekliyordu. Onu öyle kapılarda görünce çok önemli bir teklifte bulunacağını anladım. `Dizi süper gidiyor. Ratingler tavana vurdu. Tabii sen de artık çok popüler bir oyuncusun.` diyerek başladı söze. Gözlerimdeki ifadesizliği görünce pohpohlanmaktan hoşlanmadığımı hatırlayıp sadede geldi. `Çok önemli bir spor ayakkabı firmasının reklam filmini çekiyoruz. Müşteri senin oynamanı istiyor, sen ve bir basketbol yıldızı. Bu işte çok para var, tahmin edemeyeceğin kadar çok para.` dedi, sanki benim para kaygım varmış gibi. `Reklamın senaryosunu Burçin yazıyor. Yurtdışında bizi temsileden üç basketbol yıldızıyla görüşmelerimiz devam ediyor, hangisi olacağı daha belli değil, ama sen, tamam dersen haftaya imzaları atarız.` dedi gözleri parlıyordu. Ne Kazım Bey`in gözlerindeki parıltı, ne para, ne ayakkabı firması, ne de basketbolcu umurumdaydı, sadece senaryonun, Burçin tarafından yazılma-

sı ilgimi çekmişti. Kesin güzel bir reklam olur, dedim içimden, zaten beni de işin estetiği ilgilendiriyordu. `Tamam, senaryoyu göreyim ona göre karar veririm.` dedim. Bu sözler Timur`un benim üzerimdeki etkisinin kaybolduğu anlamına geliyordu."

"Neden?"

"Çünkü `Timur`a sorayım.` demedim, senaryoyu göreyim ona göre karar veririm dedim, Ben karar veririm. Timur durumu öğrenince küplere bindi. `Nasıl benden habersiz iş çevirirsiniz.` diye böğürerek evin içinde dolanıp duruyordu. Zaten sağlam olmayan evliliğimiz temelden sarsılmıştı. Günlerce küstü, yüzüme bakmaz, eve uğramaz oldu. Açıkçası ben de pek umursamadım. Dizi çekimlerinin yanı sıra Burç in`in gönderdiği reklam senaryosunun üzerinde çalışıyordum. Basketbol yıldız güzel oyuncuyu etkileyebilmek için pota altında bir bir numara sergiler, güzel oyuncu spor ayakkabıları giyer ve maharet sende değil spor ayakkabıda dercesine daha iyi numaralar yapar. Yani tam olarak böyle değil ama anafikri bu. Tabii numaraların hepsi birbirinden zor, hatta bazıları için beni iple kaldırmaları gerekiyordu, enteresan ve eğlenceli bir deneyim olacak, diye düşünüyordum. Hiç unutmam bir cuma gecesi Kazım Bey aradı, basketbolculardan biri kabul etmiş, pazartesi imzalar atılacakmış. Durumu Timur`a anlattım, umursamadı. Ben de hemen avukatımı yani Burcu`yu aradım, anlaşmayı incelesin diye. O hafta sonu Timur sanki bir büyünün etkisindeymiş gibi değişiverdi. Hafta sonu için yaptığı tüm planları iptal edip beni bir geceliğine Sapanca`da küçük bir pansiyona götürdü. Yola çıkarken baş başa sakince konuşup evliliğimizi bitirme kararı alabilmek için gittiğimizi düşünmüş ve yol boyunca aklı başında bir ayrılık konuşması hazırlamıştım. Tabii her zamanki gibi yine yanılmışım. Şömine karşısında sıcak şarap içip aşk şiirleri dinlerken, yol boyunca hazırladığım ayrılık konuşması tarih oluverdi. Timur gözlerimin içine bakarak:

`Gözlerin
Gözlerin, gözlerin, gözlerin
İster hapisaneme, ister hastaneme gel,
Gözlerin, gözlerin, gözlerin hep güneşte,
Şu mayıs ayı sonlarında öyledir işte
Antalya tarafında seher vakti
Gözlerin gözlerin gözlerin
Kaç defa karşımda ağladılar
Çırılçıplak kaldı gözlerin...`

diyordu o kadife sesiyle. Birbirinin gırtlağına sarılmak için zaman kollayan biz, liseli aşıklar gibi heyecanlı ve istekliydik. Güzel bir hafta sonunun ardından kârlı bir anlaşma için Burcu, Burçin, Burçin`i imza atarken yalnız bırakmayan yakışıklı kocası, ben, spor ayakkabı firmasının üç yetkilisi ve Kazım Bey, uçağı rötar yaptığı için geciken basketbol yıldızını bekliyorduk. Takriben yarım saat sonra kapı açıldı. İçeriye önce tombul kırmızı yüzlü bir adam girdi ve girer girmez kendini tanıttı. `Ben, Bora Işılay`ın avukatı Zeki Şengezer.` Bora Işılay ismi bana çok tanıdık gelmişti. Sonra içeriye 1.95 lik bir ilah girdi. Bora. Lise aşkım, ilk aşkım, tek aşkım Bora. Titanik filmini el ele izlediğim Bora. Beni aramadı diye günlerce gözyaşı döktüğüm Bora.

"Sizi tanıdı mı?" diye sordu Müge heyecanla.

"Tanımış. Göz göze geldik, gülümsedi. O an içimden deliler gibi bağırmak ona sarılmak, öpmek, koklamak geldi. Burcu, `Sakin ol.` diye fısıldadı kulağıma ve elimi sıkı sıkıya tutu. Ben de onunkini tuttum. Neyse ki o vardı yanımda, yoksa ne yapardım bilemiyorum. İmza işlerini avukatlarımız halletti, Burçin de uzun uzun senaryoyu anlattı ve biz, sadece birbirimize baktık. Bora`yı kafede ilk gördüğüm an ne hissettiysem o sırada da aynı şeyleri hissediyordum. Aradan geçen onca yıl içimden Bora`nın aşkını söküp atamamış. O sahnelerin çekimi çok güzel oldu. Geriye dönüşlü yaptık. İzleyen herkesin içi titreyecek.

Cenk'te ve Timur'da aradığım; ama asla bulamadığım o pırıltı, Bora'nın gözlerinde fazlasıyla vardı. Sıra el sıkışmaya geldi. Hepimiz ayağa kalktık. Tam olarak hatırlayamıyorum ama sanırım önce Kazım Bey ve Burçin'in ellerini sıktım; sonra Bora bana, ben Bora'ya yaklaştık, mıknatıs gibi birbirimizi çekiyorduk. Elimi sıkarken beni kendine doğru çekip 'Senin adını duyduğum için bu işi kabul ettim.' diye fısıldadı kulağıma ve diğer elime bir kart sıkıştırdı. Burcu'yla hiç konuşmadan arabaya bildik ve sahildeki bir cafeye oturuncaya kadar da konuşamadık. 'İnanamıyorum yaaa onca yıl sonra...' dedi Burcu yüzüme şaşkın şaşkın bakarak. Önce garsonun getirdiği kahveyi içmeye çalıştım ama ellerim titriyordu. Kahve üzerime döküldü. Zahmet edip silmedim bile. Sonra kahvenin beni kesmeyeceğini anlayıp 'Bir bira lütfen.' diye bağırdım. Burcu 'İki bira lütfen.' dedi benim ardımdan. Biralarımızı tokuştururken ikimiz de aynı anda 'Bora'ya.' dedik. Biradan iri bir yudum aldıktan sonra hala sol elimde sıkı sıkıya tuttuğum kart aklıma geldi. Kartı elimden düşürmeyeyim, diye yumruğumu öylesine sıkmışım ki tırnaklarım neredeyse etimi delecekmiş. Avcumu açtım. Buruş buruş olmuş kartı düzelttim. Üzerindeki mürekkep elimin terinden dağılmış. Arka yüzünde LÜTFEN BENİ ARA yazıyordu, ön yüzünde de adı soyadı ve telefon numaraları vardı. Burcu 'Arasana.' dedi. Çok heyecanlıydım. Biradan bir yudum daha alıp aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. 'Ama ben evliyim!' Burcu'dan kulakları çınlatan bir kahkaha geldi. 'Boş versene.' dedi imalı imalı. 'Ne demek şimdi bu?' dedim. 'Şu demek, hemen eline telefonu alıyorsun ve numarayı çeviriyorsun.' Burcu, annem ve babamdan sonra hayatımda güveneceğim tek insandı ama arayıp da ne diyecektim. 'Sana yeniden âşık oldum ama kusura bakma ben evliyim.' mi? Ben bunları düşünürken Burcu çoktan ayağa kalkmış çantamı karıştırıyordu. Ne yaptığını anlamaya çalışırken 'İşte buldum.' deyip cep telefonumu elime tutuşturuverdi. Onun verdiği destekle numaraları çevirdim. 'Cansın, sen misin?' diye açtı Bora telefonu. Cevap veremedim. O 'Cansın, Cansın, lütfen cevap

ver.` diye bağırıyordu. `Benim.` diyebildim en sonunda. `Biliyorum evlisin ama lütfen bu akşam buluşalım, seni görmeliyim. Lütfen saat sekizde Çırağan Sarayı`na gel.` dedi. Sesi kalbimde yankılandı. Birbirimizin çekim alanına girmiştik bir kere, ne kadar vicdan azabı çeksem de `Tamam.` deyiverdim. Telefonu kapatırken Burcu`ya baktım yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ve tekrar biralarımızı tokuşturduk, bu sefer ben `Aşka.` dedim.

Eve dönerken yaptığımın doğru olup olmadığını, akşam evden nasıl çıkacağımı, Bora`yla ne konuşacağımı, Timur`a ne anlatacağımı düşünüp durdum. Timur, beni kapıda karşıladı. İçeriye girer girmez `Nasıl geçti?` diye sordu heyecanla. Cevap veremedim. `Bir terslik mi var?` diye sordu, artık yüzümdeki ifadeden ne anladıysa. Hemen gülümsedim, `Yok, her şey yolunda gitti. Sadece biraz yorgunum. Hep bir ağızdan konuşuldu, başım şişti.` dedim. `Burçin başını şişirmiştir. O kadın konuşmaktan başka bir şey bilmiyor.` dedi yüzünü ekşiterek. `Neyse benim derse gitmem lazım, geç kaldım, akşam uzun uzun konuşuruz.` deyip çantasını aldı. `Akşam annemlere gitmek istiyorum, onlara da haber vereyim, sevinsinler.` dedim ve yalan söylediğimi anlamasın diye arkamı dönüp mutfağa doğru yürüdüm. Tek kelime etmeden çekip gitti. Babamın hâlâ daha onu kabullenemeyişine alınmıştı, ki bu, onu kandırıp ilk aşkımla gizli gizli buluşacağıma alınmasından çok daha iyiydi. Gitmesine çok sevinmiştim. Sakince oturup düşünecek, olanları Çilek`e anlatacak ve akşam için hazırlanacaktım. Çilek`le dertleşmem bittiğinde saat altı olmuştu.

Sinirlerimi gevşetebilmek için önce ılık bir duş aldım. Duşun uzun sürmesini planlamıştım, ama geç kalırım korkusuyla beş dakikada çıktım. Sonra dolabımı açıp yeni aldığım tüm kıyafetlerimi yatağın üzerine serdim. Bu elbise resmi kaçar, diğeri spor, bu yaşımı büyük gösterir diye düşündüm içimde Timur`a yalan söylemenin verdiği eziklikle. Yarım saat kadar sonra eteği diz altında biten siyah sade elbisemi ve sivri burun çizmelerimi giymeye karar verdim. Aynanın karşısına geçip saçımı makyajımı yaptıktan sonra

sıra takı seçimine geldi. Timur`la evlenirken babamın hediye ettiği pırlanta küpeleri ve kolyeyi taktım. Tam o anda nikah yüzüğüm takıldı gözüme. Timur`la yaşadığım onca zor güne, onca tartışmaya rağmen dizi çekimleri haricinde hiç çıkarmadığım, hatta çıkarmayı bir an olsun düşünmediğim nikâh yüzüğüm. İlk defa çıkarsam mı diye düşünüyordum."

"Çıkarttınız mı?"

"Hayır. Ben evli bir kadındım ve o yüzük benim kendimi frenlememi sağlayacaktı ya da ben, öyle umuyordum."

"Frenledi mi peki?"

"Anlatıyorum işte."

"Özür dilerim."

"Evden çıktım arabayı alıp almamakta tereddüt ettim. Çok heyecanlıydım, ellerim titriyordu, kafam karışıktı ve kendime kızıyordum. Kaza yapmaktan korkup bir taksi çevirdim. Saat sekiz olmuştu, neredeyse taksiciye yalvaracaktım çabuk gitsin diye ama trafik yoğundu. Ya beni beklemezse, ya giderse diye yüreğim pır pır ediyordu. Çırağan Sarayı`na ulaştığımda yarım saat geç kalmıştım. Onu bulamazsam diye çok korkuyordum."

Ve kapı açıldı. "Yemek zamanı." dedi hemşire. Müge yüzünü buruşturup yerinden kalktı ve "Afiyet olsun." dedikten sonra kapıya yöneldi.

33. GÜN

"Günaydın." dedi Ali Bey kapıyı açar açmaz.

"Ocean`s Twelve." dedi kadın.

"Daha yeni mi izliyorsunuz?" dedi Ali Bey kadının koltuğunun altına dereceyi yerleştirirken.

"Hayır. Dün izledim ama biliyorsunuz çok karışık, ben de kafamı pek toparlayamadım, ilaçlardan sanırım. Daha iyi anlayabilmek için ikinci kez izliyorum."

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Evet, macera filmlerini severim. Fena değil, ama daha iyilerini de izlemiştim. Belki ileride ben de bu tarz bir film çekerim." dedi kadın kendinden emin bir tavırla.

"Son Durak serisini getirmiştim, hemşire söyledi mi?" diye sordu Ali Bey kadının ayak parmaklarını kontrol ederken.

"Hayır, söylemedi. Ben Son Durak`a bayılırım."

"Neyse onun hakkında da yarın konuşuruz." dedi Ali Bey ve kadının koltuğunun altındaki dereceyi çıkartıp baktıktan sonra odadan ayrıldı.

Oda kapısı tekrar açıldı. Müge içeriye girer girmez, "Hemen anlatmaya başlayın. Bora, orada mıydı?" diye sorup televizyonu kapattıktan sonra sandalyesine oturdu.

Kadın nefes bile almadan başladı anlatmaya. "Koşar adım içeriye girdim. Cam kenarındaki masada oturmuş saatine bakıyordu. O anki sevincimi anlatacak kelime yoktur herhalde. Ve sanki bir el onun yüzünü bana doğru çevirdi. Göz göze geldik. Herhalde hayatımın en önemli anıydı. Filmin o karesini izlemeye doyamayacaksın.

Hemen ayağa kalktı, ona doğru yürüdüm, mıknatıs gibi birbirimizi çektik ve sarıldık, kaç dakika öyle durduk bilmiyorum. Ama ayrılıp yerlerimize oturduğumuzda çevredeki meraklı gözler üzerimize kilitlenmişti. `Vazgeçersin, gelmezsin diye çok korktum.` deyip elimi tuttu, sol elimi, nikâh yüzüğümü taşıdığım elimi. İkimiz de yüzüğe baktık. `Timur Yalçın`la evlendiğini duymuştum.` deyip yutkundu. Parlak gözlerini gözlerime dikip `Mutlu musun?` diye sordu titrek sesiyle. Duymak istediğini mi yoksa gerçeği mi söylemeliyim diye düşündüm, ama sonra duymak istediğiyle gerçeğin aynı olduğunu hatırladım. `Mutsuzum.` dedim. Artık ne kadar içten söylediysem ağlamaklı oluverdi."

"Sevinmedi yani."

"İnsan sevdiğinin mutsuz olduğunu öğrenince sevinir mi hiç."

"O da doğru ya..."

" `Neden beni hiç aramadın?` diye sordum. Yüzünü buruşturdu: `Kerem bana sizin sevgili olduğunuzu, o gün kavga ettiğiniz için birbirinizi kıskandırmaya çalıştığınızı söyledi.` `Sen de inandın.` `Biliyorum, saçmalık; ama çok gençtim, beni sevgilini kıskandırmak için kullandığını düşündüm. Ayrıca bunları söyleyen yakın arkadaşımdı. Ne olursa olsun onun sevdiği kızı elinden almaya çalışmak bana yakışmazdı.` dedi başını öne eğerek. O gün bir kere daha Kerem`e lanet yağdırdım. `Peki sonra beni hiç düşünmedin mi? Aramak aklına gelmedi mi?` diye hesap sordum. `Düşünmez olur

muyum, her an aklımdaydın. Ama arayamadım işte. Zaten liseden sonra yurtdışına çıktım. Üniversite, basketbol derken yıllar geçti. Ve Kazım Bey`in ofisinde bana bakışlarını gördüğümde anladım ki seni aramamakla büyük salaklık etmişim. Ama şimdi karşımdasın.` `Ve evliyim.` deyiverdim nasıl olduysa. Derin bir nefes aldı. `Biliyorum, artık çok geç; ama bilmeni isterim, hayatıma giren her kadında seni aradım ve ben de çok mutsuz oldum. Belki ileride bize ikinci bir şans tanınır.` deyip yüzüme baktı onaylamamı beklercesine. O an Bora`nın biçimli dolgun dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum, neyse ki imdadıma garson yetişti. Şarap ve yemek siparişlerimiz verdikten sonra `Reklam teklifi ilk başta hiç cazip gelmemişti, sonra Cansın Ercan oynayacak, dediler. Bunun bir işaret olduğunu düşünüp hemen kabul ettim. Sen benim oynayacağımı ne zaman öğrendin?` `Avukatın Kazım Bey`in ofisine girip ben Bora Işılay`ın avukatıyım dediğinde.` Parlak gözlerini açıp `İnanmıyorum, o ana kadar bilmiyor muydun?` `Bilmiyordum, şoke oldum.` `Bense seninle karşılaşacağımız anın provasını milyonlarca kez yaptım. Beni tanır mısın, tanımaz mısın, yine bana sıcak sıcak bakar mısın diye düşünerek kaç uykusuz gece geçirdim.` dedi."

"Çok romantik." diyerek iç çekti Müge.

"Vicdan azabıyla dolu romantizm... Yemek bitene kadar ezbercercesine birbirimizin yüzüne baktık. Geriye doğru taradığı siyah dalgalı saçları, kara kaşları, kara parlak gözleri, hokka burnu, biçimli dudakları, sivri çenesi bir daha hiç görememe ihtimaline karşı yüzünün her ayrıntısını beynime kazıdım. Ve yıllardır mutsuz ilişkilerimde aradığım aşk böyle olmalı, diye düşündüm. Yemek bitiminde saatime baktım on bir olmuştu. `Ne kadar çabuk.` dedim. Timur, evde beni bekliyordu ve ben, Bora`ya bakıp aşkı düşünüyordum. İçime sıkıntı doldu. Geceyi kendime yakışır şekilde noktalamalıydım. Bora bakışlarımdan anlamış olacak `Hadi sen git artık, kocan bekler.` dedi. İçimden bağıra çağıra ağlamak geldi. `Evet, kocam bekler.` dedim, ikimiz de aynı anda ayağa kalkıp uzun uzun sarıldık

birbirimize. Kalbimi o masada bırakıp arkamı döndüm. Taksiye bindim ve eve gidene kadar aynı cümleyi tekrarladım. `Hadi sen git artık, kocan bekler. Kocam bekler. Kocam, kocam evde, evimizde beni bekler...`

Kapıyı açtım, içerden Timur`un sesi geliyordu. Naz, Aşkın ya da her ikisinin de olabilme ihtimali canımı feci sıktı. Bu zor geceyi hasarsız atlatmak istiyordum..."

"Kusura bakmayın, sözünüzü kesiyorum; ama siz Timur`a `Ben bu geceyi annem ve babamla geçireceğim.` demediniz mi?"

"Evet, öyle dedim."

"Naz`a ne dediniz? Yani, Naz sizin ailenizin evine gitmediğinizi biliyordu." dedi Müge heyecanla."

"Evet, önemsemediğim o ayrıntının sonra hesabı soruldu."

"Anlıyorum." deyip başını salladı Müge imalı imalı.

Kadın derin bir nefes alıp anlatmaya devam etti. "Neyse yüzüme sahte bir gülümseme takıp içeriye girdim. Timur`un cep telefonuyla görüştüğünü görünce içim rahatladı. Kendimi koltuğun üzerine bırakıverdim. Timur, `Tamam, tamam ben seni sonra ararım.` deyip görüşmeyi bitirdi. Yanıma oturup gözlerini gözlerime sabitledikten sonra `Eee, anlat bakalım Annem nasıl? Baban ne yapıyor? Haberi duyunca sevindiler mi?` diye sordu. `İyiler, sana selamları var. Reklam olayına pek tepki göstermediler, hayırlısı olsun dediler.` deyip koltuktan kalkmaya hazırlandım; ama Timur, kolumdan çekip kalkmama izin vermedi. `Anlatsana annem ne yemekler yapmıştı? Onca saat ne konuştunuz?` diye sordu şüpheci bakışlarını üzerimde gezdirerek. `Çok yorgunum, üzerimi değiştireyim öyle anlatırım.` deyip geçiştirmeye çalıştım. Kalkmama engel olmadı, ama odaya kadar peşimden geldi. Kollarını bağlayıp kapının girişine yaslandı, `Aileni ziyaret için fazla şık bir elbise değil mi bu? Sanki özel bir akşam yemeğine gider gibi hazırlanmışsın, pırlanta takım falan...` dedi kinayeli kinayeli. Bir terslik olduğu belliydi ve doğal olarak aklıma ilk Naz geldi. Oyun oynamaya de-

vam etmeli miyim yoksa gerçeği anlatıp kurtulmalı mıyım diye düşündüm. Gerçeği anlatma fikri zoruma gittiğinden oyuna devam edip Naz'ı yalancı çıkarma düşüncesi ağır bastı. 'Bu gece benim için özeldi ya, o yüzden böyle giyindim; hem babam hediyesi olan pırlantaları taktığım için çok memnun oldu.' dedim olabildiğince rahat davranmaya çalışarak. Sonra çekmeceden geceliğimi aldım ve ister istemez Timur'a baktım.

Yüzünde alaycı bir ifadeyle 'İyi yapmışsın hayatım.' dedi. Kollarını çözüp yanıma yaklaştı, omuzlarımdan tutup nazikçe sırtımı döndürdü. Çok tedirgindim. Elbisemin fermuarını indirdi ve geçip yatağın üzere oturdu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Elbise yere düştü. Alaycı ifadesini değiştirmeden beni baştan aşağıya süzdü, sonra eliyle yanını işaret edip 'Gelsene.' dedi. Tedirgindim, yanına yaklaşmak istemiyordum. 'Çok yorgunum hemen uyumak istiyorum.' deyip arkamı döndüm ve aceleyle geceliğimi giymeye çalıştım. Gecelik yere düştü. Acele ettikçe beceriksizleşiyordum. Timur'un iğneleyici bakışları vücuduma batıyordu sanki. Geceliği yerden alıp üzerime giydim ve derin bir nefes aldım. Kendimi yatağa atıp üzerime yorganı çekinceye kadar beni izledi, ne yapacağını bilmez halde odanın ortasında duruyordu sonra hızlı ve öfkeli adımlarla odadan çıktı. Sokak kapısından gelen sert çarpma sesiyle irkildim.

Evde yalnız kalmıştım, sevinçle yataktan fırladım nasıl olsa o gece uyuyabilmem mümkün değildi. Önce mutfağa gidip votka bulabilmek ümidiyle buz dolabını açtım. Timur, şarap severdi; ama ben, votkayı tercih ederdim. Yarım şişe votka buldum, sanırım geçen ay Timur'la evde verdiğimiz partiden kalmıştı. Koca bir bardağı bol buz, bol votka ve bol vişne suyu ile doldurup Çilek'le dertleşmeye başladım. Bir yandan içtim bir yandan da yemeğin her anını her ayrıntısını kalp çarpıntılarıyla anlattım. Anlattıkça içmiş, içtikçe anlatmışım en son şişenin dibinde kalan son damlaları bardağıma damlattıktan sonra koltuğa oturup boş gözlerle televizyonda oynayan Türk filmine baktığımı hatırlıyorum. 'Kardeşim ka-

za geçirdi, kan lazım ama benim param yok.` diyen bir gencin ağlamaları eşliğinde uykuya dalmışım.

Uzaklardan neşeli bir melodi geliyordu. Tanıdık neşeli melodi sustu, birkaç saniye sonra tekrar çalmaya başladı, sonra tekrar sustu ve tekrar çalmaya başladı. Gözlerimi zar zor açtım; karşımda mini etekli bir grup kız, hoplaya zıplaya şarkı söyleyen gencin saçma sözlü şarkısı eşliğinde dans ediyordu. Beni uyandıran o melodi tekrar çalmaya başladı, televizyonda çalan şarkının melodisiyle karıştığı için tam olarak ne olduğu anlaşılmıyordu. Duvardaki saate gözüm takıldı, 10:00`u gösteriyordu. Bir anda kendime geldim, çekime geç kalmıştım ve çalan da cep telefonumdu. Arabaya bindiğimde aklıma Cenk geldi. Önceleri canı sıkkın olduğu için içerdi, sonra eğlenirken de içmeye başladı ve ardından sebep her ne olursa olsun içmeye devam etti. Ben de hemen içkiye sığınmıştım, hayatımdaki kötü örnekler beni düşmanıma itmişti. İlk defa geç kalmış olmanın tedirginliğiyle sete girdim. Herkes bana, sanki acınası biriymişim gibi bakıyordu. Makyajım yapılırken Burçin yanıma gelip `İçki içmişsin, umarım bir terslik yoktur.` diye fısıldadı kulağıma. Ona, hatta tüm dünyaya dün akşam Bora`yla yaşadıklarımı haykırmak istiyordum, tabii yapmadım. `Reklam filmi çekimlerine ne zaman başlıyoruz?` diye sordum konuyu değiştirmek için. `Bora`nın bu hafta Fransa`da maçı varmış, sanırım bu akşam uçağa binecek, gelince de çalışmalara başlanır. Aslında Kazım Bey`e sorsan daha iyi olur, çünkü senin dizi çekimlerini, Bora`nın antremanlarını aksatmayan bir program çıkartacaklardı.` dedi düşünceli düşünceli.

`Hadi artık makyaj daha bitmedi mi?` diye avazı çıktığı kadar bağıran yönetmenimizin sesiyle irkildik. O gün benim geç kalmam dışında başka terslikler de yaşandı sette. Dizide benim sevgililerimden birini canlandıran başarılı ve yakışıklı arkadaşımız Uğur, rol icabı sinirle kapıyı çarpıp odama girecek `Seni Murat`ın arabasında görmüşler. Bana bunu nasıl yaparsın?` diye bağıracaktı. Uğur sinirle kapıya açtı, kapı duvara sertçe çarptı. Uğur tam repliğini

söyleyecekti ki odadaki dev ışıklardan biri, kapının çarpmasından etkilenerek Uğur`un üzerine düştü."

"Eyvah, arkadaşınıza bir şey oldu mu?" diyerek sözünü kesti Müge kadının.

"Çok korktuk, hemen hastaneye kaldırdık. Muayeneden sonra doktor korkulacak bir şey olmadığını, ama Uğur`un her ihtimale karşın gece hastanede kalması gerektiğini söyledi. Tabii bütün bir gece sürmesi planlanan çekimler, erkenden iptal ediliverdi. Burçin, bir şeyler içmek için beni kaldığı otelin restoranına davet etti, sanırım onunla dertleşmemi bekliyordu. Aslında Bora, Timur ve anlatacaklarım hakkındaki yorumlarını merak etmiyor değildim; ama mantığım, `Dün gece çok içtin, uykusuz kaldın, git eve dinlen yarın çekimlere taze bir yüzle başla.` diyordu. Ben de mantığının sesini dinleyip evin yolunu tuttum. Dün gece olanları düşünmemeye çalışarak ılık bir duş alıp yatağa uzanmayı hayal ederek kapıyı açtım. İçeriden tuhaf sesler geliyordu. Yavaşça salona girdim, kimse yoktu. Yatak odasının kapısı açıktı. Yatak odasına doğru yavaşça ilerledim ve donup kaldım. Naz`ı ikinci kez çıplak görüyordum, hem de benim yatağımda, hem de benim kocamın üzerinde. Beni önce Naz fark etti, tam karşısında duruyordum. Uzun sarı saçları darmadağın, süt kadar beyaz teni kızarıklıklarla doluydu. Benim karşımda, yapmakta olduğu rutin harekete devam ederken şeytansı mavi gözleri içlerine pırlantalar yerleştirmişcesine parlıyordu."

"Ya Timur Bey o ne yapıyordu?"

"Gözlerimi Naz`ın şeytansı gözlerinden ayıramadığım için tam olarak bilemiyorum. Tek hatırladığım `Kolay gelsin.` diye bağırdığım. Timur korkusundan Naz`ı yere fırlatıp ayağa kalktı. Korkunç bir manzara vardı karşımda. `Çekimlerin yok muydu senin, neden bu saatte eve geldin?` diyordu Timur karşımda titrerken. O an, benden mi korkuyor yoksa kardeşimle yakalandığı için mi utanıyor diye geçirdim içimden. `Hem kardeşimle yatıyorsun hem de bana hesap mı soruyorsun?` diye bağırdım avazım çıktığı kadar. `Peki,

sen dün akşam nerede olduğunu açıklar mısın?` dedi Timur hâlâ titriyordu. `Kes sesini.` diye haykırdım. Herkes sabitlenmiş gibi olduğu yerde duruyordu. Ne Naz yerinden kalkıyor, ne Timur gidip üzerine bir şeyler giyiyor, ne de ben bu iğrenç manzaraya bakmaktan vazgeçiyordum. İkisi de bir şeyler söylememi bekliyorlardı, ne söylesem hemen uygulayacak gibiydiler. Karşımdaki iki çıplak rezil insana bakıp yüzümü buruşturarak, `Hemen giyinin.` deyip arkamı dönebildim.

Takriben bir dakika sonra iki giyinik rezil insan oda kapısının önünde yaramazlık yapmış ilkokul öğrencilerinin, öğretmenlerinden cezalarını duymayı bekledikleri gibi bekliyorlardı. Önce Naz`ın yüzüne baktım, üzgün gözükmeye çalışsa da kocamı elimden almış olmanın zafer sarhoşluğunu gizleyemiyordu bir türlü. Timur`un yüzünde ise nedenini çözemediğim heyecanla karışık, korku ve pişmanlık vardı. Aklıma Bora geldi. Bu akşam, uçağı kalkacaktı, bu trafikte havaalanına ulaşmak en az bir buçuk saatimi alırdı. Saate baktım, eğer hemen çıkarsam yetişebilirdim. O yüzden ben de hiç uzatmadım `Yarın boşanma işlemlerini başlatırım. Size mutluluklar.` deyip hemen evden çıktım."

Oda kapısı açıldı. "Merhaba." dedi fizyoterapist içeriye girerken.

"Size inanamıyorum. Yarını iple çekeceğim." dedi Müge ve istemeye istemeye kapıya yöneldi.

34. GÜN

Oda kapısı açılır açılmaz "Günaydın." dedi Ali Bey. Kadın önce "Ayy..." diye bağırıp gözlerini kıstı sonra Ali Bey`e bakmadan "Günaydın." dedi.

"Son Durak mı?" diye sordu Ali Bey kontrollerine başlarken

"Birincisini en az beş kez izlemiştim, ikincisi de çok iyiymiş."

"Üçüncüsü çekiliyormuş diye duydum."

"Bence de çekilmeli, senaryo mükemmel."

"Getirdiğim yeni filmleri hemşireye verdim." deyip kontrollerini tamamladı.

"Çok teşekkür ederim. Sayenizde son zamanların en güzel filmlerini izledim."

Gülümsedi Ali Bey "Bugün beyin tomografisi çekilecek. Bir sorunuz yoksa benim gitmem gerekiyor." dedi ve kapıya yöneldi.

Kapı açılır açılmaz Müge koşar adım televizyonu kapatıp yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bütün gece düşündüm. İnsan kocasını kardeşiyle bastığında en azından biraz hakaret eder." dedi heyecanla.

Kadın kahkahalarla güldükten sonra, "Bora`ya yetişmem gerekiyordu." dedi.

"Peki, zamanınız olsaydı ne demek isterdiniz?"

"Elbette birkaç okkalı küfür sallardım. Doğruyu söylemem gerekirse şahit olduğum o korkunç manzara beni şoke etmiş olabilir; ama hiç üzmedi, hatta sevindirdi bile. En azından Bora`yla buluştum diye vicdan azabı çekmekten kurtuldum."

"Bora`ya yetişebildiniz mi?"

"Hemen bir taksiye atladım ve Bora`yı aradım. Havaalanına ulaşmak üzereymiş, bir saat kırık dakika sonra uçak kalkacakmış. `Bas gaza.` diye bağırdım. Taksici, taksisine ünlü birini almanın şevkiyle gaza bastıkça basıyor, trafikte olmadık manevralar yapıyordu. Bu arada, `Abla, sizin dizide ne olacak?` diye sormayı da ihmal etmiyordu. Bir saat on beş dakika sonra havaalanının dış hatlar peronuna ulaştım. Bora bavulunu verip biletini onaylatıyor, bir yandan da meraklı gözlerle çevreyi süzüyordu. Koşarak kendisine doğru yaklaşmakta olduğumu görünce yüzü güldü. Gişede işi bitmişti, o da bana doğru koşmaya başladı. Sarıldık. Sessizce uzun uzun sarıldık. `Bitti.` dedim. `Ne bitti?` diye sordu. `Evliliğim.` dedim. Yüzüme baktı, nedenini öğrenmek istiyor mu istemiyor mu anlayamadım."

"Timur`un sizi Naz`la aldattığını söylediniz mi?" diye sordu Müge heyecanla.

"Tabii ki hayır. Zaten bunu öğrenmesini asla istemedim ama..." deyip derin bir iç çekti kadın. " Neyse. Kapı anonsundan sonra ilk aşkım, yeni sevgilimden ayrılmış olmanın üzüntüsüyle çıktım havaalanından. Açık havaya çıkar çıkmaz halletmem gereken bir işim daha olduğunu hatırladım."

"Hangi iş?"

"Burcu`ya hesap sorma işi. Hemen bir taksiye atlayıp soluğu Burcu`nun olgun sevgilisi Umut`la yaşadığı Yeşilköy`deki evde aldım. Bir yandan zile basıyor, bir yandan da kapıyı tekmeliyordum. İçeriden koşma sesleri geliyordu. Kapıyı Umut açtı, yüzünde dehşet ifadesi vardı. `Kötü bir şey mi var?` diye sordu heye-

canla. Hemen ardından Burcu yetişti, yüzü çoktan pembeleşmişti. `Ne oldu, çabuk söyle.` diye bağırıyordu avazı çıktığı kadar. `Neden söylemedin?` dedim sonra kapıyı itip içeriye daldım. `Sen benim en iyi arkadaşım değil miydin, neden beni uyarmadın?` dedim ağlamaklı. Umut, salonun ortasında elinde montu, aceleyle cüzdanını ve cep telefonunu ceplerine yerleştirmeye çalışırken `Hanımlar, lütfen ben çıkmadan kavga etmeye başlamayın.` dedi.

Biz de sanki emir büyük yerden gelmişcesine saygıyla onun evden çıkmasını bekledik, tartışmak için. Burcu`nun açık pembe suratı koyu pembeye dönüşmeye başlamıştı. `Biraz sakin olsan kanka.` dedi. Korkudan sesi titriyordu. Ben salonun ortasında deliler gibi dolanırken bir yandan da ağzıma geleni söylüyordum. `Sen benim en iyi dostum, sırdaşım, en sevdiğim arkadaşım değil misin? Bunu bana nasıl yaparsın? Beni enayi yerine koymalarına nasıl müsaade edersin? Nasıl beni uyarmazsın? Neden?...` `Ya ne deseydim, kocanla kardeşin mercimeği fırına vermişler mi?` dedi ve bunu derken yüzü artık bordoya çalıyordu. `Kocan ve kardeşin mercimeği fırına vermişler.` Bir an çok komik geldi. Kahkahalarla gülmeye başladım. Burcu salonun bir köşesine sinmiş tedirgin gözlerle ne yaptığımı algılamaya çalışıyordu. Gülme krizinden çıkamamam, onu fena halde korkutmuş olacak ki yanıma gelip bana sıkıca sarıldı ve kulağıma `Geçecek. Sen neleri atlattın bunu da atlatırsın.` diye fısıldadı. Daha da çok gülesim geldi. Sanki ben Timur`un beni Naz`la aldatmasına üzülmüştüm de ondan Burcu`nun evini basmıştım."

"Sizi asıl sinirlendiren neydi?"

"Burcu`nun bunu bilmesi ve bana haber vermemesi. Ona da söyledim. Evliliğimde mutlu değildim ama ayrılma bahanesi bulamıyordum. `En azından Bora`ya telefon açtığım zaman bana söyleyebilirdin, neden vicdan azabı çekmeme izin verdin.` dedim. `O anın büyüsünü bozmak istemedim.` dedi. Ama asıl öğrenmek istediğim, ilişkilerinin ne kadar zamandır devam ettiğiydi."

"Sorabildinizmi?"

"Evet, sordum. Burcu dizi çekimleri başladıktan sonra fark etmiş, daha önceleri de şüpheleniyormuş; ama asıl, onlar İstanbul'a döndüler, ben Çeşme'de kaldım ya, o zaman bizim eve birlikte girerlerken görmüş, sonra yukarıya çıkıp kapıyı dinlemiş. Naz, Timur'a 'sevgilim' diye hitap ediyormuş."

"Vay ahlaksızlar." dedi Müge dişlerinin arasından tükürürcesine.

"Ahlaksızdılar ve ahlaksız olmaları benim işime gelmişti. Burcu'ya 'Hemen boşanma davası açıyorsun.' dedim. 'Oley.' diye bağırıp salonun ortasında göbek atmaya başladı. Artık Timur'dan kurtuluyordum, ben de kalkıp ona eşlik ettim. Oh oh, diye bağırarak salonun ortasında karşılıklı kurtlarımızı döküyorduk ve ben bu sırada, Timur Yalçın'ın sınıfımızın kapısından girdiği o ilk anı hatırlıyordum. Timur hayatıma yön vermişti, aynen Cenk gibi."

"Siz, kendi seçimlerinizi değil de erkeklerinizin seçimlerini mi yaşadığınızı düşünüyorsunuz?" diye sordu Müge .

"Cenk olmasaydı konservatuvarı kazanamaz, Timur olmasaydı böylesine hızlı yükselemezdim. Demek ki ben, erkeklerimin sayesinde istediğim yere gelmişim." dedi kadın düşünceli düşünceli.

"Neyse, biz hikâyeye geri dönelim. Boşanma davası ne zaman sonuçlandı?"

"Ondan önce neler oldu neler..." dedi kadın heyecanlı heyecanlı.

"Neler oldu?"

"O gece Umut bizi sazlı sözlü bir balıkçıya götürdü. İçtik, söyledik ve kaldığımız yerden göbek atmaya devam ettik. 'Boşanacağı için bu kadar sevinenini de hiç görmemiştim.' dedi Umut. Sanırım Burcu ona, kocamın beni kardeşimle aldattığını anlatmış ve hatta bana açıklamamaya birlikte karar vermiş bile olabilirlerdi, sonuçta dört yıldır birlikte yaşıyorlardı, böyle hassas konularda ortak karar

almaları doğaldı. Ama Umut, muhtemelen olayları tüm ayrıntısına kadar bildiği halde benim gururum incinmesin diye bilmemezlikten geliyordu. Bu kibar davranışıyla benim gözüme girmeyi başarmıştı. Akşam evlerinde kalmam için çok ısrar ettiler. Ben, gecenin o vaktinde, annem ve babamın ahiret sorularına maruz kalmaktansa otele gitmeyi tercih ederdim, ama yalnız kalmak da istemiyordum. Kafalar bir dünya, evin yolunu tuttuk.

Sabah önce kulağıma tanıdık neşeli bir melodi gelir gibi oldu, sonra Burcu'nun `Cansın kalk çabuk.` diye bağırarak üzerime atlamasıyla uyandım. Ben gözlerimi açmaya çalışırken `Bunu görmelisin. Eyvah, ne yapacağız şimdi? Sence Timur tazminat ister mi?` gibi birbirinden bağımsız ve saçma cümleler kuruyordu; yani en azından ben, gözümü açana kadar öyle zannediyordum."

"Neolmuş ki?"

"Gözümü açtığımda burnumun dibine kadar getirilmiş gazeteyi gördüm. Baş sayfada büyük puntolarla ŞÖHRET OLUNCA KOCASINI ALDATTI yazıyordu."

"Eyvah." dedi Müge gözlerini açarak.

"O haber, başıma az çorap örmedi. Başlığın altında Bora ve Benim havaalanında birbirimize sarılmış, el ele tutuşmuş ve büyük bir talihsizlik sonucu dudak dudağa gibi görünen ama yanaktan öpüşme fotoğraflarımız yan yana verilmişti. `Üç yasak aşk belgesi, daha ne olsun.` dedim dudak bükerek. Hemen gazetenin üst tarafına baktım. Neyse ki magazin ekiymiş. Babam daha görmemiştir, diye sevindiğimi hatırlıyorum. Ve tam ben bunu düşünürken Burcu, `Kızım, baban aradı küplere binmiş. Zaten ben de ondan sonra fark ettim haberi.` demez mi?"

"Sizinki de şans yani."

"Bu saatten sonra bana kimse şans demesin. Neyse baş başa verip bu işten nasıl sıyrılabileceğimizi düşünüyorduk ki cep telefonum bir daha susmamak üzere çalmaya başladı. Kazım Bey, dizi-

den arkadaşlar, yönetmen, tiyatrodan arkadaşlar derken ben telefona bakmayı bıraktım."

"Arayıp ne diyorlardı ki?"

"Meraklarını gidermek istiyorlardı. Timur`la evliliğimiz ne olacak? Bora`yla ilişkimiz ne düzeyde? Özellikle de birlikte yer aldığımız projelerin akibetini öğrenmek istiyorlardı. Aslında endişelenip aramakta haklılardı; ben, ne kendimi ne onları ne de beraber yürütmekte olduğumuz işleri düşünmeden hareket etmiştim. En çok Kazım Bey endişelenmişti `Kızım, sen havaalanlarında daima birkaç muhabirin bulunduğunu bilmiyor musun? Evli barklı kadınsın, yakıştı mı öyle herkesin içinde öpüşüp koklaşmak. Madem öyle bir durumunuz vardı, haber verseydiniz bana, ben size gizli bir yer ayarlardım. Ya şimdi ratingler düşerse.` gibi saçma sapan şeyler söyledi."

"Ratingler düştü mü peki?" diye sordu Müge kıkırdayarak.

"Kocasını aldatan, sık sevgili değiştiren, evli adamla basılan, orasını burasına gösteren, cümle âlemle seviyesiz ağız dalaşına giren makbuldür bizim medyamızda bilmiyor musun? Böylece benim ratingim de tavana vurdu." dedi Cansın kahkahalar atarak. Sonra ciddileşip "Tabii böyle olsun istemezdim. Kazım Bey hariç kimseye nerede olduğumu söylememiştim. Görüntü ve röportaj almak isteyen muhabirler bulunabileceğim yerlerin kapısında nöbet tutmaya başlamışlardı bile. Burcu`nun işe gitmesi gerekiyordu. `Telefonlara cevap verme, yat dinlen, mutlaka bir çözüm yolu bulunur.` deyip istemeye istemeye evden çıktı. Hemen Çilek`e sarıldım. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattıkça anlattım. Ama bana gereken mantıklı çözüme bir türlü ulaşamamıştım. Ve aklıma Burçin geldi. Aslında bana yardımcı olamayacağından emindim; ama umut dünyası işte, belki bir mucize olur ve ben bu işten yakamı sıyırırım, diye umutlanıyordum.

Telefonu kapattıktan yarım saat sonra Burçin kapıdaydı. Kapıyı açar açmaz nefes nefese içeriye girip taramalı tüfek gibi ko-

nuşmaya başladı `Sen neymişsin be. Ben de seni saf, kendi halinde bir kadıncağız zannediyordum. Meğer ne yere bakan yürek yakanmışsın da haberimiz yokmuş. Kocanı kardeşinle görünce çok üzülmüştüm, kaç gece uykusuz kaldım senin yüzünden. Yaman`la da konuştuk en sonunda sen üzülme diye söylememeye karar vermiştik. Nereden bilelim senin Bora`yla görüştüğünü? Hem ne zaman başladı bu iş kuzum, bizim ruhumuz bile duymadı. Bilseydim bu kadar üzülür müydüm? Neyse ama senin adına çok sevindim, zaten Timur`la hiç yakışmıyordunuz...` Böyle sonsuza kadar konuşabilirdi. Ama ben gerisini dinleyemedim; çünkü `kocanı kardeşinle görünce` kısmına takılıp kalmıştım. Herkes biliyordu, benden başka herkes biliyordu ve bana anlatmayarak güya iyilik yaptıklarını düşünmüşlerdi. Benim için endişelenmişler hatta bana acımışlardı. O ana kadar işin ciddiyetinin pek farkında değildim. Ama durumun boyutlarını anlayınca kalbim çok kırıldı. Kendimi zavallı küçük bir aptal gibi hissetmiştim. Maçı Naz kazanmıştı, kalemde art arda iki gol görmüştüm. Birini, benim ve tüm çevremin gözünün önünde kocamla birlikte olup beni acınası bir duruma düşürerek Naz atmıştı. Diğerini de pervasızca ilk aşkıma koşup kendimi tüm ülkeye ahlaksız bir kadın gibi göstererek ben atmıştım."

"Ama ikisi de sizin suçunuz değildi."

"Hayır benim suçumdu, sadece ve sadece benim suçum. Gözlerimi açık tutmalıydım. Neden herkesin fark ettiğini, ben fark edememiştim? Kardeşim ve kocam saklanmadan gizlenmeden beraber oluyorlarmış ve benim ruhum bile duymuyormuş, olur mu hiç böyle saçmalık? İnsan böyle salak olursa başına gelen cezaları da çekmek zorunda kalır."

"Eee, Burçin`i de Burcu gibi payladınız mı?"

"Paylamak istedim. `Demek biliyordun ve bana anlatmak yerine kocana danışmayı tercih ettin.` dedim kinayeli kinayeli. Sustu. Tedirgindi. Suskunluğunu nefes alıp verme sesleri bozuyordu. Ona dilediği kadar düşünme süresi tanıdım. Birkaç dakika sonra

Burçin`den hiç beklenmeyecek yavaşlıkta `Timur`u, kardeşinle değil de başka biriyle görseydim hiç düşünmez söylerdim; ama bu, çok hassas bir konuydu ve elimde delil yoktu. Seni çok iyi tanımıyorum, nasıl tepki vereceğini kestiremedim. İnanmak istemeyebilirdin. O zaman ne yapacaktım? Hem benim yerime kendini koy. Sen söyler miydin?` diye sordu."

"Evet, ben de merak ettim. Siz söyler miydiniz?"

"Haklıydı. Arkadaşımın gözünün içine baka baka `Kardeşini ve kocanı gördüm.` diyemezdin."

"Burcu, onca yıllık arkadaşınız olduğu halde söyleyememiş. Burçin nasıl söylesin."

Oda kapısı yavaşça açıldı. "Beyin tomografisi çekilecek. Sizi hazırlamamız gerekiyor." dedi hemşire.

Müge, "Yarın görüşürüz." dedi dudak bükerek.

35. GÜN

Oda kapısı açıldı. Ali Bey yanında hemşireyle birlikte içeriye girip gözünü kırpmadan televizyona bakmakta olan kadına "Günaydın." dedi ve kontrollerine başladı.

"Günaydın." dedi kadın sesi her zamankinden farklıydı.

Ali Bey ister istemez televizyona baktı.

"Oliver Twist." dedi kadın.

"Hiç şaşırmadım."

"Biliyor musunuz Oliver Twist daha önce 21 kez beyaz perdeye uyarlanmış, ayrıca çok bilindik bir öykü; ama ben, yine de hayran hayran izliyorum."

"Ben de hayran hayran izliyorum; çünkü yönetmeni, Roman Polanski."

"Evet, ben Piyanist'e de bayılmıştım."

"En az on kez izlemişimdir." dedi Ali Bey gülerek. Sonra elindeki evraklara bakıp "Dün çekilen beyin tomografisi durumunuzun gayet iyi olduğunu gösteriyor. Üç gün sonra kontrol grafisi çekilecek."

"Kırıklar iyileştiyse..."

"Evet, yakında taburcu olacaksınız." dedi doktor.

"Teşekkür ederim. Bu harika bir haber."

"Eğer başka bir sorunuz yoksa yarın görüşürüz." dedi Ali Bey, ardından da odadan çıktı.

Oda kapısı tekrar açıldı. "Günaydın." dedi Müge, televizyonu kapattı ve sandalyesine yerleşip "Burçin, size bu işten yakanızı sıyırma konusunda yardımcı olabildi mi?" diye sordu merakla.

"Burçin, `Bu işten kurtulmak için Timur`un yardımına ihtiyacın var.` dedi."

"Nasıl yani?" dedi Müge kadının üzerine sabitlemiş olduğu gözlerini açarak.

"Ben de aynı şekilde, aynı soruyu sordum. `Sen açıklama yaparsan basına malzeme olur, iyice batağa saplanırsın; ama eğer mağdur, yani Timur, açıklama yaparsa herkes ona inanır.` dedi."

"Akıllı kadınmış."

"Timur, ilişkimizin aylar önce, aramızdaki ciddi yaş farkından kaynaklanan anlaşmazlıklar yüzünden bittiğini; fakat işlerimizin etkilenmesinden korktuğumuz için, boşanma davası açmadığımızı açıklayacaktı. Bora ile ilgili sorulan sorulara ise ılımlı cevaplar verecek ve hatta bize mutluluklar dileyecekti."

"Timur bunu niye kabul etsin ki?"

"Timur`un beni kardeşimle aldattığına dair mahkemede şahitlik yapacak onlarca kişi düşünülecek olursa bu çok makul bir teklifti."

"Yani kirli çamaşırları ortaya dökmeden bu işi halledecektiniz."

"Aynen öyle. Bu fikir aklıma yatmıştı. Bazen çok ve boş konuşsa da seviyordum Burçin`i, acil durumlarda işe yarıyordu. Hemen Timur`u arayıp peşine kimseyi takmadan yanıma gelmesini söyledim. Burçin, Timur`la karşılaşmamak için alelacele evden çıktı. Timur içeriye girer girmez alaycı bir tavırla `Tebrik ederim çok başarılı bir oyun çıkardın.` dedi. Ben altta kalır mıyım? `Teşekkür

ederim Hocam, beni siz eğittiniz.` dedim. `Demek ilişkimizi öğrendiğinde beni tüm ülkenin karşısında aldatılan zavallı koca durumuna düşürmek için Bora`yı kullandın. Bu, benim bile tahmin edemeyeceğim bir hamleydi.` dedi. Gülmemek için kendimi zor tutum. Timur, Bora`nın benim ilk aşkım olduğunu bilmediği için olayları kendince yorumlamıştı."

"Ama Naz, Bora`yı biliyordu?"

"Demek ki bir planı vardı ve söylememişti. Neyse Timur, hâlâ benim kendisine deliler gibi âşık olduğumu, aldatıldığımı öğrendiğimde kendisini incitebilmek için böyle haince bir plan yaptığımı düşünedursun, ben ona Burçin`in fikrini kendi fikrimmişcesine anlattım. Çok şaşırdı. Onun da işine gelmişti..."

"Çok merak ettim, bu zaman zarfında Bora ne yapıyordu?"

"Bora ertesi gün oynayacağı maç için kampa girmişti, muhtemelen durumdan haberdar değildi."

"Anlıyorum. Eee Timur sonra ne dedi?"

"Kazım Bey`i aradı. Onay almak için fikrimizi iletti. Neyse ki Kazım Bey onay verdi. Timur, `Tamam, basına istediğin açıklamayı yapacağım.` dedi. Ben tam ona boşanma davasında görüşmek üzere hoşça kal diyecektim ki Timur, `Bilmeni istediğim bazı şeyler var.` deyip yanıma oturdu. Aslında dinlemek istemiyordum; ama yaşadığım acı tecrübeden sonra, olaylara gözümü ya da kulağımı kapamamam gerektiğini öğrenmiştim. Tek kelime etmeden anlatmasını bekledim. `Sen beni uyarmıştın. Naz`ın ne kadar tehlikeli olabileceğini bana anlatmaya çalışmıştın; ama ben, sana inanmadım. Benim kızlarım da birbirlerini kıskanırlar, yaşları kaç olursa olsun kardeşler kıskanmaktan vazgeçmiyorlar, diye düşündüm başlarda ama sonra bakışlarını...` `Lütfen daha fazla dinlemek istemiyorum.` diyerek yerimden fırlamışım. Naz`ın şeytansı bakışları geldi gözümün önüne, nefes almakta güçlük çekiyordum; sanki iki el, boğazımı öldüresiye sıkıyormuş gibi hissettim. `Hayır, dinlemeni istiyorum.` diye diretti Timur. `Naz, sanki bana yaklaşmak

için zaman kolluyordu. Hatırlıyor musun, geçen yıl, okulda çalıştığımız bir oyun yüzünden Naz`ın yanında kavga etmiştik. Sen sinirlenip çıktın, ben deliye dönmüştüm. Naz beni sakinleştirmeye çalıştı, benim ne kadar düşünceli bir eş olduğumu ve senin de beni hak etmediğini falan söyledi. Önce teselli etmeye çalışıyormuş gibi sarıldı, ama sonra öpmeye başladı. Ben ne yapacağımı bilemiyordum...` `Kes artık.` diye avazım çıktığı kadar bağırdım ve suratına okkalı bir tokat attım, sonra hızımı alamayıp bir tane daha ve bir tane daha attım."

"Oh iyi yapmışsınız, keşke Naz`ı da şöyle evire çevire dövseydiniz."

"Dövmediğimi kim söyledi?"

"Dövdünüz mü?" diye sordu Müge heyecanla.

Güldü kadın: "Yok hayır, dövmedim ama onun canını, dayaktan daha çok yakacak başka bir yöntem buldum."

"Ne yaptınız?"

"Önce Timur`u tekme tokat evden kovdum, sonra olanları sakin kafayla düşünebilmek için biraz Çilek`le dertleştim ve hayatımda yaptığım en hain planı uygulamaya karar verdim. Naz`ın okuldaki durumunu öğrenmem gerekiyordu. Hemen Burcu`yu aradım. O avukat olduğu için istediği bilgiye kolaylıkla ulaşabiliyordu. Bir saat kadar sonra Naz`ın ipini çekmeme yetecek malzeme vardı elimde. Zaten derslerinin kötü olduğunu Aşkın`a anlatırken duymuştum, ama bu kadar kötü olduğunu tahmin etmemiştim."

"Ne kadar kötüymüş ki?"

"Bize dördüncü sınıfta olduğunu söylüyordu, ama hâlâ üçüncü sınıftaymış. Geçen dönem kavga çıkardığı için uzaklaştırma almış, bu dönem de iki dersten, devamsızlık yaptığı için kalacakmış. Keyifle hazırlanıp babamın hastanesinin yolunu tuttum. Babam çok üzgün görünüyordu, beni görünce şaşırdı. Önde babam arkada ben tek kelime etmeden babamın odasına girdik. Koltuğuna oturdu, ben de tam karşısına. Yüzüme bakmamaya özen gösteriyordu. Baba-

mı üzdüğüm için kendimden nefret ediyordum. Henüz sessizlik bozulmamıştı ve ben Naz`ın yaptıklarını anlatıp babamı daha fazla üzmemin doğru olup olmadığını düşünüyordum. Aslında yolda çok kararlıydım, babama yaşadıklarımı bir bir anlatacak ve Naz`ı tamamen hayatımızdan çıkartacaktım. Babam, daha fazla dayanamayıp sessizliği bozdu. `Bizi karşına alacağını bile bile Timur`la evlendin. Annen de ben de günlerce üzüntüden hasta olduk. Ama sonra senin mutluluğun için Timur`u bile kabullendik. Bu sabah Nazmiye, sırıta sırıta gazetedeki o haberi gösterince başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Ben seni, yaptığın rezillikleri magazin gazetelerinden okuyayım diye mi yetiştirdim?` diye bağırdı sinirden titreyerek. Yüzü kızarmış, gözleri dolmuştu. İçim parçalandı. Bu, babamın benim yüzümden üzüldüğü son gün olmalı, deyip başladım anlatmaya. Bora`yla ilk karşılaşmamızı, Cenk`in ölümünü, bunalımlı bir dönem geçirirken Timur`un beni evliliğe ikna edişini, evliliğimdeki sorunları, Naz ve Aşkın`ın el ele verip bizi ayırma çabalarını, Bora ile tekrar karşılaşmamızı uzun uzun anlattım ve sonra sıra en heyecanlı bölüme geldi."

"Anlattınız mı?"

"Elbette anlattım. Okul durumunu ve Timur`la yaşadıklarını, bildiğim her şeyi anlattım."

"Ne tepki verdi?"

"Öylece yüzüme baktı kaldı. Cevabını bile bile `Emin misin?` diye sordu sadece. Sonra `Tamam kızım, ben çaresine bakarım.` deyip beni alelacele odasından gönderdi. O gece annem aradı. Babam Naz`ın eşyalarını kapının önüne koymuş, eğitim masrafları için harcadığı parayı kesmiş. Sadece arabasını elinden almamış, onu bir daha görmek istemediğini söyleyip kovalamış."

"Oh, ne güzel olmuş."

"Annem telefonda ağlıyordu. Ona, Naz`ın cezasını aradığını ve sonunda da bulduğunu söyledim. Sanırım babam, annem üzülmesin diye konuştuklarımızı tam olarak iletmemiş anneme."

"Neyse, en azından aileniz ondan kurtulmuş oldu."

"Kurtulmak mı?"

"Kurtulamadılar mı?"

Kadın kahkahalarla güldü. "Naz'dan kurtulmak mümkün değildir. Neyse bu konuya sonra döneriz. Ben Naz'dan intikamımı almış olmanın mutluluğuyla başımdaki diğer sorunlara yoğunlaştım. Timur bir basın toplantısı ayarlamış ve hazırladığımız açıklamayı yapmıştı. Bu arada Burcu, Umut ve ben gece oturup Bora'nın maçını izledik. Spiker, `Maça ilk 5'te başlayan ve 47 dakika 50 saniye sahada kalan Bora Işılay karşılaşma boyunca 23 sayı 6 rebound ve 3 asist yaptı.` dedi. Tabii, ben o zamanlar bu terimlerin ne anlama geldiğini bilmiyordum."

"Bora'nın yaşananlardan haberi yoktu değil mi?"

"Telefonla bile konuşamamıştık ama maçtan sonraki gün hemen İstanbul'la geri döndü. Gazeteler, basın toplantıları, Kazım Bey, reklam çekimleri, boşanma davası hiçbiri umurunda değildi. Kolumdan tuttuğu gibi beni Burcu'nun evinden çıkardı ve bir emlak ofisine götürdü. "Site içinde lüks bir villa almak istiyoruz." dedi.

"Vay be, çok hızlıymış."

"Öyledir. Emlak ofisindeki görevli, önümüze katalogları sıraladı. Yeşil Kent Sitesi, Yunus Sitesi, Villa Kent Sitesi, Yaşam Sitesi, Doğa Sitesi... Hepsi birbirinden güzel, şahane site resimleri arasında birine kanım öylesine kaynadı ki... Ağaçların, rengarenk çiçeklerin arasında, önünde havuzu olan, Yaşam Sitesi'ndeki ahşap görünümlü şirin villa, sanki resimden bana gözkırpıyordu. `Burası.` dedim heyecanla. Bora da çok beğendi. O, zaten benimle olduğu her yeri sever. Neyse ev, resimde göründüğünden çok daha şirindi. Altkatta havuza bakan ferah bir salon, şık bir banyo ve arka bahçeye bakan geniş bir mutfak; üst katta ise içlerinde küçük banyo ve giyinme bölümü bulunan dört oda yer almaktaydı. Yerler laminat parke, tavanlar yüksek ve işçilik birinci sınıftı. Bora,

emlakçıyla fiyat ve ödeme koşulları hakkında konuşurken ben de yeni evimin eşyalarını nasıl yerleştireceğimi düşünüyordum."

"Aldınız mı?"

"Hemen aldık. Bora, prosedürü halletmek için bankaya giderken beni de kaldığı otele bıraktı."

"Sözünüzü kesiyorum ama siz çalışmıyor muydunuz?"

"Haftalık dizilerin çekimleri her ihtimale karşı iki üç bölüm önden gider. Yönetmen de Uğur'un başına gelen kazadan sonra bize bir kaç gün tatil vermişti. Uğur iyileşince çekimler tekrar başladı."

"Ya reklam çekimleri?"

"Firma, çıkmış olan dedikodulardan yararlanabilmek için çekimlere bir an önce başlanılmasını istiyor, Kazım Bey'i sürekli sıkıştırıyordu. Tabii Kazım Bey de bizi sıkıştırıyordu. Reklam filmi çekimleri, benim dizi çekimlerim, Bora'nın antremanları ve maçları, ev için eşya seçimi, dekorasyon ve boşanma davası, hepsi üst üste gelmişti. Bu arada basında çıkan boşanmayı beklemeden sevgilisiyle ev aldı haberleri yüzünden sokağa çıkamaz, telefonları açamaz olmuştum. Ama doğruyu söylemek gerekirse insanın içi mutlu ve huzurlu olduktan sonra, dışarıdan yapılan hiçbir müdahale onu yıkamaz hatta üzemezmiş. İçimde mutsuzluğumun ve huzursuzluğumun kopardığı fırtınaları dinlerken dışarıdan bakıldığında sakin ve huzurlu bir hayat yaşıyormuşum izlenimi verdim etrafıma yıllarca; fakat iç huzuruna kavuştuğumda, dışarıdaki fırtınanın benim için meltemden farkı olmadığını gördüm."

"Doğru söylüyorsunuz, önemli olan iç huzuru."

"Kendi istediğim değil beni isteyen insanlara hayatımın kapılarını açtım. Kimseyi, benden nefret eden kardeşim Naz'ı bile, kırmamak için elimden gelen özeni gösterdim. Hayatıma giren insanların, özellikle de erkeklerin, beni yönetmelerine izin verdim. O güne kadar Çilek bana yalnızlığımı unutturuyor ve dertlerine ortak

oluyordu, bir de boş vakitlerinde Burcu; ama artık Bora vardı. İsteklerimin, fikirlerimin, hobilerimin, kararlarımın kısacası benim, her şeyden önce geldiğimi öğretti bana Bora. Bu arada mahkeme günü geldi çattı. Bir tarafta, avukatlarıyla birlikte muhteşem üçlü Timur, Naz, Aşkın; diğer tarafta ben, Bora ve avukatımız Burcu hakkımızda verilecek kararı duymak için bekliyorduk. Ben hiç alışık olmadığım mahkeme koridorlarında Bora'nın desteğiyle sakinleşmeye çalışırken Timur, her boşanmasında kendisine eşlik etmiş olan avukatıyla şakalaşıp duruyordu."

"Naz'la ilişkisi hâlâ devam ediyor muymuş?"

"Devam ediyordu; hatta Naz'ı, beş parasız sokakta bırakmamak için evine almıştı."

"Birlikte mi yaşıyorlardı?"

"Bildiğim kadarıyla bir süre birlikte yaşadılar, o aralar Naz'ın sesi soluğu çıkmıyordu. Bir sabah Naz'ı kapımın önünde bavullarının üzerinde otururken gördüm, büyük bir ihtimalle Timur onu evden atmış, artık aralarında ne geçtiyse."

"Vay yüzsüz, hangi cesaretle sizin yanınıza gelmiş."

"Naz'dan kurtulmak mümkün değil demiştim sana. Neyse biz konumuza geri dönelim. Anlaşmalı boşanmamız tek celsede sonuçlandı ve biz..."

"Yemek saati." dedi hemşire.

Müge yüzünü buruşturup "Yarın görüşürüz." diyerek yerinden kalktı.

36. GÜN

"Günaydın." dedi Ali Bey gözünü televizyondan ayıramayan kadına bakarak.

Kadın "Günaydın. Bu filmi ilk kez izliyorum da kusura bakmayın."

Ali Bey ister istemez televizyona bakıp "Şiddetin Tarihçesi." diye mırıldandı ve kontrollerine başladı.

"Adını çok duymuştum ama bir türlü izleyememiştim. Senaryo mükemmel de..."

"Çekim yapılan mekânlar kötü, değil mi?" dedi Ali Bey kadının ateşini ölçerken.

"Evet, ben de şimdi aynı şeyi söyleyecektim. Film çok heyecanlı ama kasvetli izlenimi veriyor."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim." dedi Ali Bey kontrollerini tamamlarken.

"Bugün son kan tahliliniz alınacak. Eğer bir sorunuz yoksa benim gitmem gerekiyor." dedi ve odadan ayrıldı.

Oda kapısı tekrar açıldı. Müge heyecanla içeriye girip "Günaydın. Hikâyenin en keyifli yerlerini dinlemek için sabırsızlanıyorum." deyip televizyonu kapattı.

"Keyifli mi?" deyip kahkahalarla gülmeye başladı kadın. "Yaşarken çektiklerimi hesaba katmazsam anlatmak da dinlemek de keyifli sayılabilir. Kazım Bey`in ve sponsor firmaların çabalarıyla, boşanmanın basında yarattığı etki, bizim üzerimizde yarattığı etkinin en az on katıydı. Neyse ki başıma gelen olumsuzlukları tek başıma göğüslemek durumunda değildim. Timur`la evlendim diye üzüntüden hasta olan annem ve babam, Bora`yı oğulları gibi görmeye başlamışlardı. Bu arada bize destek olmak adına Burcu sevgilisi Umut`la, Burçin de eşi Yaman`la sık sık ziyaretimize geliyorlardı. Ve Çilek, asla vazgeçemediğim sessiz dostumu da bir an olsun yanımdan ayırmıyordum.

Bora maçları yüzünden her hafta sonu yurtdışına çıkmak zorundaydı. Yine bir sabah Almanya uçağına yetişebilmek için erkenden kalkmış, hazırlanıyordu. Bora`nın ne kadar acelesi olduğu çekmecelerin kapanma sesinin sertliğiyle doğru orantılıydı. Çekmeceyi ses çıkarmadan yavaşça kapatmaya zamanı varsa yardıma ihtiyacı yok, çekmeceler sertçe kapanıyorsa acelesi var ve eğer koşuşturma sesleri çekmece kapatma sesleriyle karışıyorsa çok acelesi var demekti. Böyle durumlarda kendisine yardım etmezsem döndüğünde `Evi yıksalar duymazsın. Sevgilin mi evden ayrılıyor yoksa başçavuşun eşeği mi, farkında değilsin...` gibi birbirinden yaratıcı sitemlerini dinlemek zorunda kalıyordum. O sabah da koşuşturma sesleri çekmece kapatma sesleriyle karışmıştı, hemen yataktan fırladım. Bora saç baş darmadağın, üzerinde pijamalar, odanın orta yerinde durmuş `Cüzdanımı gördün mü?` diye bağırıyordu. `Sen eşyalarını hazırla, ben cüzdanını arayayım.` dedim ikimiz de koşuşturmaya başladık.

Önceki akşam şöminenin önünde oturmuş, öpüşüyorduk. Ben Bora`nın kucağındaydım, üzerine çok yüklendiğimden `Öff çok rahatsız etti.` deyip arka cebindeki cüzdanı çıkartıp salonun diğer tarafındaki uzun koltuğun üzerine fırlattığını hatırladım. Merdivenlerin başından aşağıya baktım. Doğru hatırlamışım, cüzdan uzun koltuğun üzerinde duruyordu. Tam aşağıya inmek için merdivene

adımımı atmıştım ki başım döndü, bir anda gözlerim kararıverdi. Yere oturmak zorunda kaldım. Bora beni öyle görünce elindeki bavulu fırlatıp yanıma koştu. `Tansiyonum düştü herhalde, cüzdanın aşağıda koltuğun üzerinde, hadi geç kalma.` dedim. Beni yatağa taşıdı. Kendime iyi bakmam, dinlenmem ve doktora gitmemle ilgili acele tarafından nasihat verip istemeye istemeye evden ayrıldı."

"Peki, sizin yardımcınız falan yok muydu?"

"Vardı da sabahları gelirdi, gece kalmazdı. Neyse Bora gittikten sonra uyumuşum. Peynirli omlet ve kızarmış ekmek kokusuyla uyandığımda saat dokuz olmuştu. Tonton yardımcımız Füsun Abla`nın hazırladığı lezzetli kahvaltıyı bitirdikten sonra gücümü toplayıp çekimlere gittim."

"Doktora gitmediniz mi?"

"Reklam filmi ve dizi çekimleri üst üste geldiğinden zamanımız sınırlıydı. Bütün gün dizi setinde bulunmam gerekiyordu. Doktor için beş dakika bile ayıramazdım."

"Umarım, ciddi bir sorun değildi."

Güldü kadın. "Bora uçaktan iner inmez, doktora gittin mi diye sormak için aradı. Kendimi iyi hissediyorum gitmedim, desem aklı bende kalacaktı. `Gittim, biraz tansiyonum düşmüş, son zamanlarda çok çalışıyorum ya ondanmış, biraz dinlenmem gerekiyormuş.` deyip geçiştirdim. Zaten çok iyi hissediyordum kendimi. Bora, maça ilk 5`te başlamış ve 42 dakika 15 saniye sahada kalmış. Karşılaşma boyunca 32 sayı, 7 rebound ve 1 asist yapmış. 118`e 112 kazanmışlar maçı."

"Söylediklerinizne anlama geliyor; asist, rebound falan?"

"Öğrenmek benim de çok zamanımı aldı. Ama bir gün Bora beni karşısına oturtup bir öğretmen edasıyla `Asist: sayı pası, sayıyla sonuçlanan pas; rebound: sayı olmayan bir atıştan sonra topun havada iken yakalanması; paint: üç saniye koridoru.` diye hepsini öğretti.

Maç dönüşü, ben sette olduğum için havaalanında onu karşılamaya gidemedim. En son baktığımda saat gecenin biriydi; son sahneyi çekiyorduk, birden başım dönmeye başladı, yere yığılmışım. Gözelerimi bir hastane odasında açtım. Bora elimi tutmuş başucumda bekliyordu. Kendime geldiğimi görünce `Tansiyonun yine düşmüş, ben doktoru çağırayım.` deyip odadan çıktı. Birkaç dakika sonra Bora, doktor, Kazım Bey, yönetmen, birkaç oyuncu arkadaş, Burçin, Burcu ve Umut odaya doluştular."

"Ne çabuk haber almışlar. Eee, ne dedi doktor?"

"Aklıma ilk gelen testi yaptım. Tebrik ediyorum hamilesiniz." dedi. Odada kıyamet koptu. Herkes yanındakine sarılıyordu. Bora`nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, bana sarıldı, o arada kulağıma `Ben korunuyordum.` diye fısıldadı."

"Eyvah, yoksa çocuk Timur`dan mı?"

"İşte bu soru yedi buçuk ay boyunca bizim de beynimizi kemirdi."

"Timur Bey`e haber verdiniz mi?"

"Önce Bora`yla kadın doğum uzmanına gittik. Muayeneden sonra doktor `Yedi haftalık hamilesiniz.` dedi. Ama biz altı haftadır birlikteydik. Bora yıkılmıştı, tabii ben de."

"Timur Bey`e ne zaman söylediniz?"

"Doktordan çıkınca sahilde bir çay bahçesine oturduk. Bora "İlk birlikte olduğumuz geceden emin değilim. Ama o altı hafta önceydi." dedi. Oteldeydik, çok içmiştik ve tüm gece uyumamıştık. Hatırlamaya çalıştım, Bora almaya karar verdiğimiz evin ödeme koşullarını ayarladıktan sonra bankadan çıkıp otele, yanıma gelmişti. Yemeği odaya getirmelerini söyledik ve kutlama için önce şampanyayı açtık. Sonra bir şişe şarap geldi. Bu arada yemeğimizi bitirmiş Boğaz manzarasına karşı şaraplarımızı yudumlarken bir yandan da öpüşüyorduk. Sonra bir şişe daha şarap söyledik ve içmeye yatakta devam ettik. Maalesef ayrıntıları hatırlayamıyordum ve Bora`nın da söylediği gibi o gecenin üzerinden sadece altı

hafta geçmişti, yedi değil. `Timur`dan olma ihtimali...` dedi ve devamını getiremedi Bora. Böyle bir konuda yalan söyleyemezdim. `Eğer doktorun söylediği gibi yedi haftalıksa Timur`dan olabilir.` dediğimde Bora`nın gözleri doldu. `Bir hafta, sadece yedi gün. Doktor yanılmış olamaz mı?` dedim önce kendimi, sonra Bora`yı teselli etmek istercesine.

`Belki altı haftalık belki yedi, belki de sekiz, belki benden, belki Timur`dan belki, belki... Bilmek mümkün değil; ancak çocuk doğunca öğreneceğiz.` deyip yumruğunu masaya vurdu. Hiç dokunmadığımız ve hatta geldiğini fark etmediğimiz çay bardakları havaya kalkıp masanın üzerine düştüler. Dökülen çaylar, masadan üzerimize damlamaya başladı. Her yer çay olmuştu. Garsonlar ellerinde bezlerle yanımıza koşmuş, süratle masayı temizlemeye çalışıyorlardı. Bizim ise dünyayla bağlantımız kesilmiş gibiydi. Timur`la Sapanca`da geçirdiğimiz hafta sonunu düşünüyordum. O gece de çok içmiştik. `Allah kahretsin başıma gelen tüm felaketlerin arkasında alkol var.` diye bağırmışım. Elinde çaylı bezle yüzüme bakan on sekiz yaşlarındaki şaşkın garsonla göz göze geldiğimde evimize gidip sakin kafayla düşünmemiz gerektiğini anladım. Yol boyunca ağzımızı bıçak açmadı, sanırım ikimiz de ayrıntıları hatırlamaya çalışıyorduk, Bora bir, ben ise iki gecenin."

"Hatırlayabildiniz mi?"

"Ayrıntıları hatırlayamadım ama Timur`la çocuklar üzerine yaptığımız bir konuşmayı hatırladım. Bir kezinde anneliği merak ettiğimi ve ileride en az iki çocuk doğurmak istediğimi söylemiştim. Timur da `Böyle bir niyetin varsa hemen ayrılalım. Zaten üç çocuğun derdiyle uğraşamıyorum, bu yaştan sonra bir de bebek zırıltısı çekemem hiç kusura bakma.` demişti. Hatta böyle konuştu diye küsmüş iki gün konuşmamıştım. Timur, kesinlikle çocuk istemiyordu, bu yüzden de her türlü önlemi almış olmalıydı."

"Ama doktor yedi haftalık, dedi "

"Evet, kafamız karışmıştı bir kere. Eve girer girmez Bora, `Timur`u ara buraya gelsin.` dedi. Konunun Timur`la konuşmadan halledilebilmesi için her şeyi yapardım ama mümkün değildi."

"Timur Bey Sapanca`daki gecenin ayrıntılarını hatırlamadı mı?"

"Sabırlı ol anlatıyorum. Timur`u aradım, cep telefonuna Naz cevap verdi. Timur`la önemli bir konu hakkında görüşmek istediğimi söyledim ama `Siz artık boşandınız, konuşacak bir şeyiniz kalmadı. Lütfen sevgilimle beni rahatsız etme.` deyip telefonu yüzüme kapattı."

"Vay ahlaksız."

"Zaten sinirlerim tepemdeydi iyice çıldırıp telefonu duvara fırlatmışım. Karnımdaki bebeğin babası olduğundan şüphelendiğim eski kocamla konuşabilmek için Naz`dan izin almak zorundaydım. Ve belki Timur`un söyleyecekleri, kafamızdaki şüpheleri sonlandıracaktı. O an içimden Naz`ı boğmak geldi. Aslında bu his, sık sık benliğimi yokluyordu; ama uzun zamandır ilk defa Naz`ı boğma fikri, böylesine hoş ve böylesine mantıklı geliyordu. `Kimden olursa olsun, bu çocuğu birlikte büyüteceğiz. Ben daima yanındayım.` deyip beni sıkıca sardı Bora. `Timur`un üç çocuğu var zaten. Başka çocuk da istemiyor. Ona hiç söylemesek. Bu ikimizin çocuğu olsa, kimseyi hayatımıza karıştırmasak.` deyip yalvarırcasına Bora`nın gözlerinin içine baktım. `Ben bu şüpheyle nasıl yaşarım? Lütfen mantıklı ol. Ona her halükârda babalık edeceğim ama kimden olduğunu bilmem gerekiyor.` dedi kesin bir tavırla."

"Tabii siz doğal olarak Timur`u karıştırmak istemiyordunuz."

"Aşık olmadan evlendiğim, kardeşimle aynı yatakta bastığım ve boşandığım eski kocamın karşısına geçip `Ben hamileyim; ama bu çocuk, senden mi yoksa sevgilimden mi bilemiyorum. Lütfen, Sapanca`daki hafta sonunun ayrıntılarını hatırlamaya çalışır mısın?` demeye hevesli değildim tabii ki."

"Eee, Timur Bey`le ne zaman görüştünüz."

"O gece ikinci bir deneme daha yapıp sinirlerimi tekrar zıplatmamak için suskun kalmayı tercih ettim. Zaten Bora`nın da düşünmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ben de Çilek`le dertleşmeliydim. İkimiz de bütün gece uyumadık ve ben Çilek sayesinde yaklaşık yedi ay sonra minik, şirin bir bebeği kucağıma alacağımı keşfettim. Annemin sevinçten deliye döneceğini, Naz`ın kıskançlıktan çıldıracağını düşünüp sevindim. Babası kim olursa olsun o benim karnımda büyüyecek ve benim bebeğim olarak dünyaya gelecekti. Sabah hazırlanıp reklam çekimleri için sete gittik. Hayatımda elime basket topu sürmediğim düşünülürse benim için hayli zorlu bir gün oldu. Bolca hoplayıp zıplamam gerekiyordu hatta üzerime bağladıkları iplerle beni havaya kaldırdılar. Basket atacağım diye, özenle bakıp uzattığım tırnaklarımdan ikisini kaybettim. Oldukça eğlenceli geçeceğini düşündüğüm çekimler kafamın içindeki soru işaretlerinden dolayı bir eziyete dönüşmüştü. Çekim arasında Bora kayboldu, birkaç dakika sonra yanıma geldi. Yüzünde, istemeye istemeye bir iş yapmanın içinde yarattığı vicdan azabının yansıması vardı. Hüzünlü gözlerini gözlerime dikti. Bakışları kalbimi acıtmıştı. `Timur`u aradım, akşam evimize gelecek.` dedi. Yalnız mı, diye sormak istedim ama konuşmanın ayrıntılarını öğrenip canımı daha fazla sıkmamak için soramadım, sadece olur anlamında başımı salladım. Zaten soru sormak onun kanayan yarasını hunharca deşmekten farksız olacaktı. Çekimler bittiğinde akşam olmuştu. Ayaklarımız geri geri gitse de evin yolunu tutmak zorundaydık. İkimizinde ağzını bıçak açmıyordu. Timur`u beklemek azaba dönüşmüştü. Belki de hayatımın en uzun bekleyişiydi. Bir yandan söyleyeceklerinden korkuyor, bir yandan da yedi buçuk aylık meraklı bir bekleyişten kurtulacağım için seviniyordum. Kapı çaldı. Eski kocam, sevgilimle birlikte yaşadığım eve adım attı."

"Naz, yanında mıydı?"

"Hayır."

"Neyse ki."

"Timur, umursamaz bir tavırla salona girip şöminenin önündeki tekli koltuklardan birine oturdu. Biz de hâkimin vereceği kararı bekleyen iki azılı suçlu gibi çekingen tavırlarla tam karşısına oturduk. `Benimle konuşacağınız önemli konu neymiş bakalım. Çabuk anlatın fazla zamanım yok.` dedi, soğukkanlı gibi gözükmeye çalışarak. Belli etmemeye çalışsa da Timur da bizim kadar tedirgindi. Bora`ya baktım Bora da bana bakıyordu. Durumu, Timur`a kimin açıklayacağına önceden karar vermeliydik. Konuşmaya başlamak öylesine zordu ki... `Birbirinizin yüzüne nasıl baktığınızı izlemem için mi getirttiniz beni buraya?` dedi Timur alay edercesine. Sinirlenmişti ve sinirini gizlemek için böyle..."

Oda kapısı açıldı. Hemşire "Kan tahlili için gelmiştim." dedi.

Müge yüzünü buruşturup istemeye istemeye odadan ayrıldı.

37. GÜN

Oda kapısı açıldı. "Günaydın." dedi Ali Bey ve yatağın yanına gelir gelmez plazmaya baktı.

"Karayip Korsanları." dedi kadın.

"Ben pek sevmem; ama oğlum deli olur bu tarz filmlere." deyip kontrollerine başladı.

"Aslında ben de sevmem ama can sıkıntısı işte. Zaman geçsin diye izliyorum."

"Siz de mi Jon Deep hayranlarındansınız?"

"Jon Deep de yakışıklı ama ben Orlando Blum`u tercih ederim."

"Durumunuz gayet iyi. Fizyoterapist arkadaşla da görüştüm yatak içi ve solunum egzersizlerini aksatmadan yapıyormuşsunuz."

"Egzersizlerin yürümeme faydası olur mu?"

"Elbette yürümenize faydası olacak. Zaten alçılar çıktıktan sonra da fizyoterapi devam edecek."

"Yine bu hastaneye mi geleceğim?"

"Önce alçılar çıksın, ondan sonra konuşalım."

"Tamam."

"Birazdan Müge Hanım yanınıza gelir. Sormak istediğiniz bir şey yoksa benim gitmem gerekiyor."

"Tekrar teşekkür ederim." dedi kadın ve Ali Bey odadan ayrıldı.

Oda kapısı tekrar açıldı. Müge, "Günaydın." dedikten sonra televizyonu kapattı ve heyecanla yerine oturup.

"Durumu Timur Yalçın`a kim anlattı? Timur Bey ne dedi? Hadi anlatın meraktan çatlamak üzereyim." dedi.

Kadın Müge`ye bakıp güldükten sonra hiç zaman kaybetmeden anlatmaya başladı. "O kısacık zaman diliminde, yaşadığımız güzel günler hatırına çocuğu olabilme ihtimalini, tanımadığı bir adamdan değil de benden öğrenmesi gerektiğini düşündüm `Ben hamileyim.` diyerek başladım sözlerime. Timur`un yüzü allak bullak olmuştu. Derin bir nefes çekti, yüzü kızardı, gözleri açıldı, yumruklarını sıktı. Bunlar Timur`un kıskançlık belirtileriydi. Bir şeyler söylemeye hazırlanırken `Doktor, yedi haftalık hamile olduğumu söyledi.` diye devam ettim. Gözlerini odanın duvarlarında gezdirip düşündükten sonra parmak hesabı yapmaya başladı. Onu ve bizleri bu eziyetten kurtarmak için `Biz Bora`yla altı haftadır birlikteyiz. Ama doktor yanılmış olabilir.` dedim. Gözleri parladı. Acımasız bir gülümseme yayıldı yüzüne. Elime düştünüz dercesine başını salladı. `Sapanca`ya gittiğimiz o hafta sonu ...` dedim ve devamını getiremedim. `Evet, güzel günlerdi.` dedi pişkin pişkin. Bora sağına soluna bakmaya başladı, muhtemelen o da benim gibi bir odun bulsam da şu pişkin herifin kafasına geçirsem, diye düşünüyordu. Bora dayanamayıp `Bu çocuğun senden olma ihtimali var mı?` diye sordu sinirden titreyen sesiyle. Pür dikkat Timur`un hareketlerini inceliyordum. Gözlerini halının üzerindeki bir noktaya kitledi. Sağ elini alnına koyup parmaklarını saçlarının arasına soktu ve alt dudağını dişlerinin arasında ezmeye başladı. Otuz, belki de kırk saniye öylece durdu ve sabrım tükenmek üzereyken `Tam olarak hatırlayamıyorum, çocuk benden olabilir.` dedi ve yüzündeki hain gülümsemeyle `Acelesi yok çocuk doğduktan sonra babalık testi yapar öğreniriz.` diye devam etti."

"Yani yedi buçuk ay bekleyecektiniz."

"Düşünsene yedi buçuk ay her gün, her an aynı soruyu soracaktım kendime ve cevabını bulamadıkça sinirlenecek, kendimi, bebeğimi ve Bora`yı yıpratacaktım. Ama ben Timur`un hareketlerinden anlamıştım. Çocuk ondan değildi."

"Sizi tedirgin etmek için yalan mı söyledi?"

"Timur benim pimpirikli olduğumu bilirdi. Ortada böyle hassas bir durum varken Bora`yla evlenemeyeceğimden emindi. Ayrıca annem ve babam da bu durumu kafaya takıp üzerime geleceklerdi. En önemlisi de bu durum, yedi buçuk ay boyunca Bora`yı huzursuz edip ilişkimizi zedelemesine neden olacaktı."

"Peki, neden size bu kötülüğü yaptı?"

"Daha önce de söylemişimdir, kadınlar Timur Yalçın`ı severdi. Adları Timur Yalçın`la anılsın diye her şeyi yapabilecek kadınlar tanıdım ben. Hayatına giren kadınları Timur seçmeli, Timur aldatmalı ve Timur terk etmeliydi. Ama bu sefer durum farklıydı. Terk edildiği için salya sümük ağlaması gereken kadın, evlilik devam ederken havaalanında sevgilisiyle yakalanmış ve gazetelere manşet olmuştu. Üstüne üstlük bu utanç verici olayı açıklamak da mecburen kendisine kalmıştı. Doğal olarak zarar gören egosunu bir şekilde tamir etmek istiyordu ki fırsat da ayağına geldi."

"O da bu fırsatı sonuna kadar değerlendirdi."

"Evet. Yani en azından ben öyle umuyordum."

"Anlayamadım."

"Timur gittikten sonra Bora`ya `Endişelenmemize hiç gerek yok, bebek bizim.` dedim ve nedenini açıkladım. Sinirinden dişlerini sıkarak güldü. `Sen bebeğin benden olduğuna inanıyorsun, bu yüzden de Timur`un hareketlerini algılamak istediğin gibi algılıyorsun. Hiçbir erkeğin, bir dönem sevdiği ve güzel günler yaşadığı hamile bir kadına aylar boyunca bebek kimden stresi yaşatmak isteyecek kadar vicdansız olabileceğine inanmıyorum. Bence Timur`un da

benim gibi ciddi şüpheleri var.` dedi. O an Bora`ın oldukça iyi niyetli hatta saf olduğunu düşündüm."

"Ben de şimdi aynı şeyi düşünüyordum."

"Ama sonra `ya haklıysa` dedim içimden. Bora`yı seviyordum bu yüzden de bebeğimin Bora`dan olduğuna inanıyordum. Bu inanç mantığımı körleştirmiş ve psikolojik olarak Timur`un yalan söylediğini düşünmemi sağlamış olabilirdi. Sonuçta doktor yedi haftalık hamilesiniz, demişti. Karnımdaki bebeğin Timur`a ait olma ihtimali Bora`ya ait olma ihtimalinden daha fazlaydı."

"Yani yine başladığınız noktadaydınız."

"Maalesef öyleydi. Bora`yı düşünceleriyle baş başa bırakıp odaya çıktım. Çilek`e olanı biteni anlatmazsam içim rahat etmeyecekti. Hayatımın en karışık günlerini yaşıyordum. Bu dönemi filmde elimizden geldiğince uzun yansıtmaya çalıştık."

"Ailenize durumu nasıl anlattınız?"

"Bizimkiler hamile olduğumu öğrenince mutluluktan deliye döndüler, tabii bu arada Bora`nın ailesi de duydu bebek haberini. İkimizin de ailelerimize gerçeği söylemeye gücü yoktu. Aileler, `Bebeğiniz olacak, hemen evlenmelisiniz.` dediler. Tanışma toplantısı, yemek organizasyonları, bebek için alışveriş derken günler geçiyordu."

"Ve durumu açıklamak da imkânsızlaşıyordu."

"Doğuma kadar bekleyecektik, zaten başka şansımız da yoktu. Aileler çok iyi anlaşmıştı, bizim dışımızda herkesin keyfi yerindeydi."

"Neden evlenmediniz?"

"Bora beni deli gibi seviyordu ve seven insan kıskanç olur."

"Bebeği kıskanabileceğini mi düşündünüz?"

"Kendi bebeğini değil elbet ama Timur Yalçın gibi bir adamın bebeğini kıskanabilirdi. Durum netleşmeden evlilik kararı almak Bora`ya haksızlık olacaktı."

"Anlıyorum. Sizin o düşünceli hainiz kimsenin dikkatini çekmedi mi?"

"Çekmez olur mu? Annem, belki bin defa sordu, kızım neyin var, diye. Ayten Anne de birçok kez Bora`yı sıkıştırmış."

"Ne cevap veriyordunuz?"

"Midem bulanıyor, kendimi kötü hissediyorum, sanırım hamilelikten deyip konuyu geçiştiriyordum. Bora da transfer için bir Türk takımıyla görüşme halindeydi. Ayten Anne, canın neye sıkkın, diye sorunca görüşmelerin istediği gibi gitmediğini söylüyormuş.

"İnanıyorlar mıydı?"

"Söylediğimiz yalanlara inanıp inanmadıklarını bilemem; ama tek bildiğim, kafalarında torunlarıyla ilgili hiç bir şüpheleri yoktu ki bu da bize yeterdi. Hamileliğimin dördüncü ayında oğlum olacağını öğrendim. Anneler tüm boş vakitlerini yoldaki torunları için alışveriş yaparak değerlendiriyorlardı. Ev; mavi zıbın, şapka, çorap, tulum, ayakkabı, yatak örtüsü, battaniye, ceket, yelek, krem, şampuan, losyon, çıngırak, ayıcık, uzaktan kumandalı araba, mama sandalyesi, salıncak, yürüteç ve daha aklıma gelmeyen bir sürü ıvır zıvırla doluydu."

"Sizinkiler abartmış biraz."

"Abartı kelimesi hafif kalır. Düşünebiliyor musun, çocuk daha doğmamıştı; ama üç tane yatağı vardı. Beyaz saten örtü giydirilmiş, başlığı mavi çiçeklerle süslü yüksek beşiği, salona koymamız için babaannesi özel olarak yaptırmıştı. Koyu mavi kareli sallanan beşiği, ilk aylarında yanımızda yatsın diye anneannesi almıştı. Bora da boş durmamış, çocuğun odasını mavi ayıcıklı bir halıyla kaplatıp sarı ve lila renklerinin hâkim olduğu çok şık bir oda takımı döşetmiş. İzmir`deki çekim dönüşü, çocuk odasını öyle dayalı döşeli görünce sevinçten çıldırıp Bora`ya sıkı sıkıya sarıldım. Tam bu sırada cep telefonum çaldı. Arayan Timur`du. Bana sevinmek haram ya. Telefonu açar açmaz. `Cansın görmelisin, oğlumuz için

harika bir oda hazırladım.` diye bağırdı. Bir an gözümün önünde Timur`un evi canlandı, Timur`un kucağında oğlum, yanında da Naz. Nefesim kesildi. Gözlerimi kapatıp başımı sağa sola salladım, düşünceleri kafamdan atmak istercesine. `Cansın bir ara gel de odayı gör, hem aldıklarıma da bakarsın, eksikleri falan söylersin. Tamam mı?` dedi. `Tamam değil.` diye bağırdım avazım çıktığı kadar. `O senin oğlun değil. O kimsenin oğlu değil. Babalık testi sonuçlanana kadar o sadece benim oğlum.` deyip telefonu yüzüne kapattım.

Çok sinirlenmiştim. Timur`un oğluma Naz`la yaşadığı evde bir oda hazırlamasına, bu haberi benimle paylaşmasına ve en kötüsü de Bora`nın konuşmamıza şahit olmasına çok sinirlenmiştim. Birbirimize baktık, ikimizin gözleri de ateş saçıyordu. `Evde duramayacağım, hazırlan dışarıya çıkalım.` dedi. İnsan bunalınca ne yapacağını bilemez, alıp başını gitmek ister ya Bora da fazlasıyla bunalmıştı. Dışarıya çıkmak hiçbir şeyi değiştirmez, nereye gidersen git sıkıntılarını da yanında götüreceksin, diye geçirdim içimden ama çaresiz hazırlandım. Canım giyinmek, makyaj yapmak hatta yerimden kıpırdamak bile istemiyordu. Dolabı açıp gördüğüm ilk elbiseyi geçirdim üzerime. Sabahki çekimden kalma makyajımı tazeleyip aşağıya indim. Beni sokak kapısının önünde bekliyordu."

"Bir dakika bile evde durmaya tahammülü yoktu demek."

"Kapıyı açtı ve şoke oldum."

"Ne oldu?"

"Naz, büyük kırmızı bir bavulun üzerinde oturuyordu. Ayaklarının dibinde de üç adet orta boy spor çanta vardı."

"İnanamıyorum, ne işi varmış sizin evinizde?"

"Ben de ilk şoku atlattıktan sonra aynı soruyu sordum. `Kardeşimi çok özledim, yeğenim de yakında gelecek. Yardıma ihtiyacın olur diye düşündüm.` deyip boynuma sarıldı."

"Vay yüzsüz vay. "

"Bora yanlış anlamasın diye onu itemedim. Sonra elini Bora`ya uzattı. `Ben Naz. Bu arada tebrik ederim, baba oluyormuşsunuz.` dedi ve Bora`yla tokalaştı."

"Baba oluyormuşsunuz mu dedi?"

"Evet, benim de gözümün önümde şimşekler çakmıştı. Naz, Timur`un evinden geliyordu ve bebeğin babasının Bora olduğunu söylüyordu. Naz`ı kolundan tutuğum gibi yukarıya çıkardım. Odanın kapısın kapattıktan sonra `Çıkar bakalım ağzındaki baklayı.` dedim. Naz hiç şaşırmamış görünüyordu. 'Bir şartla anlatırım, bundan sonra yanında kalacağım.'

'Anlatacaklarına göre değişir.' dedim."

"İnanmıyorum ya, bu nasıl bir deli."

"Evet, doğru kelime tam anlamıyla bir deli. Ama gerçeği öğrenebilmek için o deliye ihtiyacım vardı. `Sizin Timur`u eve çağırdığınız gece benim hiç bir şeyden haberim yoktu. Sabah Timur, kendi kendine gülüp duruyordu. Ne oldu, diye sordum. Gece sizin onu eve davet ettiğinizi, bebek haberi verdiğinizi ve bebeğin kimden olduğunu bilmediğinizi anlattı bana. Ben de `Böyle güldüğüne göre bebek senden.` dedim. `Benden olsaydı şimdi salya sümük ağlıyor olurdum. Zaten üç tanesiyle zor uğraşıyorum.` dedi. `İyi de niye gülüyorsun?` diye sordum. `Doktor yedi haftalık hamilesiniz demiş, ama onlar, altı haftadır birlikteler. Ben de bebek benim olabilir, dedim. Yüzlerinin haline görmeliydin.` deyip kahkahalarla güldü. `Neden böyle bir şey yaptın?` diye sordum. `Gıcıklık olsun diye yaptım.` dedi.

Naz hikâyenin en can alıcı kısmını anlatmış ve tepkimi ölçebilmek için mavi gözlerini üzerime dikmişti. `Biraz önce Timur beni aradı. Evinde oğlumuz için bir oda hazırladığını söyledi ve hatta odayı görüp eksikleri söylemem için beni eve davet etti.` dedim. Naz sinsi sinsi gülüp başını bir sağa bir sola salladıktan sonra. `Ben yapma demiştim ama dinlememiş. Ya evi sen de biliyorsun, çocuk odası yapılacak yer mi var Allah aşkına? Sallıyor. Sizi üzmek

için yapıyor. Zaten son zamanlarda Aşkın geri zekâlısının yediği hatları temizleyeyim derken kafayı yedi.` dedi gözlerini öfkeyle kısarak. `Peki sen niye buradasın?`"

"En can alıcı soru." dedi Müge sırıtarak.

"Aşkın tuhaf bir gruba girmiş. Müzik yapıyoruz ayağına alkol uyuşturucu falan, anlarsın ya. Geçenlerde çıktıkları bar basılmış, hepsi karakolluk olmuşlar. Basın hepsini çekmiş. Timur yayımlamasınlar diye, haftalarca uğraştı. Bu arada da başımıza bir sürü saçmalık geldi. Uzun hikâye. 'Anlayacağın sıkıldım, kardeşimin yanına geldim.' dedi. Tablo net bir biçimde gözümün önünde beliriverdi. Aşkın, müzik yapan bir grupla takılmaya başladı ve babasını da peşinden sürükledi. Naz`dan sıkılan Timur gruptaki kızlardan biriyle birlikte oldu. Naz durumu anlayıp polise ihbar etti. Bar basıldı. Timur bağlantıları sayesinde ihbarı Naz`ın yaptığını öğrenince Naz`ı evden kovdu. Naz da parası ve gidecek bir yeri olmadığı için Timur`un kirli çamaşırlarını ortaya dökerse yanımda kalmasına izin vereceğimi düşündü ve kapıma geldi."

"Vay be, dedektif olmalıymışsınız."

"Bunun dedektiflikle ilgisi yok. Hepsini tanıyorum ve neler yapabileceklerini çok iyi biliyorum."

"Naz`ın yanınızda kalmasına izin verdiniz mi?"

"Tabii ki vermek istemedim. Çok sinirlendi. `Ben sana bildiğim her şeyi anlatıyorum ama sen kardeşini sokakta bırakıyorsun.` diye bağırıp oda kapısını çarptıktan sonra ağlayarak aşağıya inmeye başladı. Bora`nın aşağıda merakla bizi beklemekte olduğunu biliyordu..."

"Yemek zamanı." dedi hemşire elinde tepsiyle içeriye girerken.

"Yarın görüşürüz." dedi Müge ve isteksizce yerinden kalkıp kapıya yöneldi.

38. GÜN

"Günaydın." dedi, Ali Bey kapıyı açar açmaz ve hemen ardından plazmaya baktı. "Örümcek Adam mı? Siz böyle filmler izler miydiniz? Ayrıca bu filmi ben getirmedim." dedi şaşkın şaşkın.

"Hayır, tabii ki ilgilenmiyorum. Sizin getirdiğiniz filmler bitmişti de hemşireye rica etmiştim. O da sağ olsun bunu getirmiş. Ne yapayım sıkıntıdan çatlamaktansa Örümcek Adam`ı bile izlerim. Hem Bora da çok severdi bu filmi `Bak çocuk nasıl hoplayıp zıplıyor, sen de böyle bir film yapsana.` derdi hep." deyip güldü kadın.

"O zaman size, sıkıntınızı alacak güzel bir haber vereyim. Bugün kontrol grafisi çekilecek büyük bir ihtimalle de yarın alçılarınız çıkacak."

"Bu gerçekten harika bir haber." diye bağırdı kadın heyecanla.

"Bir isteğiniz yoksa benim gitmem gerekiyor." dedi Ali Bey.

"Yok. Çok teşekkür ederim. Yarın görüşürüz." diye bağırdı kadın Ali Bey`in ardından.

Kapıyı açıp heyecanla televizyonu kapattıktan sonra koşar adım yerini aldı Müge "Günaydın." dedi ve kadının ağzını açmasına izin vermeden.

"Bora, Naz`ın ağlamasına dayanamadı mı yoksa? Hadi, anlatın lütfen bütün gece uyuyamadım." dedi gözlerini kadının üzerine dikerek.

Kadın önce güldü ama sonra çaresiz anlatmaya başladı. "Bora iyi insandı, kandırılması kolaydı. Her vicdanlı erkek gibi, bir kadının ağlayarak gitmesine razı olamazdı. `Böyle gitme. Otur biraz konuşalım.` dedi Naz`a ve Naz salondaki geniş koltuğa hiç kalkmamacasına oturdu."

"Bora`ya bebeğin babasının kendisi olduğunu söylediniz mi?"

"Söyledim. Ayrıntılara girmeden Naz`ın Timur`la konuştuğunu ve bizden öc almak için böyle bir oyun oynadığını anlattım ona. Ama inanmadı. Bora kimsenin bu kadar kötü olabileceğine inanmazdı. Babalık testinin sonucunu görmeden içi rahat etmeyecekti."

"Siz inanmış mıydınız? Yani Naz önceden sizi heveslendirip babalık testinin sonucunu aldığınızda yıkılmanızı istemiş olamaz mıydı?"

"Naz benden nefret ederdi ama ayrı kalmaya da dayanamazdı. Her zamanki gibi önce bıçağını saklayacak, benim güvenimi kazanacak, bir punduna getirince de bıçağını sinsice kılıfından çıkartıp sırtıma saplayacaktı."

"Ve siz, onu evinize kabul ettiniz."

"Ben değil, Bora kabul etti."

"Keşke anlatsaydınız Naz`ın yaptıklarını."

"Anlatmaya çalıştım ama Bora, kardeşler arasındaki küslüklerin gelip geçici olduğunu ve ailenin böyle zor günlerde kenetlenmesi gerektiğini söylerdi. Ayrıca konuşma sırasında kardeşimi sokağa atmayı düşündüğüm için beni ayıpladığını da açıkça belli etti."

"Babanızın bile dayanamayıp Naz`ı kapının önüne koyması hakkında ne düşünüyordu?"

"Bora tek çocuktu. Pamuklar içerisinde büyümüş; daima ailesinden destek almış birinin, Naz`ı ve ailecek Naz yüzünden çektiklerimizi anlaması mümkün değildi."

"Bir müsibet bin nasihattan iyidir misali."

"Aynen öyle. Bora da payına düşeni yaşayacak ve eninde sonunda bize hak verecekti; ancak o zamana kadar Bora`nın gözünde bizler, Naz`a haksızlık eden anlayışsız insanlardık. Bora`nın illallah edeceği güne kadar beklemeye karar verdim. Bu arada da Naz`ın sevimli baldız rolüne bürünüşünü de ilgiyle izliyordum."

"Babanız Naz`ın sizinle yaşadığını öğrenince ne tepki verdi?"

"Söylememeye karar verdik. Annem ve babam çok mutluydu onların mutluluklarını bozmak istemedim açıkçası. Eve ziyarete gelecekleri zaman Naz dışarıya çıkıyor ve onlar gittikten sonra geri dönüyordu. Naz`la aynı çatı altında yaşama fikri aklıma geldikçe tüylerim diken diken olsa da oğlumun doğumuna kadar Naz, evdeki varlığını bize elinden geldiğince hissettirmemeye çalıştı. Genelde okulu ve derslerini bahane ederek odasından pek çıkmıyordu. Oğlanın ismi konusunda yapılan hararetli tartışmalarda bile sessiz kalmayı tercih ediyordu. Sessizliğiyle beni tedirgin etse de Bora`nın takdirini kazanmaya başarmıştı. İsim sözlükleri açılmış onlarca isim, listeler halinde önümüze konmuştu. Uzun uğraşlardan sonra listedeki onlarca isim arasından Mete, Demir, Çağan, Uzay olmak üzere seçenekleri dörde indirebilmiştik. Bora, Timur`a da sormamız gerektiği konusunda ısrarcı olsa da ben kararımı vermiştim. Oğlumun ismi Çağan olacaktı. Bu isim Naz`ı bile gülümsetmişti.

Doğum için gün saymaya başladığımızda Naz`ın hareketlerinde de değişiklikler gözleniyordu. Bu değişikliklerin, işlerime ara verip evde oturmamla ilgisi olduğunu düşündüğümden pek önemsemedim. Ayrıca asıl ilgilenilmesi gereken kişi Naz değil Bora`ydı. Büyük gün yaklaştıkça huysuzlaşıyor, geceleri kâbuslar görüp kan ter içinde uyanıyordu. Ve üstüne üstlük maçlarda da eski performansını gösteremiyordu. Bu durum, gazetelerin spor ve magazin sayfalarına `Cansın Bora`ya iyi gelmedi.` `Aşk Bora`ya yaramadı.` `Ayrılık yakındır.` başlıklarıyla yansımıştı. Neyse ki çocuk Bora`dan

mı yoksa Timur`dan mı sorusu kimsenin aklına gelmemişti. Aslında ben gazeteleri arayıp bu küçük haberi çıtlatma görevini Naz`ın üstleneceğini düşünmüştüm; ama anlaşılan Naz, daha büyük balığın peşindeydi."

"Büyük balık neydi?"

"O sıralar ben de bilmiyordum. Çilek`le uzun uzun dertleşip büyük balığı arasam da pek başarılı olamadım. Belki o aralar Naz da bilmiyordu. Uzun ve yorucu bekleyişin ardından bir sabah kahvaltı için aşağıya iniyordum ki bacaklarımın arasından akan yoğun sıvıyla birlikte bağırmaya başladım. Yardımıma ilk koşan Naz oldu. Sonra Bora beni kucakladığı gibi arabaya attı. Naz elimi sıkıca tutmuş, `Derin derin nefes alıp vermelisin.` diye, Bora ise direksiyonu bir o tarafa bir bu tarafa çevirirken `Sakin ol hayatım, sakin ol hayatım.` diye bağırıp duruyorlardı. İkisi de benden çok daha heyecanlıydı.

İlk şoku atlattıktan sonra bir terslik olduğunu fark ettim. Ben filmlerde hep hamile kadınların avaz avaz bağırdığını, hastaneye zor yetiştirildiğini izlemiştim. Bağırmam gerekiyordu ama ortada bağırmam için sebep yoktu. Hemen kendimi yoklamaya başladım ağrı, acı, sancı birinden biri olmalıydı mutlaka; ama yoktu işte, bu da oldukça ciddi bir terslikti. O an, kitaplardaki resimler hariç hiç yeni doğmuş bir bebek görmediğim geldi aklıma. Doktorum doğum hakkında yeterli bilgiyi vermişti ve hatta izlemem için birkaç CD önermişti; ama benim midem kaldırmamış, izleyememiştim. Yetersiz teorik bilginin, karşı karşıya kalacağım bu ciddi durumda bana ne faydası olabilirdi ki... Üniversite sınavına beş dakika kala çalışmadığını hatırlayan sorumsuz bir öğrenci gibi hissettim kendimi. Naz, Timur, Bora derken hayatımın olayını atlamıştım yine. Neyse ki trafik akıyordu da kendimi hastanenin kapısında bulup düşüncelerimden kurtulabildim.

Doktorum, beni kapının önünde bekliyordu. `Sancılar ne sıklıkta?` diye sordu. `Sancı yok.` deyip merakla yüzüne baktım. Bir şey

söylemedi, ama tedirgin olmuşa benzemiyordu. Öğrenmek istediğim milyonlarca şey vardı; ama cevaplarından korktuğumdan tek bir soru bile soramadım. Muayeneden sonra doktor, `Sezaryen.` dedi. Beni hazırlayıp hemen ameliyathaneye aldılar. Her şey öylesine hızlıydı ki kaybedilecek bir saniyeye bile tahammül yoktu. Çevremde koşuşturan doktorlardan durumum hakkında bilgi almak mümkün değildi. Hız beni ürkütmüş, başımı fena halde döndürmüştü. Yaptıkları iğne belden aşağımı uyuşturmuştu. Bebeğimin tehlikeyi atlatması için dualar ederken bir doktorun `Kordon boynuna dolanmış.` dediğini duyup ağlamaya başladım. Başucumdaki hemşire, açık olan damar yolundan sakinleştirici iğne yapmış olacak ki birkaç dakika sonra göz kapaklarım, üzerine şişko sumo güreşçileri oturmuşcasına ağırlaştı ve kapandı. Konuşmaları uğultular olarak algılamaya başladım. Sanki ruhum bedenden ayrıldı, çok uzaklara gitti ve bir bebek çığlığıyla geri geldi. `Hadi annesi öp bakalım.` dediklerinde gözlerimi hafifçe aralayıp boynuna dolanan kordon yüzünden morarmış, avaz avaz ağlayan, el kadar oğlumu sanırım açık olan ağzından öptüm. Sonrada doktora bakıp `Sağlam mı?` diye sordum. `Sağlam sağlam.` deyip kahkahalarla güldüler. Ayılana kadar belki elli kez `Sağlam mı? Her şeyi tamam mı?` diye sormuşum. Bora`da `Eksikleri hastaneden çıkmadan tamamlatırız.` diye dalga geçmiş. Kendime geldiğimde Naz hariç tanıdığım herkesi o küçücük hastane odasında görmek keyfimi yerine getirmişti. Annem, elinde kocaman mavi bir sepetle etrafta dolaşıp herkese mavi jelatinin üzerinde bebek biblosu olan şam fıstıklı çikolataları dağıtmakla meşguldü. Müstakbel kayınvaliden ve Bora, yakından görebilmem için oğluşumu uyandırmadan beşiği yanıma getirmeye çalışıyorlardı. Babam ve müstakbel kayınpederim de torunlarının başından bir saniye olsun ayrılmamak için yüzlerindeki kocaman gülümsemeyle beşiğin hemen yanında ilerliyorlardı. Bu sahnenin çekimi çok eğlenceli oldu. Eminim izleyen anneler hemen kendi doğumlarını hatırlayacaklar. Espriler, gülüşmeler... 16 Ekim 2006, Pazartesi sabahı, saat 10:00`du ve yatağı-

mın yanındaki beşikte 49 santim boyunda, 3 kg 100 gr ağırlığında, buruşuk bir insan yavrusu yatıyordu."

"İnsan yavrusu mu?"

"İnsan yavrusu, Bora`yla aramızdaki espri. Kara pötür, yamyam, parlak göz, çemkirik ve canavar da sonraları uydurduğumuz enteresan isimler."

"Babasıyla birlikte uydurduğunuz isimler." dedi Müge manalı manalı.

"Evet, Bora`yla birlikte uydurduğumuz isimler. İlk gün şişliğinden pek belli olmuyordu; ama ikinci gün, gözlerini açar açmaz gören herkes, rahatlıkla bu Bora`nın oğlu, diyebiliyordu. Çağan, Bora`nın ufaltılmışı gibiydi. Esmer, kalın kaşlı, kalkık burunlu, dolgun dudaklı. Fakat Bora, test için kan aldırmıştı, çoktan."

"Doğuma Timur Bey geldi mi?"

"Hayır, gelmedi; hatta test hakkında bilgi almak için bile aramadı. O olaydan sonra Bora, `Ben gerçekten safmışım, insanlar söylediğin kadar kötü olabiliyorlarmış.` dedi üzülerek. Gerçekleri görmeye başlaması, Naz`dan kurtulabilme umudumu alevlendirmişti. Ama yine de Bora için çok üzülmüştüm. Şüphe içinde geçen aylarını düşündükçe içimden Timur`u boğmak geliyordu. Hayatın gerçekleri bu kadar incitici olmak zorunda mıydı? Neyse ki sonunda herkes istediğini aldı. Bora, bebeğin babası olduğunu öğrenip evlilik hayalleri kurmaya başladı. Timur, bizi aylarca tedirgin edebilmenin keyfini yaşayıp, öcünü aldı ve peşimizi bıraktı. Ben, oğlum ve sevdiğim adamla birlikteydim. Aileler torunları için çıldırıyorlardı."

"Ya Naz?"

"Önceleri, yaraların iyileşene kadar, ya benim ya da Bora`nın annesi yanımızda kalıyordu sonraları da aileler torun aşkıyla zamanlı zamansız bizim eve koştuklarından Naz ortalıkta görünmüyordu. Çağan çok ağlayan bir bebekti. Doktor, `Gazı var, ondan bu

kadar ağlıyor.` dedi. Çağan ancak kucağımızda gezdirdiğimiz zaman susuyordu. Ağlayan bir bebeği sabah akşam kucakta gezdirmek hiç de kolay değildi. 3 kg 100 gr.lık küçücük bebek deyip geçme, iki saat kucakta gezdirdikten sonra o 3 kg 100 gr, 30 kg gibi geliyor insana.

Ben bakıcı konusunda ısrarcıydım. Bora bir hafta uykusuz kaldıktan sonra bana hak verdi. İlk bakıcı dayanıklı çıktı. Çağan`ın ağlamaları ve uykusuzlukla on gün mücadele etti ve sabrı tükendiğinde bavulunu toplayıp ardına bakmadan kaçtı. Sonrakiler oldukça dayanıksızdı. İki-üç gün arayla bakıcı değiştirmeye başladık. Bu yurtdışında eğitim görmüş, bu bilmem kimin tanıdığıymış, bu yabancıymış, bu gençmiş, bu olgunmuş derken onlarca dadı girdi çıktı evimize ve sonuçta Çağan`la baş başa kaldık. Tabii ben de bu arada hızla kilo kaybediyordum. Uykusuzluk, yorgunluk, derken hamilelik sırasında aldığım tüm kilolar, ben farkında olmadan bir bir gidiyorlardı. Eskisinden çok daha zayıftım ve gözlerimin altındaki mor halkalar, fark ettirmemeye çalışsalar da aileleri oldukça endişelendirmişti.

Sonra mecburen kararlar aldık; mesela bu kucakta gezdirme olayını sıraya bindirdik. Sadece anneler değil, babalar da bizim evde nöbetleşe kalmaya başladılar. Babamın, torununun etrafında Naz`ın dolaşması fikrine pek sıcak bakmayacağı açıktı. Sanırım bu yüzden Naz da arkadaşlarından birinin yanına taşındı. Hayatım boyunca Naz`ı hiç özlemedim; ama uzun süre haber almayınca elimde olmadan, ne yapıyor, yine kimlerin hayatını kâbusa çeviriyor, diye merak ettim. Bir gün Bora yanıma gelip `Naz`ın arabasını sitenin karşısındaki yolun kenarında gördüm.` dedi. `Ne yapıyordu?` diye sordum heyecanla. `Hiç, park etmiş arabanın içinde oturuyordu.` dedi. Nöbet sabahtan Bora`nın annesindeydi, akşam da benim annem ve babam geleceklerdi. Naz çıkıp gelirse... Babamla karşılaşırsa... Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Eğer karşılaşırlarsa babam sadece Naz`ı parçalayıp kapının önüne koymakla kalmaz, hakkında söylediği laflardan sonra onu nasıl

evine aldın, diye bana da yapmadığını bırakmazdı. `Zaten çok yorgunum bir de bu stresi çekemem.` diye bağırdım. Bora söylediğine pişman olup odadan kaçtı. Çağan`ın doğumunun ardından konuşamaz olmuştuk. Çağan evde kıyametleri koparırken konuşmak ya da konuşulanı anlamak mümkün değildi. Önce gaz sancısıyla başlayan eziyet iki ay sonra, ne gerek varsa, diş çıkarmayla devam etti."

"Çağan iki aylıkken mi diş çıkardı?"

"Aslında dişli doğmuştu. Alt damağında kabarıklık vardı. Doktorlar kist olabileceğinden şüphelendiler ama dişmiş. Bu arada emmeye de devam ediyordu. Alttakilerle pek zorluk yaşamadım ama üstekilerde çıktınca... Ayy, hatırlayınca bile tüylerim diken diken oluyor. Neyse benim sıra dışı oğlum iki aylıkken diş çıkarmaya başladı. Sonra bronşit oldu finalde de kum döktü."

"İnanamıyorum ne eziyet."

"Derdini sadece ağlayarak anlatıyordu. Çağan`ın ağlaması alarm gibidir. Evin içindeki herkes ayaklanır ve onu susturmak için her şeyi önüne yığar, olmadık şaklabanlıklar yapardı. Çağan kum dökme eziyetini atlattığında yedi aylık olmuştu."

Kapı yavaşça açıldı. Hemşire içeriye girip "Kontrol grafisi çekilecek, sizi götürmemiz gerekiyor." dedi.

39. GÜN

Kapı açılır açılmaz "Günaydın." diye bağırdı kadın.

"Günaydın." dedi Ali Bey sonra kapalı olan plazmaya bakıp. "Bugün film izlemiyorsunuz." dedi şaşkın şaşkın.

"Çok heyecanlıyım, izlesem de bir şey anlayamıyorum o yüzden hiç açtırmadım." dedi kadın sırıtarak.

"Kırıklarınız iyileşmiş. Bugün alçılarınızı çıkartıyoruz."

"Yaşasın!" diye bağırdı kadın avazı çıktığı kadar.

"Benim biraz işim var, öğlene doğru hemşireler sizi alıp yanıma getirecekler. Alçılarınızı açacağım ama şimdi gitmem gerekiyor." dedi Ali Bey kapıya yönelirken.

Kadın, Ali Bey'in ardından öylece bakakalmıştı.

Kapı tekrar açıldı. Neşeli bir "Günaydın." odayı dolduruverdi.

Kadın keyifsizce baktı Müge'nin yüzüne. "Alçılarım sonra çıkacakmış." dedi yüzünü buruşturarak.

"Haberim var. Otuz dokuz gün sabrettiniz, bir buçuk saat kadar da sabredebilirsiniz." dedi Müge gülümseyerek.

"Hem ben hikâyenin sonunu dinlemek için sabırsızlanıyorum. Çağan yedi aylık olmuştu. Hadi devam edin lütfen." dedi Müge heyecanla ve oturmakta olduğu sandalyeye iyice yerleşti.

"O yedi ay bana yedi yıl gibi gelmişti. Saçlarım beyazlamıştı, yaşlanmış, çökmüş gibi hissediyordum kendimi."

"O arada çalışıyor muydunuz?"

"Ne çalışması uyuyamıyor, yemek yiyemiyor, Çilek`e yeterince zaman ayıramıyor ve hatta tuvalete gidemiyordum. Aslında çok teklif geldi ama hiç birini düşünecek durumda değildim. Buna zamanım bile yoktu. Gecede otuz altı kere uyanan bir çocukla yaşamak nasıl bir şeydir bilir misin?"

"Bilemem. Zordur her halde."

"On beşer dakika arayla uyanır, Çağan`ı emzirip kucağımda uyuttuktan sonra yatağına yatırır ve koşa koşa kendi yatağıma giderdim. Doktorum; Çağan`ın, gördüğü en zor çocuk olduğunu söylüyor, sabrımdan dolayı beni tebrik ediyordu; ama benim tebriğe değil, çözüme ihtiyacım vardı. Çözümse sabretmekti. `Büyüyünce geçer.` diyorlardı. Sonra bir gün annem elinde kocaman naylon bir poşetle içeriye girdi ve `Zamanı geldi.` dedi. Naylon poşetin içinden içi elyaf battaniyemsi bir örtü çıkardı. Örtüyü halının üzerine serip yedi aydır kucağımızdan inmeyen huysuz prensi orta yere bırakıverdi. Gayri ihtiyari gözlerimi kısıp ellerimle kulaklarımı kapattım; ama Çağan, mucizevi bir şekilde ağlamadı. Örtünün üzerinde sırtüstü yatıp kollarını bacaklarını oynatmaya başladı. `Artık büyüdü, hareket etmesi gerekiyor; havalar da ısındı, yere bırak oyalansın. Sen çok severdin yerde oynamayı. Döne döne giderdin istediğin yere.` dedi annem. 21 Mayıs 2007. O gün Çağan sustu. O gün Çağan mamasını bitirdi. O gece Çağan deliksiz uyudu. O gün vazgeçtiğim hayatıma geri dönebileceğime dair umutlarım yeşermeye başladı."

"Anlayamadım. Yere bıraktığınız için..."

"Ağlamasın diye hep kucakta gezdirdik; ama çocuğun hareket etmeye ihtiyacı varmış. Hareket edecek, acıkacak, yorulacak, yemek yiyecek ve uyuyacakmış."

"Basitmiş."

"Ara ara ağlamalar, kucak istemeler nüksetse de hayatımız diğer çocuklu ailelerinkine benzemeye başlamıştı. Uyku, yemek, sohbet, sessizlik, Çilek`le dertleşme gibi temel ihtiyaçlarımı karşılayabiliyordum. Moralim düzelmiş, hayata bakışım değişmişti. Hemen yeni bir bakıcı arayışına çıktık. Annemin hastaneden arkadaşının tavsiyesiyle Gülay görüşmeye geldi. İyi eğitimli, iki yabancı dili olan, konuşkan, sıcakkanlı, çocuksu yirmi beş yaşında bir kızdı Gülay. Görüşme sırasında annem dadı adayına belli etmeden eliyle `3`, Bora ise `5` işaret etti."

"Ne demek ki o?"

"Yani anneme göre kız üç gün dayanabilir, Bora`ya göre ise beş gün."

"Hadi ya." dedi Müge kahkaha atarak.

"Gülay benden bile sabırlıydı, Çağan`a çok iyi bakıyordu."

"Yani sizi yanılttı."

"Evet, Gülay kalıcı olmayı başardı. Artık ağlama krizleri, uykusuz geceler, nöbet değişimleri, çaresizce doktoru arayıp ilaç isimleri sormalar... Hepsi tarih olmuştu. Herkes evine, yerine, işine geri dönmüş sular durulmuştu ki cep telefonum çaldı."

"Naz." dedi Müge dişlerini sıkarak.

"Evet Naz. `Haberi aldım; Çağan sakinleşmiş, yarın geliyorum.` deyip telefonu kapattı. Sekiz ay olmuştu görüşmeyeli. İlk defa bu kadar uzak kalmıştık birbirimizden. Çağan`ın sakinleşmesine sevinmeli miydim yoksa üzülmeli mi?"

"Size rahat yokmuş."

"Naz sabahın köründe bavulunu sürükleye sürükleye ellerimle açtığım evimin kapısından içeriye girdi. Çağan`la karşılaşmaları biraz maceralı olsa da kısa sürede birbirlerine alıştılar. Ama Gülay`la aralarında sorun çıkacağı, daha ilk günden belliydi. Bizi, oldukça hareketli günler bekliyordu. Bu arada Bora ve bana yeni bir reklam filmi teklifi geldi. Senaryosunu yine Burçin yazacaktı. Temiz-

lik malzemeleri reklamı. Çocukları olduktan sonra titizleşen bir anne babayı canlandıracaktık. Bora, işime geri dönerken bana destek olabilmek için bu teklifi hiç düşünmeden kabul etti. Çekimler sırasında Burçin`le de uzun uzun sohbet etme şansımız oldu. `Senin hayatını film yapmayı düşünüyorum, ne dersin?` diye sordu. Önceleri hayatımı insanların beğenisine sunma fikri, bana oldukça tedirgin edici geldi; ama Burçin`in çenesinden kurtuluş yoktu. Günlerce konuştu. `İstediğin değişiklikleri yaparız. Senaryosunu birlikte yazarız. Çekimlerin başında bizzat sen dursun...` dedi. İkna etmek için elinden geleni ardına koymadı. Ve en sonunda bana, `Tamam.` dedirtmeyi başardı. Senaryoyu Çilek`le dertleşmelerimden yola çıkarak yazmaya karar verdiğimiz için filmin ismini `Çilek` koyduk."

"Çilek sonunda işe yaradı."

"Evet, Çilek çok işe yaradı; ama senaryo yazmak, sandığım kadar kolay değildi, hele söz konusu kendi hayatım olunca. Bu yüzden hikâyeyi Naz`ın gözünden anlatmaya karar verdim."

"Neden?"

"Daha enteresan olacağını düşündüm. Ayrıca hayatımın en ince ayrıntısına kadar kurcalanmasını da engelleyecektim.

"Akıllıca."

"Bu fikir Burçin`in de aklına yatmıştı ama bir şartı vardı. Naz karakterini ben oynayacaktım."

"Kabul ettiniz mi?"

"Tabii ki kabul ettim, hem de hiç düşünmeden. Bu benim Naz`dan onca yılın intikamını almam için müthiş bir fırsattı. Proje ikimizi de heyecanlandırmıştı. Hemen yapımcımız Kazım Bey`le görüştük. `Benden size tam destek. Çekin filminizi.` dedi."

"Yani işleriniz yolundaydı."

"Öyle görünüyordu. Ama eve fırtınadan önceki sessizlik hâkimdi. Naz ve Gülay birbirlerinden hoşlanmadıklarını açıkça belli edi-

yorlardı. Naz, Gülay`ın işine karışıyor, Çağan`la haddinden fazla ilgileniyordu. Gülay sabırlı, saygılı bir kızdı ama sabrı tükenmiş olmalı ki geç geldiğimiz bir gün bizi salonda yakaladı. `Çağan ve Naz Hanım uyudular. Sizinle önemli bir şey konuşmak istiyorum.` dedi `fısıldayarak. Bahçenin eve en uzak köşesine geçtik. `Beni neden işe aldığınızı anlayamıyorum.` diyerek söze başladı Gülay. Gülay`ın suratına bakakalmışız. `Çağan`a yemeklerini Naz Hanım yediriyor. Ona kitap okuyor. Altını değiştiriyor. Hava serinleyince site içinde gezmeye çıkartıyor. Ben yanaşınca da `Sen işine bak.` diyor. Sadece ailelerinizden biri geldiği zaman evden gidiyor onun dışında Çağan`la Naz Hanım ilgileniyor. Ben de boş boş oturmak zorunda kalıyorum. Bana maaş vermeniz çok saçma.` dedi kinayeli kinayeli. Evet, Naz`ın Çağan`la ilgilendiğini fark etmiştim; ama bu kadar abartabileceği, kimin aklına gelirdi ki? Bu iş canımı sıkmıştı. Biricik oğlumu benden nefret eden psikopat kardeşime emanet edemezdim. Celallendim birden, `Bundan sonra Naz, Çağan`ın yanına yaklaşamaz.` diye bağırdım. Gülay`ın korkak, Bora`nın ise şaşkın ifadesi beni kendime getirdi. `Tamam yarın ben hallederim. Hadi şimdi herkes yatsın.` deyip içeriye girdim. Bora tepkimden hoşlanmamıştı. `Naz, Çağan`ın teyzesi, ilgilenmesi çok doğal. Ailemizden olmayan birinin yanında neden böyle bir tepki verdiğini anlamış değilim. Ayrıca Gülay`ın Naz`dan hoşlanmadığı da çok açık.` dedi sinirli sinirli yatmaya hazırlanırken. İçimde çok kötü bir his vardı. Tabii düşündüklerimi Bora`ya anlatmamın imkanı yoktu. Senaryo yazmanın heyecanıyla tetiklenen hayal gücüm akla mantığa sığmayan fikirler üretmeye başlamıştı."

"Ne gibi?"

"Naz`ın bize ciddi zararlar vermeyi planladığını falan düşünüyordum."

"Daha açık olabilir misiniz?"

"Çağan`ı kaçırmak ya da bize fiziksel bir zarar vermek gibi."

"Sizce Naz bu kadar ileriye gidebilir miydi?"

"Naz hep beni sevenleri sevdi. Benim mutluluğumu engelledi, tabii kendi de mutlu olamadı. Ama Çağan farklıydı. Elinden yemek yiyor. Onunla geziyor. Kucağında uyuyor ve ona gülücükler atıyordu. Naz'ın sevgisine karşılık veren ilk erkekti Çağan. Bu yüzden eğer Çağan'la arasına girersek bize zarar verecek kadar ileriye gidebileceğini düşünmeden edemiyordum."

"Peki, size zarar verebileceğini düşündüğünüz halde Naz Hanım'a Çağan'la artık Gülay'ın ilgilenmesini istediğinizi nasıl açıkladınız?"

"Sabah aşağıdan gelen çığlıklarla uyandık. Yataktan fırladığımız gibi aşağıya koştuk. Çağan, Gülay'ın kucağında ağlıyor Naz da Çağan'ı Gülay'dan almaya çalışıyordu. 'Ne oluyor burada?' diye bağırdım. Bora, Çağan'ı Gülay'ın kucağından almaya çalıştı; ama Çağan, Gülay'a adeta yapışmışı. 'Biz yerde toplarla oynuyorduk. Naz Hanım gelip Çağan'ı aldı. Ama çocuk benimle oynamak istiyordu. Ağlamaya başladı. Benim kucağıma geldi. Naz Hanım inat etti, çocuğu çekiştirdi.' deyiverdi Gülay bir çırpıda. Naz, 'Yalan. Çağan aslında bana gelmek istiyor; ama bu kadın, toplarla çocuğun aklını çeliyor.' dedi öfkeyle Gülay'ı işaret ederek. 'Defol git bu evden. Bizi rahat bırak artık.' diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

Müthiş bir sessizlik oldu. Naz'ın kan çanağına dönmüş gözleri titriyordu. 'Kabul et, kimse seni sevmiyor.' deyip Naz'ın üzerine yürüdüm. İçimden, fırsat bu fırsat şimdi Naz'dan kurtulup ailemle sessiz ve huzurlu bir hayata başlayabilirim, üzerine gidersem vazgeçer, çeker gider, diye geçiriyordum. 'Ne duruyorsun? Git artık, git.' dedim. Evde sadece benim sesim yankılanıyordu. Naz ağlamaklı gözlerini Bora'ya çevirdi. 'Kimseden medet umma. Bu, benim ailem ve seni artık ailemde istemiyorum.' deyip Naz'ı ittim. Herkes olduğu yere çakılmış gibiydi. Sadece ben hareket ediyordum. Naz'ın karşısında ilk defa kendimi bu denli cesur hissediyordum. 'Çağan beni seviyor.' deyip ağlamaya başladı. 'Kes duy-

gu sömürüsü yapmayı. Kimse seni sevmiyor.` deyip tekrar ittim Naz`ı. Tüm vücudu titremeye başladı. `Lütfen, gitmek istemiyorum. Sen ne istersen onu yaparım, yeter ki gönderme beni, yalvarırım sana.` deyip ayaklarıma kapandı. Kalbim sıkıştı. Nefret etsem de hayatımı birlikte geçirdiğim kardeşim ayaklarıma kapanmış yalvarıyordu.

Tam bu sırada kapının zili çalmaya başladı. Kimse yerinden kımıldayamıyordu. Zil sesi ikinci kez duyulduğunda Bora kendine geldi. Kapıya koştu. `Neredeymiş benim aslan torumun?` dedi babam eve girer girmez. Naz bacaklarıma iyice sarıldı, beni düşürebilecek kadar şiddetli titriyordu. Babam salona girip bizi o halde görünce dondu kaldı. Gözleri öfkeyle kısıldı, sonra hızlı adımlarla yanımıza geldi, eğilip Naz`ı yerden kaldırdı, kendine çevirdi. `Sen bizim başımıza bela mısın?` diye haykırdı ve Naz`ı sürüklemeye başladı. Naz, `Yapma baba yalvarırım yapma.` diyerek kendini yerlere atıyordu. Babam dinlemedi, Naz`ı sürüklemeye devam etti. `Ben senin baban değilim. Çık git artık hayatımızdan.` deyip kapıyı açtı ve Naz`ı bahçeye fırlattı."

"Tüylerim diken diken oldu. Korkunç bir durum."

"O günden sonra Naz`dan haber alamadık."

"Filminizin sonunda ne oldu?"

"O gün Naz`a çok acıdığım bir gerçek; ama yine de onu, korkunç bir canavar gibi göstermek istiyordum. Hayal gücümü çalıştırdım. Naz bitiremese de yıllarca tıp fakültesinde okumuştu. İlaçları, zehirli maddeleri çok iyi biliyordu. Filmin sonunda Naz öç almaya karar verir. Bir gece gizlice ona yıllarca emek vermiş olan ailesinin evine girer ve yiyeceklerinin içine zehir karıştırır. Sabah da vedalaşmak bahanesiyle kardeşinin evine gider. Evlerinin terasında kahvaltı eden kardeşi ve eşiyle önce tartışır sonra da onları aşağıya iter. Tabii bu sahne benim anlattığım kadar kolay çekilmedi. Terasın ahşap korkuluklarını kıracak kadar güçlü itmek gerekiyordu. Bu yüzden tartıştıktan sonra gidecekmiş gibi yaptım ve

döndüm, kollarımı açıp hızla koşmaya başladım. İki oyuncu arkadaşla birlikte korkuluklara dayandık. Tahmin ettiğimiz gibi ahşap korkuluklar bizi taşıyamadı ve kırıldı. Bu yüzden hep birlikte aşağıya düştük. Set ekibi brandayı yanlış yere yerleştirdiği için de hastanelik olduk."

"Gerçekten çok enteresan." dedi Müge.

"Yarın hastaneden çıkıyorum. Beni bu hale getirenlerin vay haline. Bu arada yarın benimle vedalaşmaya gelecek misin?"

"Vedalaşmak mı?"

"Tabii ki görüşmeye devam edeceğiz; ama biliyorsun hayat, iş, güç şimdiki kadar sık görüşemeyiz." dedi kadın isteksizce gülümseyerek. Ve tam bu sırada kapı açıldı. İçeriye iki hemşire girdi. Hemşirelerden biri. "Alçılarınız çıkacakmış, sizi Ali Bey`in yanına götürmeye geldik." diye açıklama yaptı.

"Yarın sizi görmeye geleceğimden emin olabilirsiniz." dedi Müge gülümseyerek. Ve gıcırdayarak ilerleyen tekerlekli yatağın üzerindeki kadının odadan ayrılışını izledi.

40. GÜN

Hastane yatağındaki genç kadın uyanır uyanmaz alçıları çıkartılmış bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Önce vücudunu sola çevirdi ve iki elinin yardımıyla sol bacağını yatmakta olduğu yataktan sarkıttı. Birkaç saniye soluklandıktan sonra aynı şekilde sağ bacağını da çekmeye çalıştı ve tam bu sırada oda kapısı açıldı. Ali Bey, Müge ve daha önce hiç görmediği beyazlar içinde iki erkek hastabakıcı odaya girdi.

Müge, "Günaydın Nazmiye Hanım. Bugün sizi, psikolojik tedavinizi başlatmak için Bakırköy Akıl ve Ruh Hastalıkları Hastanesi'ne yatıracağız. Orada eskisi gibi yürüyebilmeniz için fizik tedavi..."

"Bir dakika durun! Neden bahsettiğinizi anlayamadım." dedi genç kadın şaşkın şaşkın.

"Nazmiye Hanım öncelikle kendimi...."

"Ben Nazmiye değilim. Kırk gündür anlatıyorum. Adım Cansın Ercan. Nazmiye benim üvey kardeşim."

"Hayır. Sizin adınız Nazmiye Çetiner. Gülseren Ercan`ın köydeki ablasının kızı..."

"Yalan söylüyorsun. Bunların hepsi, Nazmiye`nin başının altından çıktı biliyorum. Sizi Nazmiye tuttu. Beni delirtmeye çalışıyor.

Hepiniz yalancısınız. Hemen buradan gitmek istiyorum." dedi genç kadın ve kendini yataktan aşağıya attı. İki erkek hastabakıcının yardımıyla koltuğa oturtulurken "Yalan. Hepsi yalan. Ben Cansın Ercan`ım." diye bağırmaya devam ediyordu.

"Nazmiye Hanım sakin olun. Hadi, bana kendinizi tarif edin."

"Ne diyorsun sen?" dedi genç kadın öfkeyle.

"Saçlarınız, gözleriniz ne renk?"

"Saçlarım da gözlerim de siyah benim, görmüyor musun?"

Müge, kadına yaklaştı, başının üst tarafında sıkıca topuz yapılmış saçlarını açtı ve cebinden bir ayna çıkardı.

"Hazır mısınız?" diye sorduktan sonra aynayı genç kadına doğru çevirdi.

Kadın "Nazmiye." diye bağırdı. Aynayı bir hışımla Müge`nin elinden alıp eliyle temizledi ve tekrar kendi yüzüne çevirdi.

"Bu Nazmiye`nin yüzü." dedi korkuyla "Bana ne yaptınız böyle." diye ağlamaya başladı.

"Bakın Nazmiye Hanım, siz kişilik bölünmesi yaşadınız yani psikoza girdiniz. Bu yüzden de üniversite kliniğinde ciddi bir tedavi görmek zorundasınız."

"Sen sadece bir hemşiresin, benimle nasıl böyle konuşursun?" dedi kadın öfkeyle.

"Size hemşire olduğumu söyledim; ama aslında ben, Prof. Dr. Müge Atakan`ım ve kırk gün boyunca sizi dinledim."

"Söylediğiniz hiçbir şeye inanmıyorum. Hemen babamı çağırın beni bu hastaneden çıkartsın."

"Gerçek babanız sizin yüzünüzü bile görmek istemiyor, Aslan Bey`i ise zaten öldürdünüz."

"Saçmalamayın onların hepsi senaryoydu."

"Nazmiye Hanım, senaryo diye bir şey yok. Sizin senaryo sandığınız gerçek hayat."

"Yani ben şimdi, annemle babamı mı öldürdüm? Komik olmayın lütfen." deyip dişlerini sıkarak gülümsedi kadın.

"Keşke espri yapsaydım ama gerçek bu. Evet, Cansın Hanım bir senaryo yazıyordu; ama bu senaryo, o senaryo değil."

"Ben size kendi hayatımı, yani Cansın Ercan`ın hayatını, detaylarıyla anlattım. Bunu nasıl açıklayacaksınız?"

"Çilek. Cansın Hanım hayatını Çilek adını verdiği 128 adet kasete anlatmış. Siz de onları kopyalamışsınız. Kasetleri çantanızda bulduk."

"Ya hastane odasında fotoğrafımı çekmeye çalışan gazeteciye ne diyeceksiniz?"

"Siz dünyaca ünlü beyin cerrahı Aslan Ercan ve yine kendisi gibi doktor olan eşi Gülseren Ercan`ı öldürdünüz. Aynı zamanda oyuncu Cansın Ercan ve sevgilisi basketbolcu Bora Işılay`ı öldürmeye teşebbüs ettiniz. Doğal olarak bu durum basının oldukça ilgisini çekti.

"Hepsi yalan. Hepsi uydurma. Olamaz."

"Peki, filmde Nazmiye Hanım oynuyor muydu?"

"Hayır, tabii ki. Siz beni dinlemediniz sanırım." dedi kadın alay edercesine.

"Madem filmde oynamıyordu, nasıl yaralandı? Neden uyandığınız ilk gün kardeşim nasıl, sevgilim nasıl diye sordunuz?"

Kadın mavi gözlerini sessizce odada gezdirdi.

"Nazmiye Hanım, rahatsızlığınız çok ciddi..."

"Ya, telefon konuşması? Çağan`la konuştum, ya ona ne diyeceksin?"

"Size verdiğim telefon kapalıydı. Kendi kendinize konuştunuz, kapalı olduğunu fark etmediniz bile."

"Kes sesini. Bana deli muamelesi yapamazsın. Hepsi yalan. Sizin uydurmanız. Beni hemen yakınlarımla görüştürün."

"Nazmiye Hanım, yakınlarınız sizin yüzünüzü bile görmek istemiyorlar ve eğer üniversite kliğine yatmazsanız hapse gireceksiniz. Lütfen bize zorluk çıkarmayın."

S O N

CEYDA KILINÇ

Yazarın Yayınlanmış Kitapları

Denize Doğru Kaçış
20. Baskı
Toplam Basılan Kitap Sayısı 51.000 Adet)

Aymesev
21. Baskı
Toplam Basılan Kitap Sayısı 54.000 Adet)

Villa Moda
19. Baskı
Toplam Basılan Kitap Sayısı 30.000 Adet)

ILYA
ROMAN DİZİSİ

çilekteki nefret

Ailenin sunduğu her türlü maddi ve manevi desteğe rağmen kardeş olamayan iki kızın kıskançlıkları, aşkları ve hırsları anlatlıyor Çilekteki Nefrette.

Kıskançlık nefrete dönüşünce yalanlar, hain planlar devreye giriyor. Çareyi öldürmekte bulan kahramanımızı romanın sonunda müthiş bir sürpriz bekliyor.

Kurgusal açıdan gizem, merak ve heyecan boyutuyla akıcı ve doğal diyaloglarıyla, okuru şaşırtan sonuyla bir film tadı bırakan Çilekteki Nefret, kelimenin tam anlamıyla genç bir roman.

Hülya Soyşekerci
Radikal Kitap
02.11.2007

www.ceydakilinc.com
www.ilyayayinevi.com.tr

